LEON URIS

ÇARESİZLER

Altın Kitaplar
Yayınevi

2. Baskı

Dizgi — Baskı : Altın Kitaplar Matbaası / Mart — 1983

Leon Uris

Çaresizler

(Battle Cry)

Türkçesi :

Mehmet HARMANCI

Kapak Resmi : ORAL ORHON

Leon Uris ve Çaresizler :

Romancı Leon Uris, 1924 yılının ağustos ayında Baltimore'da (Amerika) doğdu. Aynı kentte okudu. San Fransisco'ya gittikten sonra ilk romanı Çaresizler'i (Battle Cry) yazmağa başladı ve 1953'te bu roman yayınlandı. Bunu Kızgın Tepeler (Angry Hills) adlı roman izledi.

1959'da yayınlanan dev romanı Eksodüs'te bir ulusun kuruluş günlerini kaleme getirdi, filme de çekilen bu roman ününün bütün dünyaya yayılmasını sağladı.

Mila 18 adlı romanında küçük bir birliğin Alman ordusuna karşı Varşova'da yaptığı insanüstü savunmayı anlattı. Bunu yine İkinci Dünya Savaşında ezilen insanları anlatan **Armageddon** izledi.

Leon Uris 7 Numaralı Mahkeme adlı romanında da nazizmin zulmünü bir kez daha duyurdu dünyaya.

Çaresizler, öylesine bir savaşın çığlığıdır ki her toplum bunu duymuş, buna kulaklarını tıkayamamıştır.

Savaş bir toplumun düzenini, dengesini öylesine bozar ki, yıllarca yetişen kuşakların yüreklerindeki buruk acı giderilemez.

Savaşın amansız çizmesi ne olursa olsun çaresiz insanların sırtında derin izler bırakacaktır. Leon Uris **Çaresizler**'de bu konuyu evrensel bir biçimde işlemektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM

İLK SÖZ

Mac derler bana. Adım önemsiz aslında. Beni en iyi tanıtan kolumdaki rütbe işaretleridir. Üçü yukarı üçü aşağıya bakan V biçiminde çizgiler. Başçavuş. Birleşik Devletler Deniz Piyadesinde otuz yıl.

On metrelik dalgaların geminin üstünden aştığı denizlerde Ümit Burnunu da dolaştım Horn Burnunu da. Londra, Paris ve Prag'da Elçilikler önünde nöbet tuttum. Akdeniz'de ve Güney yarıküresindeki bütün limanları ve genelevleri tüfeğin künyesi kadar iyi bilirim.

Dünyanın barışta olduğu sanılan bir dönemde telörgüler ardında makineli tüfek başında oturdum, Pearl Harbor'dan on yıl önce Japon blöflerini yutmayarak Yangtze Nehrinde devriye nöbetlerine çıktım.

Kuzey Işığının İzlanda'ya verdiği o korkunç güzelliği de, Orta Amerika'nın nehirlerini ve balta girmemiş ormanlarını da iyi bilirim. Beni şaşırtacak pek az ufuk çizgisi vardır: Sugar Loaf, Diamond Head, Tinokiri tepeleri ya da Karayiplerde bir cehennem çukurunun palmiye ağaçları.

Evet, 1871'de Deniz piyadelerinin tanıdığı kadar iyi tanırım Kore'nin çorak tepelerini. Kore'de savaş Deniz Piyadeleri için eski bir hikâyedir.

Eski bir denizcinin palavraları kadar can sıkıcı bir şey yoktur. Ama benim hikâyem bu değil aslında.

Şu geçen otuz yıla bakınca aklıma insanlar ve birlikler geliyor. Belki elli ayrı birlikte bulundum ve belki yüz kişiye 'şef'

dedim. Ama bunların içinde gerçekten 'Şefim' olan bir kişi ve gerçekten birliğim diyebileceğim bir tek birlik vardı. Sam Huxley ve İkinci Dünya Savaşında yönettiği tabur, «**Huxley'in Orospuları.**» Onları bu kadar değişik yapan neydi? Bilmiyorum. Hayatımda gördüğüm en sert deniz piyadeleriydi onlar. Aslında deniz piyadesi değildiler, erkek bile değildiler belki de. Onsekiz, ondokuz, yirmi yaşlarında daha sakalları çıkmamış ve iki şişe bira içince sarhoş olan bir avuç genç.

Savaştan önce aramızda askerlik dışında bir hayatın varlığını tanımayan insanlar vardı. Meşin ciğerli, harbi kadar sert ve düz, içkici, dövüşken, meslekten askerler.

Sonra savaş, savaşla birlikte gençler geldiler. Binlercesi. Bizden bunları deniz piyadesi yapmamız istendi. Oysa bunlar evlerinde kalıp onsekiz yaşında oğlanların yaptıklarını yapmaları gereken çocuklardı. Onlarla başarılı olacağımız doğrusu aklımızın köşesinden geçmemişti. Allah tanığımızdır ki aldattılar bizi bu çocuklar.

Bunları böyle değişik yapan neydi? Benim takımımda yazar olan bir çocuk vardı. Şimdi burada olup da bunu açıklamama yardım ediyor olmasını isterdim. Olayları basit görünecek bir biçimde anlatmasını bilirdi. İnsanların savaşçı ruhları, hareketlerinin derinde yatan nedenleri, generallerin hataları, Amerikan Kongresinin ordumuza, düşmanın savaş alanındaki davranışından daha öldürücü olan kararları konusunda ne çok şeyler anlatırdı. Bu gibi şeyleri benden çok daha iyi anlardı o.

Tarihçiler askerlik ruhu derler ve işi orada bırakırlar. Diğer bir kısmı bizim zafer çılgını olduğumuzu söylerler, oysa işin temeline inince benim çocuklar da diğerlerinden farklı değillerdi. Bizde de herhangi bir gemi mürettebatının ya da bir ordu birliğinin insan gücü ve insan zayıflıkları vardı, hepsi o kadar.

Bizim de içimizde kahramanlar ve korkaklar, bizde de âşıklar ya da ölecek derecede vatan özlemi çekenler vardı.

Bölük maskarası, çiftçisi, serserisi, yobazı, dindarı, Texas'lısı vardı. Huxley'in Orospuları içinde kumarbazlar vardı. Eli sıkı levazımcı, kötü subaylar, âşıklar, sarhoşlar, palavracılar bu birlikte toplanmıştı.

Sonra kadınlar vardı, Bekleyenler ve beklemeyenler.

Ama Sam Huxley gibi, Danny Forrester gibi, Max Shapiro gibi kaç kişi vardı acaba? Normal hayatları, normal sevgi ve nefretleri ve korkuları olan bu çocukların, hayatlarını paçavra gibi ölüme atmaya zorlayan nedir? Kaçmayı, gerilemeyi ölümden beter bir şey olarak düşündüren nedir onlara? Guadalcanal'daki o karanlık başlangıçta Tarawa'daki kan dolu körfezde ya da Saipan'da Kızıl Kıyı'da yenilgiyi zafere dönüştüren şey midir bu? Bedensel ve zihni bir cehennem içinden geçtiler ve bir an bile birbirlerinden esirgemediler o şahane dostluğun sıcaklığını.

Üniforması ne olursa olsun savaşta elinde silâh taşıyan bir insanı küçümseyemem. Ancak biz deniz piyadeleri savaşta değneğin boklu ucunu tutmuştuk. İkinci Dünya Savaşında deniz piyadelerinden başka hangi Amerikan birliklerine arkalarında soğuk deniz olduğu halde önlerindeki ateş yığınının içine yürümeleri emredilmiştir?

Bu, o yenilmez çocuklar birliğinin hikâyesidir. Ve benim takımımın, telsiz takımının hikâyesi.

Birliğimiz Pearl Harbor'dan sonra alçaltıcı bir dizi yenilgiye uğramış, o zaman Amerikan halkının kulağına yabancı gelen bir sürü ileri karakol düşmanın eline geçmişti. Wake Adası da bunlardan biriydi. Çok eksikli iki alaydan ve dağınık kuvvetlerden başlayarak her şeyi yeniden kurmak zorundaydık. Yeni çocuklar safları ikişer üçer sıra halinde doldurmaya geldiler ve dönüşü güç olan yola koyulduk.

Savaş patladığı sırada içinde benim de bulunduğum Birleşik Devletler Deniz Piyadesi Altıncı Alayı İzlanda'da kuzey ışıklarına eşlik ediyorduk. Alay, yıllardan beri muz savaşlarını lehimize çeviren gururlu birliklerden biriydi.

İlk ünümüzü Birinci Dünya Savaşında Almanları durdurduğumuz Belleau Ormanında kazanmıştık. Bu başarımız üzerine Fransızlar bize bütün Altıncı Alayın sol omuzlarına taktığı Fourragere şeridini vermişlerdi.

Chateau Thierry'de Müttefik hatları çökerken bizim subaylardan birinin, 'Geri çekilmek mi? Biz daha yeni geldik!' dediği söylenir. Belki de bu sözü tarih kitaplarında diğer savaş

öykülerimizle birlikte okumuşsunuzdur.

Altıncı Alay en üstün birlik olduğu için diğer birlikler bizi kıskanırlar. İkinci Dünya Savaşı başladıktan sonra Reykjavik'ten ayrılacağımıza pek üzülmedik doğrusu, kadınlar da hava da sıfırın altındaydı orada. Viski de berbattı. Monotonluktan çıldıracak gibiydik Baldurshagi'deki kampımızda.

Altıncı Alay İzlanda'dan dönünce birlik birden dağılıverdi. Herkese izinler, yeni görevler verilmişti. Bizimkiler bütün Deniz Piyadelerine yayılıyor, herbirinden yeni bir birlik doğuyordu. Acemi er kamplarından gelen binlerce genci yetiştirecek eskiler gerekliydi.

Ben de bir aylık izinden sonra eski dostum Çavuş Burnside'la Batı Kıyısına döndüm. Altıncı Alay'da kalıp yeniden düzenlenmesinde yardımcı olacağımız için seviniyorduk. Ben tabur muhabere başkanı oldum, benden kıdemsiz olan Burnside da telsiz takımı başına geçti. San Diego'nun birkaç mil dışındaki Elliot Kampı'na ilk gittiğimizde burası iki yanı barakalarla dolu uzun bir yoldu. Bomboştu ortalık.

Yüzbaşı Huxley'in binbaşı rütbesiyle taburumuzun başına getirildiğini duyunca sevinmiştik. Mükemmel bir insandı Huxley. Annapolis mezunu ve Ohio'nun eski bir futbolcusu. Birdoksanlık boyu yüz kilosuyla sert bir kaya. Askerlerden gururlu bir uzaklıkta durmasına rağmen hepimiz sayardık onu. Adamlarını ne kadar zora koşarsa koşsun, yürüyüş kolunun başında hep kendisi olurdu.

Barakamızın önünde kamyon durunca Burnside ile koşa koşa çıktık dışarı. Sonunda takımımızı görecektik. Bizden başka, bir hafta önce gelmiş Joe Gomez adında bir telsizci daha vardı yanımızda.

Şoför bir liste verdi elime. Gelenler torbalarını indirdiler. İlgiyle baktım tek tek yüzlerine. Yüzüm şaşkınlıktan bir karış asılmış olmalıydı.

«Sıraya girin ve adınızı duyunca cevap verin,» dedim. Hayatımda gördüğüm en zavallı bir deniz piyadesi topluluğuydu bu. «Sıraya girip cevap verin ulan!» diye bağırdım.

«Brown, Cyril!»

«Burada.» Hay Allah cezasını versin, çiftlikten daha dün

çıkmış biri vardı karşımda.

«Forrester, Daniel!»

«Burada.» Yakışıklı ama çok genç.

«Gray, Mortimer!»

«Ho.» Bir Texas'lı daha, başımız belâdaydı anlaşılan.

«Hodgkiss, Marion!»

«Burada.» Adı tam kendine lâyıktı doğrusu. Hele topçu Keats bunları bir ele geçirsin bakalım ne yapacaktı.

«Hookans, Andrew!»

«Burada.» İki sol ayaklı iri yarı bir İsveçli. Ne biçim insanlardı bunlar yarabbi!

Elimdeki listeye iki kere baktım gözlerimi kırpıştırarak. Burnside da aynen benim gibiydi.

«Lighttower, Shining,» dedim sonunda. «Parlak Deniz Feneri.»

«Kızılderiliyim ben,» diye bir ses duyuldu iriyarı İsveçlinin ardından. Çocuk ortaya çıktı. Ufak tefek, zayıf, sönük bir kızılderili. Sırıtıyordu.

«Zvonski?»

«Zvonski, Constantine. Arkadaşlar baha...»

«Sen söyleme de bırak ben tahmin edeyim,» diye alay ettim. Sırtına havan topunu yüklesen bile toplam ağırlığı altmış kiloyu bulmazdı bu yaratığın. Tam bir tüy siklet.

Karşımdakileri, yakından görünce dizlerim tutmaz oldu. Burnside sapsarı kesilmişti. Huxley iş başına geçince kanama geçirecekti kuşkusuz. Topçu Keats ise kusacaktı.

Hodgkiss denileni sıradan çıkıp torbanın yanında duran iki valize doğru yürüdü.

«Nedir onlar?» diye sordum.

«Bir gramafon ile plâklarım.» Yanına gidip albümü açtım. Caz müziği kışlayı şenlendirirdi. Ama korkunç bir şeyle karşılaşmıştım : Chopin, Çaykovski, Brahms...

«Barakalarını göster, Mac,» dedi Borside. «Ben kafayı çekmeye gidiyorum.»

Onsekiz yirmi yaşlarında daha tüyleri bitmemiş çocuklar yollamışlardı bize. Mahvolmuştu bizim birlik! Telsizciler ha! Kahkahalarla gülüyordum. Sıska bir kızılderili, bir müzik âşığı,

on başparmaklı bir oduncu, kendi yolundan çekilmişini bilmeyen bir Texas'lı, bir kuştüyü tüccarı, bir de komple Amerikalı. Ve bunların yanısıra ıslah olmaz başbelâsı Joe Gomez.

İlk talimimizden sonra Topçu Keats ciddi olarak naklini istemeyi ya da savaşa gönderilmesini düşünmeye başladı. Duygularını pek az belli eden Huxley'in soluğu kesilmişti.

Yenilere mümkün olan en pis işleri verdim. Kötülük yapmak için neler neler bulmuyordum ki. Çöp boşaltmak, helâ çukurlarını boşaltmak, siper kazmak, subayların oturdukları yerleri temizlemek, kamp alanını temiz tutmak...

Eskiden telsizci olmak adam olmaktı. Telsizciler savaş gemilerinde nöbet tutarlar, saygı görürlerdi. Oysa Binbaşı Bolger'in bize gönderdiği bu yaratıklar... İzlanda'ya dönmek istiyordum.

Bir deniz piyadesi hikâyesinin, buna benzeyen bir hikâyenin, nerede başlayacağını ve nerede bitmesi gerektiğini kestiremiyorum. Ama çocuklar böyleydi ve biz de hiç memnun değildik. Onların nereden geldiklerini, buraya nasıl ulaştıklarını bilemiyordum...

1

Baltimore'daki soğuk görünümlü ve bir depoyu andıran Pennsylvania terminalinin gri damı Üçüncü Pronda toplanan kalabalığın üzerine yayılmıştı. Dakikalar ilerledikçe uğrulamaya gelenler, ikişer üçer kişilik gruplar halinde durup, asık yüzlü delikanlıların çevresinde fısıldaşıyorlardı. Burada bir kadın ile çocuk, şurada üç beş arkadaş yüreklendirici sözler söylüyorlar, bir köşede yaşlı bir ana ile baba ve akrabalar asık yüzlü gencin çevresinde mırıldanıp duruyorlardı.

Kimi ağlayan, kimi göz yaşlarını tutmaya çalışan kızlar vardı sevgililerinin, nişanlılarının ya da kocalarının yanında. veda sesleri eski terminal binasının duvarlarında yankılanıyordu.

Danny Forrester göğsünde kocaman bir F harfi olan yeşilli

beyazlı ceketinin fermuarını çekerek ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Çevresinde babası, küçük kardeşi Bud, en iyi arkadaşı Virgil ve Virgil'in sevgilisi Sally vardı.

Küçük Bud Forrester yanından geçen bir yabancıya, «Hey bayan, benim ağabeyim deniz piyadesidir!» diye seslendi.

«Sus, Bud!» dedi Bay Forrester.

Katleen Walker, Danny'nin yanındaydı. Elele tutuşmuşlardı. Bir çavuş elinde listeyle kapının önüne geldiğinde kızın avuçlarının buz kesildiğini hissetti.

«Annemin gelmek istememesine çok üzüldüm.»

«Merak etme, düzelecek oğlum.»

«Danny, keşke ben de seninle gitseydim,» dedi Virgil.

«Öyle şey yok,» diye atıldı Sally.

«Antrenör Grimes'a telefon ettim. Veda etmediğin için kızmış sana.»

«Aman, Virg, herif bütün takımı buraya getirmeye kalkardı sonra. Ben ona yazıp anlatırım.»

«Sandviç paketini aldın mı?» diye sordu Sally.

«Torbanın en üstünde. Teşekkür ederim, Sally.»

Henry Forrester cüzdanından bir on dolarlık çıkardı. «Al, oğlum.»

«Yirmi dolarım var, baba. Yeter de artar bile.»

«Zarar yok, bunu da al. Bakarsın ihtiyacın olur.»

«Teşekkür ederim, baba.»

«Fırsat bulunca mektup yazacaksın, değil mi?»

«Elbette, Baba.»

«Hey, Danny, bana bir Japon kılıcı getir olur mu?»

«Uzun bir süre Japon falan göreceğimi sanmam ama olur. Sen babamın sözünden çıkma sakın. Bana da yazmayı ihmâl etme.»

İstasyon bir çığlıkla yırtıldı sanki. Yatıştırıcı bir kol bir ananın omzunu kavradı. Uzun bir bekleme dönemi geldi ardından. Danny ile Kathy göz uçlarıyla birbirlerine baktılar.

«Belki de Kathy'yle yalnız konuşmak isterdin,» dedi Bay Forrester.

Danny kızı boş bir sıraya götürdü. Ama ikisi de oturmadılar. Kız başını önüne eğdi.

«Sevgilim fikrini değiştirmek istemiyorsun değil mi?» diye sordu Danny. «Aksini söylersen seni haksız bulmam.»

«Hayır... hayır.»

«Korkuyor musun?»

«Biraz.»

«Ben de.»

«Öp beni, Danny.»

Hoparlörler kendilerini kaba bir şekilde yeryüzüne indirene kadar sıkı sıkıya sarıldılar birbirlerine.

«Bütün deniz piyadeleri, dikkat! Üçüncü Kapı'ya!»

Bir rahatlama sesi duyuldu istasyonda, elli delikanlı tek tek kapıya ve oradan da aşağıda homurtular çıkararak bekleyen trene doğru yürüdüler. Virgil, Danny'nin çantasını sırtladı, Danny de bir kolu Kathy'nin, bir kolu Bud'ın omuzunda ayaklarını sürüyerek kalabalığın arasına karıştı.

«Haydi bakalım, sıraya!» diye bağırdı çavuş.

Onuncu keredir listeyi okumaya başladı: «Tatum... Soffolus... O'Neill... Greenberg... Wever... Forrester... Burke... Thomas... cevap ver.»

«Burada.»

«Pekâlâ, şimdi sözlerimi iyi dinleyin. Listeyi Soffolus alacak. Bu takımın başına onu getirdim. Sizler hep aynı vagona bineceksiniz. Gürültü patırtı etmek, içki içmek yok, yoksa askeri polis ensenizde boza pişirir. Haydi sıraya, üç dakikanız kaldı.»

Delikanlılar sıradan kopup çevrelerinde kendilerini uğurlamaya gelenlere koşuştular.

«Talihin açık olsun,» dedi Virg, Danny'nin elini sıkarak.

«Kendine iyi bak oğlum.»

«Allaha ısmarladık baba. Sen hiç merak etme.»

Sally, delikanlının yanağından öpüp geri çekildi. Danny, Kathy'yi kucakladı. «Seni seviyorum, Danny.» Kızın sesi ardından geliyordu. Trene binip pencereye koştu, camı açtı. Virg son bir kere kucaklaması için Bud'ı kaldırdı. Danny ellerini uzattı, babası ile arkadaşı son bir kere sıktılar elini.

Tren birden hareket etti. Güçlü elektrik motoru ilk başlarda ağır ağır yürütüyordu katarı. Sonra birden hızlandı, plat-

form el sallayan renklerle doluverdi. Vagonlardaki delikanlılar yüzlerini camlara yapıştırmışlardı. Artık dışardakiler ne kadar koşsalar da yetişemeyecekleri kadar hızlanmıştı tren. Giderek küçüldüler. Tren kara bir tünele girdi ve hepsi geride kaldılar.

Danny yerine çökerken garip bir duygu kapladı içini. Yapayalnızdı artık... Tanrım, ne kadar pişmanım. Kalbi güm güm atıyordu. Soğuk terler boşanıyordu sırtından. Yapayalnız... Neden askere yazıldım sanki? Neden?

Yanındaki çocuk sigara paketini uzattı. Danny sigara almadı ama kendini tanıttı.

«Forrester. Danny Forrester.»

«Jones, L.Q! İlk adımı söylemesem daha iyi. İnsanı çılgına çeviren bir adım var. Los Angeles'liyim aslında ama savaş başladığında amcamın yanındaydım burada...» Tren tünelden çıkarken Danny çocuğun sözlerini dinlemiyordu bile.

Danny pencereden dışarı baktı. Birbirine bitişik kırmızı tuğladan evler hızla geçip gidiyordu yanından. Geniş, iki yanı ağaçlı bir cadde ve sonra John Hopkins Hastanesi. Uzun bir bekleyiş gününden sonra yorgunluk, sıraya diziliş, yine beklemek... arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Tekerlek sesine tempo tutarak, «Deniz piyadesiyim... Deniz piyadesiyim...» diye tekrarladı. Her şey o kadar gerçek dışı görünüyordu ki. İçinde bir heyecan dalgası dolandı... Kathy beni seviyor.

Forest Park Okulu. O kadar uzaktı ki artık. Forest Park...

Oyun sona ermişti. Baltimore Belediye Stadyumundan çıkıyordu oyuncular. Antrenör Wilbur Grimes, Danny yeşilli beyazlı ceketini giyerken girmişti soyunma odasına. Ceketinin yakalarını indirmiş, bir sıraya oturmuş, piposunu çıkartıp doldurmuştu.

«Acelen var mı, Danny?»

«Hayır, efendim.»

«İyi haberlerim var, Danny. Georgia Teknik okulu Öğrenci Derneğinden bir mektup aldım. Burs işi tamam. Sevinmedin mi, ha?»

«Blimem ki, efendim. Georgia o kadar uzak ki. Ben Maryland'a gitmeyi düşünüyordum.»

«Haydi, haydi Danny. Mühendis olmaya karar verdiğini çok iyi biliyordum. Birdenbire bu değişiklik de nereden çıktı?»

Danny başını eğdi.

«Virg teklif almadı da ondan mı yoksa?»

«Evet, efendim.»

«Demek öyle ha. Anlamıştım zaten.»

«Bir anlaşma yapmıştık efendim, koleje birlikte gidecektim.»

Antrenör kalkıp gencin yanina geldi. «Bak, oğlum, benim takımımda son oyununu oynadığın için seninle açık açık konuşabilirim. Onbeş yıldır bu konuda antrenörlük yapıyorum. Elimden bin çocuk gelip geçmiştir bunca yıldır. Bunların arasında geleceği senin kadar parlak on tane görmedim diyebilirim.»

«Ama anlamıyorum ki. Virg benden iki misli fazla sayı yaptı. Üç yıldır okul takımının yıldızıdır.»

«Danny, Virg'i ben de severim ve aranızdaki arkadaşlığı, anlaşmayı küçümsemek istemem. Ama gerektiğinde iki metre koşan bir oyuncuyu gerekmediğinde elli metre koşana tercih ederim. Her oyunda kendini yenileyen ve bir yanlışı ikinci kere tekrarlamayan oyuncuyu tercih ederim. Anladın mı? Sana baskı yapacak değilim, Danny. Ama bu kadar istediğin mesleğini de böylece sokağa atmana razı olamam. Hele bir düşün de kararını bildir olmaz mı?»

«Peki efendim,» diyerek Danny çömeldiği yerden kalkıp ceketinin fermuarını çekti.

«Danny, bir şey daha var... Ben kalkıp Virgil'e söyleyecek değilim ama eğer bilmiş olsa o da Georgia Teknik'e gitmeni salık verirdi.»

Virgil Tucker başını soyunma odasının kapısından içeri uzattı. «Hey, Danny, haydi bekliyoruz... Şey, affedersiniz, sizin burada olduğunuzu bilmiyordum, efendim,»

Danny dışarı çıkarken ellerini cebine soktu. Virgil Tucker kolunu arkadaşının omuzuna attı, arabaya doğru yürüdüler.

Bir an karşılarında bir kale gibi gururla yükselen Baltimore City Kolejine baktılar.

Kathleen Walker, Sally Davis ve Danny'nin sekiz yaşındaki kardeşi Bud arabanın yanında bekliyorlardı.

«Güzel oynadın, Danny» diye bağırdı Bud.

Virgil omuzlarını silkti. «Baban bizimkilerle gitti, bunu da bize bıraktı. Seni görmek istiyormuş.» Virgil arabanın anahtarlarını uzattı.

«Sen sür,» dedi Danny, Kathy'ye gülümseyerek.

«Yoo, sen sür,» dedi Virgil. «Senin babanın arabası.»

Virg ile Sally arka koltuğun bir köşesine kucak kucağa oturup Bud'a öne binmesini söylediler.

«Aman kız da kız,» dedi Bud. «Virgil'in sevgilisi var! Virg'in sevgilisi var!»

«Sus ve otur oraya, bücür!» Araba 29'uncu Sokağa doğru fırladı.

«Forest Park'a gidecek kadar büyük olsaydım ben o Cyty'lilere gösterirdim,» dedi Bud.

«Sus, Bud, onlar da iyi çocuklardır.»

Ağabeyinin sert sesi Bud'u bir süre susturmaya yetti.

«Virg, Sally'yi öpüyor! Virg, Sally'yi öpüyor!»

«Danny, ya şunu susturursun ya da beynine yumruğu indiririm.»

Sokaktaki elli evden hiçbir farkı olmayan Fairfax Sokağındaki tuğla ve taş evin önünde durmuşlardı. Baltimore'un orta sınıf mahallelerinde çoktandır hiçbir özellik kalmamıştı. Kentin başka kesimlerinde kilometrelerce sürüp giden kırmızı tuğladan, önü mermer basamaklı evlerin daha büyük, daha konforlu örnekleriydi bunlar artık. Virgil'le Sally inmişlerdi Sally'nin evinde, Bud arka koltukta uyuyordu.

«Ne var, bana kızdın mı?»

«Hayır,» dedi Kathy. «Neden?»

«Arabaya bineli beri ağzını açıp tek kelime söylemedin de.»

Kız, oğlanın şişmiş yanağına baktı. «Çok acıyor mu?»

«Bu mu? Yoo.»

«Senden gurur duyup Sally gibi tezahürat yapmam gere-

kirdi herhalde. Ama doğrusunu istersen günün birinde bir yerini kıracağından korkuyorum.»

«Sahi mi? Senin bu endişene sevindim doğrusu.»

«Bu akşam dansa gidecek miyiz?»

«Zafer dansına mı? Elbette. Her City maçından sonra bir zafer dansı veririz ama maçta kazanan hiç biz değilizdir.»

«İstersen bize gel radyo dinleyelim, yorgun görünüyorsun.»

«Dansa gitmek için ölüp bitiyordun hani. İki haftadır başka bir şey konuştuğun yoktu.»

«Biliyorum ama...»

«Ben de gitmek istemezdim ama çocuklar rahat bırakmazlar sonra.»

«Peki, erken çıkarız o halde.»

«Çok iyi. Virg ile Sally'yle de buluşuruz. Bira Sarayı'nda.»

Danny, Kathy'nin elini tutup daha önce verdiği kendi sınıf yüzüne baktı.

«Yüzüğün altına bir parça iplik sardım parmağıma uysun diye.»

Danny arka koltuğa bakıp Bud'un uyuduğunu görünce kızı kendine doğru çekti.

«Burada olmaz, Danny. Komşular görür.»

«Bana ne.»

«Aptallaşma.» Kız çekilip kapıyı açtı. «Bir saat sonra görüşürüz.»

Dans salonunda bir iki tur atıp arkadaşlarına orada bulunduklarını gösterdikten sonra kimseye görünmeden çıkıp arabaya bindiler. Araba göl kenarında birer metre ara ile park edilmiş arabaların arasındaydı. Kız, Danny'nin kolları arasına atılıp bacaklarını altına aldı. Danny kızın yanağını öpüyordu.

«Üşüyor musun, canım?»

«Hayır.» Kız çekilip kapıya dayandı. «Düşünüyordum.»

«Neyi? Bugün gerçekten de garip bir halin var.»

«Tam olarak ben de bilmiyorum. Ama oyunu seyrederken... şey... bilmem ki nasıl söyleyeyim...»

«Söylemeye çalış.»

«Bizim için bir bunalım bu. Sen birkaç ay sonra koleje gi-

deceksin. Epey iyi günler geçirdik.» Sesi titriyordu kızın.

«Ben de çok düşündüm bunu. Günün gelince büyümemiz gerekiyor herhalde.»

«Herhalde.»

«Ben de seni çok özleyeceğim. Ama Noel tatilinde ve bütün yaz yine birlikte olacağız. Yazın burada bir iş bulurum.»

«Karar verdin demek?»

«Kararımı çok önceden vermiştim. Massachusets'e gitmek istiyordum. Ama orada futbol bursları vermiyorlar, burssuz okumam da babama çok tuzluya oturacaktı.»

«Georgia Teknik'e gideceksin şu halde?»

«Evet.»

«Virg'le konuştun mu?»

«Hayır. Sözümden dönmek istemiyorum. Ama Maryland'da da mühendislik diplomamı alacağıma inanmıyorum.»

«Oraya gitseydin iyi olurdu. Ben de bir yıl sonra gelecektim.»

«Bütün iş de orada ya zaten. Georgia senden o kadar uzakta ki.»

«Keşke futbol oynamasaydın.»

«Futbolu seviyorum ama.»

«Ben hiç sevmiyorum. Hep merak içinde olacağım sen yokken.»

«Başka bir kızın seni elimden kapacağından korkuyorum.»

«Kathy, sen sevgilimsin benim. Neden mühendis olmak istediğimi bir gün anlayacaksın. Tüneller, köprüler, barajlar yapacağım. İyi bir inşaat mühendisi çok para kazanır.»

«Bunu ne kadar istediğini biliyorum.»

«Kathy?»

«Efendim.»

«Seni terketmek istemiyorum. Anlamaya çalış bunu.»

«Anlıyorum.» Kız yine erkeğin kolları arasına girdi.

Sabahın ilk saatlarında tren epey dolmuştu. Bütün gece bir takım istasyonlarda durmuşlar, ayrılma sahneleri arka arkaya tekrarlanmıştı. Buffalo'da şafak söküyordu. Dev gibi istasyondaki Harvey Lokantasına çıktıklarında buz gibiydi hava. Sıcak bir kahvaltı Danny'yi kendine getirmiş, içinde ilk

olarak yola devam etmek için bir istek uyanmıştı. Güneş de doğunca ilk sarsıntısı geçti ve serüveni heyecanla beklemeye başladı.

«Benim adım Ted Dwyer. Bu da Robin Long.»

«Forrester, Danny Forrester. Bu da L. Q Jones.»

«Şöyle bir yanaşsanız da bir iki el kâğıt oynasak.»

«Oldu. Erie Gölü sıkıcıdır nasıl olsa, Şikago'ya daha çok var.»

«Tren de tıkabasa doldu.»

«Oyle.»

Sonu gelmeyen nehir kıyısının görüntüsü konuşmaları sona erdirmiş, milletin içine bir sıkıntı çökmüştü.

Tuvalette, Shannon O'Hearne adında biri kumar oynatıyordu. İriyarı İrlandalı kısa zamanda çevresine epey bir kalabalık toplamış, az sonra da içki sefası başlamıştı. Tuvalete gidip gelmek engelli koşuya benziyordu.

Sonunda tren bir ray kalabalığı arasında Şikago'ya girdi. Yorgun ve uyuşmuş, hep birlikte indiler.

Henry Forrester ayaklarını bir iskemleye dayamış koltuğunda oturuyordu. Bud yere uzanmış gazetelerin Pazar ilâvelerini okumaya çalışıyordu. Radyoda bir maç spikerinin heyecanlı sesi odanın monotonluğunu kırmaktaydı.

«Danny, gidip Kathy'yi alsan iyi olur,» diye Sarah Forrester mutfaktan seslendi. «Yemek yarım saat sonra hazır olacak.»

«Peki anne, iki dakika sonra haftaym var o zaman giderim.»

«Bud!»

«Efendim?»

«Çabuk sofrayı kur.»

«Ama anne!»

Evet sayın dinleyiciler karşınızda Rush Holloway. Size başkentten New York Giats ile Washington Redskins arasındaki maçın ilk yarısını sunmuş bulunuyorum. Bu duyduğunuz sesler, hoparlörden Amiral Parks'ı çağırıyorlar. Son üç dört da-

kikadır bütün generaller, amiraller çağrılmakta. Miçkey Aldrich'in yerine geçti şimdi. Mickey, Redskin'lerle dördüncü mevsimini...

Sayın seyirciler bu naklen yayın programını bir haber vermek üzere kesiyoruz. Japon uçakları Pearl Harbor'daki Amerikan Deniz Üssüne saldırmış bulunuyorlar. Radyonuzu kapatmayın...

«Duydun mu, baba?»

«Ne? Neyi duydum mu? Uyuklamışım.»

Telefon çaldı. Bud açıp aleti annesine verdi. «Henry,» diye seslendi kadın, «Pearl Harbor neredeदir?»

Henry Forrester oğlunun odasının kapısını hafifçe vurup içeri girdi. Danny yatağına uzanmış tavana bakıyordu. Babası yatağın ucuna oturdu.

«Oğlum yemeğe inmeyecek misin?»

«Karnım aç değil.»

«Annen çok üzülüyor ama. Sigara ister misin?»

«Teşekkür ederim, istemem.»

«Bu konuyu aramızda konuşmamız gerekmez mi?»

«Ne zaman ağzımı açacak olsam annem ağlamaya başlıyor.»

Henry Forrester kalkıp dolabın yanına gitti. Bir kenarda Danny'nin bayrak yarışında kazandığı bir kupa duruyordu.

«Peki ikimiz konuşalım öyleyse. Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirsin.»

«Ben de daha kafamı toparlayamadım, baba.»

«Wilbur Grimes dün bana, seni mezun olur olmaz Georgia Teknik'e alacaklarını söyledi.»

«Doğru bir hareket olmaz bu, baba. Savaş varken koleje futbol oynamaya gidemem.»

«Ama daha onyedi yaşındasın, Danny. Seni henüz istemiyorlar. Sana ihtiyaçları olunca nasıl olsa askere alırlar.»

«Elli kere konuştuk bunu şimdiye kadar.»

«Evet, şimdi de son bir kere daha konuşmamız gerek. Ne annen ne de ben bu surat asmalarına daha uzun süre dayanamayız. Ve ben bunun nedenini öğrenmeden de hiçbir kâğıt imzalamam, onu da iyi bil.»

Nasıl istersen öyle olsun.»

«Burada mutlu olmasaydın ya da aklı bir karış havada bir çocuk olsaydın, dediklerini kabul ederdim. Ama Bud'ın yaşından beri mühendis olmak istedin. Şimdi de herşeyin var, evin, dostların, arabayı kullanmana izin veriyorum... Annenle oturup konuştuk, eğer kabul edersen seni Massachusets Teknik Üniversitesine göndermeye de karar verdik.»

«Bu mutlu olup olmamak sorunu değil baba.»

«Peki neden deniz piyadesini istiyorsun şu halde?»

«Soru sormayın bana.»

«Ya Virgil ne olacak?»

«O da gitmek istiyor, baba... ama annesi çok hasta.»

Çıplak başlı adam sigarasını küllüğe bastırdı. «Bütün bu olanlar beni çok üzüyor, bütün başarısızlığımı ortaya koyuyor.»

«Bırak bu sözleri baba.»

«Oyun oynamasak daha iyi olacak, Danny. Bunu çok yaptık. Kendi evinde kiracı gibi yaşayan bir baba olarak hissediyorum kendimi. Ne sana ne Bud'a gerekli dostluğu veremedim.»

«İşini sürdürmek için hayatını zehir ettin diye kendini suçlayamazsın, baba.»

«Seni çok kıskandım, oğlum. Sen, benim olmak istediğim herşeyi oldun. Evet kendi oğlumu kıskanıyorum. Küçücük bir çocukken bile ihtiyacın yoktu bana. North Avenue'deki evde otururken gazete satmaktan nasıl döndüğünü hâlâ hatırlarım. Köşendeki büyük çocuklar hep kan revan içinde bırakırlardı seni. Ama her seferinde tekrar gider ve dövüşürdün.»

Adam göğüs geçirerek bir sigara daha yaktı. «Sonra futbol oynamak istedin. Annen oynamaman için seni odana kilitler, sen de ikinci kattan aşağı atlardın. Ona karşı gelecek cesaretin vardı. Benim ise hiç olmadı.»

«Neler söylüyorsun, baba?»

«Ben senin futbol oynamanı isterdim. Ama hep annenin tarafını tuttum. Şu anda için için dünyanın en mutlu, en gururlu insanıyım deniz piyadesine girmek istediğin için. Bir insanın oğlunu kaybetmesi o kadar kolay bir şey değildir, Danny. Ama bu kez senin tarafını tutacağım.»

«Baba. Baba... Ne diyeceğimi bilemiyorum.»
«Kathy'ye söyledin mi?»
«Hayır, efendim.»
«Bana kalırsa hemen gidip kızı gör bir kere.»

2

Constantine Zvonski gıcırdayan yatağın üzerine serilip tavana yükselen mavi sigara dumanına baktı. Yattığı yerden dışarda ışıkların yanıp söndüğünü görebiliyordu. OTEL diye yazıyordu, 1.50 $. Yerinden kıpırdayınca çökecekmiş gibi duran yatak acı acı gıcırdadı yine. Odanın loş sarı ışığı köşelerdeki örümcek ağlarını saklıyordu.

Sokağın sessizliği taşlar üstünde sertçe yankılanan ayak sesiyle kesildi. Constantine yerinden fırlayıp pencerenin önüne gitti, eski perdeyi aralayıp baktı. Susan olmalıydı bu.

Sigarasını küllüğe bastırdı. Ses uzaklaştı, sonra kapının önüne geldi. Kapının sürgüsünü çekip araladı. Kız merdiven sahanlığına geldiğinde içeri girmesi için işaret etti. Soluk soluğa girdi kız. Constantine kapıyı kapatıp sürgüledi.

Kızı kolları arasına aldı. Dipdiri Ocak havasından taptaze ve buz gibiydi.

«Yaprak gibi titriyorsun,» dedi erkek.

«Şimdi kendime gelirim, dışarsı çok soğuk.»

«Hayır, korkudan titriyorsun sen.»

Kız, erkeğin kolları arasından kurtuldu, paltosunu çıkartıp tahta sandalyeye oturdu, yüzünü elleri içine aldı.

«Baban mı yine?» Kız başını salladı. «Hay Allah cezasını versin, neden rahat bırakmıyor bizi?»

«Şimdi toparlarım kendimi, Connie.» Erkek bir sigara yakıp kıza uzattı. «Teşekkür ederim sevgilim.»

«Çok mu kötüydü?»

Kız kendini toparlamaya çalıştı ama gözleri yaşla dolmuş-

tu. «Her zamanki gibi,» dedi. «Kötü kötü şeyler söyledi yine. Beni tehdit etti. Ama artık burada olduğuma göre korkmaya gerek yok, geçti hepsi.»

Connie yumruğu ile avcuna vurdu. «Haklı. Hiçbir işe yaramam ben. Ciğeri beş para eder bir insan olsaydım seni buraya getirtir miydim? O, senin için doğru olanı yapmaya çalışıyor. Eğer ben...»

«Ben senden şikâyet ediyor muyum?»

«Bütün iş de burada ya. Keşki şikâyet etsen. Hayır, hayır, ne demek istediğimi ben kendim de bilmiyorum.»

Connie dönüp masaya yaslandı. Susan arkasından gelip kollarını omuzlarına dayadı. «Beni öpmeyecek misin, Connie?»

Connie dönüp sıkıca kavradı kızı. «Seni o kadar seviyorum ki, bazı bazı patlayacak gibi oluyorum.»

Öpüştüler. «Ben de seni seviyorum,» dedi Susan.

Yatağa doğru yürüdü, ayakkabılarını çıkartıp başucuna oturdu, sigarasından derin bir nefes çekti. Connie de yatağın kenarına oturup kızın elini okşamaya başladı.

«Sana çok önemli bir şey söylemek istiyorum, sevgilim. Bak, şekerim, belki de bin kere konuştuk bunu, baban bizi burada rahat bırakmaz. Philadelphia'dan uzaklaşmamız gerek.»

Söylemek istediklerini arar gibi odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. «Beni istemiyor, haklı da belki. Evet sabıkam var, ıslahevinde okudum... ama bütün bunlar seninle tanışmadan önceydi. Senin için herşeyi yaparım...»

«Biliyorum Connie.»

«Liseyi bitirdim ne oldu sanki? Buradaki kolejler yetmiş kiloluk kalecilere burs vermiyorlar ki. Burada bir türlü bir hayat kuramıyorum. Adam gibi bir iş bulup, üç beş kuruş biriktiremiyorum. Hele baban da senin peşinde dolaşıp kötü kötü şeyler söyledikten sonra... Dayanamıyorum buna.»

«Öfkelenme, sevgilim.»

«Pekâlâ, tamam, budala bir Polonyalının tekiyim ben... onsekizinde şapşalın biri. Babam bir madenci kasabasının hastane köşesinde veremden öldüyse ona ne? Zaten yeteri kadar sıçıldı ağzıma.»

«Küfür etme Connie.»

«Özür dilerim. Görüyorsun ya ağzımı açsam hemen ardından özür dilemem gerekiyor.» Gülümseyip kızın yanına oturdu. «Susan.» Elini kızın yüzünde dolaştırdı. «Susan, çıldırıyorum senin için. Sen benim için her şeysin.»

Kız erkeğin elini öptü, gülümsedi. «Ben de senden hoşlanmıyor değilim.»

«Artık bu gizli yerlerde buluşmaktan kurtulmalıyız. Bu işlerin insanı değilsin sen. Hayır, Susan, bırak sözümü bitireyim. Buradan kurtulma çaresini buldum sonunda. Deniz Piyadesine yazıldım dün.»

«Ne! Ne yaptın?»

«Dinle bak.» Kızın omuzlarını tuttu. «Bizi trenle California'ya gönderiyorlar. California'ya, duydun mu? Oraya gidip para biriktirebilirim. Her kuruşumu biriktirip seni oraya aldıracağım. Bu pis kentten, babandan uzakta yepyeni bir hayata başlarız.» Kızın omuzlarını bıraktı. «Ne oldu Susan, sevinmedin mi yoksa?»

«Bilmiyorum, sevgilim. Öyle ani bir darbe oldu ki bu.»

«Yoksa California'ya gelmek istemiyor musun?»

«Bırak düşüneyim bir an, Connie, kafamı toplayayım.»

Dışarda lambalar bir yanıp bir sönüyor odayı bir ışıkla, bir gölgeyle dolduruyordu.

«Deniz piyadesi, ha!»

«En iyisi bu,» dedi Connie. «Çok zamanımız olacak. Çok para biriktireceğim, iş de bulacağım orada.»

«Peki annenle Wanda ne olacaklar?»

İçinde bir şeyler düğümlendi Connie'nin. «Annem bana askere yazılmama izin veren kâğıtları imzaladı. Annem acı çekmeye alışkındır. Bizim doğru olanı yapmamıza çalışıyor. Burada bir baltaya sap olamayacağımı biliyor. Wanda da bir yıl sonra okulu bitirecek. Ed dayım onların geçimini sağlar. Ben **bizi** düşünüyorum, Susan. Ne oldu sana böyle?»

«Korkuyorum, Connie.»

«Korkacak bir şey yok ki.»

«Elimde değil. Korkuyorum işte. Sen burada olduğun sürece babam bana el sürmekten korkuyor. Yapayalnız kalacağım...

Sensiz kalacağım. Connie, o kadar çok şey olabilir ki. Ya beni California'ya aldıramazsan?»

«Aldıracağım. Tek kurtuluş şansımız bu. Burada çürüyüp gideceğim yoksa. Burada böyle yaşamaya devam edersek kısa bir süre sonra nefret edeceksin benden. Oysa sen benim her şeyimsin.»

Kızın yanağında dolaştırdı dudaklarını, saçlarını okşadı.

«Ne kadar da üşümüşsün böyle.»

«Korkuyorum, Connie... birşeyler olacakmış gibi geliyor bana.»

«Sus artık. Aramıza hiçbir şey giremez.»

«Evet hiçbir şey giremez,» diyen kız kendini erkeğin kucaklamalarına bıraktı.

Connie kızın blûzunun düğmelerini çözerken, «Bu bir süre için son birleşmemiz olacak, Susan,» dedi.

«Evet, Connie... evet.»

Constantine Zvonski, Şikago istasyonundaki Harvey Lokantasından çıktı. Rock Island treninin kalkmasına daha beş saat vardı. Diğerlerinin ikişer üçer kişilik gruplar halinde en yakın bar ya da sinemaya gitmelerine baktı.

«Ben seni bir yerlerden tanıyorum,» dedi arkasından bir ses. Zvonski dönüp baktı. Başını kaşıdı.

«Ben de seni tanıyorum galiba,» dedi. «Philadelphia'da mı yazıldın sen de?»

«Hayır, ben Baltimore'luyum. Buldum. Sen Central okulu takımında oynamıyor muydun?»

«Tamam, tamam. Sen de o Baltimore'lu beksin. Adım Zvonski'dir.»

«Tamam, o garip adlı kaleci. Şimdi çok iyi hatırladım.»

Ufak tefek Polonyalının yüzü sevinçle kırıştı. «Bizi yenmiştiniz,» dedi. «Ama o gün ben de iyi bir oyun çıkarmıştım.»

«Hem de nasıl. Baltimore'a dönene kadar hep bunu konuşmuştuk. Adım Danny Forrester. San Diego'ya gidiyorsun herhalde?»

«Evet.»

«Adın neydi?»

«Ski diyebilirsin, ya da canın ne isterse. Tanıştığımıza memnun oldum.»

«Benim şurada iki üç arkadaşım var, bir iki sokak ötede de bir striptiz kulübü varmış, bizimle gelir misin?»

«Elbette.»

Perdeleri çekilmiş tren son hızla ilerliyordu İllinois ovalarında. Tuvaletten zar sesleri, bağırıp çağırmalar, içki kokusu geliyordu. Constantine Zvonski ufak tefek olduğu için üç kişi üst yatağa sığmışlardı. Danny ayaklarını Ski'nin yüzüne çarptırmamaya gayret ederek doğruldu. Tren bir viraj alırken birden yana savruldu.

«Uyuyor musun?» diye sordu Ski.

«Bu gürültüde uyunur mu be?»

«Ben de uyuyamadım. Çok heyecanlıyım.»

«San Diego nasıl bir yer acaba?»

«Yakında öğreneceğiz.»

«Hey, Danny.»

«Efendim?»

«Sevgilin var mı senin?»

«Var.»

«Benim de.»

«Şimdi onu düşünüyordum zaten.»

«Ben de. Hiç aklımdan çıkmaz ki.»

«Çok komik bir şey bu. Her şey o kadar karmakarışık ki. Daha geçen hafta bizim oğlanlarla bilardo oynuyorduk.»

«Ne demek istediğini anlıyorum. Benim de içim bir garip oldu. Ama Susan'dan başka kimseyi özlediğim yok benim.»

«Ben kimseyi özlediğimi söylemedim ki.»

«Özlemek değil belki, yalnızlık.» Ski lambayı yakıp yerinde doğrulunca başını tavana çarptı. «Hay Allah cezasını versin, o kadar sakarım ki.» Pantolonuna uzanıp cüzdanını çıkardı. «Bak sevgilimin resmine.»

Danny dirseği üzerinde doğrulup baktı. Kötü bir resimdi. Ufak tefek esmer bir kızdı Susan Boccacio. Danny kibarca bir ıslık çaldı.

«Güzel değil mi?» diye sırıttı Ski.

«Esaslı parça.»

«Seninkinin resmini göstersene.»

Ski de Danny'nin sevgilisine aynı ıslığı çaldıktan sonra ışığı söndürüp yattı.

«Bu acemi eğitimi işi biter bitmez Susan'ı buraya-getirteceğim. Her şeyi hesapladık. Para biriktirip evleneceğiz. Sen de evlenecek misin?»

«Bizim aramızda öyle bir şey yok henüz.»

«Daha oyun dönemindesiniz desene?»

«Bu zamanlarda bir kıza evlenme teklif etmenin doğru olmadığını düşünüyorum ben. Ne olacağımızı bilen var mı ki? Gidip Wake Adasını geri alacağımızı söyleyenler bile var.»

«Palavra.»

«Ne olursa olsun, insan hiçbir şeye güvenemez bu sıralarda.»

«Bizim durumumuz bambaşka, Danny. Biz... şey... evli bile sayılırız. Susan'dan başka kimsem yok benim.»

«Anlıyorum.»

«Seninle tanıştığıma çok sevindim Danny. Umarım aynı birliğe düşeriz.»

«Ben de, Ski.»

Marvin Walker, burnunu bir dergiye gömmüş, kanapenin üzerinde yatıyordu. Vergiler konusunda bir şeyler homurdandı. Sybil Walker ise lambanın yanında koltukta oturmuş dikiş sepetini kucağına almıştı. Işık Kathy'nin öteki odada ders çalıştığı köşeyi aydınlatıyordu.

«Marvin.»

«Efendim... bu yönetim de bir komünist sürüsü bana sorarsan...»

«Marvin!»

«Bir işçiye bu kadar da...»

«Marvin, bırak o gazeteyi elinden!»

«Peki canım. Ne istiyordun?»

«Seninle konuşmak istiyorum.» Adam doğruldu. Gözlüğünü çıkardı. «Söyle bakalım, Sybil.»

«Marvin, acaba Kathleen'le oturup konuşma zamanı gelmedi mi dersin?»

«Bu senin işin.»

«Onu kastetmemiştim.»

«Peki ne demek istiyorsun öyleyse?»

«Kız ile Danny hakkında.»

«Yine buna mı başlayacaksın şimdi?»

«Sen de her seferinde oğlanın tarafını tutarsın.»

«Danny'yi severim, iyi çocuktur.»

«Ben de severim. Ama... Kathleen'in çok genç olduğunu düşünmüyor musun?»

«Haydi kadın, sen de. Pireyi deve yapıyorsun sen. Bunu konu edecek olursak o zaman başımıza iş açmış oluruz. Geçmiş tecrübeleri unutuyorsun galiba.»

«Yine de başka erkek arkadaşları olmalı. Durumlarının ne kadar ciddi olduğunu kestiremeyiz şimdi.»

«Haydi canım sen de, oğlan bir ay sonra koleje gidecek.»

«Ben de bunu söylemek istiyorum ya. Kızın ona bağlanmasını istemiyorum.»

«Bu konuda aralarında anlaşabilecek kadar aklı başında insanlardır ikisi de.»

«Ama Marvin, yine de...»

«Bak, Sybil. Kızın eskiden eve getirdiği oğlanları kastediyorsan bu kere turnayı gözünden vurdu derim ben ona. Danny ile tanışmadan önce çıktığı o manyaklar yüzünden az daha aklımı kaçıracaktım. Temiz bir çocuk Danny. Güç şartlar altında yetişmiş, değer ölçüsü var. Umarım koleji bitirmeden başka bir kız gelip kapmaz oğlanı. Ayrıca oğlan burada yokken buluşamayacaklarına göre şu anda işlerine karışmanın yararsız olduğuna inanıyorum.»

«Ama şimdi savaş da çıktığına göre, ya savaşa giderse...»

Sybil Walker çorapları onarmaya başladı. Kapı çalınınca Marvin pantolonunun üst düğmelerini ilikledi, askılarını omuzlarına geçirdi kapıya doğru yürüdü.

«Merhaba, Danny.»

«Merhaba, Bay Walker.» Kapı çalar çalmaz Kathy de oturma odasına gelmişti.

«Yarın okul olduğunu biliyorum ama önemli bir durum ol-

du da, izin verirseniz Kathy ile birkaç dakika konuşabilir miydim efendim?»

«Öyle kapıda durma, içeri gir.»

«Merhaba, Kathy. Kapıya gelsene, sana bir şey söylemek istiyordum.»

«Sakın çok kalmayın,» diye seslendi Bayan Walker.

«Olur efendim.» diye Danny kapıyı kapattı.

«Esaslı oğlan,» dedi Marvin.

Kathy ceketini ilikleyerek bahçedeki salıncağa doğru yürüdü. Danny salıncağa oturup hafifçe sallanmaya başladı. Kathy de ısınmak için ayaklarını altına aldı.

«Hayrola, ne var Danny?» Soğuk havada ağzından buhar çıkıyordu.

«Nereden başlayacağımı bilemiyorum.»

Dönüp kızın yüzüne baktı. Güzeldi Kathy. Mavi gözlerinin üstündeki kaşları çatılmıştı.

«Gidiyorsun, değil mi?»

Danny başını salladı.

«Deniz piyadesine yazıldın.» Kızın sesi hafifleyip kayboldu.

«Nereden biliyorsun?»

Kız başını çevirdi. «Pearl Harbor'dan beri tahmin ediyordum. Deniz piyadesi olacağını da... İtfaiye ile olan maçlarında deniz piyadelerine nasıl baktığın hiç gözümün önünden gitmez... Wake Adası olayı duyulunca birden içime doğdu... Noel gecesi de biliyordum. Beni sanki çok ama çok uzaklara gidecekmişsin gibi öpmüştün o gece. Bir iki gün içinde gelip söyler dedim kendi kendime.»

Salıncak durdu.

«Ne zaman gidiyorsun?»

«Birkaç gün sonra.»

«Peki kolej ne olacak? Diğer insanlar ne olacak?»

«Her şey ve herkes bir süre bekleyecek.»

«Ya biz ne olacağız?»

Danny cevap vermedi.

«Danny, gitmek zorunda mısın?»

«Evet.»

«Neden ama?»

«Nedenini sorma. Binlerce kere ben de aynı şeyi sordum kendi kendime. İçimde beni yiyen birşeyler var sanki. Anlamıyor musun?»

«Danny olduğun için gidiyorsun sen. Gitmeseydin Danny olmaz, başka biri olurdun.»

«Sevgilim.»

«Efendim?»

«Sınıf yüzüğümü bana geri vermeni istiyorum.»

Kızın yüzü sapsarı kesildi. Ceketini çekiştirdi.

«Rol yapmıyorum. Kolej başka şey... bu başka. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Belki iki üç yıl sürer. Batı Kıyısına gönderecekler diye bir söylenti var.»

«Ama... ama ben hiç ayrılmayacağız sanıyordum.»

«Seni bu pisliğin içine çekmek istemiyorum, Kathy. Belki de aramızda olanlar çocukça bir şeydi. Plânlar yapıp vaadler veremem sana. Öyle bir şey olur ki fikrimizi değiştirmek zorunda kalırız, o zaman ikimiz için de çok acı olur bu.»

«Ben fikrimi değiştirmem,» diye fısıldadı Kathy.

«Ne de olsa çocuğuz daha, hem aramızda gerçekten de bir şey yok.»

Danny elini salıncağın soğuk demirinden çekip avuçlarına hohladı. Bir süre sessizlik oldu aralarında. Komşulardan biri yorgun adımlarla evinin merdiveninden çıktı.

«Bir şey söyle, Kathy.»

Kızın dudakları titriyordu. «Böyle olacağını biliyordum. Biliyordum.» Kalkıp iki adım yürüdü, ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Ama yine de yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu yaşları.

«Ne olur ağlama, Kathy. Buna dayanamam, Kathy.» Kızın omuzlarını tuttu sıkıca. «İkimiz de çok heyecanlıyız... sonradan pişman olacağımız bir hareket yapmayalım. Bak göreceksin ben gittikten sonra alışacaksın, başka arkadaşlar bulacaksın...»

«Ben başkasını değil seni istiyorum.» Kız hıçkırarak erkeğin kucağına atıldı.

«Berbat edeceksin her şeyi, Kathy.» Kızın altın sarısı saçlarını okşamaya başladı. «Yapma, Kathy.»

«Kızma, Danny.»

«Ne için?»

«Ağladım diye.»

«Kızmadım ki.»

«Belki gerçekten çok genciz... ama ben senin sevgilin olarak kalmak istiyorum.»

«Ağlama yine, Kathy.»

«Elimde değil.»

«Başına açtığın işin farkındasın, sanırım.»

«Aldırmıyorum.»

«Annen baban ne der ama?»

«Ne derlerse desinler.»

«Heyecandan bayılacak gibiyim, içim nasıl titriyor bir bilsen.»

«Ben de öyle.»

«Sık sık yazacak mısın?»

«Evet.»

«İlk fırsatta adresimi bildiririm.»

«Seni bekleyeceğim Danny. Ne kadar uzun sürerse sürsün umurumda değil.»

«Eğer fikrini değiştirmek istersen...»

«Değiştirmemi istemiyorsun, değil mi?»

«Hayır.»

Danny kızın gözlerini sildi, kız hafifçe gülümsedi. «Eh, artık nişanlandık sayılır, ha?»

Kathy başını salladı.

«Seni seviyorum Kathy.»

«Ben de. Seni çok seviyorum, Danny.»

Kansas City'de sabah ve yeni bir asker grubu. Mısır tarlaları arasında gün boyu uzanan bir tekdüzelik. Söylentiler, kaba saba şakalar, konuşmalar, giderek artan gerilim. Yemekli vagona doğru uzayan kuyruk. Sekiz yüzü aşkın gençle taşıyordu tren.

Son şişesini dikmekte olan O'Hearne vagondaki herkesten tek tek gidip para istiyordu. Öğleden sonrasını kendisinin, boksör, futbolcu, ayyaş ve romeo hikâyeleriyle doldurmuştu. Kendinden küçük iki kişiyle dövüşe girişmiş, akşam çökünce de kumarı yine başlatmıştı.

Yeni bir gün ve Texas'tan güneye New Mexico'ya, El Paso'da mola. Kartpostal satılan dükkânlara koşma. Vagonların pencerelerinden sarkan çarşaflarda trende San Diego'ya gitmekte olan deniz piyadeleri olduğu yazılı.

O'Hearne'nin yüzü vatanseverlikten kıpkırmızı kesilmiş bir kızı trene almaya çalışması. Sonra da saatlerce, onu trende en az ikiyüz kişiye satıp bin dolarla San Diego'da bir dükkân açabileceğini söylemesi.

Sıcak Arizona. O'Hearne'nin grubunun çıkardığı gürültü üzerine trene dolan askeri polisler. Ve son geceye giriş.

Buharlı lokomotif katarı Siera'ların eteğinde yol alırken giderek artan gerilim ve başdöndürücü görüntüler. Çantalar, torbalar hazır. Çok yorulan hamal için para toplanması.

«Acaba bizi karşılamak için bando getirecekler mi?»

«Elbette. Doğu'dan ilk gelenler biziz.»

«Üniformamı hazırlamışlardır inşallah, kenti bir alıcı gözüyle görmek istiyorum.»

«İki hafta karantinaya alacaklarmış diyorlar.»

«Yok canım, bu gece San Diego'dayız.»

Dışarda palmiye ağaçları sırlanmaya başlamıştı. Uzun uzun kuyruklar yapmış kamyonların yanında da elinde listelerle yeşil üniformalı çavuşlar. Yeşil üniformalar acemilerin keyfini kaçıran ilk şey oldu.

«Philadelphia ve Baltimore grupları altmış sekiz numaralı kamyona. Adınız okunduğunda cevap verin.»

Konvoy deniz piyadeleri üssüne doğru yola koyuldu. Sokaklardan 'pişman olacaksınız' sesleri geliyordu.

Sıcak hava Doğu'nun kış ortasından gelenler için inanılmaz bir şeydi. Kamufle edilmiş kocaman uçak fabrikasının yanından geçip tertemiz askeri üsse, tören alanına ve uzaklarda görünen çadırlara yaklaştılar.

Kamyonlardan inip ACEMİ ER EĞİTİM MERKEZİ, DENİZ

PİYADE ÜSSÜ, SAN DİEGO, CALIF. yazılı kapının altında sıraya dizildiler.

Merhamet kapıları kapanmıştı arkalarında.

3

«Haydi bakalım efendiler. Bu gece yapacak çok işimiz var, onun için kaytarma falan istemem ha. Elinizdekini yere bırakın ve arkamdan yürüyün.» Ardından yemek salonuna yürüdüler. Danny şaşkına dönmüştü. Askerlerin peksimet ve fasulye gibi şeylerin dışında bir şey yediklerini hiç düşünmemişti. Tepsisinin üstünde rosto, patates, lahana salatası, dondurma görüp de masalarda güğüm güğüm kahve ve süt bulmak aptala çevirmişti kendisini. Ancak tepsiyle oturacak bir yer ararken dondurması patatesin altına girmişti, o da başka.

Yemekten sonra, altmışar kişilik gruplara ayrılıp büyük barakalara alındılar. L. Q. Danny ve Ski, O'Hearne'in kendi gruplarına düştüğünü görünce keyifleri kaçtı. Keskin bir düdük sesi hepsini odanın ortasına kolalı üniformalı bir onbaşının çevresine topladı.

«Haydi bakalım! Barakadan çıkmak yasak. Sizi gerektiği zaman ben alıp götüreceğim. İçeri girdiğimde beni ilk gören 'Dikkat!' diye bağıracak.»

«Bizim eğitmenimiz siz mi olacaksınız?»

«Eğitmeninizle sabaha tanışacaksınız.»

Danny ile Ski duvarlara asılı levhalara baktılar. **Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri Yönetmeliği.** Dikkatlerini vermeye değmeyecek kadar uzun ve sık satır yazılıydı. Başka bir levhada da Deniz Kuvvetleri ve Deniz Piyadeleri rütbe işaretleri vardı. Üçüncüsü daha ilginçti: **Deniz kuvvetlerinde ve Deniz Piyadesinde kullanılan özel terimler.**

Ski, «Ben helâya gidiyorum,» diyerek yanlarından ayrıldı. Az sonra koşa koşa gelip Danny'yi sürükledi helâya doğru.

Kapalı kapıların önünden hızla geçip birinin önünde durdu ve eliyle kapının üstündeki yazıyı gösterdi. Yalnız Zührevi Hastalıklılar İçin.

Şaşkın şaşkın baktılar. Sonra geri geri döndüler salona. Danny saatine baktı. Ona çeyrek vardı. Kapının önüne çıkıp ceketinin fermuarını çekti. Hava serindi ama gökyüzü yıldızlarla doluydu. Baltimore'un buz gibi Ocak ayından çok uzaktılar. Garip bir şey gördü birden. Altmış kadar kabak kafalı çocuk, üstlerinde yalnız don fanila olduğu halde koşuyorlar, arkalarından da bir onbaşı küfür ederek kendilerini izliyordu.

Danny birden saçlarını keseceklerini anladı. Korkuyla elini saçlarına daldırdı. Garip bir yerdi burası. Asfalt yolda ilerleyen onbaşıyı görünce içeri koşup 'Dikkat' diye bağırdı.

«Sıraya dizilin ve arkamdan gelin. Çantalarınız burada kalsın. Artık onlara ihtiyacınız olmayacak.»

Danny'nin grubu taburu oluşturan yediyüz kırk kişinin ortalarında bir yerdeydi. Sağlık merkezine kadar yarım kilometre koştuktan sonra bir saat ayakta beklediler.

«Belinize kadar soyunun,» dedi. Elinde bir kova antiseptik boya ve bir fırça ile dolaşan bir denizci. Göğüslerine bir numara yazdı, arkasından gelen bir diğeri de elindeki listeye adlarını kaydetti.

Sağlık merkezinin kapısına geldiklerinde geceyarısı olmuştu.

«Öldüm be,» diye inledi. L. Q. «Babacığım, oğlum evinden ayrılma demişti. Ah şimdi evde olsaydım buz gibi limonatalar içerdim.»

«Susun be! Kesin sesinizi!» Her geçen dakika artıyordu onbaşıların öfkesi.

Sonunda binaya girdiler. Sıra ile parmaklarından, kollarından kan alındı, göz, burun, kulak, kalp muayenelerinden geçtiler, refleksleri ölçüldü. Ardından da tansiyonları ölçüldü, göğüs röntgenleri çekildi. Sonra başka bir binaya sokuldular.

«İçeri girince üstünüzdekilerin hepsini çıkaracaksınız.»

«Vay vay vay,» diye inledi Jones.

Biz dizi eli şırıngalı adam kendilerini bekliyordu. Sağ ko-

la çiçek ve tetanos aşısı, sol kola iki aşı, ve en sonra da bir tane kalçaya.

Kalça iğnesi için çok iyi hazırlanmışlardı doğrusu. Sağlık hizmetlilerinden biri kalçaya tentürdiyot sürüyor ve ok atar gibi saplıyordu iğneyi. Bir diğeri boş şırıngayı alıyor, dolduruyor, iğne takıyor ve diğerine veriyordu. Biri de kullanılmış iğneleri kaynar suyun içine atıyordu.

Bitkin bir Shannon O'Hearne sırada kıpırdanıp duruyordu. Önündeki adama iğne girdiği anda birden buz gibi terler boşandı alnından, içi bulanmaya başladı. Sıhhiyeci iğneyi soktu, şırıngayı itti, çekerken iğne oğlanın etinde kaldı, iki damla kan aktı. O'Hearne olduğu yerde düşüp bayılmıştı. Kuvvetli yürekli dostları kendisini kaldırıp sıraya soktular.

Sabahın ikibuçuğu olmuştu. Titrek adımlarla koğuşlara girip yataklarına serildiler. Danny önce sırt üstü sonra yan yatmaya çalıştı. Ancak ucu kütleşmiş iğnelerden her yanı şişmişti. Sonunda kendine acıyacak gücü bile bulamadan yüzüstü yatıp gözlerini kapattı.

«Kalkın!» Işıklar yanmıştı. Danny yattığı yerde döndü. Şaka ediyorlardı herhalde. Daha yeni uyumuştu. Güçlükle açtı gözlerini. Başını kaldırıp saatına baktı. Dörtbuçuk. Çalışıp çalışmadığını anlamak için saatı kulağına götürdü; çalışıyordu. Yine yattı.

Keskin bir düdük sesi kulağını parçalarken bunun bir şaka ya da rüya olmadığını anladı. Hava hâlâ karanlık, gökyüzü hâlâ yıldızlarla doluydu. Güçbelâ doğrulup üstteki yatağından kayarak saçı başı darmadağınık, uykulu diğerlerinin peşine takılıp helâya doğru yürüdü. Muslukların başındaki kuyruklardan birinde Jones'un arkasına düşmüştü.

«Anam bana demişti ki...» diye söyleniyordu Jones.

Soğuk su kendilerine gelmelerine yardımcı olamadıysa da, düdük sesi yetti de arttı bile. Yarı giyinik dışarı, karanlığa çıktılar. Yemek yediler, ama yemek yediklerini farkedemeyecek kadar yorgun ve bitkindiler. Tekrar koğuşa döndüler, giyinip toparlandılar, bir daha dışarı çıktılar.

Şiş gözkapakları, taranmamış saçları ile bundan sonra

olacakları bekliyorlardı. Çok beklemediler. Uzun boylu, meşin yüzlü, kızıl saçlı bir onbaşı başında miğferi, ayağında pırıl pırıl çizmeleriyle elinde listesi karşılarında beliriverdi.

«Haz'rol!» Güneş yavaş yavaş yükseliyordu yeni erlerin üzerinde. Onbaşının yüzü çilli, gözleri masmaviydi. Elleri belinde bütün sırayı baştan başa dolaştı. Bir elinde elli santim boyunda ucu meşin bağlı bir sopa vardı.

«Bundan böyle yüzkırküçüncü takımsınız. Bir dört üç! Tamam mı? Benim adım Onbaşı Whitlock. Benimle tanıştığınıza pişman olacaksınız.»

«Hey, onbaşım, biraz uyusak nasıl olur?»

«Kim söyledi onu?»

«Ben,» dedi Dwyer.

Onbaşı Dwyer'e doğru yürürken önünde bir yol açıldı. Upuzun bir dakika baktı onbaşı çocuğun yüzüne. «Adın ne oğlum?»

«Ted Dwyer.»

«Adım er Theodore, Dwyer'dir, efendim,» diye düzeltti Whitlock.

«Adım... er... Theo...dore... Dwyer'dir... efendim.»

«Çiklet mi çiğniyorsun?»

«Evet efendim.»

«Yut onu.»

Yutkunma sesi.

«Önünde donmuş gibi duran yeni takımın önünden geçti onbaşı.

«Kahrolası herifler,» diye tısladı sonunda. «Anladınız mı? Benim adım Whitlock'tur. Benimle konuşurken 'efendim' denilir. Sizler artık insan değilsiniz, kafanıza yerleştirin bunu. Deniz piyadesi olduğunuzu da sanmayın. Acemi ersiniz. Bok herifler! Yeryüzünün en alçak, en aşağılık yaratıklarısınız. Üç ay içinde sizi deniz piyadesi yapmam gerek. Çok güç bir iş. Hayatımda gördüğüm en aşağılık insanlarsınız siz. Orospu çocukları sakın unutayım demeyin, ruhunuz İsa'ya aitse vücudunuz da benimdir.»

Talim eğitmeninin bu keyifli karşılayışı hepsini yıldırım çarpmışa döndürmüştü. Artık uyanmışlardı hepsi. Şimşek gibi

çakaraktan doğmuştu güneş.

«Adınız okununca cevap verin, bok herifler.» Elindeki listeye baktı. «O'Hearne!»

«Burada,» diye bir ses fısıldadı. Whitlock iriyarı, kıvırcık saçlı İrlandalıya doğru yürüdü.

«Hayrola, dilini mi yuttun, bok herif?»

«Çok içmiştim de, sesim kısıldı» O'Hearne elindeki sigarayı yere düşürdü.

«Kaldır o izmariti bok herif.»

«Sen bana bok herif diyemezsin.»

O'Hearne yumruklarını sıktı. Whitlock elindeki değneği Shannon'un çenesinin altına soktu. «Senin gibi kabadayılar için özel yöntemlerimiz vardır. Kaldır o izmariti.» Sopa O'Hearne'in çenesini ağır ağır yukarı kaldırıyordu. Shannon yumruklarını açıp yere eğildi. Tam eğildiği sırada Whitlock'un parlak pabucu yüzünde patladı. Shannon devrildiği yerden kalktı ve onbaşının üzerine fırlayacakken kendini toplayıp sıraya girdi.

Onbaşı yeni bir nutuk çekmeye başladı. On dakika hiç durmadan küfür etti, ana avrat sövdü durdu. Ettiği bir küfürü ikinci bir kere tekrarlamıyordu. Grubun gelecekteki hayatından söz etti... Dış dünyadan tecrit... kişiliğin bütünüyle kaybolması... şeker yok... çiklet yok... gazete yok... radyo yok... dergi yok... ancak bir şey sorulduğu zaman konuşulacak... selâm... erden yüksek rütbeli herkes selâmlanacak ve efendim diye konuşulacak.

Her yeni kelimeyle girdikleri kapanın dehşetini anlıyorlardı. Hayatlarında bu kadar küfürü bir arada işitmemişlerdi. Demek palmiye ağaçlı, mavi üniformalı San Diego buydu ha!

Onbaşı marş marşla barakaların yanından koşturup yeni yerlerine getirdi hepsini. Burası bir yanı göz alabildiğine kum çölü olan çadırlardan oluşmuş bir kentti. Danny, Ski ve Jones üç kişilik bir çadıra düştüler. Bundan sonra da takım çavuşu Beller'le tanıştılar. O da onbaşı gibi Texas'lıydı ve ağzı kalabalıktı.

Beller de bir on dakika soluk almadan ana avrat sövdü. Sonra bir marş marş yaptırıp güneşte bekletti. Kuyruğa girdiler.

Birer torba aldıktan sonra sıra ile çamaşırlarını almaya başladılar. Çamaşırlar, çoraplar, üniformalar kafalarına atılıyordu. Herkesin öfkesi burnunun tepesindeydi. Aradan on dakika geçmeden acemilerin hepsi birer ikişer yeni küfürlerle kelime dağarcıklarını zenginleştirmişlerdi.

Denizci çantaları, fanilâlar, çoraplar, palaskalar, çizmeler, fularlar, kısacası bir deniz piyadesine ne gerekliyse onunla dolmuştu. Ancak kimsenin ölçüye bedene aldırdığı yoktu.

Marş Marş. Portatif yataklar, yastıklar, kütüklükler, asker için gerekli her şey. Yarış atı gibi koşarken taşıdıkları yükün altında eziliyorlardı.

Oradan kantine gidilip birer fiş defteri alındı, ilk aylıklarından kesilecekti parası. Fişlerle gerekli şeyler satın alındı. Bir kova içinde fırça, sabun, traş takımı, bulaşık teli, kilit, diş fırçası, çelik ayna, pabuç boyası, cilâ ve en sonra da Deniz Piyadesinin El Kitabı. Kovaları sallaya sallaya koştular yeni yuvalarına.

Yemekten sonra keskin bir düdük sesi daha: «Haydi bakalım sıraya! Bundan sonra yeşil pantolon, haki gömlek, giyecek, fulâr ve miğferlerinizi de unutmayacaksınız. Ütü çadırında iki tane ütü var, sakın kullanmaktan kaçınayım demeyin. Sabaha sizi karşımda adam gibi görmek isterim. Şimdi hemen üniformanızı giyin ve sivillerinizi ortadan yok edin. İki dakika giyinmek, bir dakika da sivillerinizin ardından ağlamak için... Rahat!»

Hep birden daldılar torbalarının içine, az sonra hiç de duvar ilânlarındakilere benzemeyen bir grup asker çıkmıştı ortaya. Kaskatı ayakkabılar, oradan buradan fırlayan unutulmuş etiketler çok uzun ya da çok kısa pantolonlar, bol ya da dar gömlekler. Bir fil yavrusunu çevreleyecek kadar geniş palaskalar. Ya tepede kalan ya da kulaklara kadar inen miğferler.

Whitlock erlerine baktı. Gözlerini imdat arar gibi göğe kaldırdı sonra. «Tanrım,» diye haykırdı. «Tanrım!» O'Hearne'in kafasına balyoz gibi bir yumruk indirdi. «Düzelt şu miğferi.» Herkes miğferine çeki düzen verdi.

«Tanrım!»

Sivil elbiselerine veda ettikten sonra birer boyalı kalem aldılar ve günün bundan sonrasını yeni eşyalarına adlarını yazarak geçirdiler.

«Size saat altıya kadar müsaade, üniformalarınızı üstünüze uydurmak için. Serbestsiniz.»

İğneyi eline batıran Jones, «Yahu ben hayatımda elime iğne almış insan değilim,» dedi.

«Ah, şimdi annem olacaktı ki,» diye Ski atıldı.

«Çocuklar biliyor musunuz, içimde burasını sevmeyecekmişim gibi bir his var.»

«İki buçuk ay ha! İnsaf be!»

«Texas'lıya ne dersin?»

«Hay Allah kahretsin!»

«Ne oldu?»

«İğne parmağıma battı.»

«Acaba levazımcı bana bunu verirken ne düşünüyordu?» dedi. Ski pantolonunun yirmi santim uzun olan paçalarına bakarken.

«Benim işim tamam,» dedi Danny. «Şimdi şu kahrolası ütü kuyruğuna gireyim.»

Düdük çaldı yine. «Sıraya. Kaputlarınızı alın. Tamam. Sıraya şimdi. Askermiş gibi dizilin sıraya. Sinemaya gidiyoruz.»

«Onbaşı Whitlock efendim.»

Uzun boylu Texas'lı, Jones'un yanına yaklaştı. «Efendim, er Jones talim eğitmeni ile konuşmak için izin istiyor,» diyerek miğferini bir yumrukta oğlanın kulaklarına kadar indirdi.

«E... efendim, er Jones talim eğitmeni ile konuşmak istiyor.»

«Sıradayken konuşulmaz, bok herif. Ama söyle bakalım ne istiyorsun?»

«Sinemaya gideceğimizi söylediniz galiba, efendim?»

«Evet.»

«Ben çadırımda kalabilir miyim, efendim?»

Onbaşı, çadırlarına gidip yataklarına uzanmaktan başka bir eğlence hayâl edemeyen gençlere döndü. «Eğlenmeniz gerek. Moraliniz için gerekli bu. Ama er Jones eğer sen kalmak istiyorsan, kalabilirsin.»

«Sahi mi? Teşekkür ederim efendim. Çok teşekkür ederim.»

«Çavuş Beller!» diye seslendi Whitlock. Tıknaz ve tank yapılı Beller çadırından çıktı. «Çavuşum, er Jones sinemaya gitmek istemiyor.»

«Öyle mi, er Jones?»

«Hayır efendim. İstiyorum, efendim. Hem de çok istiyorum.»

«Yani bana yalancı mı diyorsun?» diye yere tükürdü Whitlock.

«Hayır efendim. Gitmek istemiyordum ama şimdi istiyorum. Pişman oldum, efendim.»

«Orduda insan yaptığı hiçbir şeyden pişman olmaz, bok herif.»

«Pişman değilim, efendim.»

«Onbaşı, er Jones sinemaya gitmek istemiyorsa, gitmez.»

«Haklısınız, çavuş. Gitmese daha iyi olur.»

«Çok iyi. Onun yerine kendisine bir iş verelim.»

«Eyvah...»

«Körfezin nerede olduğunu biliyor musun?»

«Hayır efendim.»

«Üç kilometre ötededir... şu tarafta.»

«O tarafta mı, efendim?»

«O tarafta er Jones. Şimdi kovanı al, bir kova daha al ve marş marşla körfeze git. Bana iki kova tuzlu su getir. Kovalar geldiğinde dolu olmazsa ikisini de içeceksin ona göre.»

«Evet, efendim. Başüstüne efendim. İki kova su geliyor efendim.» Jones kıçına yediği tekmeyle bir anda kayboldu çadırlar arasında, az sonra elinde kovalar, körfeze doğru koşuyordu, takım marş marşla sinemaya giderken.

Danny tahta sıranın üstünde yığılmış, kaputunun içinde uyuklamaya çalışıyordu. Filimden hiçbir şey hatırlamıyordu. Her başı öne düştüğünde Dwyer dirsekliyordu kendisini.

«Allahını seversen uyuma, Danny. Whitlock bizi gözetliyor.»

Bir borazan sesi hoparlörden yükselip yayılıyordu ortalığa. Ardından da sabahın dörtbuçuğunun nefret edilen sembolü olan bir plâk çalmaya başlıyordu.

Duş, traş, giyinme, yatağını yapma, ortalığı süpürme ve yoklama için sıraya dizilme hepsi kırkbeş dakikanın içine sığdırılıyordu. Karanlıkta yemek salonuna gidip bekleme. Danny, Ski'ye dayanarak ayakta uyumasını ilk burada öğrendi. Yemekler besleyici ve boldu.

Sonra çadır temizliği, yerlerin silinmesi, izmarit toplama.. Ortalıkta tek bir kâğıt parçası, bir parça meyve kabuğu bile bulunmazdı.

«Amma da savaşmış ha!»

«Ben de bir mektup aldım, benimle gurur duyuyorlarmış. Bir de şu halimi görseler.»

«Bundan sonra İnciliniz budur,» diye onbaşı Deniz Piyadesi'nin Elkitabı'nı gösterdi. «Ötekisi ruhunuzu kurtarır belki ama canınızı kurtaracak olan budur. Bize canlı olmanız gerek. Vatanı için bırakın karşı taraftaki orospu çocuğu ölsün. Siz bize canlı lâzımsınız.»

«Haydi bakalım bok herifler. Berberle randevunuz var bugün.»

«Berber mi?» diye fısıldadı Pennsylvania'lı çiftçi Chernik. «Koyun kırpma istasyonu deseler daha iyi.»

«Üstelik para da vereceğiz.»

Berber tek bir âlet kullanıyordu. Elektrikli makas. Beşer kişilik gruplar halinde girdiler içeri.

«Saç yıkama, sakal ve ense traşı,» dedi Jones koltuğa otururken.

«Biti önler, kamptaki herkesi eşit kılar. Bundan önce ne olduğunuzun önemi kalmaz.»

Onbaşı berberden çıkanları görünce ilk olarak bir kahkaha attı. Kendileri de gülüyorlardı hallerine. Herkes komik görünüyordu. Kendilerini çırılçıplak hissederek koşup sıraya girdiler.

Beller iş başına geçti. Saçsız adamların önünde şöyle bir dolaştı. Bankacıyı çöpçüden ayırmak olanağı yoktu artık.

«Adın ne senin oğlum?»

«Er Forrester, efendim.»

«Bu sabah sakal traşı oldun mu?»

«Hayır efendim.»

«Neden?»

«Helânın önü kalabalıktı, efendim. Hem sivil hayatta haftada iki kere traş olurdum.»

«Öyle mi?»

«Evet, efendim.»

Beller traş olmamış birini daha buldu. O'Hearne'di bu. İkisini de öne çıkardı. «Traş olmanız gerekliydi. Deniz Piyadesi Talimatnamesi her gün traş olunmasını emrediyor. Er Jones!»

«Ben iki kere traş oldum efendim.»

«Er Jones, helâya git, iki tane jilet getir. Paslı olsun. İki de traş makinesi.»

«İki paslı jilet geliyor, efendim.»

Danny ile Shannon gülmemeleri için uyarılan takımın önünde sabunsuz ve köpüksüz birbirlerini traş ettiler. Yüzleri paramparça olmuştu Beller tatmin olana kadar.

«Bundan sonra her sabah traş olacaksınız!»

Temiz giyimli, kolalı üniformalı, tıknaz adam önündeki dökülen takımla tam bir çelişki halindeydi.

«Öğrenecek çok şeyiniz var. Görünüşe bakılırsa öğrenmeniz de pek kolay olmayacağa benzer. Öğreneceğiniz ilk şey sıraya girmek ve hazır ol durumunda durmaktır. Şişkolar soluma tüysikletler sağıma geçsin, boy sırasıyla.»

Danny, O'Hearne ve Chermik üç sıranın başına geçtiler, en arkada da Ski, Dwyer ve Ziltch adında bir oğlan vardı. Beller, «Sağınızdaki solunuzdakini iyice belleyin ve komut verilince hemen yerinizi alın,» dedi.

Dersler başladı. Güç öğrenilen dersler. Binlerce kere tekrarlanan hareketler. Hazır ol durumunda deniz piyadesi: saatlerce hiç kımıldamadan beklediler. Topuklar bitişik, ayaklar kırkbeş derece açık, dizler düz ama katı değil, kalçalar dengede, mideler içerde, göğüs dışarda, boyun dümdüz, baş yere paralel, gözler ilerde, kollar yanda başparmaklar pantolonların yan çizgilerinde, avuçlar içe dönük, parmaklar aşağıda.

«Yahu düz durmadan bu kadar iş olduğu hiç aklıma gelmezdi, ya yürürsek ne olacak?»

«Jones!»

«Evet, efendim.»

«Kendini ne sanıyorsun? Prusyalı bir general mi? Rahat.»

«Başüstüne efendim.»

«Forrester!»

«Evet, efendim.»

«Ortaya çık. İşte söyleneni anlamış bir eşek kafalı. Şuna bakın. Çenesinden aşağı dümdüz bir çizgi çekilebilir... Dön yerine... haydi bakalım, bir kere daha deneyelim.»

Üç gün hep aynı şeyi tekrarladılar: hazırol, rahat, hazırol, rahat, hazırol, rahat. Öne çık, bir adım geri git, başüstüne efendim de, yerine dön.

«Yataklarınızı yönetmeliğe göre yapacaksınız!» Sabah teftişinde elli yedi yatak bozulup yeniden yapıldı. Hafif bir kırışık, buruşuk bir köşe, tam kenarda durmayan bir denizci torbası yatağın, çadırın dışına atılması için yeterliydi. Torbalar olduğu gibi yere boşaltılıyor ve sonra tek tek yeniden yerleştiriliyordu. Acemi erlerden çoğu eğitmenlerin hoşuna gidene kadar dokuz kere bozup yaptılar yataklarını.

Her gün biraz daha az yatak bozuluyordu. Ama bir sabah çadırın zemininde bir izmarit bulununca kıyamet koptu. Takım bileklerine kadar battığı kumun içinde tam bir saat marş marş yaptı. Sonunda dört kişi bitkinlikten baygın yere serilmişti.

Sevgili Kathy,

Geldiğimden beri yazmak için ancak şimdi fırsat bulabildim. Adresim zarfın arkasında. Burada bizi çok çalıştırıyorlar, eğitmenlerimizin ikisi de çok sert insanlar. Ayrıntılara girmek yararsız ...

İki tane esaslı arkadaş buldum Ski ile L.Q. Jones diye şakacının biri. Her geçen gün burada oluşuma biraz daha şaşıyorum. Burada ne kadar kalacağımızı ya da nereye gideceğimizi bilmiyorum. Fikrini değiştirmişsen şimdiden söylesen daha iyi olur.

Bizi bu kadar çalıştırdıkları için seviniyorum aslında... Seni düşünmekten çıldırırdım yoksa...

«Sola dön... sağa dön... sola dön... Haz'rol! Rahat. Haz'rol! Sağa dön...»

«Gömleğimi giyemiyorum.»

«Neden, Jones.»

«Kimse bana bir kutu kola bir gömleğe çok gelir diye söy-

lemedi ki. Whitlock öldürecek beni.»

«Sıraya girin. Haydi, Chernik, ayaklan biraz. Ulan siz bir sıraya girmesini bile öğrenemeyecek misiniz? Ben önünüzden geçerken çamaşırlarınızı uzatın, teftiş edeceğim.» Onbaşının burnu gibi gözleri yeni yıkanmış eşyaların üzerinde dolaşıyordu. «Kemer kirli, bir daha yıka. Çorap kirli, gömlek kirli, bir daha.»

«Jones!»

«Evet efendim.»

«Bu çamaşıra yıkanmış mı diyorsun sen?»

«Şey... efendim.»

«Şu fanilandaki nikotin lekelerine bak.» Yeni yıkanmış çamaşır dolu kova bir tekmede yere devrilip çamaşırlar Whitlock'un ayakları altında çiğnendi. «Hepsini yeni baştan yıka. Şu kafanıza bir bok sokamayacağız galiba.»

«Ulan aptal herifler gözünüzü açın. Size yürümesini öğreteceğim. Sol ayakla başlayın. O'Hearne sol ayağını göster bakayım... sağını solunu biliyorsan tabiî. Bir daha da unutma. Bir adım yetmiş santimdir, yetmiş dört ya da yetmiş altı değil.» Bir an durakladı.

«İleri... marş. Öteki ayağını hayvan! Sol... sol... sol... bir... ki... sol... sağa dön. Sırayla durun... bir... iki... üç...»

«Komutu duymadan hareket yok. İleri...» Beş altı kişi komut tamamlanmadan yürümeye başladılar. «Yüzüstü yatın, eşşoğluları. Komut verilmeden hareket yok.»

Saatlerce hep aynı şeyi tekrarlıyorlardı. Eğitmenin o monoton sesi hiç durmuyordu. «Sola dön... sırayı düzeltin ulan... sağa dön... ileriii marş... geriye dön... yüzüstü yatın yere...» Bir miğfer daha yumruklanıyor, birinin kaburgalarına değnek sokuluyordu.

«Sağdan başlayarak sırayla sayın.»

«Bir, iki üç, dört,» diye başlıyordu takım.

«Daha yüksek sesle be! Daha yüksek sesle.»

«BİR, İKİ, ÜÇ, DÖRT!»

«Tamam! İşte böyle.»

«BİR! İKİ! ÜÇ! DÖRT!» (Yerin dibine batsın bu deniz piyadesi.)

«Chernik, bırak o orospuyu düşünmeyi. Biri donunun içine girmiştir bile... aşağa dön ileriii marş... sol... sol... sol...»

4

Bir Dört Üç'ün kabak kafalı erleri bir hafta sonunda uygun adım yürümeye başlamışlardı. Takım halinde yürüyüşte dönüş komutu verildiğinde birkaçı hâlâ aksi yöne dönüyordu ama çoğunlukla verilen komutlara uyuyorlardı.

Haftanın sonunda hepsinin başında miğferlerinin açtığı yaralar vardı. Onbaşının yumruğunu beyninde hissetmemiş tek kişi yoktu aralarında. Sopadan şişen kalçaları, acıyan kaburgaları, şişmiş parmakları unuttukları dersleri hatırlamalarına yardımcı oluyordu. Aslında ölçü için kullanılan değnek, eğitmenlerin elinde bambaşka bir görev yüklenmişti, o yetmediği zaman eğitmenin çizmesinin burnu da aynı işi görüyordu.

Ders de yapıyorlardı. Sahra sağlığı, kişisel sağlık, San Diego'da seks sorunu ve bir deniz piyadesinin bilmesi gereken daha yüzlerce şey. 'Boş zamanlar'da yönetmelik okunup ezberleniyordu. Ama çoğunlukla talimle geçiyordu günleri.

Yat borusundan bir saat kadar önce Danny'nin çadırı konuk doluydu. Chernik, Dwyer ve Milton Norton adında biri. Norton kendi halinde, çalışkan ve diğerlerinden biraz daha büyük bir gençti. Bütün takım kendisini çok sever ve tutardı.

Danny, Whitlock'un yanından geldi.

«Geçtin mi?» diye sordu Ski.

«Evet.»

«Heyyt, şuna bakın be! Bir gün içinde bütün Genel Emirleri, Rütbe ve İşaretleri öğreniverdi.»

«Susun,» diye bağırdı Jones, «Beller'den mi yoksa Whitlock'tan mı daha çok nefret ettiğimi düşünüyorum.» Yönetmeliği karıştırdı. «Nöbette yürürken benden üst rütbedeki bütün orospu çocuklarını selâmlayacağım... tamam, öğrendim işte.»

«Hele yarına kadar öğrenme de o zaman görürsün dünyanın kaç bucak olduğunu.»

Jones cebinden uzun bir tarak çıkartıp bir milimetre boyundaki saçlarını taradı. «Saçımı da bugün yıkadım, bir türlü yatıramıyorum, ne yapsam bilmem ki.»

«Whitlock bu kamptakilerin en iyisiymiş diyorlar,» diye Dwyer atıldı. «Bugün Bir Beş'ten biriyle konuşuyordum, başlarında tam bir belâ varmış hani.»

«Yok canım, adı neymiş Hitler mi?»

«Sen ne diyorsun, çiftçi?»

«Bilmem ki,» dedi Chernik. «Benim bildiğim burada evde olduğundan bir saat daha fazla uyuduğum.»

Komşu çadırdan bir gürültü geldi.

«O'Hearne,» diye Dwyer yere tükürdü. «Şu kadar deniz piyadesi içinde onunla bir çadıra düşmek de varmış kaderde. Herif, er değilde çadır içinde eğitmen sanki.»

«Hey Norton, sen sivilken ne iş yapardın?»

«Öğretmendim.»

«Özel bir durumun olduğunu anlamıştım zaten.»

«Öğretmenlikte özel hiçbir şey yoktur ki.»

«Yani demek istediğim buradakiler gibi liseden yeni çıkmış değilsin işte. Nerede öğretmenlik yapardın?»

«Pennylvania Üniversitesi'nde.»

«Penn ha! Çadırımızda ünlü bir kişi var beyler.»

«Peki ne işin var burada?»

«Bizim gibi eşekkafalılar arasında acemi er eğitimi görmek...»

«Penn'de öğretmen...»

«Aramızda bir fark görmüyorum.»

«Lâfa bak be!»

Jones üstüne zorla gelen pantolonunu kaldırdı. «Texas'lı talime devam ederse bir hafta sonra girerim artık pantolonun içine.»

«Dün gece şahane bir rüya gördüm. San Diego'da güzel bir sarışınlaydım. Tam işimi gördükten sonra uyanıverdim, ne ka-

dar güldüm bilemezsiniz.»

«Neden?»

«Sarışın, Whitlock'un karısıymış da ondan.»

«Ben rüyamda sol... soll. soll. Sol'dan başka bir şey görmüyorum.»

«Posta!»

Tılsımlı kelime. Evden bir haber. Binlerce kere tekrarlanacak sahne ilk kez olarak onanıyor. Whitlock'un zarfların üzerindeki Kuzeyli adresleriyle alay etmesi bile içlerinde yanan ateşi söndüremiyordu.

Sevgili Danny,

Çok şaşkın bir halin var. Bu acemi er eğitiminin senin söylediğinden de güç olduğu anlaşılıyor...

Antrenör neden kendisini görmeye gitmediğini çok iy anladığını söyledi. Senin deniz piyadesine yazılacağını tahmin etmiş. Sana hem mektup yazacak hem de okulun gazetesini gönderecek, Esquire'a da abone yaptı...

Sensiz çok yalnız burası. Kimi zaman telefon çaldığında heyecanla fırlıyorum yerimden... annem babam çok anlayışlı davranıyorlar...

Mektuplarından neredeyse beni sevmediğini çıkaracağım. Ben her an ikimizi düşünüyorum. Seni hiç unutmayacağım, Danny.

Yarın tekrar yazarım, seni seviyorum, Kathy.

Danny bir kere daha okudu mektubu diğer zarfları açmadan. Sonra başını avuçları içine aldı. **Kendi kendime bin kere söyledim bunun çıkar yol olmadığını. Ama ona sahip olmasaydım ne olacaktı sanki? Bu kadar uzakta. Yalnız kalacağımı biliyordum, ama bu kadarı da aklıma gelmemişti doğrusu.**

«Güzel mi?» diye Jones burnunun dibine bir resim soktu. Danny, Jones kadar şişman, iri dişli çirkin bir kız resmine baktı. «Şahane,» diye bir ıslık çaldı.

«Sen ne dersin, Ski?»

«Esaslı parça.»

«Ağzını bozmak yok. Bak, resmi cüzdanıma koyuyorum. As-

lında hayvana benziyor ama, Heddy ile biraz atıştık da...»
«Eh... fena değil, idare eder.»
«İyi haberler var mı, Ski?»
Danny diğer mektupları okurken Jones da savaşın ne zaman sona ereceğini hesaplıyordu.
«Beller'i en iyi öldürme yolunu bulmadım daha,» dedi. «Ama Whitlock'u hayalarından asacağım.»
«Benim gibi sıranın en sonunda ol da marş marşta şişkoların peşinden koş bakalım,» dedi Ski. «O zaman görürdüm seni.»
Danny mektupluğundan bir kâğıt çıkarınca hepsi sustular. Bu, üzerinde Deniz Piyadesi arması olan bir mektup kâğıdıydı. Bir süre düşündü Danny.

Sevgili Kathy,
Bu kuşkuya bir son verelim artık. Seni seviyorum. Her geçen dakika biraz daha seviyorum. Seni şimdi kaybetmek...
Kâğıdı yırtıp yeniden başladı.
Sevgili Kathy,
Dokuz hafta sonra kamp sona eriyor...
Zarfı kapatıp posta kutusuna attı. Uzaktan bir eğitmenin küfürleri geliyordu. Bir Dört Üç'ün öteki takımlardan daha iyi olduğunu düşünerek gülümsedi. Sonra yine Kathy'yi düşündü. Çadıra girdiğinde Jones kahkahalarla gülüyordu. Ski yatağın üzerine uzanmıştı.
«Hey Ski, kalk ulan. Yat borusu çalmadan yatağa oturmak bile yasak. Bizi öldürtmek mi istiyorsun.»
«Keyfi yok galiba.»
«Ateşin var galiba, Ski.»
«Hay Allah cezasını versin, bu gece de sinema var.»
«Gidip Whitlock'a haber vereyim.»
«Boş ver. Bir de onunla uğraşmayalım, Danny.»
Danny koşa koşa gitti eğitmenin çadırına.
«Er Forrester talim eğitmeniyle konuşmak istiyor, efendim.»
«Rahat, Forrester. Ne var?»
«Er Zvonski hastalandı, efendim.» Whitlock, Danny'nin peşinden çadıra girdi. Danny seslendi. «Dikkat!»
«Zarar yok, oğlum. Yat yerine.» Onbaşı elini Ski'nin alnına

koydu. «Biraz ateşin var, önemli değil. Sinemaya gitme, yatağında yat, sabaha kadar iyileşmezsen doktora çıkarsın.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Whitlock dışarı çıktı.

«Ohh,» dedi Jones. «Canımıza okuyacak sanmıştım. Ne söyledin de böyle oldu?»

«Dostuma bu gece izin vermezse kendisini delik deşik edeceğimi söyledim.»

«Yaşşa Danny! Çok teşekkür ederim, kölen oldum gitti artık.»

Düdük sesi. «Sıraya. Kaputlar giyilsin.»

«Haydi moralimizi yükseltmeye çocuklar!»

Sabah saat dörtbuçukta kalk borusu çaldığında Ski'nin biraz başı dönmekle birlikte ateşi düşmüştü. Musluğa doğru giderken önündeki Jones'a, «Film nasıldı?» diye sordu.

«Şahane. Ta üs sinemasına kadar götürdüler. Kadınlar bile vardı seyirciler arasında. Mavi üniformalı bir deniz piyadesi bile gördüm. Kendi kendime ulan şu savaşa gireceksen deniz piyadesi olacaksın başka yolu yok dedim, öylesine fiyakalıydı herif.»

«Neydi gördüğünüz film.»

«Tripoli Kıyıları,» diye Jones traş takımını açarken, «Beller ve Whitlock gibi belâlı biri var, babası zamanında deniz piyadesiymiş diye o da aynı birliğe katılıyor.»

«Kaçırdık be desene! Deniz piyadeleri hakkında ha?»

«Herif acemi er kampında ilk iş olarak talim eğitmeninin ağzına sıçıyor.»

«Tam gerçek hayattaki gibi hâ!»

«Evet. Ondan sonra da takımı sıradan geçiriyor. İyi bir insan aslında ama kimse sevmiyor kendisini. Kampta bir de denizci olmak isteyen bir oğlan var ama olamıyor.»

«Mavi üniformayı giyemedi desene.»

«Ondan sonra bizimki bir Denizci hemşireyi tavlıyor. Bizimki er, hemşire ise teğmen.»

«İyi filmmiş, yazık oldu be.»

«Neyse sonra talim eğitmeninin hayatını kurtararak kendini affettiriyor.»

«Ne bok yemeye kalkışmış bu işe?»

«Sözümü kesme... filmin sonunda savaş başlıyor ve birlik denize açılmak üzere gemilere doğru yürüyor, bandolar çalıyor, millet bayrak sallıyor, hep bir ağızdan marşlar söyleniyor. Bizimki gemiye binince ne görsün?»

«Hemşireyi.»

«Nerden bildin?»

«Gerçek hayat gibi de ondan.»

«Ulan palavrayı kesin de işinize bakın,» diye arkadan biri seslendi.

Jones yüzünü silip jiletini kutusuna yerleştirdi. «Yarın jilet değiştirme günüm, sakın unutturma, olur mu?»

4.30 Kalk borusu ve hoparlörden küfürlü plâk. Helâya doğru çılgınca bir koşuşma. Karanlık ve soğuk. Duş ve traş.

4.50 Yoklama. Yatakların yapılması, torbaların düzenlenmesi, çadırın temizliği.

5.15 Yemekhaneye koşma. Süt ya da kahve güğümünden sonra fincanı doldurmamak için yarış, aksi takdirde son içen güğümü doldurur. Jones hep sonuncu nedense. Yemek tabağını, çatalı, bıçağı kaynar suya daldırma ve ağır ağır çadırlara dönerken keyifli bir sigara. Güneşin doğuşu. Yemek takımlarını çelik bulaşık teliyle temizleme. Kirli tabaktan dizanteri geçer. Son bir temizlik.

6.00 Vizite saati. Hastaların ve kendini hasta sananların uzayan kuyrukları. Anlayışsız kulaklara dökülen yakınmalar. Ateşi olana bir gün istirahat. Su kabarcıklarına acele bıçakla müdahale ve görev başına.

Sıraya giriş ve teftiş, homurdanmalar, küfürler, cezalar. Çadır teftişi ve bozulan yataklar.

6.30 Talim. Bölük alanında, tören alanında, bileklerine kadar gömüldükleri kumlar içinde talim.

9.30 Ders. Denizci çantası teftişine nasıl hazırlanılır. Düşman arazisi nasıl keşfe çıkılır. Cinsel ilişkiden önce alınacak tedbirler. Subay nasıl selâmlanır. Donanmanın gemilerini tanımak.

10.30 Talim.

12.00 Yemek. Öğle yemekleri giderek monotonlaşıyor. Haf-

tada üç gün salçalı kıyma.

13.00 Kırtasiye işleri. Yıllık için resim çektirmek. Hayat sigortası kaydı.

14.00 Talim.

17.00 Yemek. Yemekten dönüş bu kez daha ağır. Ama yine de yapacak iş var. Madeni eşyalar parlatılacak, giyecekler ütülenecek, sökükler dikilecek, çamaşır yıkanacak. Üniformalar o alışılmamış yeniliklerini yavaş yavaş kaybedip, giyenlerin üstüne uymaya başlamış.

18.00 Çamaşır teftişi. Hepsini yeniden yıka.

18.45 Talim.

20.00 Dinlenme saatı. Yönetmelikten ezber. Bir kelime yanlış olursa bütün takım körfeze kadar marş marş. Arkadaşına yardım et.

«Haydi, Ski, şu dönüşleri bir daha tekrarla.»

«Yapamıyorum diyorum be.»

«Yaparsın. Ziltch yaptıktan sonra sen mi yapamayacaksın?»

«Peki... bir daha deneyeyim.»

Posta dağıtımı. Garip bir kelime 'ev.'

«Sinemaya gitmek için sıraya! Eğlenmeniz gerek.»

10.00 Bir düdük sesi. Hayır, hayır yat borusu değil. Beller izinden yine sarhoş dönmüş. Ayışığında takımı koşturmanın iyi bir talim olacağını düşünüyor.

Pazar. Tanrıya şükürler olsun Pazar geldi. Deniz Piyadesinde Pazar diye bir gün olduğunu hiç aklıma getiremezdim. Talim eğitmenlerini İsa sanıyordum. «Hiçbir kiliseye bağlı değil misin? Öyleyse bundan sonra bağlandın işte. Yönetmelik Kiliseye bağlı olmanı emrediyor.»

Bütün gün malzemeyi temizlemek ve mektup yazmakla geçirilecek. Evden gelenler belki de yüzüncü kere okunacak. Kendine acıyacak koskoca bir gün. Ne işim var benim burada?»

Sevgili anneciğim,

Burada her şey çok iyi. Hiç durmadan çalışıyoruz...

Danny ile Milton Norton, sabah karmaşıklığından sonra lâvaboları temizliyorlardı. O'Hearne de kapıya yaslanmış, ıslık çalarak onları seyretmekteydi.

«Profesör,» dedi Danny.

Alçakgönüllü adam basit bir eğitmen olduğunu söylediyse de takım ille de rütbesini yükseltmekte direnmişti. Norton'u severler ve sayarlardı. Çünkü çoğu, askere yazılmak için bir meslek tepip gelmiş değillerdi. Norton'un okumuş bir insan olması, kimi zaman, onlara bu çektiklerinin katlanılmaya değer olduğu izlenimini uyandırıyordu.

«Efendim,» dedi Norton.

«Milt sen neden askere yazıldın kuzum?»

Norton genç arkadaşına bakıp gülümsedi. «Çok garip bir soru bu, Danny. Neden bana soruyorsun bunu?»

«Savaşı filân anladık ama istesen subay olamaz mıydın yani?»

«Olurdum herhalde.»

«Gördün mü? O zaman bu zahmetlere girmek zorunda kalmayacaktın. Bir iktisat öğretmenisin ne de olsa. Önemli bir şey bu.»

«Öyle mi dersin? Hiç bilmiyordum.»

«Haydi, haydi benimle dalga geçme, profesör. Sahi söylüyorum, senin yanında lavaboları temizlerken bir garip hissediyorum kendimi. Yahu senin küçük parmağında bile o iki Texas'lının hayatlarında öğrenecekleri her şeyden çok bilgi var.»

«Haksızlık ediyorsun, Danny. Onlardan çok şey öğreniyorum.»

«Sen idealistsin, Milt. Gerçek bir idealist. İdealini içinde saklayan ve ortalığa yaymaktan hoşlanmayan bir insansın sen.»

«İdeal başka şey Danny, bu helâları bir saatte temizleyemezsek o başka şey.»

«Biliyor musun... fırçayı versene... uzun zamandır hep bunu düşünüyordum. Ama bir türlü bir cevap bulamadım. Sana şunu söyleyeyim ki, seninle bir araya düştüğüme seviniyorum.»

Lâvaboların son lekelerini de silip pırıl pırıl yaptıktan sonra sıra helâlara geldi.

«Peki bu acemi er kampına ne diyorsun, profesör. Benim aklım ermiyor buna?»

«Pahalı bir kulübe girdiğini düşün, giriş dönemini tamamlamadıkça üyelik kartımızı vermiyorlar.»

«Çok basitmiş gibi gösteriyorsun.»

«Yoo, hiç de basit değil. Deniz piyadelerinin söylenen her şeye hak kazandıklarına inanıyorum. Bu da bize ortak bir bağ veriyor. Demokratik bir şey.»

«Demokratik mi?»

«Belki de yanlış bir kelime kullandım. Demek istediğim, burada hepimiz eşitiz.» Uzun saçlı fırçasını kuburun içine daldırdı.

«Ne demek istediğini anlıyorum.»

«İyi ama bu kahrolası talim ne oluyor? Daha silâh falan görmedik ki.»

«Bütün iş sivil hayattan sıyrılıp çıkmak. İlk şey seni bir grubun üyesi olduğuna ve gurubun birlikte hareket ettiğine inandırmak. Disiplin, komutlara boyun eğmek. Psikolojik olarak çok yerinde bir şey.»

«Olabilir, ama artık sona erse iyi olacak.»

«Al benden de o kadar.»

«Toplanın bakalım.» Tıknaz çavuş yarım daire halinde bekleyen acemi erlerin karşılarında duruyordu. «Bugün hayatınızın en önemli günüdür. Bugün elinize tüfek alacaksınız. Yeni bir sevgiliniz var artık. Memleketinizdeki orospuyu unutun artık. Bu kadın, kendisine iyi davranırsanız, göreceksiniz dünyanın en iyi, en sadık kadınıdır. Sırtınızı döner dönmez önüne ilk çıkan erkeğin yatağına girmez. Onu temiz tutarsanız, o da sizin hayatınızı kurtarır.»

Beller'in bu açıklamasına kibar bir kahkahayla cevap verildi. Beller, mutlulukla sözüne devam etti: «Tank olsun, top olsun, uçak olsun adamın elinde bozulur kalır. Ama bu gördüğünüz tüfek, bundan önceki savaşları olduğu gibi, bunu da kazanacaktır. Deniz piyadeleri dünyanın en keskin nişancıları, en iyi silâh kullanan insanlarıdır.» Beller miğferini çıkartıp alnını sildi. «Adam gibi atış yapmayı öğrenirseniz siz kârlı çıkarsınız. Ama tek bir el bile atmadan bir tüfeğin bütün parçalarını tek tek öğreneceksiniz. Kovalarınızı alın, günlük elbiselerinizi giyin ve üç dakika sonra burada olun.»

Danny silâha uzanırken heyecandan eli titriyordu. Güçlenmişti sanki. Silâhlar iki savaş arasında yattıkları sandıklardan

çıkarılıyordu. Yeniden bir savaşçı elinin kendilerini kavramasını bekliyor gibiydiler.

Yağlı silâhla süngüyü aldı ve temizleme yerine doğru yürüdü. Eğitmenler oradan oraya koşuyorlar, herkese tornavida, fırça, benzin tenekeleri dağıtıyorlar, bir yandan da bağıra çağıra ne yapılacağını anlatıyorlardı. Bütün gün, yağ ve benzin içinde maden parçalarını temizlemekle geçti. Yirmi yıllık kir bir günde çıkmıştı.

«Forrester.»

«Buyrun efendim.»

«Elindeki silâhın künyesini söyle.»

«Birleşik Devletler tüfeği, 30 kalibre, 1903 modeli.»

«Jones.»

«Evet, efendim.»

«Tüfeğinin seri numarası kaç?»

«1748834632... efendim.»

«Chernik.»

«Evet efendim.»

«Silâhını tanımla.»

«Üstten dolma, sürgülü omuz silâhı. Şarjörü beş mermi alır, sürgüsüyle ağırlığı 3.5 kilo.»

«Zvonski.»

«Evet efendim.»

«Silâhının menzilini söyle.»

«Altı yüz metre efendim.»

«Dwyer.»

«Evet efendim.»

«Kurşun hızı...»

Danny yönetmeliği bırakıp içini çekti.

«Sınava girecek misin, Danny?»

«Evet.»

«Ben daha dipçiği bile ezberlemedim yahu.»

«Çavuşum, er Forrester talim eğitmeniyle konuşmak istiyor.»

«Rahat. Ne var?»

«Silâh tanımı testini yapmak istiyorum, efendim.»

«Başla.»

Danny silâhını kaldırdı, derin bir soluk aldı ve parçaları eliyle göstererek konuşmaya başladı. «Dipçik, dipçik tablası, dipçik tablası vidası...» sırayla yüz tane kadar parça sayarak namlunun ucuna kadar geldikten sonra hazır ol durumuna geçti.

«Tamam mı?»

«Evet efendim.»

«Tetik alt yayını unuttun, Forrester.»

Danny kıpkırmızı kesildi. «Bir ip al tüfeği bacağına bağla ve bu gece öyle yat.»

«Başüstüne efendim.»

Artık her sabah silâh talimi yapıyorlardı. Silâhlarını sağa sola savurmaktan, omuzlarına kaldırıp indirmekten kolları kopacak hale gelmişti. Bir dakika dinleniyorlar sonra yeniden başlıyorlardı.

Bir gün Dwyer silâhını elinden düşürdü. Tören alanının ortasında diz çöküp tam üç saat yere eğilip silâhını öptü. «Silâhımı seviyorum... silâhımı seviyorum...» diyerek.

«Silâh yukarı ve ...omuza!» Bir cezaydı bu. İnsan eğitim alanını ne zaman dolaşacak olsa sekiz on acemi erin eğitmenlerinin karşısında silâhlarını havaya kaldırıp enselerine indirdiklerini görebilirdi. Bitkinlikten yıkılacak hale gelene kadar. Ama yıkılmak yoktu. En büyük günahtı bu.

Takım cezası. Hazırol durumunda, kollar ileri uzatılmış. Avuçlar yere dönük, silâhlar parmak uçlarında. Adeleleri isyan edene kadar, yüzleri kıpkırmızı, kan ter içinde, kendinden önce bir başkasının silâhını düşürmesi için dua ederek bekleyiş.

Forrest Park Lisesi müdürü Bay Dickey çiçeklerle süslenmiş sahnedeki kürsüye doğru yürüdü. Arkasında mezun olan sınıfın cübbeli, beyaz ve siyah kepli talebeleri vardı. Önünde burunlarını çeken anneler, kaskatı boyunlu babalar oturuyorlardı. Müdür burnunun üstünden kelebek gözlüğünü çıkartıp üstü dürülmüş diplomalarla dolu masanın yanındaki mikrofonun önüne geldi.

Yeni mezunları bekleyen görevlerden söz ettikten sonra sahnedeki boş bir sandalyeye döndü. «O bekleyemedi,» dedi.

«Hepimiz onu tanır, hepimiz onu severdik. İyi bir öğrenci, iyi bir atlet, okulunun gururu. Lütfen Bay Forrester oğlunun diplomasını almaya gelebilir mi?»

Henry derin bir soluk aldı. Adam, okul orkestrası Deniz Piyadesi marşını çalmaya başladığında yerinden kalkarken Kathy elini sıktı. Martha gözlerini kuruluyordu.

Bay Dickey, Henry Forrester'in elini sıktı. «Gururluyuz, efendim. Gurur doluyuz. Bütün kalbimizle en iyi dileklerimizi yolluyoruz ona.»

Günler geçiyordu. Bir Dört Üç, yeni gelen acemi erlere yer açmak için bir barakaya taşınmıştı. Whitlock ile Beller her gün daha az yanlış buluyorlardı. Çocuklar artık düzenli yürümesini iyice öğrenmişlerdi, kendilerinden beklenen diğer işleri de iyi yapıyorlardı. İlk günlerin cezaları da azalmıştı. Yalnız bir gün yoklamaya geç kalan O'Hearne'e gerçekten ağır bir ceza verdiler. O'Hearne yoklamada bulunmayınca aranmış ve helâda keyifle şarkı söyleyerek traş olurken yakalanmıştı. Bu suçu yüzünden bir gece sabaha kadar çavuşun barakası önünde hazır ol vaziyetinde durdu ve sabaha kadar da hiç susmadan şarkı okudu. Sesi zayıfladığında başından aşağı bir kova su dökülüyor ve tek bir komut veriliyordu: «Şarkıya devam.» Sabah sesini kaybetmiş olması bütün takımca neşeyle karşılandı.

Whitlock'un oyunlarının, pis şakalarının da ardı arkası kesilmiyordu. En sevdiği takımı bir akar çeşmenin önünde silâh omuzda beş aşağı beş yukarı talim yaptırtmaktı. Güneş ortalığı alev alev yakarken kendisi soğuk sudan içer ve takımını sıcaktan başları dönene, dilleri bir karış dışarı sarkana, kolları tüfeklerinin ağırlığından kopacak gibi oluncaya kadar koşturur dururdu.

Hepsi bitkinlikten düşecek hale geldiklerinde üç dakika istirahat verir ve sonra kumlar içinde marş marş yaptırırdı. Sonra da bu kere silâhlar elde barakalara kadar koşarlardı.

İşte tam bu sıralarda hepsi kendilerinden gurur duymaya başlamışlardı. Eğitim merkezindeki bütün takımların en iyisi olduklarına inanıyorlardı. Ancak Whitlock onları hizaya getirmekte gecikmedi.

Sağlık merkezine aşı olmaya gitmişlerdi. Silâhlarını kapı önünde çattılar. Aşıdan sonra kollarındaki uyuşukluğun giderilmesi için nasıl olsa talim yaptıracaklarını biliyorlardı. Tam kapıdan çıkarlarken o civarda talim yapmakta olan Deniz Okulu piyadeleri yanlarından geçiyorlardı.

«Rahat!» diye bağırdı Whitlock. «Şunları seyredin hele.».

Deniz Okulu piyadeleri her acemi eri utançtan yerin dibine batırtacak bir birlikti. Hepsi bir seksenin üstünde, iriyarı, güneşten yanmış olan bu erler kruvazörlerin ve savaş gemilerinin nöbetçiliğini yaparlardı. Çavuşlarının komutları ağzından şarkı gibi dökülüyor, elinde pırıl pırıl sapsarı bir kılıç taşıyordu. Düğmelerinin ve kemerlerinin sarısı, keplerinin ve çizmelerinin parıldayışı, kemerlerinin ve eldivenlerinin beyazı ahenkli hareketlerine çok yaraşıyordu.

«Haz'rol!» diye bağırdı Whitlock. «Silâhlar om'za. İleri... marş! Sol... bir... ki... sol. Forrester adımlarına dikkat et. Silâhını düzelt Norton... Şüpürge değil elindeki. Yahu siz hiçbir şey öğrenemeyecek misiniz be?»

«Süngü talimi yaparken çığlık atmanızı istiyorum, anlaşıldı mı? Karşınızdakini dövemezseniz, hiç olmazsa korkutun. Dipçiği kullanın... ezin kafasını... sürgüyü batırınca iyice çevirin. Barsaklarına takılı kalırsa bir el ateş edin, çabuk çıkarırsınız.»

Danny sürgüden hoşlanmamıştı. Saman dolu torbalara saldırırken insanın iliklerini donduran bir çığlık attı. «Eğil, Forrester, ensesini nişanla, şah damarını parçala...» Midesi bulanıyordu Danny'nin, kusacaktı. «Öfkeden kudur, Forrester... bağır, Forrester, bağır!»

Bundan sonra da engel kursu vardı. Tuzaklarla dolu bir yerdi burası. Ucu çıkmaz yeraltı tünelleri, dikenli teller, düz duvarlara tırmanmak, hendeklerden atlamak, ip merdivenden tırmanmak, oto lâstiklerinden tünellerin içinden geçmek ve kuyuya inmek, Kuyu, çapı yedi metre olan üç metre derinliğinde dibi çamurlu bir çukurdu. Tam ortasında yukardan aşağıya kadar uzanan bir ip vardı.

Bu engeli aşmak için tam teçhizatlı bir er koşarak gelip

üç metre zıplayacak, tam ortada ipi yakalayacak ve o hızla kendini karşı tarafa fırlatacaktı. Bu son engeli de başarıyla tamamlayanlar biraz da eğlenmek için kuyunun çevresine doluşmuşlardı.

Gelenlerden kimi ipi tutamayıp çamurlara yuvarlanıyor, kimi de ipi tutuyor ama yine de aşağı kayıyordu. En komikleri ipe asılı kalanlardı. Bunlar kendilerini karşı tarafa fırlatacak bir güçle ipe atılamıyorlar, çukurun üstünde birkaç kere ileri geri sallandıktan sonra çamur banyosuna dalıyorlardı. Ödülleri, başarana kadar denemekti.

Kendilerine bir şey olmasından korkmuyorlardı. Bütün düşündükleri tüfeklerine bir şey olmamasıydı.

Acemi er eğitimi başladıktan beş hafta sonra Danny Forrester garip bir duyguya kapıldı. Jones'a baktı. Trende rastladığı birine benziyordu. Çantasından aynasını çıkartıp kendi yüzüne baktı. Saçları yarım santim kadar uzamıştı. Uzun uzun okşadı saçlarını. Tüy siklet Ski bile biraz şişmanlamış, sertleşmişti. Eskisi kadar çelimsiz görünmüyordu. «Tanrım, deniz piyadesi oluyoruz sonunda,» diye mırıldandı.

O öğleden sonraki talimde de aynı duyguyu sürdürüyordu. Uzak bir köşede silâhların el değiştirirken çıkardıkları ahenkli sesi duyuyordu. Beller'in o monoton sesi bile müzik gibi gelmeye başlamıştı kulağına. Bir melodi vardı burada... «Bir... ki... sol... bir...»

İstirahat ederlerken ellerine baktı. Meşin gibiydiler. Bir ay önce kendisine o kadar acı veren su kabarcıkları ve yaralar kaybolmuştu. **Ne garip, diye düşündü, dün gece gömleğimi hiç kırışıksız ütüledim, bu sabah da teftişe on dakikada hazırlandım. Hemen hemen on gündür de Whitlock 'Ben size gösteririm' demedi.**

5

Altı hafta geçmiş ve acemi er taburu temel eğitimin son aşamasına gelmişti. San Diego'dan birkaç saat ötedeki Mathews Kampındaki atış alanına gittiler üç haftalık hafif silâh talimi için.

Takım içinde Danny ile O'Hearne çevresinde iki grup oluşmuştu. Shannon'un kabadayı davranışları kendisini çoğunluk üzerinde zorunlu bir liderliğe sahip kılmıştı. Barakaların zorladığı yakınlık içinde kendi geçmiş hikâyelerinden, aşk hayatından, kavgacılığından ve ayyaşlık hikâyelerinden geçilmiyordu. Hemen hemen herkes kibarca gülümsüyordu onun anlattıklarına. Danny ile birkaç arkadaşı dışında. O'Hearne de buna çok içerliyordu. Küçümsenmeye tahammülü yoktu.

O'Hearne atacağı adamı iyice plânladı. Norton ya da Ski ile dövüşmek ününe bir şey kazandırmazdı. Chernik'le dalaşmak istemiyordu. Jones dövüşmezdi, ancak komik bir şey söyler, geçer giderdi. Dwyer hastalanmış, Üst Hastanesine kaldırılmıştı. Geriye bir tek Danny kalıyordu. Uzun zamandır O'Hearne'den dayak yiyeceğini anlamış olan Danny ise omuzlarını silkiyor ve başa gelen çekilir diyerek elinden geleni ardına koymayacağını söylüyordu.

Sonunda yağmurlu bir öğleden sonrasında kavga patlak verdi. Beller ile Whitlock takımlarını çamurda da koşturmaktan zevk alacaklarsa da, neyse ki yağmurda talimi yasaklayan daha üstün güçler de vardı. Çavuşla onbaşı bunun üzerine takımı altı saat süren bir teftişten ve yönetmenlik sınavından geçirdiler. Artık sonunda teftiş edecek bir şey kalmayınca da öğle yemeğinden sonra serbest bıraktılar.

Sürekli yağan yağmurdan hepsinin öfkeleri burunlarındaydı, hele kapalı bir yerde olmaları ve bütün sabah boyunca süren çalışmalar da buna eklenince patlamak için bir neden arıyorlardı sanki. O'Hearne'nin neşeli olması havayı yumuşatamıyordu.

Yatağına oturmuş mektup yazan Danny'nin yanına oturdu bir ara.

«Sana üç karıyla birlikte nasıl yattığımı anlatmış mıydım?»

«Son duyduğumda altı idi, şimdi üçe mi düştü?»

İriyarı İrlandalı gülerek Danny'nin sırtına okkalı bir yumruk indirdi. «Senin rugbi oynadığını söylüyorlardı geçen gün,» dedi.

«Eh, biraz oynardım.»

«Ben de. Bartram lisesinde, yarı profesyoneldim, ha. Hem bek hem de iç oynardım. Bak sana bir maçımı anlatayım... Kimle oynuyorduk bakayım... tüh unuttum be... her neyse dinle bak...» Ondan sonra uzun uzun karşı takımı nasıl delip geçtiğini, nasıl önünde kimselerin duramadığını anlatmaya başladı. Üst ranzada eski mektupları okumakta olan Ski, O'Hearne'in sesinden rahatsız olmuştu sonunda.

«Bana bak,» diye seslendi aşağıya. «Karşı tarafta çok hıyarların bulunduğu anlaşılıyor bu anlattıklarından.»

Shannon göz kırparak Danny'yi dürtükledi.

Ski yatağında oturarak, «Biz de rugbi oynadık dostum,» dedi.

«Hah ha ha! Güleyim bari. Sen de oynadın ha? Ne zaman, ilkokulda mı?»

Ski birden yere atladı. Herkes bir kavganın kopacağını anlamıştı.

«Ben Central takımında oynadım.»

«Rüyanda mı?»

«Bek oynardım.»

«Haydi atma oğlum.»

«İddiaya var mısın?»

«Yani sen bek mi oynadım diyorsun?»

«Evet.»

«Peki şimdi ben sana doğru geleceğim, durdur bakalım beni.»

Ski, Danny'ye baktı. Danny başını sallayıp gülümsedi. O'-Hearne saldırış durumuna geçti. Ski onun rugbi konusunda pek bir şey bilmediğini hemen anlamıştı. O'Hearne belki de haya-

tında hiç oynamamıştı. Duruşu dengesiz, açısı çok genişti. Ufak tefek Ski büzüldü olduğu yerde. O'Hearne hızla üzerine gelirken «Haydi,» diye bağırdı. Shannon'un kurtulması olanaksızdı. Ski'nin gerili yay gibi duran vücudu birden dikildi, omuzları iriyarı gencin midesine girdi. O'Hearne geriledi ve sırtüstü yuvarlandı. Baraka kahkahadan inliyordu.

Kıpkırmızı kesildi Shannon'un yüzü. Yerinden fırladığı gibi Ski'nin çenesine bir yumruk salladı. Aynı anda Danny de kalkmış ve Shannon'un üstüne atılmıştı. Düştükleri yatak ağırlıklarına dayanamayarak kırıldı. Shannon Danny'nin elinden kurtulurken Chernik'te bir yumruk yedi ve aynı anda üzerine bir şey düştü. Jones'tu bu. Ski de işe karışınca az sonra dördü birden yakalayıp bastırmışlardı O'Hearne'i. İlk konuşan Milton Norton oldu.

«Bunu sen aradın Shannon O'Hearne. Bir ders olsun bu sana. Bir daha kabadayılığa kalkışırsan elimizden bu kadar kolay kurtulamazsın. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı mı?» diye tekrarlayan Chernik, O'Hearne'i kısacık saçından yakalayıp başını yere vuruyordu.

«Anlaşıldı,» dedi O'Hearne. Başını sallayarak, sendeleye sendeleye ayağa kalktı. Bir an bir daha saldırmayı düşündüyse de sonra yatağına doğru yürüdü.

«Dikkat!»

«Oh oh oh!» diye Whitlock içeri girdi. «Ne o kavga mı ettiniz, ha?» Suçluları hemen ayırdı. «O'Hearne, Ski, Chernik, Forrester, Norton, Jones... derhal benim barakama!»

Gittiler.

«Pekâlâ, rahat. Ski, sen anlat.»

«Rubgi oyunları deniyorduk, efendim.»

«Forrester?»

«Evet, efendim.»

«Norton?»

«Doğru, efendim.»

«Yani sen de mi rugbi oynardın demek istiyorsun?»

«Hayır, efendim. Ama Pennsylvania Üniversitesinde antrenmanları hep seyrederdim. Antrenör Munger iyi dostum olduğu için epey ilgim vardı, efendim.»

«Hepiniz yalan söylüyorsunuz. Jones! Hayır, hayır, hiçbir şey söyleme, rugbi denemeleri yaptığınızı anladık.» Çilli onbaşı O'Hearne'e döndü. İrlandalı'nın elindeydi hepsinin geleceği şimdi... hepsini hapse tıktırabilirdi. Beklediği fırsat eline geçmişti şimdi.

«Doğru söylüyorlar, efendim. Rugbi oyunları yapıyorduk. Biraz fazla heyecanlandık galiba.»

Hepsi derin bir soluk aldılar. Onbaşı yüzünü buruşturarak kovdu hepsini karşısından. Çocuklar çıktıktan sonra Çavuş Beller, Whitlock'a döndü.

«Bunu yuttun mu yani?»

Whitlock güldü. «Epey canına okumuşlar gibi bir hali vardı. Lâyıktı ama.»

«Atalım mı hepsini içeri?»

«Neden? Deniz Piyadesi gibi davrandıkları için mi? Belki de bugün esaslı bir adam kazanmış olduk. O'Hearne gibi dövüşken İrlandalılar işimize yararlar. Biliyor musun, bugüne kadar elimizden geçen en iyi takım bu. Üstelik bütün takımları fersah fersah geride bırakır bunlar.»

«Whitlock sen çok duygusallaşmaya başladın, bu işi bıraksan iyi olacak.»

«Şu yağmur hele bir bitsin de bak bakalım doğduklarına pişman edecek miyim etmeyecek miyim onları?»

Hep birlikte Shannon O'Hearne'in yatağına doğru yürüdüler. Bir saattır sesini çıkarmadan oturuyordu Shannon.

«O'Hearne.»

«Soylu bir davranışta bulundum,» dedi Norton.

Danny elini uzattı. Shannon ağır ağır kaldırdı başını, sonra ayağa kalktı. Başını eğerek elini Danny'nin bekleyen eline uzattı. Sonra hep birden güldüler.

«Size bir gün dolaşırken karşıma çıkan karıya ne yaptığımı anlatmış mıydım...»

Atış alanı Matthews kampı, tıpkı Eğitim Merkezi gibi barıştan savaşa geçişin hızı ile çok kalabalıktı. Yeni yeni baraka-

lar kuruluyor, gelen takımlar tamamlanan barakalara aceleyle yerleştiriliyorlardı. Anayolun kıyısındaydı asıl binalar. Binaların dökülmeye yüz tutmuş sıvaları kampın derin vadileri, tepeleri ve çamlıklarıyla iyi uyuşmuştu.

Baş atış alanı, rüzgârdan etkilenmemek için anayolun öbür yanına dere yataklarına kurulmuştu. Ateş hatları hedeflerden iki yüz, üç yüz, beş yüz ve altı yüz metre uzaklıktaydı. Hedefler betondan yapılmış çukurlardan ipli makaralar yardımıyla çıkarılıyordu. Hedeflerin ardında mermilerin gömülmesi için bir tepe yükseliyordu.

Hedeflerde atışı düzenleyen erler ve diğer personel bulunuyordu. Hedef alanının iki ucunda rüzgârın yönünü ve kuvvetini göstermek için küçük bayraklar vardı.

Ateş hattında da karşısında bulunduğu hedefin numarası ile eş olan atış yerleri vardı. Elleri megafonlu assubaylar ateş hattı boyunca koşuşup duruyorlar, hedef çukurlarından gelen telefon haberlerini atıcılara iletiyorlardı. Çukurlarda hedefçiler iki kişilik gruplar halinde çalışıyorlar, isabet alan hedeflerdeki delikleri hemen kartonla onarıyorlar, isabetleri uzun sopalarla atış yerine bildiriyorlardı. Çukurlarda bir de kırmızı bir bayrak vardı. Bir atıcının en korktuğu şeydi bu **Maggie'nin Donu.** Karavana atışı belirtirdi.

Her hedefin başında **uzman** derecesine sahip bir Deniz Piyadesi vardı. Bunların sırtında atıcı ceketleri, başlarında eski deniz piyadesi seferî kepleri bulunurdu. Bu kepler artık kullanılmadığı halde, atış alanının uzmanları bunları bir onur işareti olarak giyerlerdi.

Atış alanlarında çeşitli sayılarda hedef vardı. Bunlardan en azı yirmi hedefliydi, en çoğu da yüz hedefli E atış alanı.

Matthews de başka atış alanları da vardı: yirmi iki kalibrelik silâhlar için, kırkbeşlik tabancalar için, otomatik tüfekler ve makineli tüfekler için. Deniz Piyade birliğine giderdi. Piyade silâhlarının hepsini söküp takmayı ve hepsi ile kusursuz ateş etmeyi öğrenmek zorunluluğu vardı.

Acemi er ilk el silâhını atmadan bir hafta başka bir alanda duruş talimleri yapardı. Talim monotonluğu burada da aynen sürüp giderdi. Dersler artık insanın uykusunda bile ezberden

söyleyebileceği bir yoğunlukla kafalara sokulurdu. Acemi er ilk atışını yaptığında, ne yaptığını çok iyi bilmiş olurdu. Atışta aldığı durum kusursuz olurdu ilk atışında.

«Birlik usta nişancılara daha çok para veriyor. Keskin nişancı sıfatını kazanırsanız ay da üç dolar. Uzman olursanız beş dolar daha fazla alacaksınız.» Ayda yirmi bir dolar alınan günlerde büyük paraydı bu.

Bir Dört Üç takımı E Atış Alanının yakınlarında bir yere yerleşti. Matthews Kampı'nın en ucunda ana binalardan iki mil uzaktaki atış alanlarına bakan bir tepenin yamacındaydı burası. Elektrik, akar su, helâ yoktu. Yat borusu soğuk ve rüzgârlı tepeden çalınır, sıraya orada girilirdi.

Ancak burada çalışma koşulları Üs'e kıyasla daha rahattı. Acemi er kampının küfürlerine, cezalarına, talimlerine ve sefaletine büyük bir zıtlıktı bu. Silâh eğitmenleri diğer eğitmenlerle aynı karakterde olmalarına rağmen taktikleri başkaydı. Dersler kişileştiriliyor ve tatlı sözlerle veriliyordu. Bir deniz piyadesinin hayatında en önemli haftasıydı bu atış eğitimi.

«Hafifçe bas tetiğe, sıkma!» Binlerce tekrarlanan bir cümle.

«Pekâlâ çocuklar, toplanın bakalım. Acemi er kampında değilsiniz artık. Dago'ya izne gidiyorsunuz ve yolda şahane bir sarışın sizi tavlıyor. Birlikte evine gidiyorsunuz size içki ikram ediyor. Bir de bakıyorsunuz ki yatağa girmişsiniz bile. Memesini kavrıyorsunuz. Şimdi söyleyin bakalım hafifçe okşar mısınız yoksa sıkar mısınız?»

«Hafifçe okşarız!»

«İşte bunu unutmayın. Sağ el ayni hafiflikle, aynı basınçla, sıkacak tetiği. Limon sıkar gibi.»

Güneşin doğuşundan batışına kadar talim alanındaydılar.

«Göz... gez... arpacık... Dikkat, baş parmağın yanlış yerde duruyor... gözüne sokacaksın.»

Ayakta, diz çökmüş, yatarak, nişan almadan. Kim uydurmuş bu atış durumlarını? Çılgının biri herhalde. İnsan iki büklüm yana eğilmiş dururken ateş edebilir mi hiç? **Deniz piyadesi edileceğini söylüyor, oğlum.**

«Topuklar yerde, ayaklar açık, hedefe kırkbeş derece açı

yap, omurga dimdik, dirsek biraz yukarı, başparmak aşağıya, dipçiğe dayan.»

Saatlarca süren eğitim, adeleler ancak kâbusta görülebileceği biçimde çarpıtılmış, kasılmış. İnsanca bir şey değil bu.

En berbatı da oturma durumu.

«Yahu karnım engel oluyor, ileri kımıldayamıyorum,» diyordu Jones.

Eğitmen Jones'un ensesine oturup vücudunu yere yapıştırdı. «İşte böyle. Merak etme alışana kadar ben ensende otururum...»

«Ölüyorum... boğuluyorum...»

Gerçek mermiler! Yirmi iki kalibrelik, kırkbeşlik otomatik, BAR otomotikleri, . makineli tüfekler. Silâhını alıp büyük atış alanına gitmene az kaldı.

«Yeni grup ateş hattına.» Danny Forrester, atış ceketini ilikledi, pamuk tıkaçları kulaklarına soktu. Silâhının arpacığının parlamaması için isle kararttıktan sonra ateş hattındaki çavuşun yanına uzandı.

Çavuş şapkasını ensesine devirdi. «Adım Çavuş Piper, oğlum. Silâhını üç yüz metreye ayarla, rüzgâr için iki nokta hak tanı ve silâhın tam hedefe yönelmiş olsun.»

Yüz atıcının tam ortasındaydı ateş düzenleyicisi. Sahra telefonu kulaklarındaydı. Önündeki kocaman megafonu kaldırdı. «Sağ taraf hazır! Sol taraf hazır! Bütün ateş hattı hazır. Silâhlar doldurulsun! İsteyen ateşe başlayabilir, yüzükoyun yatmış durumda on el ateş!»

«Haydi oğlum göster kendini bakalım. Derslerini aklından çıkarma.» Danny dişlerini gıcırdattı. «Sakin ol, çok sakin ol.»

Danny herşeyi unuttun birden.

Kaskatı kesilmiş bir halde hızla çekti tetiği, baş parmağı havadaydı. Tüfeğin tepmesi zaten çürümüş olan omzunu fena acıtmıştı. Baş parmağı da gözüne girmişti. Hedef çukurundakiler arkalarındaki tepeye baktılar kurşunun çarptığını görmek için. Oysa kurşun önlerine düşmüş, yüzlerine topraklar sıçramıştı. **Maggie'nin Donu**'nu kaldırdılar hemen. Iska.

Danny kıpkırmızı kesilmiş hiç kımıldamadan duruyordu.

«Bundan önce hiç ateş ettin mi, oğlum?»

«Hayır efendim, bu ilk.»

«Öğrendiğin herşeyi unuttun mu?»

«Öyle gibi, efendim.»

«Gel bir kere daha deneyelim. Sakin ol.... tamam... parmak aşağıya... derin bir soluk al ve soluğunu tut... hafifçe dokun tetiğe.»

«Çok iyi oldu. Bir daha. Tamam, işte bir dört daha vurdun... öğrendin işte... haydi iki el daha ateş et.» Her seferinde hedef indirilip kaldırılıyordu. Son iki mermi noktaya girmişti.

Piper, silâhı öğrencisinin elinden alıp yattı. Danny, ustanın hareketlerine bakıyordu. Çavuş arka arkaya beş kurşun sıktı, hepsi de aynı yere vurdular. «Dokuz mermi de aynı yere geldi, bunun ne demek olduğunu biliyor musun, oğlum?»

«Rüzgâra göre biraz sağa kaydırmak gerek, efendim.»

«Tamam, yarım nokta sağa ve bir de doksan metreye ayarlarsan bu da olur sanırım.»

Danny silâhı ayarlayıp atışa devam etti. İlk korkusu geçmişti artık. Birden karşıdan verilen işaretten tam ortadan vurduğunu anladı. Tüfeğine bakıp okşadı. Sırıtıyordu.

«Hoşuna gitti, değil mi, oğlum?»

«Hem de nasıl?»

«Bir hafta daha geçsin, görürsün gözü kapalı bile bulursun hedefi. Haydi şimdi al silâhını yerine geç. Senden sonraki gelsin.»

Sabahtan akşama kadar kurşun sıkıyorlardı artık. Piper ve onun gibi yüz uzmanın gayretleriyle acemi erler bir hafta içinde kusursuz birer nişancı oluvermişlerdi. Tam isabetler giderek çoğalıyordu. Son aşamaydı bu. Silâh temizlenmesi, silâhla yürüme, silâhı öpme, silâhla yatma, silâhla eğitim, silâhla süngü savurmak ve şimdi de ateş.

Her gün aynı talima yapıyorlardı :

Beşyüz metre : Yüzükoyun on el ateş.
Üçyüz metre : Yüzükoyun on el ateş.
Diz çökmüş beş el, ağır ateş.
Oturmuş beş el, ağır ateş.

İkiyüz metre : Oturmuş on el hızlı ateş.
Nişan almadan on el ağır ateş.

Her atışta beş puan alma olasılığı vardı. En yüksek ikiyüz elli puan. Daha bunu alan çıkmamıştı.

Atıcı Amblemi almak için yüz doksan puan gerekiyordu. Keskin nişancı Haçı için iki yüz on beş, Uzman için de, iki yüz yirmi beş puan.

Binlerce kurşun karşı tepeye yağarken aralarında rekabet de başlamıştı. Geceleri çadırlarda bile atış durumlarını talim ediyorlardı.

Atıştan sonra temizlik. Sıcak sabunlu su... çelik fırça... kurut... ince namlu fırçası... yağlama... dipçiğin yağlanması... silâhın sevgiyle yatağın altına yerleştirilmesi.

Bir gün yağmur yağınca atışa gitmediler. Akşam yemeğinden sonra yağmur dinmişti. Jones, Whitlock'un çadırına girip esas duruşa geçip, selâm verdi.

«En Jones talim eğitmeninle konuşmak için izin istiyor, efendim.»

«Rahat! Söyle.»

«Efendim atış talimi yapmak için çok geç, hava da tam kararmadı. Silâhlarımızı da temizledik... şey... çocuklar çok garip bir teklifle beni size yolladılar, efendim.»

«Jones açık konuş.»

«Komut talimi yapmak istiyoruz, efendim.»

«NEEE?»

«Efendim, iki haftadır burada hiç talim yapmadık. Yakında mezuniyet sınavları geliyor, onur takımı olma fırsatımız var da, eksiklerimiz kalmasın istiyoruz... Geri dönüşlerde pek başarılı sayılmayız da...»

«Vay canına be! Peki, çıksınlar dışarı.»

«Teşekkür ederiz, efendim.»

Çadırın içi karanlıktı. Danny, Ski ve Jones oturmuşlar, karanlıktan yararlanarak son birer sigara tellendiriyorlardı.

«Eh, bir haftamız kaldı.»

«Öff, buradan ayrılacağıma ne kadar sevindiğimi anlatamam.»

«Atış nasıl gitti?»

«Yüz doksan attım. Kazanmam gerek, Danny. Ayda üç dolar çok işime yarar.»

«Seninki nasıl gitti, Jones?»

«Oturma durumunda hâlâ karnım engel oluyor.»

«Hiç olmazsa Keskin Nişancı olmam gerek,» diye tekrarladı Ski.

«Daha sakin ol. Aklında buradan kurtulmak olduğu sürece kendini toparlayamıyorsun. Heyecanlanıyorsun, sinirleniyorsun.»

«Buradan kurtulmam gerek, Danny. Kız bir şey yazmıyor ama orada durumun çok berbat olduğunu seziyorum.»

«Maggie'nin Donunu çıkartarak yardım edemezsin ama.»

«Haklısın. Sakin olmam gerek. Danny, benim herhangi bir şeyi öğrenmem çok güç oluyor. Diğerleri gibi kafam çabuk almıyor hiçbir şeyi. Rugbi oynarken de aynı durum vardı. Ne yaparsam yapayım kendimi öldürene kadar denemezsem, olmuyor.»

«Neyse ki eğitmenimiz Piper,» dedi Danny. «Birliğin en iyisi bana sorarsan.» Yere uzanıp sigarasını bastırdıktan sonra kolunu battaniyenin altına soktu hemen. «Burası da mezar gibi soğuk be.»

«Öyle,» diye Jones içini çekti. «Bir saattır donuma işeyeceğim ama bir türlü kalkmaya cesaret edemiyorum.»

«Sus be. Şimdi benim de çişim gelecek.»

«Şu Whitlock'a ne dersin? Üçüncü keredir çiş kovalarını bana boşalttırıyor.» Jones kaşındı. «Aklımı kaçıracağım neredeyse.»

Sessizlik.

«Danny,» dedi Ski.

«Efendim.»

«Bir şey söyleyeyim mi?»

«Söyle.»

«Seninle ve Jones'la dost olduğuma çok seviniyorum.»

«Uyu artık.»

«Yemin ederim. Bana yardım etmeseydiniz bir bok olamazdım. Herhalde eğitime yeniden başlatırlardı. Benim aklım kolay kolay ermiyor bir işe.»

Jones battaniyesini açtığı gibi çadırın kapısına doğru fırla-

dı. «Donuma edeceğim be!» Döndü, yatağına girdi, titreyerek bataniyeye sarıldı.

Birkaç dakika daha geçti.

«Danny,» dedi Ski.

«Uyumadın mı daha?»

«Buradan çıkınca ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bilmem. Söylentilere bakarsan Truk'tan Tokyo'ya kadar gideceğiz.»

«Söylentileri boş ver sen. Ben iyi bir yerden duydum, Wake Adasına gidiyormuşuz.»

«Olabilir.»

«Peki Dago'ya dönünce ne kursuna gireceksın?»

«Seçecek çok bir şey yok ki. Nasıl olsa sonunda bir silâh tutuşturacaklar elimize.»

«Doğru.»

«Ben telsiz okulunu denemek istiyordum.»

«Neden?»

«Bilmem. Değişik bir şey olması için. Silâh taşımak da fena değil ama özel bir şey olsa daha iyi.»

«Ben havacılık bölümünü isterdim. Yüzde elli daha fazla veriyorlar. Daha çabuk kurtulurdum buradan.»

«Ayda yirmi bir dolardan para biriktirmek güç olacak, Ski.»

«Doğru ama yakında yirmi sekiz dolar olacak. Ama zaten havacılığı başaramam ki.»

«Neden kendini bu kadar çok zorluyorsun, Ski?»

«Elimde değil, Danny. Kız o berbat yerde kaldıkça dayanamıyorum. İçimi kemiriyor durmadan. O pis babasıyla bir yerde olduğunu düşününce çılgına dönüyorum.»

«Anlıyorum.»

«Danny?»

«Efendim?»

«Ben de telsize girebilir miyim acaba? Senden ayrılmak istemiyorum doğrusunu istersen.»

«Bir denesene.»

«Telsizciler kollarına o şimşek işaretini takıyorlar değil mi?»

«Kıvılcım denir onlara.»

«Öyle olsun. Ama sınavları başaramam ki.»
Yandaki çadırdan bir ses gürledi.
«Hey yeter ulan! Kesin şu palavrayı. Bırakın da biraz yatak talimi yapalım be.»
Sustular.
«Eyvah!» diye bağırdı az sonra Jones.
«Ne oldu?»
«Yine çişim geldi.»

Beller'in takımının atış öğrenmeyeceği kehaneti boşa çıkmıştı. Sınav günü takımın başarı oranı yüzde seksen altıydı. Bunlardan altısı Uzman oldular, O'Hearne ile Forrester de bunların içindeydi. L.Q. Jones bile sonunda karnını içeri çekip Nişancı olabilmişti. Böylece normal armasının üstüne bir arma daha takmaya hak kazanmıştı.

Deniz Piyadelerinin armalarından hangi dalda öldürücü güce sahip oldukları anlaşılırdı: BAR otomatik tüfeği, tabanca, süngü, kimyasal savaş ve hepsinin üstünde olan piyade tüfeği.
Son sınav günü bütün takım profesörü desteklemek için çevresine toplanmıştı. Bütün ideallerine rağmen Norton, **Maggie'nin Donu**'ndan başka bir şey göremedi karşısında. Atışları hep yanındakinin hedefine isabet etmişti.

Son haftasına varmış bir takımın gururuyla mutluluk içinde döndüler Matthews'tan. Saçları yarım santim daha uzamıştı şimdi.
Son hafta hep sınavlarla geçti. Uzman okullarına öğrenci alınacaktı. Kimi bu sınavlara girmeye hazırlanıyor, kimi de kaderine razı olup bekliyordu. Milton Norton gibi bir kısmı da yeni yeni kurulmakta olan Öncü Taburu'na yazılmışlardı.

Hepsi heyecanlı, ütülü elbiseli, pırıl pırıl çizmeli denizciler mezuniyet için son hazırlıklarını tamamlamaktaydılar.
«Acaba nereye düşeceğim?»
«Az sonra öğreneceksin, merak etme.»
«Haydi çocuklar lâfı kısa kesin. İki dakika sonra toplantı var.»

«Bir düşünün hele, yarın sabah güneş doğduğunda uyanıp da kendi kendime 'Hey Jones nesin sen?' diye soracağım. Birleşik Devletler deniz piyadesi diye cevap vereceğim sonra. Bu şişko da adam oldu artık.»

«Burayı bırakacağıma üzülüyorum doğrusu.»

«Danny,» dedi Norton. «Şu fuların düğümünü ortalar mısın? Bir türlü beceremedim gitti.»

«Elbette, profesör.» Danny bir Fransız berberi ustalığıyla uğraşıp düğümü yerine yerleştirdi. Sonra yatağın üzerine oturup birer sigara yaktılar. «Çok heyecanlıyım, profesör. Bugüne kadar varacağımızı hiç sanmıyordum. Ne dersin, değiştik mi, ha?»

«Hem de nasıl, Danny.»

«Nereye gideceğiz acaba?»

«Ben hiç merak etmiyorum. Telsizci sınavını başardın sanırım.»

«Ski ile Jones da kazanmış olsalar bari. Ya da hepimiz birlikte kalmış olalım.»

«Neden?»

«Bilmem. İnsan birinle dostluk kurdu mu... birlikte olmak yalnız olmaktan daha iyi de ondan herhalde.»

Norton düşündü. «Apayrı dünyaların, apayrı yaşamların, savaştan önce birbirleriyle konuşmayacak insanların böyle kısa bir sürede bu kadar yakın bir bağ içinde birleşmeleri ne garip bir şey, değil mi Danny?»

«Öyle. Kimi zaman ben de insanın bir başkasına nasıl böyle bağlandığına şaşıp dururum.»

«Bu 'dost' kelimesi şimdiye kadar verdiğimiz anlamlardan ötede bir şey taşıyor bana kalırsa. Ama yine felsefeye başladım bak.»

«Bizimle gelmeni isterdim, profesör.»

«Ben de sizlerden ayrıldığıma üzülüyorum.»

«Neden Öncü'lere gönüllü yazıldın? Epey güç bir birlik orası.»

«Evime dönmek istiyorum, Danny. Beni eve götürecek şeyi en çabuk yapabileceğim yerde olmak istiyorum bu yüzden de.»

«Anlıyorum, profesör.»

Whitlock'un düdüğü son olarak hepsini yerlerinden fırlattı. Binlerce kere yaptıkları gibi koşa koşa fırladılar kapıdan dışarı. Sıraya dizildiler. Eğitmenler de kurşun askerlere benziyorlardı. Beller'in parıldayan meşin kemerinden gümüş bir kılıç sarkıyordu. Whitlock'la sıralar arasında endişeli endişeli dolaştılar. Geçerken bir fulâr düzeltiyorlar, şurada bir kep doğrultuyorlar, ayakkabı bağlarının düzenli olmasına bakıyorlardı.

«Rahat. Ulan köpekler şeref takımı seçildiniz. Nedeni Tanrı bilir ancak. Albayın teftişinden sonra tören kıtasının ve bandonun ardından biz geçeceğiz. Sakın ne olduğunuzu unutmayın. O'Hearne, Charnik, bayraklarınızı nasıl taşıyıp nasıl selâm vereceğinizi biliyor musunuz?»

«Evet, efendim.»

«Unutmayın Gözler Sağa komutu verince gözleriniz yuvalarında dönerken ses çıkarmasını istiyorum, anladınız mı?»

Kocaman tören alanından tek bir vücut halinde geçtiler. Hayatları boyunca içlerinde taşıyacakları heyecanı ilk kez duyuyorlardı içlerinden. Beller, komutanların önünden geçerken 'Gözler Sağa!' komutunu vererek gümüş kılıcı ile selâm verdi. Bando Deniz Piyadesi Marşı'na başladı. Tabur ve takım bayrakları indirilerek selâm verildi. Albay da kıtayı selâmladı. Temiz yeşil üniformalarının altında tir tir titriyorlardı. Kazandıkları bu adın bedelini terle, küçülmeyle ve gözyaşlarıyla ödemişlerdi. Deniz Piyadeleriydiler artık... ölene kadar da öyle kalacaklardı.

6

Barakalarda sevinç son haddini bulmuştu. Eşyalarını toplamış Acemi Er Eğitim Merkezinden kurtulmalarına çok az kalmıştı. Birbirlerini kucaklıyorlar, sırtlarına vuruyorlardı.

Sonra Beller ile Whitlock, ellerinde tayin listeleri ile girdiklerinde korkunç bir heyecan kapladı yüreklerini.

«Dikkat!»

«Rahat. Toplanın şöyle çevreme çocuklar,» dedi tıknaz çavuş. «Buradan bir an önce defolup gitmekten başka bir şey düşünmediğinizi biliyorum. Ama yine de birkaç şey söyleyeceğim size. Bunu yürekten söylediğime inanmanızı isterim. Bugüne kadar yetiştirdiğim en mükemmel acemilersiniz siz. Benim için günlük bir işti bu... kimi zaman mutlu bir iş olmadığını da itiraf ederim. Ama hepimiz üstlerimizin söylediklerini yapmaktayız. Sizlerin de bir gün burada öğrendiklerinizden yararlanacağınızı umarım. Benimle Whitlock başka bir teşekkür beklemiyoruz. Hepinizin talihi açık olsun... bu gece burada kalanınız olursa kendisine bir bira ısmarlamak isterim bunu da bilmiş olun.»

Hep birden alkışladılar.

«Senin söylemek istediğin bir şey var mı, Whitlock.»

«Çocuklar artık Tex diye çağırın beni.»

Bütün bakışlar bir anda Shannon O'Hearne'e çevrildi. İntikam almaya yemin etmiş olan Shannon'a. O'Hearne bir adım ileri çıkıp elini uzattı. «Ver elini, Tex.»

Beller endişelerini çabuk giderdi. Takımın çoğunluğu bir muhafız bölüğüne bağlamıştı. Norton Öncüye, O'Hearne de silâh eğitmeni olarak Matthews'a, Chernik North, İsland'a, hava okuluna gidiyorlardı.

«Hey siz üçünüz, hâlâ korkudan donunuza işiyor musunuz? Forrester, Ski ve Jones; telsizci okuluna!»

Son bir kere vedalaşıp sırtlarını yumrukladıktan sonra denizci torbalarını aldılar ve yeni bir güne doğru yürüdüler.

«Sen bir süre nasıl olsa burada kalacaksın, profesör, ben işimi ayarlar ayarlamaz seni görmeye gelirim.»

«Keyfine bak, Danny.»

«Haydi bakalım, bu takımdan telsizci okuluna ayrılan üç kişi bu tarafa,» diye bağırdı bir onbaşı.

Danny, Ski ve Jones yükleri, silâhları ve torbalarıyla ilerde bekleyen gruba doğru yürüdüler. Danny çantasını bırakıp gözlüklü bir gencin yanına yaklaştı.

«Merhaba,» dedi çocuk dostlukla.

«Merhaba. Adım Forrester. Bu da arkadaşım Zvonski, Ski deriz kendisine. Bu da L.Q. Jones.»

«Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Marion Hodgkiss, bu da Andy Hookans. Bir Üç Sekiz'deniz biz.»

El sıkıştılar.

Elinde liste olan onbaşı yoklama yaptı, yüklerini sırtladılar, çadırların arasından, yönetim binalarının önünden geçtiler. Önlerinde tören alanı, alanın kenarlarında da uzun binalar vardı.

«Okul nerede?»

«Alanın karşı tarafında.»

Yeni traş olmuş bir acemi er çıktı önlerine. Elinde boş bir kova yerde izmarit arıyordu. Jones'a çarptı.

«Ulan bok herif!» diye bağırdı Jones.

Acemi er selâma durdu.

«Gözün yok mu senin? İnsan yürürken önüne bakmaz mı?»

«Özür dilerim efendim.»

«Deniz Piyadesinde özür dileyecek iş yapılmaz. anladın mı?»

«Evet efendim.»

Jones, çocuğun miğferini kulaklarına kadar geçiren bir yumruk indirdi kafasına.

«Devam.»

«Başüstüne efendim.»

Yüklerini bir omuzlarından diğerine aktara aktara sonu gelmeyen tören alanını geçmeye başladılar.

«Neden yaptın bunu?» diye sordu Danny sonunda.

«Ne yapmışım?»

«O çocuğa öyle neden bağırdın?»

«Ne hissedeceğimi anlamak için. Çok da iyi şeyler hissettim. Herifin yüzünden bir bok öğrenemeyeceği belli. Hiçbir bok öğrenemeyecek.»

Birkaç dakika sonra alanın öteki ucuna varmışlar, yüklerini yere bırakıp geride kalanları bekliyorlardı. Uzun binaların sonuncusunun üstünde MUHABERE OKULU yazıyordu. Tören alanının bir yanında da tek başına duran SAHRA MÜ-

ZİK OKULU'nun önünde sekizer kişilik geçici çadırlar kurulmuştu.

«Evet çocuklar, benim adım Onbaşı Farinsky. Bir haftaya kadar yeni bir sınıf kurulana dek bu çadırlarda kalacaksınız. Boş bir yer bulur bulmaz yerleşin. Eşyanızı bırakınca aylık almak, yatak ve şilte almak için sıraya geçin. Günlük tulumlar giyilecektir. Üs içinde izinde yeşillerinizi, fulârlarınızı ve keplerinizi giyeceksiniz. İki gecede bir ve onbeşte bir izinlisiniz. Nöbetçi olduğunuz geceler Üs iznine sahipsiniz. Soru sormak isteyen var mı?»

«Evet efendim. Sınıf kurulana kadar ne yapacağız?»

«İlk olarak şunu belirteyim: Bana efendim demek yok. Artık acemi er döneminiz bitti. Çoğunlukla gündüzleri birkaç saat temizlik işlerinde falan çalışacaksınız. Eğer uslu durursanız bol bol boş zamanınız olacak. İşten kaçmazsanız sizinle iyi geçiniriz. Haydi şimdi eşyalarınızı boş bir çadıra yerleştirin ve on dakika sonra sıraya dizilmiş olun.»

Marion, Danny'ye «Hep birlikte bir yer aramaya ne dersin?» diye sordu.

«Mükemmel bir fikir.»

Beşi birden ortalarda bir çadıra girdiler. İçerde yatakları üzerine uzanmış üç kişi vardı. Biri kalktı.

«Buyrun, beyler, mütevazı evimize hoş geldiniz,» dedi. «Kalkın ulan tembeller, konuklarımız var.»

«Selâm,» dedi Danny. «Beş kişilik yeriniz var mı?»

«Elbette. Adım Brown, Torba derler burada. Burasını çok seveceksiniz. Hele şu müzik okulundan elli borunun birden kalk borusunu çaldığını duyunca. Bütün gün tembel tembel yatmaktan başka bir işimiz yok.»

«Benim adım Forrester. Bunlar da Ski, L.Q. Jones, Marion Hodgkiss ve Andy Hookans. Alanın öteki ucundaki o şahane yerden geliyoruz.»

«Memnun oldum. Şu sürünerek ayağa kalkmaya çalışan yaratık. Hızlı Gray'dir, kusuruna bakılmaz Texas'lıdır. Bu... bu da Shining Lighttower, Parıldayan Fener yani, kızılderili maskotumuz.»

«Selâm, beyaz adam.»

«Neşeli bir arkadaştır,» diye atıldı Brown.

Gerçekten de yeni sınıfın kurulmasını beklemek çok kolay bir işti. Sabahları bir iki saat yakınlardaki barakaların temizliği ile uğraşıyorlar genellikle izmarit aramakla saatlarını öldürüyorlardı. Ancak bu yeni özgürlük ve saygınlığa daha alışamamışlardı. Acemi er kampının yaraları kolay kolay kabuk bağlamıyordu. Sıcak korların üstünde yürürlermiş gibi hareket ediyorlar, her an başlarına birinin bağırmasını bekliyorlardı. Üs içinde meraklı köpek yavruları gibi çekine çekine dolaşıyorlardı.

Her sabah öğrenci borucu ve trampetçiler çadırlarının karşısında kalk borusu talimine çıkıyorlardı. Elli borunun birden çalınması neredeyse çadırlarını başlarının üstünden uçurtacaktı. Korkunç bir gürültüydü bu. Bütün tören alanı boyunca yürürler ve sonra gelip on dakika daha çalarlardı.

«Daha fazla, daha fazla,» diye bağırırdı her sabah Jones. Borucular bu isteğini zevkle yerine getirirlerdi. Bir iki gün içinde bizimkilerden bir daha ses çıkmaz oldu.

Danny üs'te mutluydu. Sinemaya gidiyor, mektup yazıyor, yarenlik ediyordu. Beller'in sözü üzerine bir kere gitmiş bir bira içmişti ama erken dönmüştü çadırına. Biranın en son bir yıl önce denediği acı lezzeti hiç değişmemişti. Çoğu akşamlar yemeklerden sonra kurallara uyarak yeşillerini giyer ve çok uzakta olmayan bir çadırda oturan Norton'u görmeye giderdi.

Aradan bir hafta geçtikten sonra içini bir yalnızlık kapladı ansızın. Her geçen gün bu yalnızlık duygusu giderek artıyordu. Bir akşam yemekten sonra duş yaptı, giyindi, Başçavuşun bürosundan izin kâğıdını aldı.

«Nereye gidiyorsun, Danny?» diye sordu Ski.

«Dago'ya. Gelir misin?»

«Yok be,» dedi Ski. «Para harcamak istemiyorum. Üstelik bir bok da yok orada. Berbat bir yermiş diyorlar çocuklar.»

«Ben çok sıkıldım artık, askerden başka bir yüz görmek istiyorum. Üç aydır buradayız. Üstelik gömleğimi düzelttirmek, bir kep almak ve resim çektirmek istiyorum. Evden ille de resim diye tutturdular.»

«Sana bir şey söyleyeyim mi Danny?»

«Söyle bakalım.»

«Ben kente inmekten korkuyordum.»

«Korkuyor musun?»

«Onun gibi bir şey işte. İnsanlardan o kadar uzak kaldık ki. Kadınlardan da... Şimdi de yabancı bir kente, yabancı bir üniforma...»

«Doğru, öyle düşünürsen haklısın. Dago'dan bir şey ister misin?»

«Temel eğitim madalyamı, tabanca, süngü, BAR amblemlerimi, bir de keskin nisancı rozeti al.»

«Pekâlâ.»

Danny tören alanını, uzun sarı binaları, anayola çıkan iki yanı palmiyeli caddeyi geçip kapıya geldi. Gömleğinin koluyla kemerinin tokasını parlattı, kepini düzeltti. Nöbetçiye yaklaşıp izin kâğıdını uzattı.

«Savaş iğnen nerede?»

Danny korkuyla sıçradı yerinden. Cebinden iğneyi çıkartıp fulârına taktı ve kapıdan geçti. Otobüs durağına gidip San Diego'ya nasıl gidileceğini sorarken heyecandan kalbi küt küt atıyordu. Otobüs uçak fabrikalarının yanından geçerken huzursuzca bir duyguya kapıldı. Otobüste başka Deniz Piyadeleri de olduğu halde kendisini çıplak ya da garip bir şeyler giyinmiş ve herkesin de gözünü üstünden ayırmadığını sanıyordu.

Otobüsten inip de parıltılı sokaklarda yürümeye başladığında bu duygusu daha da arttı. Bunun nedenini anlayamıyordu. Korkacak ne vardı? Büyük bir maçın ilk atışı yapılmadan önce hissettiği gerginlik vardı şimdi de içinde.

Göz kamaştırıcı ışıklar. Yanıp sönen, göz kırpan ışıklar. Yüzlerce barın loş ışıkları ve hafif müziği. Beyaz şapkalı denizciler, sarhoşlar, gürültü, pislik. Hep birden başını döndüren bir ahenksiz senfoni.

Yeni bir deniz piyadesini anlamak kolaydır derler. Yüzünde acemi er kampı bakışı vardır. San Diego'da bunu öğrenmişler ve bu yüzden de zengin olmuşlardı. Bir deniz piyadesinin yeşillerinin eskimesi bir yıl sürerdi. Acemi erin çizmeleri ayağına uymaz ve hemen kırışırdı. Evinden ilk defa uzaklaşan bir gen-

cin bakışı uzaklardan anlaşılırdı. Bir anda tanınırdı izne çıkmış acemi erler.

Amblemleri ve rozetleri, kepi satan adam ve kolundan tutup kendisini dükkânına çeken fotoğrafçı hep tatlı dilli para canlısı adamlardı. Danny bir saat sonra resimlerini alıp hemen kampa döndü.

Kendisine de San Diego'ya da söverek girdi kapıdan içeri. Karanlık tören alanından geçerken karmakarışıktı aklı. Çadırına doğru yürüdü. Baltimore... Kathy'nin trenin ardından elini sallayarak koşup tren hızlanınca birden durması... Danny dişlerini gıcırdattı. Çadırın önünde bir an durdu, sonra perdeyi açıp içeri girerek arkadaşlarına gülümsedi. Hepsi Jones'un yatağına oturmuşlardı poker oynuyorlardı.

«Amma da erken döndün, ha?»

«Yapacak bir bok yoktu.»

«Dago nasıl bir yer?»

«Eh, fena değil... Bana da bir yer var mı aranızda?»

«Elbette, dostum, paranı almak bir zevk olacak bizim için.»

«Şey... ben poker oynamasını bilmem ama siz bana yardım edersiniz artık.»

Telsiz okulu kursu dört bölümdü: şifre, Deniz haberleşmesi, kuram uygulama. 34 sayılı sınıf kurulup da Muhabere Okulunun barakalarına taşınınca Danny derin bir soluk aldı. Kurs pek güç değildi, ama ilginçti. Bütün günü doluyor geceleri de Kızılderili ile Ski'ye anlamadıkları şeyleri öğretiyordu.

Bütün Deniz Piyadesi okullarında olduğu gibi burada da öğretmenler uzmandılar. Telsizcilerin de Matthews'deki silâh eğitmenlerinden farkları yoktu. Hepsi de şifreyi rüyalarında çözebilen Tekniker Çavuş ya da Başçavuşlardı. Acemi er kampında olduğu gibi burada da dersler saatlarca süren tekrarlarla öğrencilerin kafalarına sokuluyordu.

Binbaşı Bolger'in Muhabere Okulu'nda savaş öncesine kıyasla daha kısa bir kurs görülmekteydi. Yüksek hız isteyen yerlere, gemilere zaten eski ustalar yerleştirilmişti. Yeni gelenler

daha ağır sahra haberleşmesini öğreniyorlardı.

Her dolu günün sonunda yapayalnız bir gece vardı. Danny Forrester askerliğin yalnızlığını anlamıştı artık. Sigara ve poker. Yalnız insanların işlerinden başka şeylere de ihtiyaçları vardı ve böylece saatlerce kadınlardan, evlerinden söz ediyorlardı. Kathy bilmecesini çözemiyordu bir türlü. Aşk mıydı bu yoksa alışkanlık mı? Kızla ilişkiyi devam ettirmek doğru muydu değil miydi? Kızın mektupları ne kadar sevgi doluysa kendisininkiler o kadar kişiliksizdi. Kalbindeki açlıktan söz edemezdi Kathy'ye, belki elinden kaçırırdı o zaman. Bu düşünce korkutuyordu Danny'yi. Yalnızca Kathy idi düşüncelerini dolduran. Anası, babası evi ve arkadaşlar hep bir sis perdesinin arkasındaydılar. Acaba biraz aşırı değil miydi duygularında? Yat borusu. Kadınsız erkekler boş yataklarına yatıp düşünüyorlardı.

Pazar öğleden sonrası. Haftasonu izni. Danny her Pazar verilen tavuk kızartmasını yemeden döndüğünde barakayı bomboş buldu. Kapının önünde şilteler havalandırılmak üzere demirin üstüne atılmıştı. Mayo giymiş askerler güneşleniyorlardı.

Kocaman odanın bir ucunda Marion'un pikabı çalıyor, müzik boş odada çınlıyordu. Danny sigarasını sabahtanberi içtiği diğer on sigaranın yanına bastırdı. Yatağına uzanıp boş boş baktı tavana. Neredeyse çıldıracaktı yalnızlıktan. Dolabına gitti, giyindi ve dışarı çıktı. Tören alanının öteki ucuna Öncü taburu çadırlarının bulunduğu yöne gitti. Neyse ki Norton da tek başına oturuyordu.

«Merhaba, Danny.»

«Merhaba, profesör. Seni... bulduğuma çok sevindim.» Yataklardan birine oturup terini sildi ve bir sigara yaktı.

«Nasıl değişiklik var mı?» diye Norton sol kolunu uzattı gururla.

«Vay canına! Birinci sınıf er oldun ha!»

«Öyle.»

Danny kalkıp isteksizce kolunu tuttu Norton'un. «Sen subay olmalıydın, Profesör.»

«Bir yere mi gidiyorsun?»

Danny bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu. «Bilmem ki, Nort. Birşeyler oluyor ama... O kadar yalnızım ki.»

Norton kolunu arkadaşının sırtına attı. «Çok yalnızlık veren bir işteyiz, Danny.»

«Sana da böyle oluyor mu?»

«Kimi zaman patlayacağım sanıyorum, Danny.»

«Karın ve çocuğun olduğuna göre seninki bin kere kötü olmalı.»

«Herkes için kötüdür, Danny.»

«Oysa ben hiç böyle değildim. İyi dostlarım var. Kızılderiliyi, Andy ile Marion'u anlatmıştım sana. Bundan iyi bir dost grubu da bulunamaz doğrusu. Bilmiyorum işte.»

«Evde bir sıkıntı falan var mı?»

«Yoo. Bak dün Kathy'nin resmi geldi.»

Norton genç kızın resmine baktı. Omuzlara kadar dökülen sarı saçlar, gülen gözler. Fildişi bir ten, genç bir vücut. «Çok güzel bir kız, Danny. Neden yalnızlık çektiğin anlaşılıyor şimdi.»

«Nort benim gibi onsekiz yaşında biri ile onyedi yaşında bir kız birbirlerini sevebilirler mi? Yani senin karına duyduğunu biz birbirimize karşı duyabilir miyiz?»

«Kız ne diyor bu konuda?»

«Beni sevdiğini söylüyor, ama önümüzde çok uzun bir zaman var. Çok ama çok uzun... Kathy'nin söz verdi diye artık benden bıktığı halde beni beklemesini istemiyorum. Oysa tam o tip bir insan. Beni istemese bile bekler.»

«Ne bileyim ben Danny? Şu anda çektiklerini çekmek için insanın kaç yaşında olması gerek sanki? İşte burada olacak ve yeşilleri giyecek kadar yaşlısın ya.»

«Peki ya Kathy?»

«Bence insanlar savaş sırasında çabuk büyürler. Genç insanlardan istenen şeylerin karşısında doğanın bir yardımı bu.»

«Bundan kurtulmaya çalıştım, Nort. Ama beni terkedecek olursa yaşayamam gibi geliyor.»

«Öyleyse sarhoş gibi dolaşıp durma ortalıkta. Her ikiniz de kurtulamayacağınız bir savaştasınız. Ona neler hissettiğini anlat.»

«Şey... bilmem ki.»

«Bir an geliyor ki hepimizin vahşi hayvanlar olduğumuza inanıyorum, Danny. Ama savaş olsa da olmasa da yaşamaya,

sevmeye, nefret etmeye ve duymaya mecburuz işte.»

«Profesör?»

«Efendim?»

«Bana kimlik kartını verir misin?»

«Neden?»

«Sarhoş olmak istiyorum.»

Norton sigarasını bastırıp omuzlarını silkti. «Gidip sarhoş olmakla rahatlayacak mısın?»

«Bir şeyler yapamazsam çıldıracağım. Ders vermeye kalkışma bana.»

«Daha önce sarhoş olmuş muydun?»

«Hayır.»

«Hayatında hiç içki içtin mi?»

«Bir kere bira içmiştim.»

«İşte kartım be!»

Danny sakin bir barın kapısından ilgisiz bir bakış takınarak girdi. Barın önündeki demire ayağını dayayıp iki denizcinin arasından barmenin arkasındaki aynaya baktı.

«Ne istiyorsun bakalım denizci?»

«Neyin var bakalım,» dedi Danny dondurmacıya giden bir çocuk saflığıyla.

«Hmmm. Şu kimliğini bir göster bakalım.»

Danny kartı barın üstüne attı. Barmen karttaki resimle Danny'nin benzerlik göstermediğine bakmadı bile. «Şey... bir Tom Callins ver bana.»

Limonata gibi bir şeydi bu. İzinden dönenlerin korktuğu gibi pis de kokmuyordu. Parmağını kadehe sokup kirazı çıkardı ve bir kamışla içkiyi karıştırdı. Üç dört yudum çekince bitmişti içki. «Bir daha,» dedi.

«Oğlum, yavaş gidersen iyi edersin,» dedi barmen.

«Fazla öğüdün varsa bedava dağıtma, sat. Danny para ile çalışan pikaba biraz bozukluk atıp düğmelere bastı. Az sonra Pazar sessizliği Frank Sinatra'nın sesiyle bozuluyordu. Kathy ile en sevdikleri parçaydı bu.

Bir daha gülmeyeceğim.

Sana gülümseyene kadar...

Yılda iki kere asardı okulu. Biri Tommy Dorsey, Hipodroma geldiğinde diğeri de Glenn Miller...

İkinci içkiyi de bitirmiş, hiçbir şey anlamamıştı. Belki de kendisinde de diğerlerinin öyle saatlerce çadırda övündükleri içme yeteneği vardı. Hızlandı. Altı kadeh boşalmış kendisi hâlâ plâk makinasına para atıyordu.

«Şey... şey... tuvalet nerede?»

«Barın sonunda, sağ tarafta.» Konuşmak da bir garip oluyordu. Ayağını güçlükle çıkardı barın önündeki demirin arasından. Düşecek gibi oldu, bara tutundu. Bir sigara yakmak için elini cebine soktu. Cebini bulamıyordu. Sonunda güçlükle bir sigara çıkarıp yaktı ve yola koyuldu. «Hey ahbap!»

Ağır ağır döndü geriye. «Barın üstünde paranı bıraktın.»

«Ha... doğru... doğru... Bir içki daha ver öyleyse... şununki gibi bir tane.» Yanındaki denizcinin kadehini gösterdi.

«Ona Singapur Sling derler, oğlum. Karıştırmasan iyi olur.»

«Singapur Sling ver bana...» Yüksek iskemleye çıkıp oturdu. Sarhoş değilim ki ben. Kim olduğumu biliyorum. Forrester, Deniz Piyadesi Birliği, 359195... sarhoş değilim... Kim şu bana bakan eşşoğlu... ha, aynada kendimmişim. Helâya gitsek iyi olacak.

Pekâlâ oğlum Danny Forrester, nefret ettiğin o sarhoşlara benzeme şimdi. Yavaş yavaş in iskemleden. Masaya dikkat, sakın çarpma yürümüyorum, uçuyorum sanki... işte kapı 'Adem' yazıyor üstünde. Adem, yani erkek. Sarhoş muymuşum? Sarhoş falan değilim işte.

Yüzünü soğuk suyla yıkayıp aynada kendisine baktı. Oh oh oh... iyice sarhoşmuşum be. Başını sallayarak gülmeye başladı. Demek sarhoşluk buymuş ha... Danny Forrester... 359... 359 mu dedim yoksa 358 mi? Forrester... hayır, hayır, sekiz yoktu içinde... silâhımın numarası o. Amma da sarhoşmuşum ha... Güldü. Annem görmeliydi şimdi beni. Kapıyı açıp dışarı çıkarken birden yine içeri girdi. Pantolonumun düğmelerini iliklemeyi unutmuşum... rezil olacaktık.

Dışarda yürümek marifet istiyordu. Engelli yarış gibi bir

şey. Önüne gelen ilk iskemleye çöktü. Danny Forrester... 35... 36... sekiz yok.

«Artık gitsen iyi olur, ahbap.»

«Sus be.»

«Haydi, haydi, gürültü çıkarma.»

«Bir içki ver bana. Sarhoş değilim ben.»

Uzaktan gelen sesler. Neredeyim ben? Başım dönüyor. Yüksek sesle konuşun. Bağırın... duymuyorum...

«Sahil Polisini çağırsan iyi olacak, Joe.»

«Bırakın delikanlıyı, kimseye bir zarar verdiği yok. Kendine gelene kadar otursun orada.»

«Ben... ben... sol... sol... sol...»

«Arkadaşıyla mı geldi?»

«Bırakın oğlanı be.»

«Hey, ahbap. Uyan artık!»

«Çok... çok hastayım...»

Başı masaya çarptı, yeni kepi yere yuvarlandı. «Polisi çağırın.»

«Çağırmayın. Ben ona bakarım.»

«Siz onun arkadaşı mısınız, bayan?»

«Evet... evet...»

«Hey, Burnside, bu karı oğlanı soyacak gibime geliyor.»

«Öyle Mc'Quade. Bu kadar ay İzlanda'da oturduktan sonra vatanına dön de bununla karşılaş. Gel oğlum Topçu, kadınla bir konuşalım.»

«Elinizi oğlanın üstünden çekseniz iyi olur, bayan.»

«Bırakın kahramanlık numaralarını çocuklar. Zavallı bir çocuk bu. Acıdım oğlana... Sahil Polisinin eline düşse daha mı iyi olurdu?»

«Orası öyle...»

7

İlâhi söylüyorlar! Ölmüş olmalıyım... cennetteyim. Danny güçlükle açtı gözlerini. Yüksek tavanlı geniş bir odadaydı, ilâhi sesleri dolu bir oda. Gözlerini kısıp baktı. Uzaklarda... neredeyse gözle görülemeyecek kadar uzakta ellerinde kitaplarla askerler ve kızlar vardı. «Tanrım... İsa gel al beni,» diye inledi.

«Nasılsın bakalım, Denizci?» Danny bir parfüm kokusu hissetti, birinin yanında durduğunu farketti. «Nasıl hissediyorsun kendini?» Yumuşacık, tatlı bir sesti bu. Bir melek.

Gözlerini ovuşturdu. Kadın uzun boylu, esmer, otuz yaşlarında vardı. Ayaklarından başına kadar süzdü kadını Danny, üzerinde pahalı elbiseler vardı. Yüksek sınıftan biri diye düşündü. Zengin, terbiyeli ve de güzel.»

«Kimsiniz?» diye sordu boğuk bir sesle.

«Bayan Yarborough. Kurtuluş Ordusu Kantinindesin.» Danny, dudaklarını yaladı, boğazı kupkuruydu, ağzında çok kötü bir tat vardı. Doğrulup çevresine bakındı, buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışıyordu.

«Buraya nasıl geldim ben?»

«Ben getirdim.»

«Neden?»

«Serinletici bir şey içmek için girmiştim bara. Senin o dubleleri yuvarlamanı seyretmeye başladım. Ayağını barın önündeki demirden çekince ne olacağını merak ediyordum.»

«Neden?»

«Acıdım sana. Bir içgüdü de diyebilirsin.»

«Kim vurdu bana?»

«Hiç kimse. Yere yuvarlandım.» Kadın güldü.

«Şunlara şarkıyı kesmelerini söyleyin, doğru yolu gördüm artık.»

«Bir fincan kahveye ne dersin?»

«Kahve mi... kusar... özür dilerim, midem çok berbat...»

Kadın Danny'nin yanındaki iskemleyi çekip oturdu. «Epey içtin hani.»

«Hep öyle içerim ben.»

«İçince rahatlıyor musun bari?»

«Bir daha dua etmesini deneyeceğim, hem daha kolay, hem daha ucuz.»

«Kaç yaşındasın?»

«Yirmi dört?»

«Kaç yaşındasın diye sordum.»

«Onsekiz.»

Kadın, Danny'nin bilincine hâkim olmaya çalışmasını seyrediyordu. Kendine acıyordu Danny, bunu kabul ettiği için de daha iyiydi artık. Konuşmaya gerek yoktu. Kadın yanından ayrılırken, «Bundan sonra uslu durursan Kathy'ye hiçbir şey anlatmayacağıma söz veririm,» dedi.

«Eyvah! Onu da mı kattım bu işe?»

«Sanırım.»

«Şey... Bayan...»

«Yarborough.»

«Bir dakikanızı rica edeceğim.»

«Ne istiyorsun?»

«Teşekkür ederim. İyi bir gösteri yaptım sanırım. Siz olmasaydınız başıma çok şey gelebilirdi.»

«Ben de genellikle bara gitmem aslında. Havanın sıcaklığı ve talih diyelim. Benim işim var, haydi bakalım sen de eğlenmene bak.»

Aylardır ilk olarak bir kadınla konuşmuştu Danny. Söven sayan, sert ve ya da komut verici olmayan bir ses duymak çok garip gelmişti. Konuşmaya devam etmek istiyordu.

«Bayan Yarborough.»

«Efendim?»

«Benim bu hale gelmeme sebep olan hikâyeyi dinlemek hakkınızdır. Yardımınıza karşılık hiç olmazsa bu kadarını yapmayalım size karşı.»

«Ben bütün gün bu hikâyeleri dinlerim zaten. Başka bir gün, Danny.»

«Dinlemezseniz... gider yine sarhoş olurum.»

Kadın güldü. «Olmazsan daha iyi olur senin için.»

Danny kadının elini tuttu hafifçe. Yumuşacık ve dümdüzdü eli kadının. «Ben bir yetimim, Bayan Yarborough.»

«Öyle mi?»

«Annem ben dört yaşımdayken yangında beni kurtarmak isterken öldü. Babam yetiştirdi beni elinden geldiğince... ama çok içerdi. Daha küçük bir çocukken hep döverdi beni... Ayıldığında da pişman olurdu... Çok özür dilerim.»

«Devam et,» diye kadın Danny'nin yanına oturdu.

«Ondört yaşımda evden kaçtım. Trenlere kaçak binip uzaklara gittim, bir sürü işe girip çıktım. Sonra Kathy'ye rastladım.» Konuşurken kadının elini tutuyordu.

«Sonra?»

«Gerçeği bilmek istiyorsanız hepsini anlatmaya hazırım.»

«Yani benimle dalga mı geçiyordun?»

«Evet.»

«Bir daha hayatımda inanmayacağım deniz piyadelerine.»

«Bayan Yarborough, benimle biraz yürür müsünüz? Başımın dönmesi geçene kadar. Ne kadar çok işiniz olduğunu söylemeye kalkışmayın. Size deniz piyadesi... şey... izci sözü veriyorum. Kızıl Haç otobüs durağına kadar birlikte gidelim, beni otobüse bindirin, bir daha sizi rahatsız etmeyeceğim. Bir insanla... bir kadınla konuşmak ihtiyacındayım. Ne olur bu iyiliği yapın bana.»

Saçma bir şey bu, diye düşündü kadın. Barda bırakmalıydım bunu. Ancak ilk gördüğünde kendisini gence çeken şey şu anda da vardı. Bir an için bu çılgınca fikre kapılmayıp oğlanı geldiği yere göndermek istedi. «Olmaz ki, Danny...» Ama sonra gözlerinin içine bakmak hatasını işledi. Kantindeki binlerce çift gözün yalvaran bakışları vardı karşısında. «Aptalca bir şey bu,» dedi.

«Kaputun nerede?»

«Yanıma almamıştım.»

Danny, kadının koluna girmiş odanın öteki ucuna doğru yürüdüler. İlâhi okuyanlar şimdi duaya başlamışlardı. Kadın merdivenin başında durup oğlana baktı. Dimdik durduğunda çok yakışıklıydı Danny. «Dur, çantamı alayım,» dedi.

Karanlık sokağa çıktıklarında Danny derin bir soluk aldı. Taze hava bir şamar gibi inmişti yüzüne. «Şimdi nasılsın?» diye sordu kadın. Danny ilk başlarda sendeliyordu, ancak biraz açılınca kadın kendisine yetişmekte güçlük çekmeye başladı. Kocası Vernon Yarborough kısa adımlarla yürürdü, ona ayak uydurmak kolaydı.

«Yüzer kiloluk iki bekle çarpışmış gibiyim.»

«Rugbi mi oynarsın?»

«Lisedeyken oynardım. Dün çok komik bir şey oldu. Georgia Teknik Üniversitesinden beni burslu öğrenci olarak kabul ettiklerini belitren bir mektup aldım. Arkadaşlar gülmekten katıldılar.»

Elaine de güldü. Karşı kaldırıma geçerlerken Danny kadının koluna girdi. «Ben bir zamanlar bir rugbi oyuncusuna âşıktım,» dedi kadın.

«Ama benim kadar esaslı değildi herhalde.»

«Çok daha yakışıklıydı. Okuldaki bütün kızlar ona âşıktı. Ama meşale benim elimdeydi tabiî.»

«Tabiî,» diye Danny tekrarladı.

«Neden o garip sesle tabiî diyorsun?»

«Bilmem. Siz pek içgüdülerinize boyun eğen bir tipe benzemiyorsunuz. Her şeyi önceden plânlayan bir haliniz var.»

«Örneğin?»

«Örneğin şu anda sokakta benimle neden yürüdüğünüzü düşünüyor olmalısınız. Kendi kendinize delilik bu diyorsunuzdur. Beşik hırsızı olarak görüyorsunuz kendinizi. Söz aramızda ilk adınız neydi sizin?»

«Elaine.»

«Güzel Elaine, Astelot'un sevgilisi Elaine.»

«Bu çok komik işte.»

«Bunda komik ne var? Tennyson okumaya mecburduk.»

«Biliyorum. Ama çok uzun bir zamandır kimse söylememişti bunu bana.» Kalabalık bir denizci grubu arasına girdiler. Kadın sıkı sıkı tutundu Danny'nin koluna. Güçlüydü Danny. Vernon da güçlüydü. Ama başka türlü. Güvenlikti Vernon.

«Bana neden yardım ettin, Elaine.»

«Küçük kardeşimi hatırlatmıştın da ondan.»

«Sana bir şey söyleyeyim mi, küçük kardeşim falan olduğuna inanmıyorum.»

«Devam et, doğru yoldasın.»

«Kantinde sözün geçiyor, belki komitelerden birinin başısın da. Bir subay karısısın. Hattâ bir denizci subay diyebilirim.»

«Bu da nereden çıktı?»

«Deniz subayı havası var da ondan.»

«Ukalâ mı?»

«Hayır, bir çekingenlik sadece.»

«Devam et, çok ilginç bir gençmişsin sen.»

«Dur bakalım. Muvazzaf değilsin, yedek subay karısısın. Kocan da mutlaka bir avukattır. Ya da bankacı veya bir reklâm şirketinde müdür.»

«Çok kurnaz değilmişsin, Maliyede memurdur.»

«Aynı kategoriye girer. Ülserliler.»

«Tam üstüne bastın.»

«Öyledir.» Kadın huzursuzlanmaya başlamıştı ama Danny devam etti. «Tertemiz evinde bir hizmetçin de vardır. Toplum içinde yükselme hırsı.»

«Danny!»

«Özür dilerim, bana karşı o kadar iyi davrandığın halde kabalık ediyorum sana karşı.»

«Üstümde bir işaret falan olmalı bu kadar doğruyu bir arada söylediğine göre.»

«İşarete gerek yok. Bu giyinişinde, bakışında, seçtiğin kelimelerde kendini belli ediyor. Kendi kendini eğitmişsin bu konuda.»

Kadın konuyu değiştirdi.

Evet, eğittim kendimi kuşkusuz. Gursky ailesinin kızları içinde bir tek bende vardı kabuğu yarıp istediğimi elde edecek kuvvet. Beş kız... dördü evli... yoksulluk, sefalet, başarısızlık. Ben Vernon Yarborough'u elde etmek ve onun karısı olmak için eğittim kendimi. Ailem ondan hoşlanmamıştı. Gömleğinin kollarını kıvırmıyor, kapı önünde oturup tenekeden bira içerken diğer damatlar gibi beyzboldan söz etmiyordu. Kendimi eğittim... onun üye olduğu kulüpler, onun ailesi. Plânlı bir hayata sahip olmayı

öğrenmek, atacağın adımı plânlamak. İnsan nereye gittiğini bilmeli.

«Georgie Teknik'ten söz ediyordun Danny...»

Ana caddeden ayrılıp sakin, loş bir sokağa girmişlerdi. Danny Baltimore'dan, Kathy'den Forest Park okulundan, mühendis olmak istediğinden söz etti. «İnsan ne kadar çabuk arkadaşlık kuruyor,» dedi sonra. «Çok kısa bir zaman önce tanıştığımız halde bak bütün hayat hikâyemi anlatıyorum işte... bir sigara ister misiniz?»

«Sokakta içmesem daha doğru olur.»

«Bak, Elaine?»

«Efendim?»

«Karşıda bir buz pateni salonu var. Haydi gel kayalım.»

«İmkânı yok.»

«Neden?»

«Yıllardır paten yapmadım ki.»

«Bak işte yine içgüdülerinle savaşıyorsun.»

«Bir günlük yeteri kadar boyun eğdim içgüdülerime sanırım. Hem böyle beni suçlamaya devam edeceksen, neden San Diego'da bulunduğumu da söyle bakalım.»

«Kolay bir şey bu. Şu anda yapacak tek şey bu da ondan.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bak, kötü davranmak istemiyorum aslında, onun için beni kışkırtıp durma.»

«Bu sözünle ne kastettiğini bilmek istiyorum.»

«Pekâlâ. Burada oturup sadakatla gemilerin geri dönmesini bekliyorsun. Topluma karşı iyi bir görünüş oluyor bu. Kocan da bu yüzden askere yazılmıştır herhalde. Kendisi için en çıkarlı olanı iyice düşünüp tarttığına eminim. Bak, bana ne oluyor bilmiyorum. Sana öfkelenmemem gerek aslında... ama bu son dediğim incitti mi seni?»

Evet, incitmişti. Kurnaz bir kadındı. Sıkıcı kocası için en iyi şeyi elde etmeye çalışan bir kadın. Saygınlığı olan. Yuvarlak tahta masa, çavdar ekmeği ve borç çorbasından çok ayrı bir yaşam. Küçük ve seçkin bir grup. Doğru olanı zamanında yapabilmek. Bir iki saat önce tanıştığı bir delikanlının kendisini böyle çırılçıplak soymasından hoşlanmamıştı. Neden yüzüne bir

şamar indirip çekilmiyordu yanından?»

«Subay karıları yanında uzun bir süre kalacak olursan aklına gelen her şeyi yapacak kadar için bulanır kısa zamanda. Onlardan kurtulmak için Askerlere Yardım birliklerine girmek gibi şeyler yaparsın. Omuzunda sırmaları olmadığı halde onlardan çok üstün olduğunu farkettiğin bir sürü küçük adam tanırsın.»

«Yeter Danny.»

«Ben memleketteyken Carlin salonunda paten yapardım. Gerçekten soğuk bir kış da Druid Tepesi Parkındaki göl donmuştu. Gölün ortasında üstünde bir kayıkhane olan küçük bir ada vardı. Içinde kocaman bir ateş yanardı. Yarı donmuş bir halde oraya gidip sıcak kakao içmek kadar güzel bir şey olacağını düşünemiyorum.»

«Çok hoş bir şey olmalı.» Yine o garip duygu. Oğlanın yanında yürürken hissedilen o serüven heyecanı. Kendinden emin davranışları, küstahça sözleri. Kendine güvenli. Elaine yıllardan beri ilk olarak kendini saran peçenin kalkmış olduğunu hissediyordu. Şigago'nun Güney Yakasında büyük ahşap evde yaşayan dünyayı umursamaz kızdı yine. Sonra birden erkeğin kendisini bu hale sokmasından dolayı korkmaya başladı.

Yorgun hissediyordu kendini. Bir an kolunu erkeğin beline dolayıp başını omzuna bırakacak gibi oldu.

«Danny?»

«Efendim?»

«Geri dönsek iyi olacak. Yolumuzdan epey uzaklaştık.»

«Peki... ama bak iki sokak ötede bir lunapark var.»

«Dönmek zorundayım.»

«Bak bir dolarım daha kaldı. Şişelere beyzbol topu atmada üstüme adam yoktur. Sana bir bebek kazanayım hiç olmazsa. Bir hediye borcum var ne de olsa.» Biletlerini alıp kalabalığın, renkli ışıkların arasına karıştılar. Danny kadının eline bir külâh keten helvası tutuşturdu. Kadın helvayı yalarken güldü.

«Haydi gel, Elaine.»

«Buyrun baylar buyrun. Ooo, işte bir Deniz Piyadesi. Haydi ahbap gel de hanıma bir hediye kazan. Üç top on sent...» Danny göz kırptı. «Tut şu ceketimi. Bana boş yere eli sağlam

Forrester dememişler.» Topu şişelere doğru fırlattı. Bir karış sağdan geçti gitti top. «Hayatımda ilk olarak böyle bir şey geliyor başıma.» Kadın kahkahalarla gülüyordu. Danny üç atışta ancak bir tek şişe düşürebilmişti.

«Hileli,» diye fısıldadı. «Mıknatıs yerleştirmişler.»

«Tut şunları,» diye Elaine, Danny'nin ceketi ile iki külâhı eline verdi.

«Aferin bayan, göster şuna top nasıl atılırmış.» Elaine topu attı ve üç şişeyi de birden devirdi. «Kazandım!» diye bağırdı.

«Evet efendim, herkes kazanır burada... Hey denizci, gel sen de kazan...»

Elaine plâstik bebeği kolunun altına sıkıştırıp gülerek yürüdü. «On yıl önce kızlar takımında oynardım.»

«Çok komik, ha ha ha.»

«Sosisli sandviç istiyorum.»

«Benim param kalmadı.»

«Benden bu.»

«Şuraya bak.»

«Nereye?»

«Dönme dolap. Hayır, ama çok yüksek...»

«Haydi gel,» dedi Danny.

Dönme dolapla tepeye çıkıp aşağı baktılar. Çılgın bir kent vardı altlarında. Elaine Danny'ye yaklaştı. «Bana çok tutunma,» dedi Danny. «Ben de senin kadar korkuyorum.»

«Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.»

«Ne dedin?»

«Şey... insanın soluğu kesiliyor dedim.»

Dönme dolap birden durdu. Kalabalığın tepesindeydiler şimdi. Oturdukları koltuk salıncak gibi sallanıyordu. Elaine korku ile bağırınca Danny kolunu kadının beline doladı. Uzanıp yıldızları tutabilirmiş gibi bir his vardı içinde... dünya o kadar uzaktı ki. Çılgın bir gün, bulutların arasında sona eren bir gün. Diğer kolunu da kadının beline doladı, kadın yüzünü kaldırdı. Öpüştüler. Dönme dolap dönmeye başladı. Kadının tırnakları erkeğin koluna batıyordu. Çekildi. Danny bir daha öptü. Parıltılı ışıklar... altlarından yükselen boğuk sesler... başlarının

dönmesi... Sonra dönme dolap birden durdu.

Sessizlik içinde yürüdüler. Işıkları görmüyorlar, sesleri duymuyorlardı. Elaine'in yüzü sapsarıydı.

«Hep bir kız öpmek isterdim dönme dolapta,» dedi Danny.

«İyi geceler, Danny.»

«Ben pişman değilim, sen de değilsin.»

Korkuyordu Elaine... kendinden korkuyordu.

«Kantindeki tabelâda gelecek Cuma'ya bir eğlence olduğunu okumuştum. İzin günüm.»

«Seni bir daha görmek istemiyorum, Danny.»

«Haydi seni kantine kadar götüreyim.»

«Hayır, olmaz.»

«Cuma'ya görüşürüz o halde.» Elaine birden geri dönüp karanlıkta kayboldu. Danny son on sentini cebinden çıkartıp elinde çevirerek ıslık çala çala uzaklaştı lunaparktan.

Elaine Yarborough'a pantolon çok yakışmıştı. Vernon Yarborough'un karısı vücudunu bozmamak için çok çalışırdı.

Eğlence günü saman dolu arabaların yanında dolaşıyordu. Motorlar çalışıyor, kahkahalarla gülen kızlar ve erkekler samanların arasına doluşuyorlardı. Saatına bakan Elaine derin bir göğüs geçirdi.

«Selâm, Elaine.» Kadın korkuyla geri döndü. Danny arkasında duruyordu. «Az daha gelemiyordum.» Uzun uzun baktılar birbirlerine. Danny, kadının elinden tutup en arkadaki kamyona bindi. Elaine'in eli titriyordu. Danny, kadını kucaklayıp samanların arasına yerleştirdi. Kendisi de sırtını iyice samanlara yaslayınca kadın kucağına oturdu.

La Jolla plâjı. Kamp ateşi, şarkılar, ateşte kızartılmış sosislerin lezzeti. Suyun kenarında yürüdüler. Elaine, üşümemek için giydiği Danny'nin yeşil gömleği içinde kaybolmuştu. Gece boyunca neredeyse tek kelime bile konuşmamışlardı.

Sonra Elaine'in arabası subay karılarının yaşadığı moteldeki dairesi önünde durdu. Danny arabayı garaja sokup kadının arkasından kapıya doğru yürüdü. Elaine kapıyı anahtarıyla açıp elektrik düğmesini çevirdi, Danny de kapıyı ardından kapattı. Oda da tıpkı Elaine, diye düşündü Danny. Arlington He-

ights'daki evinin tam bir örneği. Seçkin bir çevrenin pahalı, kaskatı ve soğuk anılarıyla dolu. Ciltli bir dizi kitap. İyi seçilmiş. Danny birini alıp açtı. İlk sayfasında bir damga vardı: **Ex Libris Vernun Yarborough,** Yarborough Kitaplığı. Acaba hiç açılıp okunmuş mudur diye düşündü.

«Şahane bir gece geçirdik,» dedi Elaine. «Sana bir içki hazırlayayım mı?»

«Ben içkiye tövbe ettim,» dedi Danny son serüvenini hatırlayarak. Kitabı karıştırmaya devam etti. **Sirano.** Marion Hodgkiss diye bir arkadaşı var, durmadan kitap okur. Bunu da zorla okuttu bana. Çağdaş edebiyatta bunun üstüne kitap yokmuş diyor.»

«Ben de çok severim Sirano'yu... ama yıllar var ki okumadım.»

«Bir zamanlar bir öğretmenim vardı. Bize hep Shakespeare okudu. Kırk çocuğu nasıl çıt çıkartmadan oturtup dinletirdi, şaşarsın. İyi bir öğretmen iyi bir doktor gibidir. Yeryüzünde gerçek iyiliğe en yakın bir şey bence. Bilmem şimdi nereden aklıma geldi adamcağız.» Kitaplığın üstündeki bir fotoğrafa gözü ilişti. Bir deniz subayı. Üniforması içinde tertipli ve tertemiz. Sinekkaydı traşlı, kaskatı, çalışkan ve sıkıcı. Kadın baktı. Başka bir erkeğin karısıydı. Garip bir duygu, bir ürküntü veriyordu bu kendisine. Bu adamın odasındaydı... karısını öpmüştü. Danny uzanıp resmi duvara doğru çevirdi.

«Hoş bir şey değil bu. Yapmamalıydın bunu.»

«Seni öperken bana bakmasına katlanamam.»

«Yapma.»

«Özür dilerim.»

«Danny, ne düşünüyorsun,» diye fısıldadı kadın.

«Bilmeni istemediğim şeyler.»

«Anlat.»

«Karımı nasıl hayâl ettiğimi düşünüyordum. Bir inşaat işindeyim, bir tünel ya da dağların üstünde bir yol yapımı. Alaska'da ya da And dağlarında. Korkunç bir kar fırtınası var. Sıcacık barakama giriyorum. Öyle lüks bir yer falan değil. Ama bir kadının yapabileceği kadar rahat. Bir kenarda büyük bir ateş yanıyor, karım da üstünde blucini ve kalın kazağı ile beni bek-

liyor. Kendisini kucaklayıp, 'Başka insanlara benzememiz ne iyi değil mi?' diyorum. Gelecek yıl Çin'de, öteki yıl da Meksika'da olacağız. Dünya bizim. İstediğimizi yaparız artık. Ne toplumsal bağlılıklarımız var ne de bizi çürütecek bayatlatacak başka bir şey. Belki Baltimore'da bir ev alıp bir iki çocuk yetiştirir, sonra onlar da ayaklanacak yaşa geldiler mi yine yollara düşeriz. Onlar da öğrensinler özgürlük içinde yaşamayı! Özür dilerim Elaine, o kamp ateşi yaptı bunları bana.»

«Çok... çok şahane bir hayâl bu. Talihli kızmış doğrusu.»

«Uzun bir savaş var önümüzde.»

«Sırtım saman dolmuş, izin verirsen üstümü değiştireyim.»

«Keyfine bak, Elaine.»

Danny diğer kitaplara bakarken yarı aralık kapıdan konuşmaya devam ettiler. Danny'nin sırtına girmiş olan saman çöpleri de kendisini rahatsız ediyordu. Gömleğini ve fanilasını çıkartıp sırtını temizledi. Elaine Yarborough kapının önünde duruyordu. Üzerinde bembeyaz bir sabahlık vardı. Kapkara saçları güneşten yanmış omuzlarına dökülmüştü. Danny elinde gömleği kadına baka kaldı. Birbirlerinin kesik kesik solumalarını duyuyorlardı. Başka bir erkeğin karısıydı.... garip, çok garip bir duyguydu bu. Kadın kendisine doğru yürüdü. İnce ipekli kumaşın altında meme başlarının dimdik olduklarını görüyordu.

«Sırtıma saman çöpü yapışmış da... ben ben...»

Kadının eli uzandı ve sevgiyle dokundu erkeğin sırtına. Sonra göğsü üzerinde durdu. Danny'nin elinden gömleği düştü. Kadını kucakladı.

«Güçlüsün, sevgilim.»

«Konuşma.»

Ateşli öpücüklere boğdular birbirlerini. Kadın başını erkeğin göğsüne yaslamıştı. Danny, kadını güçlü kollarıyla kaldırdı. Kadın ihtirastan zayıf düşmüştü.

«Danny... Danny...» diye hıçkırdı.

Danny, kucağında kadın olduğu halde yatak odasına doğ-

ru yürüdü ve kapıyı bir tekmede açtı. Kadını yavaşça yatağa yatırıp üzerine uzandı. Kadın çıldırmış gibi üzerindeki sabahlığı kopartırcasına çıkartıp erkeğin kemerine saldırdı. Vücutları birbiri içinde erimiş gibiydi, kadının tırnakları erkeğin vücuduna batıyordu

«Tanrım... Tanrım... Tanrım...» diye inliyordu kendini sevişmenin uyumuna bırakarak.

8

Bundan sonraki haftalarda şifreler Danny'nin kulağında kaçınılmaz bir vınlama gibi gelmeye başladı. Kolaylıkla öğrendiği dersler artık güçleşmiş, telsize duyduğu hayranlık artık sıkıntıya dönüşmüştü. Bir perde arkasına girmiş gibiydi. Dayanılmaz bir arzu kendini Elaine'in kollarına itiyor... Yine de aynı derecede güçlü bir kaçma isteği duyuyordu. Yanlış bir şey yapıyordu. Her ikisi için de yanlıştı bu. Bildiği her şey bunu söylüyordu kendisine. Yine de elinde olmadan giyiniyor, kapıdan geçip kendisini bekleyen arabaya doğru yürüyordu. Mıknatısla çekiliyormuş gibi. Iki gecede bir Ski, yokluğunu belli etmemek için Danny'nin ranzasında yatıyordu. Ski, olayı suskunlukla karşılamaktaydı. Danny'den nefret ediyordu arzularına mağlûp olup, Kathy'ye sadık kalacak gücü bulamadığı için. Ama dost oldukları için kendi izin kâğıdını Danny'ye veriyor, yokluğunu örtüyordu. Arkadaşlar arasında yarenlik etmek yoktu artık. İtişip kakışmıyorlar, birbirlerine şaka yollu hakaretler savurmuyorlardı. Kimseyle konuştuğu yoktu artık Danny'nin.

Elaine Yarborough Askerlere Yardım Derneğinden çıkmıştı. Denizci karılarının buz gibi fısıltılarına kulaklarını tıkıyordu. Kendisine ve âşığına küçümseyen bakışlarla baksınlar istedikleri kadar. Belki de kıskanıyorlardı kendisini. Elaine büyülenmiş gibi, taparcasına, boyun eğiyordu Danny'ye. Vernon'la evliliği ile yarattığı o katı kalıp erkeğin güçlü kolları arasında

eriyip gidiyordu artık. Genç deniz piyadesi artık düşüncelerinin, hareketlerinin tek hâkimiydi. Geçmiş solup gitmiş, yalnız üzerinde yaşadığı bulut kalmıştı şimdi.

Sevgili Oğlum,

Ne kadar çok meşgul olduğunu tahmin ediyorum. Senden hiçbir şey istemememeye söz vermiştim ama iki haftadır mektup alamıyoruz. Hasta mısın, yoksa bir yere mi atandın?

Yazmaman için mantıklı bir nedenin olmalı, oğlum. Seni sıkıştırmak istemem ama mektuplarını nasıl dört gözle beklediğimizi bilirsin.

Bize ödemeli bir telefon aç. Akşama altıda falan serbestsin sanırım. Bizim burada dokuz falan olur o saatlar. Cuma gecesi telefonunu bekleyeceğiz...

Eğer başın dertteyse, bana açıklamanı beklerim...

Danny yatakta doğrulup esnedi ve gerindi. Battaniyelerin altında yatan Elaine bir gözünü açıp baktı. Erkeğin sırtındaki kasların oynamasını görünce mutlu bir kedi gibi mırıldandı kendi kendine.

«Eyvah! Geç kaldım. Hey, Elaine! Kalk.»

«Bırak beni. Ben bütün gün uyuyacağım.»

«Beni üsse götüreceksin. Kalk çabuk.»

«İlle de götürmem mi gerek, Danny?» Elaine dönüp erkeğe baktı. Örtüyü açarak, «Buraya gel, Danny,» dedi. Erkeği yanına çekip yüzünü göğsüne dayadı.

Danny kadının elini öperek gözlerini yumdu. Elaine içini çekerek erkeğin sert etlerini okşadı. Vernon öyle etli ve yumuşaktı ki. Sıkıcı, hayâl güçsüz, görevsel. Sabahları tatmin olmamış, kaskatı, buz gibi kalkardı Elaine. Kulübünde jimnastik yaptığı halde çirkin bir şekilde yağ bağlamıştı göbeği.

Danny bir harekette örtüyü açıp kadını yüzüstü yatırdı ve kıçına bir tokat attı. «Haydi kadın, kalk artık. Kahvaltı hazırla.» Kadını iterek yere düşürdü. Elaine kalktı. Bir battaniye alıp çıplaklığını örttü.

«Böyle şeyler yapmamalısın Danny.»
«Ne yani?»
«Bana öyle bakmamalısın.»
«Neden?»
«Utanıyorum.»
«Benim senin gibi vücudum olsaydı sokakta çırılçıplak dolaşırdım be.»
«Danny, yeter diyorum.»
«Pek, pekii çabuk ol ama. Kalk borusunu kaçıracağım yoksa.»

Danny barakadan içeri girdiğinde diğerleri kalkmış giyiniyorlardı.
«Heyyt be!» diye bağırdı Jones, «İşte büyük Dan Forrester geldi. Büyük Danny Forrester, SÜPER DENİZ PİYADESİ! Yepyeni bir serüven!»
«Çok komik, çok komik,» diye söylenen Danny havlusunu aldığı gibi helâya doğru yürüdü. Arkasından bir kahkaha koptu.
«Ne o Danny, neden kızıyorsun?» dedi yanındaki muslukta yıkanan Andy Hookans.
«Ortada komik bir şey görmüyorum da ondan.»
«Seni kıskandıkları için kınayamazsın onları. Esaslı bir arabayla gelip gidiyorsun. Seni korumak için sıra ile yatağını dolduruyorlar. Sen de kalk borusundan önce dönmüyorsun.»
Danny cevap vermeden yüzünü sabunladı.
«Boş ver, sadece şaka ediyorlar zaten.»
«Ağzına bir tane indirsem belki Jones sesini kısar bundan sonra.»
«Ben olsam Jones'a hiç kızmazdım. Daha bu akşam yoklamada senin yerine cevap verdi.»
«Ne demek istiyorsun? Yoklamaya yirmi dakika var daha.»
«Dün gece hava saldırısı alarmı verildi. Çavuş Ski'yi gözaltında tuttuğu için senin yerine Jones cevap verdi.»
«Şey... özür dilerim, Andy. Kendimi tutamadım işte.»
«Sakin ol, Danny,» diye Hookans devam etti. İsveçli yüzü huzursuzdu. «Senin okuldan atılmanı istemiyoruz.»

«Teşekkür ederim... Hay Allah cezasını versin!» Çenesini kesmişti.

«Dersteyken unutmaya çalış.»

«Unutamıyorum.»

«Ne düşündüğünü biliyorum. Yanlış yoldasın. Sen olmasaydın nasıl olsa başka birini alacaktı yatağına.»

«Orospu değil o.»

«Biliyorum. Hiçbiri değildir zaten. Ama hepsi de böyle yapmak zorunda kalırlar.»

Tekniker Çavuş sınıfın önündeki sırasında oturmuş, önündeki kitaba bakıyordu. Sağ eliyle de önündeki telsizin maniplesine basarak sınıftaki otuz kişinin kulaklıklarına noktaları çizgileri iletiyordu.

ASPKF KMTXM URITF LCOOZ KPZGH KNMHF
TZCVO NOWSS DEBZO.

Normal hızından onbeş kelime daha düşük çalıştığı için gözleri kapanacak gibi oluyordu sıkıntıdan. O şifreyi gönderdikçe oda yazı makinalarının tıkırtısıyla doluyordu. Önündeki kitaptan bir sayfa çevirip karşısındakilere baktı. Ütülü günlük üniforma, fulârlar, pırıl pırıl savaş iğneleri. Kısa saçlı acemi erler. Acemi erlikten erliğe doğru gidiş.

Çavuş esnedi. «Peki, şimdi sayıları deneyeceğiz, dakikada altı rakam.»

«20043, 38765, 23447, 88196...» zil çaldı. O günlük ders bitmişti. Kulaklıklarını çıkarırken hepsi derin bir soluk aldılar. Noktaları çizgileri kafalarından silip atmak için başlarını salladılar. Kalkıp gerindiler.

«Zvonski ile Lighttower, yemekten sonra bana gelin. Bu hafta her gece birer saat fazla ders yaparak diğerlerine yetişeceksiniz.»

Danny, Ski'nin sırtına vurdu. «Haydi yürü, zaten bir yana gittiğin yoktu senin. Hele bir yemek yiyelim de.» Çıkarlarken Marion Hodgkiss de geldi yanlarına.

«Vaziyet kötü, Ski.» Danny ile Ski yemekten sonra barakalarına dönerlerken birer sigara yaktılar.

«Ne olacağını biliyorum. Hep yanlış tuşa basıyorum. Beni buradan atarlar mı dersin?»

«Allah rızası için endişelenme,» dedi Danny. «Bu akşam sinemaya gitmez kafakafaya verir çalışırız.»

«İstersen ben de sana yardım ederim,» dedi Marion.

Ski kitaplarını yatağın üzerine atıp kendisi de uzandı. «Kulaklıkları takınca o kadar heyecanlanmamam gerek,» dedi.

«Ben yemekten sonra çalışacağım,» dedi Danny. «Senin ilâve dersinden sonra buluşuruz. Hem birkaç şey de almak istiyorum... Baltimore'a da telefon edeceğim.»

«Bütün aylığını oraya mı yatıracaksın?»

«Babam ödemeli etmemi yazmış.»

Danny ile Marion, Ski'nin dershanesinin dış duvarına yaslanmışlar akşam kursunun sona ermesini bekliyorlardı. Danny para ile çalışan makinalardan birine gidip iri bir elma aldı. Bir subay geçti yanlarından. Esas duruşa geçip selâm verdiler.

«Çok asker kokuyor burası,» dedi Danny.

«Deniz Piyadesi üssü değil de gösteri birliği sanki.»

«Öff, başım dönüyor be.»

«Haydi çocuklar, sizi bekliyorduk.»

«Bu beyazların haberleşmesini de bir türlü anlamıyorum. Binbaşı Bolger'le bir konuşmam gerek, kendisine dumanla haberleşmenin daha kolay olduğunu anlatmalıyım,» dedi Kızılderili.

«Biz PX'e gidiyoruz, geliyor musun?»

«Hayır, ben sinemaya gideceğim.» Lighttower alanın karşı tarafına yürümeye başladı. «Siz soluk yüzlülerle şafakta görüşürüz.»

«Bu herif deli edecek beni,» dedi Ski. «Hep bir kızılderili numarasında.»

Uygun adımlarla yürüyorlar, sağ ellerini her an selâmlamaya hazır sallıyorlardı. PX'e girdiler, alışverişlerini yaptılar, birer gazoz içmek için oturdular.

«Siz bana bir gazoz ısmarlarken ben de gidip bir telefon edeyim,» dedi Danny. Gidip döndü. «Birkaç dakika beklemek gerekiyormuş.» Gazozlarını içmeye başladılar.

Birden PX'deki bütün bakışlar içeri giren uzun boylu adama çevrildi. Adam tezgâha yaklaşıp bir traş makinesi istedi.

«Albay Coleman, Komandoların başı,» diye fısıldadı Danny.

«Yeni bir tabur kuruyormuş,» dedi Marion.

«Aman, inşallah bu tarafa bakmaz. O çılgınların arasında olmak istemem doğrusu.»

«Al benden de o kadar.»

«İyi bizim Lighttower gelmedi,» dedi Marion. «Yoksa Coleman kızılderili bir izciyi kaçırmazdı.»

«Komandoların yatakta değil yerde yattıklarını söylüyorlar.»

«Dün gece saat birde kitaplıktan dönerken kumlar arasında talim yaptıklarını gördüm. Bunlara sahil izni de verilmiyormuş.»

«Önüme bir komando çıkınca ben hemen yana çekiliyorum. Taşıdıkları o bıçakları, insan boğmak için kullandıkları ipleri hiç gördünüz mü?»

«Bu birliğe gönüllü girmek için aklını kaçırmış olmalı insan.»

Albay Ed Coleman parasının üstünü aldıktan sonra gazoz satılan yere yaklaştı. Marion, Danny ve Ski önlerine baktılar. Albay, Hodgkiss'in yanına oturdu.

«İyi akşamlar,» dedi.

«İyi akşamlar, efendim,» diye cevap verdi Marion. Sonra gazozunu bir dikişte bitirdi. «Sonra görüşürüz çocuklar.» Aceleyle çıktı dışarı.

Coleman bir kokakola içip telefon kulübesine doğru yürüdü.

«Deli, hiç komandolarla böyle konuşulur mu?»

«Ben hepsi hepsi...»

«Ne olursa olsun Komandolarla öyle konuşma, tüylerim diken diken oldu.»

Telefon çaldı. Danny kulübeye girdi.

«Alo! Alo, Danny. Sesimi duyuyor musun?»

«Evet, Baba.»

«İyi misin oğlum? Başın dertte mi?»

«Hayır baba, çok çalışıyordum. Bu gece bir mektup yazacağım.»

«İyi misin?»

«İyiyim, efendim.»

«Bud yatmadı, yanımda seninle konuşmak için beynimin etini yiyor.»

«Merhaba, Buddy.»

«Danny... Danny... Danny...»

«Selâm, uslu duruyor musun?»

«Danny bana gönderdiğin kepi aldım, her gün giyiyorum. Bir Japon kılıcı yolla. Öğretmene okula Japon kılıcı getireceğimi söyledim.»

«Elimden geleni yaparım.»

«Ben baban, oğlum. Yeter, Bud... Peki, bir kelime daha.»

«İyi geceler, Danny.»

«İyi geceler, Buddy. Uslu dur.»

«Merhaba oğlum, ben Annen.»

«Merhaba, Anne.»

«İyi misin, Danny? Size iyi davranıyorlar mı? Savaş Anneleri bölümünün başkanı oldum şimdi. Yağmurda talim yaptırıyorlar mı? Öyle kötü şeyler söyleniyor ki.»

«Hiçbir şey anne, inan bana, çok iyi davranıyorlar bize.»

«Zayıfladın mı Danny?»

«Kilo aldım anne.»

«Seni çok özledik Danny. Sık sık mektup yaz bize.»

«Olur anne.»

«Gözlerinden öperim oğlum.»

«Ben de, anne.»

«Danny. Ben baban. İşler yolunda mı?»

«Evet baba.»

«Danny, doğru söylüyor musun?»

«Evet baba.»

«İzin alma ihtimalin yok mu?»

«Okul bitene kadar yok baba.»

«Dayan oğlum, hepimiz seninleyiz.»

«Olur baba.»

«Sana bir sürprizimiz var.» Danny odada koşuşmalar duydu, sonra bir kapı açılıp kapandı.

«Merhaba... Danny.» Kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

«Kathy,» diye fısıldadı.

«Ben... ben... iyi misin?» Danny gözlerini kapattı, dudaklarını ısırdı. «Senden mektup almayalı o kadar çok oldu ki.»

«Kathy... seni seviyorum, Kathy.»

«Seni çok özledim, Danny.»

«Bak sevgilim, bir... sıkıntım vardı ama hepsi geçti artık.»

«Hâlâ eskisi gibiyiz, değil mi, Danny?»

«Elbette. Seni bütün varlığımla seviyorum, Kathy. Bunu anlamanı istiyorum.»

«Ben de seni seviyorum, Danny. Çok seviyorum.»

«Alo. Zamanınız doldu. Bitince işaret verin lütfen.»

«Kendine iyi bak sevgilim.»

«Merak etme canım.»

«Bundan sonra etmem. Bir kere daha söyle, Danny.»

«Seni seviyorum, Kathy.»

«İyi geceler, sevgilim.»

«İyi geceler, bebeğim.»

Ski telefon kulübesinin kapısına yaslanmış içeri bakıyordu. Danny konuşurken bakışları yumuşamıştı. Kapı açıldı. Danny çıkıp sessizce durdu bir an. Sonra arkadaşına döndü.

«Neden sen de Susan'a telefon etmiyorsun?»

«Kaç para tutar ki?»

«Üç dolar falan.»

«Etmek isterdim ama... biriktirsem daha iyi.»

«Ben sana borç veririm.»

«Olmaz.»

«Ski, dost değil miyiz yoksa?»

«Dostuz.»

«İzin ver de daha önce konuştuğumuz gibi durumu babama yazayım.»

«Olmaz.»

«Basit bir borçlanma olacak bu. Buraya gelince bir işe girer ve o zaman parayı ödersiniz.»

«Böyle olmasını istemiyorum. Zamanımız var nasıl olsa.»

«Böyle üzülmene de dayanamıyorum, Ski. Dago'ya da gitmiyorsun, bütün gün oturup düşünüyorsun. Derslerin de aksıyor bu yüzden.»

«Anlamıyorsun, Danny.»

«Yani senin bir iki kuruş karşılığında gömlek ütülemek, çizme parlatmakla neler çektiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?»

«Üstüme varma, Danny.»

«Canın nasıl isterse.»

«Ben yardım istemiyorum kimseden.»

«Öyleyse haydi, gidip çalışalım,» diyerek Danny arkadaşının sırtına vurdu.

Dışarda sert bir rüzgâr vardı. Hızlı hızlı yürürlerken Ski, «Belki de paraşütçülere girerim,» dedi. «Yüzde elli daha fazla alıyormuş paraşütçüler.»

«Ben yine de babama yazmak isterdim.»

«Olmaz.»

Marion koşa koşa karşıladı arkadaşlarını. «Ski, Ski! Şimdi haber aldık. Kongre aylık kararnamesini imzalamış. Geçmişi de kapayarak.»

«Yaşasın! Ben sana ne dedim, Danny. Bak görürsün şimdi nasıl getirtirim Susan'ı buraya.»

«Jones'u bulup haber vereyim,» diye uzaklaştı Marion.

«Heyyt be! Ayda ellidört dolar. Milyoner olduk be!»

Geçen bir subayı selâmladılar.

«Geçmiş aylıklarımla birlikte kaç para alacağımı bir hesap et, Danny.»

«Dur bakalım...»

«Danny... Ski!» Döndüler. Norton'du bu.

«Hey profesör, aylık kararnamesi işini duydun mu?»

«Evet. Az önce haber aldık. Yirmidört saatlık alarmdacuklar. Veda etmek istiyorum. Öncü'ler harekete hazırlar.»

«Sahi mi?»

«Evet. Az önce haber aldık. Yirmidört saatlık alarmdayız şimdi.»

«Bir hafta sürebilir bu,» dedi Danny.

«Sanmıyorum.»

«İzin yok demek, ha?»

«Korkarım ki öyle.»

«İyi şanslar öyleyse, profesör. Canlarına okursun inşallah hepsinin.» Ski elini uzattı.

«Ski.»

«Efendim.»

«Susan'ın karımla birlikte oturması için yaptığım teflik hâlâ geçerlidir, unutma.»

«Teşekkür ederim ama iki ay daha dişimi sıkarsam kızı buraya getirtebileceğim.»

«Nereye gideceğinizi biliyor musun?»

«Kendileri bile bilmiyorlardır bunu. Avustralya'ya yapılacak bir saldırıyı önleyecek bir yere gönderecekler sanırım. Söylentilere göre Birinci Tümen yola çıkmış bile.»

«Acaba bir istilâ falan...»

«Boş ver düşünmeye değmez.»

«Nort, gel sana bir gazoz ısmarlayayım.»

«Kabul.»

«Ben yokum,» dedi Ski. «Yat borusundan önce çalışayım biraz. Yolun açık olsun profesör.» El sıkıştılar, Ski yola koyuldu.

Danny ile Nort boş bir masa buldular. «Heyecanlı mısın?» diye sordu Danny.

«Eh, biraz.»

«Öncü'lerin ben okulu bitirene kadar bir yere gitmeyeceklerini umuyordum. Belki ben de size katılırdım diye düşünüyordum.»

«Senin Altıncı Deniz Piyadesi'ni istediğini sanıyordum. Şu İzlanda'dan dönen birlik.»

«Aynı birlikte olmamız iyi olurdu, Nort. Eğer adreslerimizi kaybedersek benimkini Baltımore'dan isteyebilirsin. Seninle teması kaybetmek istemem.»

«Anlaştık.»

Danny dondurmasını yemeye başladı.

«Bir sıkıntın mı var, Danny?»

«Benim sııkntılarımı dinlemeyecek kadar başın dertte senin zaten.»

«Anlat bakalım.»

«Nort, bu gece Kathy ile konuştum. Son iki haftanın olayları içinde sevindim de buna. Onu başımdan atıyor gibi davranıyorrdum. O Pazar günü senin kimlik kartını almayı isteme-

miştim zaten. Ama sesini duyunca kendime geldim birden. Kendi kendimi kandırıyorum, Nort. Onu çok seviyorum.» Bakışlarını indirip kaşığıyla oynamaya başladı.

«Anlıyorum,» dedi Norton.

«Buna sevindim işte, Danny.»

«Ama bu Elaine aklımı allak bullak ediyor.»

«Neden?»

«Sıradan bir orospu olsaydı kolaydı. Ama insan onun kocası olmakla gurur duyar, Nort. Yoksul bir aileden, kız dolu bir aileden gelmiş, para için evlenmiş. Kuşkusuz soğuk ve hesapçı... ama aklı yerinde. Üstelik dünyada bir kadının isteyebileceği her şeye sahip... para, hırs, güzellik, toplumsal seviye...»

«Peki bunların ne ilgisi var?»

«Olmaz olur mu? Kathy de öyle olabilirdi...»

«Ya da benim karım mı?»

«Evet.»

Norton sigarasından derin bir nefes çekti.

«Olabilir, Danny.»

«Nort, hiç karını başka bir erkekle yatarken düşündün mü?»

«İnsan böyle bir şeyi düşünmek bile istemez, Danny. Ama arasıra bir şimşek gibi çakar zihninde.»

«Ben Elaine'le iken hep Kathy'yi aynı durumda düşünüyorum. Elaine olduğuna göre Kathy de olabilir. Başka bir erkeğin... çıldırtıyor bu beni, Nort.»

«Dur Danny. Kathy'den bunu umar mısın? Söyle.»

«Hayır.»

«Elaine'in durumunu görebiliyor musun?»

«Belki de göremiyorum.»

«Kocasının ne kadar kazandığı ya da nerede okuduğu, kimlerle arkadaşlık ettiği hiç önemli değil. Genelevler kolejli kızlarla doludur, Danny. Elaine Yarborough da milyonlarca evli kadından biridir. Kapalı bir çevrede, hep bir sıkıntı içinde yaşamıştır. Bilinçli ya da bilinçsiz bundan kaçmak ister. Kimi kadınlar bunu kadın dergilerinin ucuz aşk hikâyelerinde bulurlar, kimi bir hayâl dünyasında yaşar, kadın kulüplerine üye olurlar, kocalarını yeteneklerinin sonuna kadar sıkıştırırlar. Bir yıllık tat-

minsizlik bu, Danny. Bayat hayatlarına ve koca dedikleri erkeklere bakarlar, önlerinde kendilerini bekleyen yılları düşünürler. Hayatın bütün vadettiklerini kaçırmış olduklarını görürler... sonra da bir savaş gelir, Danny. Elaine Yarborough gibi bir kadın bu kısır döngüden kaçar ve karmaşıklık ve isteri dolu bir kente gelir. Bir anda özgür hisseder kendini ve tam o anda masal prensi çıkar karşısına.»

«Ben kendimi pek masal prensi gibi hissetmiyorum ya.»

«Genç bir âşık diyelim şu halde. Yılların birikimi olan tıkanıklık birden boşanır. Bir an için kadın bütün o yapmacık yaşamını unutur ve kendine döner... Bilinen bir hikâyedir bu Danny. Merak etme konfora alışkın olduğun için Vernon Yarborough'a dönecektir sonunda.»

«Demek bir tatminsizlik oyununda bir dama taşından başka bir şey değilim, ha! Ya da Andy'nin dediği gibi ben olmasam yatağına bir başkasını alacaktı, öyle mi?»

«Zamanın gereği bu. Bir zamanlar sağlam ve dengeli olan aileler bir karmaşıklığın içine düşünce Elaine gibi kadınlar da çıldırmışçasına hareket etmek zorundadırlar.»

«Peki ya senin karın, ya Kathy?»

«Güçlüler cesaret bulurlar. Benim gibi sen de biraz fazla verecek bir şeyin olması için dua et. Ortak ilgi ve para ile seksten daha anlamlı şeyler üstünde kurabilelim hayatımızı. Kısacası günün yirmidört saatı da sev onu, bunu kendisine söyle. Sevgiyi olduğu gibi kabul etme. Çalış üstünde. Bana böyle bir şey olamaz demiyorum. Olabilir belki de. Ama karımla ben savaş gibi küçük bir şeyin evliliğimizi yaralayamayacağı kadar yakınız birbirimize.»

«Senin gibi bir insanı incitmek için çıldırmış olmalı insan. Boş verelim şu halde Vernon Yarborough'lara. Keyfimize bakalım biz.»

Danny gülümsedi, kalktılar. Danny kolunu Norton'un zayıf omzuna attı. Öncü çadırlarına doğru giderken.

«Neden savaşıyorsun, Nort?»

«Neden mi? Basit. Huzur için.»

«Huzur için, ha? Herşeyi de o kadar basitleştirirsin ki. En sevdiğim yanın da bu zaten.»

«Basit gibi gelir ama hiç de öyle değildir.»
«Nort?»
«Efendim?»
«Pennsylvania Üniversitesinde mühendislik fakültesi var mı?»
«Sanırım. Neden sordun?»
«Çok uzak bir olasılık ama bir sınıfta oturup senin ne gibi palavralar sıktığını dinlemek isterim doğrusu.»
«Palavra mı?» Rica ederim, ben en ileri yöntemlerle ders verdiğimi belirtmek isterim.»

Danny kadehini sallayarak buzları şıngırdattı. Kokteyl Salonu'nun penceresinden aşağı, San Diego'ya baktı. Yüksek otelin en üst katı çok sessizdi.
«Aslında sana kızmam gerekir,» dedi Elaine. «Kapıda tam bir saat bekledim.»
«Sana telefon ettim ama evden çıkmıştın. Dün gece izin alamadım.»
«Bir şey mi var?»
Danny cevap vermedi. Kadın bir sigara almak için uzanıp uzun uzun baktı erkeğe.
«Dün akşam neden gelmedin?»
«Dersim vardı... param da yoktu üstelik.»
«Bunun bir önemi olmadığını biliyorsun.»
«Benim için önemli ama.»
«Danny?»
«Efendim.»
«Bu iş sona erdi, değil mi? Danny dönüp kadının endişeli gözlerine bakarak başını salladı. Elaine sigarasını küllüğe bastırırken dudaklarını ısırdı. «Çember tamamlandı desene. Danny Forrester. Tam bir Amerikan genci. Sonunda kendini bulacağını biliyordum. Ya sana bir çocuğum olacağını söylersem?»
«Bu duruma düşmeyecek kadar akıllısın, Elaine. İkimiz de bunun bir gün gelip sona ereceğini biliyorduk. Güçlük çıkarmayacaksın, değil mi?»
«Elbette çıkarmam sevgilim.»
«Söyleyecek pek bir şey yok şu halde.»

«Beni kötü bir kadın sanmıyorsun, değil mi, Danny?»

«Hayır.»

«Kibarlık olsun diye söyleme bunu.»

«Seni eş olarak alacak insan talihli bir insandır bu dünyada. Eğer dünyanın aklı başında olmuş olsaydı bu olanlar olmazdı herhalde.»

«Bunları bana söylediğin zaman neler yapacaktım biliyor musun, Danny. Kavga çıkaracaktım, anandan emdiğin sütü burnundan getirecektim. Bir an için hiçbir şeyin önemi yoktu benim için. Ne Vernon'un ne de Arlington Heights'deki evin. And dağlarındaki kulübedeki kız olmak istiyordum. Ama bütün kadınlar bunu isterler herhalde...»

«Alaine, lütfen...»

«Beni karlı dağların tepesinde bir kulübede düşünebiliyor musun? Hayır... ben de düşünemiyorum. Artık evime gitmek... ve beklemek istiyorum. Bu çürümüş kentten uzaklaşmak istiyorum.»

«Bir içki daha ister miydin?»

«Hayır.»

Danny huzursuzca parmaklarını vuruyordu masaya.

«Danny, bu gece... son defa...»

Başını salladı Danny. Elaine çantasından mendilini çıkartıp gözlerini sakladı. «Gidip sarhoş olsam bari. Belki bir deniz piyadesi bana acır da...»

Erkeğin güçlü elini hissetti omzunda. Danny kadının omuzunu sıktı. Elaine'in içi heyecan doldu bir anda. Gözlerini kurulayıp başını kaldırdı. Danny gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

Binbaşı Huxley birkaç hafta sonra biz eskileri bürosuna çağırdı.

Burnside, Keats ve ben ilk başlarda yeni muhaberecilerden umutluyduk. Hiç olmazsa, eğer varsa, en iyilerini bize göndereceklerini sanmıştık. Üsteki Muhabere Okulunda yeni sınıfın mezun olduğunu ve bunlardan birkaçının bize gönderileceğini duymuştuk. Bunların dışında elimizde İspanyol Joe Gomez vardı telsizci olarak. Gürültücü, kavgacının biriydi.

Yeni gelenler bir düş kırıklığı oldu hepimiz için. Biz eskilerin önümüzde güç bir görev yatıyordu. Karşımızdakiler değil telsizci, deniz piyadesi bile sayılamazlardı. Ben artık pek bir işe yaramadığım halde bunların hepsi toplam olarak benim kadar hızlı mesaj gönderip alamıyorlardı.

Neler göndermişlerdi bize? Bir Texaslı, iriyarı bir İsveçli, Forrester diye bir oğlan, bir tüy siklet, Maskara L.Q. Jones, müzik düşkünü Marion Hodgkiss. Ne de grup ama! Burnside tam bir hafta içti durdu bunları görünce. Topçu Keats naklini istedi. Sam Huxley, ilk çalışmalar bir maskaralık halini alınca saçını başını yoluyordu neredeyse.

«Siz de herhalde benim gibi bu acemilerle savaşı nasıl kazanacağımızı düşünüyorsunuzdur?» dedi.

Hepimiz başımızı salladık. «Deniz piyadesine benzer yerleri yok bunların,» dedik.

«Ama şunu unutmayın, çocuklar. Tıpkı benim ve sizin gibi bu çocuklar da burada olmak istedikleri için şu anda burada

bulunuyorlar. Bizim bildiğimiz Deniz Piyadesi Birliği yok artık, unutun onu. Bu gerçeğe alıştırmalıyız kendimizi. Bu güç giderek büyümekte, yayılmakta. Bu savaş sona ermeden dört tümene ulaşacağını sanırım.»

Olanaksız bir şeydi bu. Yüzbin kişi ederdi bu!

«Önümüzde çok güç günler var çocuklar. Yapacak çok işimiz var. İş deyince ne kastettiğimi bilecek kadar iyi tanırsınız beni. Siz eskiler bana yardımcı olmalısınız. Sövün onlara, ellerinden tutup meyhaneye götürün, bir genelevin içini gösterin. Deniz Piyadesi yapın onları.

«Hepimizin Wake'de, Filipinler'de, Şanghay'da arkadaşları vardı. Birliğe olanlardan hiçbirimiz mutlu değiliz. Kaybetmeyi sevmeyiz. Unutmayın ki önümüzde çok uzun bir yol var ve bu çocuklar olmadan da geri dönemeyiz... Şey bir nokta daha var, Mac, Burnside, Mc'Quade, Paris, siz eski assubaylar, şimdi söyleyeceklerim yalnız sizlere: Epey acemi subay da katılabilir aramıza, onlara da yardımcı olun.

1

İspanyol Joe Gomez'in bütün deniz piyadesinde bir eşi daha bulunmayan bir hırsız, bir yalancı ve bir angaryacı olduğunu öğrenmem uzun sürmedi. Başımıza bir belâ sarmıştık. Herifin aşağılık bir yanı vardı. Ne bok olduğunu Eliot'a aramıza katıldığı ilk günlerde öğrendik.

İzinliydik, Dago meyhanelerini tek tek dolaşıyorduk. Porthole'a gireli çok olmamıştı. Bir bar kadını ile işi pişirmeye çalışırken Gomez sırtımı dürdükleyerek, «Canım biraz eğlenmek istiyor, bana buradaki en iriyarı ineği göstersene,» dedi. Bir iki adım ötemizde sakin sakin birasını içen yüzyirmi kiloluk bir denizciyi gösterdim kendisine. İspanyol Joe adamın yanına yaklaşarak, «Hey ahbap, kibritin var mı?» diye sordu.

Hiçbir şeyden habersiz adamcağız çakmağını Joe'ya doğru itti. Joe sigarasını yakıp çakmağı cebine attı.

«Hey, çakmağımı ver.»

Joe şaşırmış gibi baktı adamın yüzüne. «Ne çakmağı?»

«Çakmağımı ver dedim sana.»

«Ben senin çakmağını almadım ki. Yani beni hırsızlıkla suçlamaya mı çalışıyorsun?»

«Ulan başına belâ mı arıyorsun sen?»

Gomez dehşet içindeydi, sonra koyun gibi baktı adamın yüzüne. Cebini karıştırarak adamın çakmağını geri verdi.

«Senin ağzını dağıtmalıyım ki dünyanın kaç bucak olduğunu anlayasın,» dedi denizci.

«Şey... özür dilerim ahbap, kavga çıkarmak istemiyordum.»

«Çeneni dağıtmalıydım senin,» diye yüksek sesle tekrarladı denizci.

Üç bar fedaisi hemen yanlarına yaklaştılar.

«Bu ayı beni çakmağını çalmakla suçluyor,» dedi Joe.

«Senin çeneni...» Denizci yumruğunu kaldırırken üç fedai herifi kaptıkları gibi kapı dışarı ettiler. İspanyol Joe de peşlerinden gidip dışarda artık çileden çıkmış olan denizciye yanaştı.

«Ulan güverte ayısı, gerçekten özür dilerim...»

Denizci kıpkırmızı kesildi. «Ben kavga falan aramıyorum,» diye Joe yalvararak geriledi. Denizci sağ yumruğunu salladı balyoz gibi. Joe hafif sola kayarak yumruktan korundu. Ancak yumruğun şiddetinden koca herif yere yuvarlanmıştı. Gomez eğilip adamı kaldırdı, üstünü silkeleyerek, «Ben kavga etmek istemiyorum,» dedi yine.

Öfkeden kudurmuş olan denizci bir daha saldırdı. Bir daha yere yuvarlandı. Joe adamın beyaz şapkasını aldı yerden. «Güzelim şapkanı kirleteceksin yahu.»

Denizci durmadan yumruk savuruyor, tek birini de isabet ettiremiyordu. Her seferinde Joe'nun çenesine değecek gibi oluyor balyoz gibi yumruğu ancak son anda ıska geçiyordu. Sonunda pes etti. «Gel el sıkışalım da, düşman ayrılmayalım,» dedi Joe. Çabalarının ne kadar boşuna olduğunu anlamış olan

denizci şaşkın şaşkın uzattı elini.

Ispanyol Joe tam o anda birbiri ardından şimşek gibi iki kroşe indirerek adamı baygın bir halde kaldırıma seriverdi.

«Şu hayvana bakın hele, bir de beni çakmağını çalmakla suçlamaya kalkışmaz mı? Bu iftirası yüzünden alacağım işte çakmağını.» Aldı da.

İyi bir gecesindeyse İspanyol Joe'nun ardında sekiz on denizciyi San Diego kaldırımlarında baygın bıraktığı söylenirdi.

Tam teçhizatla on millik bir yürüyüşten sonra yemek yemiş mektup yazıyor ya da yataklarımıza uzanmış günün yorgunluğunu çıkarıyorduk. Takımda tek bir kişinin bile yorgunluktan yüzüstü düşmemesine şaşmıştım doğrusu.

Marion Hodgkiss köşesinde Eflatun adında birinin kitabına dalmış, kendinden geçmişti. Texas'lı Hızlı Gray savaş iğnesi parlatıyor bir yandan da yanık bir türkü okuyordu:

Bir mektup yolla bana
Postayla yolla ama
Üstünü de yaz cezaevine,
Birmingham'a.

Bu Hodgkiss okuma delisinin biriydi. Bunca yıllık hizmetim sırasında onun gibisine hiç rastlamamıştım. İşini iyi yapardı, ancak ne sigara ne içki içer, küfür etmez, kumar oynamaz, karı peşinde koşmazdı. İzin günlerinde millet ne yapacağını şaşırdığı sıralarda o eline bir kitap alır, pikabına koyduğu klasik müzik plaklarını dinler dururdu. Seks delileri arasında böyle kalabilmek kolay değildir. Ama hepsi de Marion'a hayrandılar. Geceleri tartışmalar başlayıp da bahis paraları ortaya konunca Marion ayaklı bir ansiklopedi oluverirdi. İster Kalamazoo kentinin 1896'daki nüfusu, ister insan başındaki saçların sayısı olsun uyuşmadığımız konularda fikrini kabul ettiğimiz tek insan Marion'du. Her şeyi bilirdi Marion. Üstelik tatlı, saygılı, İspanyol Joe Gomez'in tam aksi bir çocuktu.

Jones'dan çaldığı fanilayı çizmelerini boyattığı birine rüşvet olarak veren Joe, belâ çıkarmak istediğini belirten adımlarla Marion'un yanına yaklaştı.

«Hey bana bak.»

Marion okuduğu kitaptan kaldırmadı başını.

«Ulan sana söylüyorum, Mary hemşire.»

«Ne istiyorsun?»

«Okulda boks yaptığını söylediler, doğru mu?»

«Biraz yapardım.»

«Ben de boksa yeni başladım da bir iki şey öğrenmek istiyordum. Gel ringe gidelim de şu eksiklerimi göster bana.»

«Bugünkü yürüyüşten çok yorgun düştüm, şimdi yapmasak daha iyi olacak.»

«Korkuyor musun yoksa, Mary Hemşire?»

Marion okuduğu sayfaya işaretini yerleştirdi, kitabı denizci çantasının yanına bıraktı, gözlüğünü çıkartıp üst cebine soktu. «Haydi gidelim,» dedi.

İspanyol Joe bizlere bir göz kırparak Marion'un peşinden yürüdü. Hepimiz elimizdeki işi bırakıp peşlerine düştük.

Marion'a eldivenlerini giydirirken kulağına, «Bu herif profesyonel boksördür,» dedim. «İlk yumruktan sonra hemen yere at kendini. Merak etme kimse seni korkaklıkla suçlamaz.» Marion, sözlerimi duymamışçasına önüne bakıyordu. Ancak hepimiz onun da gayet güçlü adaleli, tank gibi omuzları olan bir genç olduğunu farketmiştik.

«Aman Mary kardeş, gözünü seveyim canımı çok acıtma,» diye seslendi Joe, köşesinden.

«Orospu çocuğu,» diye söylendim kendi kendime.

L.Q. Jones, 'Tamam' diye seslenince hepimiz ringin çevresine toplandık. Korkunç bir cinayet olacaktı bu. Öyle oldu da. İspanyol Joe hafif siklet iki ravundluk maçlar dünya şampiyonuydu. Şimşek gibi solu yüzlerce kere yüz ayrı açıdan buldu Marion'un vücudunu. İri omuzlu kitap okuyucusu gebe bir fil hantallığıyla yürüyordu rakibinin üstüne. Çılgın gibi savurduğu yumruklar Joe'yu etkilemiyordu bile. Joe'yu bir kenara sıkıştırıyor, ancak Joe bir hamlede kurtulup yumrukluyor da yumrukluyordu oğlanı. Marion'un vücudu kıpkırmızı kesilmiş, yüzü çiğ ciğere dönmüştü. Ben kendi hesabıma durmuş dua ediyor, onu böylesine dayanmaya zorlayan gücün ne olduğunu soruyordum kendi kendime. Ravundun sonlarına doğru Joe'nun sol-

larının hızı kesilmiş, Marion'un yumruklarıysa daha isabetli olmaya başlamıştı.

«Tamam!»

Marion'un yüzünün kanlarını sildim. Hiçbir şey söylemeden yere bakarak oturuyordu köşesinde. Joe ise soluk soluğaydı. «Bugünlük bu kadar yeter sanırım,» dedi. «Çöz eldivenlerimi, Danny.»

Marion Hodgkiss kalkıp Gomez'in yanına gitti. «Ben daha yeni yeni ısınmaya başladım, devam edelim,» dedi.

Joe sırıttı. «Tamam. Şaka sona erdi. Canını yakmak istemiyorum. Bu kadarı yeter.»

«Korkuyor musun?» diye sordu Hemşire Mary.

Gomez aptala dönmüştü. Gözünün ucuyla ringin kenarında toplanmış olan insanlara baktı. Sonra ter içindeki dudaklarını diliyle yalayarak, «Pekâlâ yavrum,» dedi.

Hepimiz ringi çevreleyen iplere asılmıştık şimdi. 'Tamam' diye bağırdı Jones.

İspanyol Joe ağır ağır ringin ortasına geldi, avını kollayan bir panter gibi. Viski dolu gücünün her zerresini toplayıp şiddetli bir sağ savurdu. Yumruk Marion'un tam çenesine küttedek bir sesle oturmuştu. Joe, ellerini yana indirip gülümseyerek Marion'un düşmesi için bir adım geri çekildi.

Ancak Marion Hodgkiss düşmedi. Ve düşmemekle kalmayıp öyle sağ aparküt indirdi ki, bu yumruk değil Gomez'i koskoca Pennsylvania gemisini bile yerin dibine indirirdi. Çenesinin altından yumruğu yiyen Gomez yerden tam on santim havaya fırladı ve bir yığın halinde köşeye devrildi. Hepimiz ringe atlayıp Marion'un şişmiş yüzünü öpmeye başladık. Barakamıza götürdük. İspanyol Joe'yi yattığı yerde bırakmıştık.

Onbeş dakika sonra Gomez yine canlılar arasına dönmüştü. Marion yine kitabına dalmıştı. İspanyol Joe'nun içeri girdiğini görünce yolundan çekildik. Hemşire Mary kitabının sayfasını çevirip gözlüğünü düzeltti.

«Hey oğlum!» Cevap vermedi Marion. «Bir rastlantıydı o yumruk. Anladın ki?» Marion mendilini çıkarıp burnunu sildi. «Sana kızmadığımı göstermek için elini sıkmak istiyorum,» dedi Joe.

Marion yine kitabını bırakıp ayağa kalktı. İspanyol Joe elini uzattı. Marion yumruğunu Joe'nun midesine gömdü. Gomez inledi, eliyle midesini tuttu ve sırtüstü yere devrildi.

«Ne diye yaptın bunu?» diye bağırdı.

Marion eğilip Joe'yu ayağa kaldırdı. «Özür dilerim Gomez, ama bütün zehirlerini akıttıklarına emin olmadan çıngıraklı yılanlarla el sıkışmam,» dedi.

Gomez kafasını kaşıyarak yuttu bunu. Joe, yatağın kenarına otururken Marion da kitabını aldı.

«Ne okuyorsun?»

«Eflatun.»

«Yani Miki Fare'nin köpeği hakkında böyle koca bir kitap mı yazmışlar diyorsun?» Gomez bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. «Seni sevdim, dostum. Söyle bakayım ne düşünüyorsun İspanyol Joe hakkında?»

«Pis herifin tekisin sen.»

İspanyol Joe Marion'u kucakladı. «Joe ile böyle konuşmak için yürek ister yürek. Biz dost olacağız ahbap, hem de esaslı dost unutma bunu.»

Marion sayfasını çevirdi.

Politikada ve savaşta insanlar garip dostluklar kurarlar. İşte aziz derecesine yükselecek bir insanla, insanların en aşağılığının dostlukları da böyle başlamıştı. Marion bir dereceye kadar Joe'yu terbiye edip, ellerini bizim denizci çantalarımıza daldırmasını önlediği için hepimiz memnunduk bu dostluktan. Gomez'in aylığını Marion alıyor ve borçlarını ödüyordu. İzne genellikle birlikte çıkıyorlar, Joe durmadan içiyor, Marion da boş bir masada kitaplarını okuyordu. Joe biraz aşırı gitmeye başladığında Marion araya giriyor ve Joe'yu alıp başka bir yere gidiyorlardı. Pek çok kereler Joe'yu başı önde, elleri cebinde, suratı asık dönerken görürdük.

«Ne oldu, Joe?»

«Yine fena enselendim.»

«Neden?»

«Bir kızılderiliden bir şapka ödünç almıştım, geri vermeyi unutmuşum, Marion yakaladı beni.» Gülmemek olanaksızdı bu

itirafın karşısında. «Canıma okudu Mary, bir hafta izin yok, Pazar günü de kiliseye gideceğim.»

«Bir de dün siper kazma işini nasıl kaytardığını duyarsa?»

«Mac, fitnelik yapmak yok ama. Bir daha haşlarsa dayanamam yani.»

«Görürüz bakalım.»

«Ne bok yiyeyim be kardeşim, kötü bir insanım işte.»

Topçu Keats'le teftişi bitirmiş çadıra dönmüştüm. Marion yatağının kenarında oturmuş, çadırın loş ışığında bir edebiyat dergisi okuyordu.

«Her şey yolunda mı?» diye gülerek karşıladı beni.

«Böyle boktan işler de nereden gelip hep bizi bulur?» diye parladım. «Yahu bu birlikte muhaberenin m'sini bilen yok, oysa eski zamanlarda...»

«Dört gün daha kaldı,» diye güldü öfkeme.

«Burası da çok soğuk,» dedim sobanın başına eğilerek.

«Orada sıcak kahve var, Mac.»

Kahvemi içtikten sonra Marion'a döndüm. «Hey, Mary, saat üç oldu, biraz uyusan iyi olur.»

Elindeki dergiyi yere bırakıp esnedi. «Bu kadar geç olduğunu farketmemiştim.»

«Marion.»

«Efendim, Mac.»

«Beni ilgilendirmez ama sana bir şey sormak istiyorum.»

«Sor bakalım.»

«Bu kadar kitap okumanın sonu ne olacak?»

«Sonu mu?»

«Evet. Neden okuyorsun bu kadar.»

Dışarda buz gibi rüzgârın uğultusu duyuluyor, çadırımız sallanıyordu. Marion nöbetçi palaskasını çıkartıp tabancasını boş bir yatağın üzerine bıraktı.

«Mac, günün birinde yazar olmak istiyorum. Aptalca bir şey dersin şimdi sen buna.»

«Yoo. Özlenen hiçbir şey aptalca değildir. Yeteneğin var mı?»

«Bilmem ki, Mac.»

«Senin kafanda karışık bir şey var. Seni yiyen, rahatsız

eden bir şey. Ben bunu seni ilk gördüğümde farkettim. Benim kadar çok insan tanıdın mı bir bakışta içlerini okuyabilirsin.» Marion bir an sert bir bakışla baktı yüzüme, sonra yumuşadı.

«Küçük bir kasabadan geliyorum ben,» dedi. «Babam emekli bir demiryolu memuru. Başımdan önemli hiçbir şey geçmedi diyebilirsin.»

«Ve çocukluğundan beri de yazar olmak istedin, öyle mi?»

«Evet. Ama... yazmak istediğimde, hatta çoğunlukla konuştuğumda bir türlü istediklerimi söyleyemiyorum. Şu anda yazacak o kadar güzel şeyler var ki. Ama bir türlü yerine oturtamıyorum işte. Andy aynı şeyin tomruk naklinde olduğunu söylüyor. Nehir yoluyla tomrukları naklederken bazan bir tek tomruk hepsinin yolunu tıkarmış, onu düzeltince de akış devam edermiş... Bilmem anlatabildim mi?»

«Anladım, Marion.»

«Ne biçim bir insan olduğunu biliyorsun. Kekelemeden doğru dürüst bile konuşamıyorum.»

«Sevgilin var mı, Marion.»

«Hayır.»

«Hayatında bir kadınla yattın mı, Marion?»

«Hayır.»

«Bak oğlum, ben Eflatun okumam ama sende eksik olan şey... ama boş ver şimdi, saat çok geç, haydi yatalım artık.»

Eliot'taki Judo eğitiminin başında olan eski güreşçi Binbaşı Malcowitz hepimizi minderlerin çevresine topladı.

«Geçen derslerde düşmanı silahsızlandırma, şaşırtma, jui jitsu oyunlarını bozma ve kendi taklitlerinizi uygulamayı öğrendiniz. Şimdi son ders için irice bir gönüllü istiyorum.» Hepimiz geriledik. Binbaşı güldü. «Sen!» diye Shining Loghttower'i işaret etti.

«Yat yere,» diye binbaşı bir çelmeyle iriyarı kızılderiliyi yere yıktı. «Teşekkür ederim.» Lighttower ayağını göğsüne dayamış olan güreşçiye kuşkulu gözlerle bakıyordu. «Son ders en önemli ders olduğu için biraz dikkat etmenizi isteyeceğim. Düşmanı yere düşürdükten sonra işini bir an önce ve sessizce bitirmek zorundasınız.»

«Ben evime dönmek istiyorum,» diye inledi Lighttower.

«İlk iş, Japon'un göğsüne dizlerle basarak kaburgalarını kırmaktır.» Titreyen kızılderilinin üzerinde hafifçe gösterdi bunun nasıl yapılacağını. «Sonra iki elinizi kavuşturup yan kısmıyla kafatasının altı kısmını parçalamalısınız. Sonra bir yumruk burnuna indirir gözlerini kör edersiniz. İkinci bir yumruk da burnuna indirerek orospu çocuğunun belkemiğini parçalarsınız.»

Binbaşı kendisini korkulu bakışlarla seyreden öğrencilerine baktı.

«Temiz bir iş yapmak isterseniz iki başparmağınızla boğazına bastırıp boğabilirsiniz herifi. Hepsinin sonunda da bacak arasına iki üç tekme herifi temize havale eder.» Malcowitz ayağa kalktı. «Ondan sonra kalkıp şaheserinizi seyredebilirsiniz, ama... eğer bütün bunlardan sonra herif de ayağa kalkacak olursa size tavsiyem arkanıza bile bakmadan oradan kaçmanızdır.»

2

İspanyol Joe'nun bir sıkıntısı vardı. Epey sarhoştu. Marion kendisini bir meyhaneden çıkarmış otobüs durağında Elliot Kampı otobüsüne bindirmiş ve kendisi kentte kalmıştı.

Marion, Coronado feribot iskelesine kadar yürüdü. Bir bilet alıp gemiye bindi. Hemen yukarı kata çıktı, boş bir yer buldu, ayaklarını demire dayadı. Aynı anda gemi de hareket etmişti. Marion eşarbını gevşetti, kemerini açtı, feribot Coronado adasına giderken hafifçe yarılan sulara bakarak düşünceye daldı.

İşte orada, sessizlik ve karanlıkta insan düşüncelerini bir düzene sokabilirdi. Askerliğin terletici, öldürücü, yorucu, sövüp saymalarla dolu işlerinden uzakta. Çıldırmış kentten uzakta. Su katılmış içkilerin satıldığı, üniformalı insanların yalnızlıklarının giderilmesi için yapış yapış şarkıların söylendiği o par-

lak kâğıt kaplı sokakların dışında. Çirkin bir kadının, bambaşka bir şekilde hayâl edilerek, özlenen bir ödül olduğu yerlerden çok uzaklarda. Rose Kamyonunda, insanın ayaklarını şişiren yürüyüşlerden, kulaklardan insanın beynine dolan o noktalarla çizgilerin çok uzağında bir yerde bütün düşünceleri düzene girebilirdi insanın.

«Bir ateşin var mı, denizci?»

Onbaşı Hodgkiss başını kaldırdı. Kızıl saçlı bir kız parmaklığa dayanmıştı. Uzun düz saçlar, mavi cansız gözler. Bembeyaz, süt beyazı bir ten. Hayatında gördüğü en güzel kızdı bu. İspanyol Joe için cebinde taşıdığı kibriti araştırdı aceleyle. Kız yanına oturup sigarasını içmeye başladı. Karanlıkta yüzü ışıldıyordu.

«Teşekkür ederim.» Feribotun motoru daha yüksek sesler çıkarıyor gibiydi. «Ben seni çok gördüm burada,» dedi kız. Onbaşının kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Birşeyler söylemeye çalıştı ama herşeyi berbat edeceğinden korkarak sustu.

«Gerçekten de merak ettim. Hemen hemen her gece Coronado'ya giderim.»

«Burası sakin de ondan.»

«Yalnızlık mı hissediyorsun?»

«Yoo.»

«Sevgilini mi düşünüyorsun?»

«Sevgilim yok.»

Kız gülümsedi. «San Diego'da bir kadınla konuşan bir kimsenin memleketinde sevgilisi yoktur.»

«Ben bir iki dakikalık bir konuşma satın almak için kendini aptal yerine koyan o aç insanlardan değilim, eğer bunu kastediyorsan. Burasını seviyorum hepsi o kadar.»

«Bahse girerim ki sevgilin falan yoktur senin.»

«Yok dedim ya.»

«Özür dilerim öyleyse, ben yalnızca bir kibrit istemiştim.»

Marion kızardı. «Özür dilerim,» dedi. «Sesimi yükseltmek istememiştim. Sıkıcı bir insan olduğumu biliyorum, ama kentte hoşuma giden bir şey de yok. Burasını daha çok seviyorum işte.»

Kızıl saçlı sigarasını korkuluğa bastırıp izmariti denize fırlattı.

«Ne düşünüyordun şu anda?»

«Çevremde olup bitenleri yazmak istediğimi düşünüyordum. Savaşı, bu kenti, birliğimi... beni kaçık falan sanacaksın şimdi de.» Bunu neden söylediğini bilmiyordu doğrusu, ağzından çıkıvermişti işte.

«Kaç yaşındasın?»

«Ondokuz.»

«Dürüst bir acemi er desene. Kitaplara geçecek biri. Beni etkilemek için yirmibeşinde olduğunu söylemen gerekirdi.»

«Ondokuz yaşında olmak suç mu?»

Gemi rıhtıma yanaşıyordu. Kız kalktı. Marion da doğruldu yerinden. «Adım, adım Marion, Marion Hodgkiss... sık sık bu vapura bindiğini söylemiştin... bir daha görüşebiliriz belki.»

«Belki.» Kız dönüp uzaklaştı. Coronado'nun karanlığında kaybolana kadar bakışlarını kızdan ayırmadı Marion.

Feribot San Diego'ya yanaşırken Onbaşı Hodgkiss beşinci kere baktı saatına. Oniki otuz. İskelede kızıl saçlıyı görünce yüzü parıldadı birden.

«Merhaba, Rae,» dedi.

«Selâm, Marion.»

«Yorgun görünüyorsun, sana bir kahve ısmarlayayım.»

«Teşekkür ederim, gerçekten de bittim bugün.»

«Denize bakan tarafta iki koltuk ayırdım.» Kız alev alev yanan saçlarını başının bir hareketiyle arkasına atıp çantasından bir sigara çıkardı. Marion uzanıp sigarayı yaktı.

«Rae.»

«Efendim.»

«Şey... sana hoşlanacağını sandığım bir şey getirdim.»

«Ne?»

«Bir kitap. Sana bir parça okumamı ister misin?»

«Adı ne bu kitabın?»

Marion huzursuzca kıpırdandı. «Shakespeare'in şiirleri.»

«Shakespeare mi?»

«Evet.»

«Ama ben o tür şeyleri pek anlamam ki.»

«Olabilir, ama istersen ben sana anlata anlata okurum.»

Rae yerinde uzanıp yüzünü gökyüzüne çevirdi. Gözlerini kapatıp sigarasını fırlattı. Marion kitabı açtı.

Bundan sonraki haftalar yeni mesleklerini öğrenmek için hummalı bir çalışmaya girdiler. Her erin bir atıcı olduğunu ve taburdaki bütün işleri bilmesi gerektiğini öğreniyorlardı şimdi. Çift katlı dikenli tellerin arasından, altlarından geçtiler, sahra telsizlerini kurup sökme alıştırmaları yaptılar, kamuflaj sanatını, el ve ayaklarındaki su kabarcıklarını kesmesini, harita okumasını, telefonla haberleşmesini, şifre çözmesini, haber merkezini yönetmeyi, her çeşit silah kullanmayı, el bombası fırlatmayı, gerçek ateş altında sürüklenerek bir yerden karşıya geçmeyi, judo ve göğüs göğüse savaşı, bıçak atmayı.

Tam teçhizatla üç metrelik platformlardan yüzme havuzuna atlıyorlar, gerçek gözyaşı gazı dolu çadırlara sokuluyorlar, Deniz Piyadesi marşını okuduktan sonra ancak dışarı çıkartılıyorlardı. Birşeyler öğrenmedikleri zaman da yürüyorlardı.

Hep aynı şey çınlıyordu kulaklarında: «Marş marş! Deniz Piyadesinde dalgacılara yer yok.»

Torba Brown, Reising marka silahını yatağının üzerine öfkeyle fırlattı. «Bir boka yaramaz bu be.»

«Öyle,» dedi Ski.

«Evet,» diye Andy de katıldı.

«Atıy alanında 'uzman' nişanını almıştım,» dedi Danny. «Oysa bununla bütün gün tek bir isabet bile kaydetmedim.»

«Bunu Deniz Kuvvetlerine satan adamı bir ele geçirsem ben ne yapacağımı bilirim.»

«Yarı otomatik makineli tüfek,» diye Danny devam etti. «Ulan, küçük kardeşimin havalı tüfeği bile bundan daha öldürücüdür.»

«Şunlara bak,» diye Brown şarjörü gösterdi. «Daha dün temizleyip yağlamıştım, bak yine pas içinde.»

«Sen ne diyorsun, Mary?»

«Eh, dünyanın en iyi silahı denmez kuşkusuz.»

«Ya namlunun çeliğine ne buyrulur,» diye atıldı Hızlı Gray. «Tırnağımla bile çiziliyor be. Ulan bununla kendimizi nasıl koruyacağız?»

«Belki de bunun için judo öğretiyorlar,» dedi Marion.

«Bu otomatiklerle ateş eden birini görmek isterim doğrusu. Üçer mermi diyor Mac. Askıya sıkıca asılın ki silah oynamasın. Ulan bir el ateş edince namlu havaya bakıyor ben de kıçımın üstünde yerdeyim.»

«Belki de uçaksavar silahıdır bunlar.»

«Benimki bugün dört kere takıldı kaldı.»

Aralarına girmek zorunda kaldım. «Topçu Keats bunlarla atış yapmayı öğrenmeniz gerektiğini söyledi.»

«İyi ama bir boka yaramıyorlar ki, Mac.»

«Sizin fikirleriniz beni ilgilendirmez. Atış talimi için Rose Kanyonuna gitmemizi önerirsem belki de daha doğru dürüst nişan alırsınız ha?»

«Sen ne yaptın bugün, Mac?» diye sordu Danny. Cevap vermeden çekilip gittim aralarından.

Silahımı alıp başımı acı acı sallarken, «Korkarım benim de biraz talime ihtiyacım var,» dedim.

Cumartesi Teftişi! Yataklarımızın yanında duruyor, belki de ellinci kere her bir yanı gözden geçiriyor, tek bir toz zerresi bile olmamasına çalışıyorduk.

«Dikkat!» diye bağırdı. Çavuş Pucchi. Topuklarını sertçe vururken Binbaşı Huxley ile maiyeti odaya girdiler. Pucchi de elinde kâğıdı kalemi binbaşının röntgen ışını gibi gözlerinin gördüğü kusurları not etmeye hazır peşinden seyirtti.

Binbaşı hepimizi tepeden tırnağa süzerek ağır ağır geçti yanımızdan. Bir yandan da yataklarımıza bakıyordu. Beyaz eldivenli ellerini yatakların kenarlarına sürüp toz olup olmadığına bakıyordu.

«Torbanı aç, onbaşı.» Marion torbasını açtı. «Çok güzel, onbaşı.»

«Teşekkür ederim, efendim.»

Her şeyi yapmanın bir yolu vardır ve bütün bunlar bir kitapta yazılıdır. Binbaşı da kitabı harfiyen uygulardı.

«Pantolonunun paçalarını kaldır.» dedi Zvonski'ye. «Çorapların yönetmeliğe göre kıvrılmamış.»

«Evet efendim.»

«Çavuşun ile görüşürsün.»

«Başüstüne efendim.»

Binbaşı derin bir sessizlik içinde ilerliyordu. Burgu gibi gözleri vardı. Tek bir şey kaçmıyordu bakışlarından. Kapıya doğru yürürken geçen birkaç dakika bize birkaç saat gibi gelmişti. «Genel olarak çok iyi. Çavuş Pucchi. Belirttiğim noktaları unutma.» Binbaşı çıkıp gidince herkes derin bir soluk aldı, gerilim bir anda boşaldı, sigaralar yakıldı.

Düdük çaldı, «Silah teftişine hazır olun.» Ceketlerimizi giydik, deri kemerlerimizi taktık, keplerimizi başımıza geçirdik. Herkes yanındakini iyice gözden geçiriyor, fulârını düzeltiyor, tozlarını silkeliyordu.

Silahlarımızı bir kere daha kontrol ettikten sonra dışarı çıktık.

«Sıraya gir.» Sağ kollar yana uzatıldı, sırayı kaybetmemek için başlar da sola çevrildi. Mac, takımının önünden geçti. Tatmin olmuştu.

«Haz'rol!» Esas duruşa geçtiler. «Rahat!»

Yoklama, selâm verme, tek tek sert bir teftiş.

«Namlun biraz fazla yağlı.»

«Dipçiği iyi parlatmışsın. Aferin.»

Her subay silahı kendine özgü bir şekilde kontrol ediyordu. Kimi elinde sopa gibi alıp çeviriyor, teftişi bitince karşısındaki ere atıyordu. Erler nizami bir şekilde silahı almakla yükümlüydüler, kovanı kapatıyorlar, tetiği çekiyorlar, komutu tekrar ediyorlardı.

Teftişten sonra bir saatlık bir talim daha vardı. Teftiş iyi geçmemişse daha uzun. Ondan sonra da hafta sonu izni.

Bir piyade eri tarafından yazılan bir kitap okumuştum zamanında. Deniz Piyadelerinin on saatlık izin için bütün bir haftayı hazırlanmakla geçirdiklerini yazıyordu. Şimdi aradan bu kadar yıl geçtikten sonra aslında gerçeği değil abartmak, eksiltmiş bile olduğunu söyleyebilirim. Tabii izine çıkışla izinden dönüş arasında bir fark vardı, onu da hesaba katmak gerek.

Kentte dolaşırken bir deniz piyadesine rastladığımda içime ılık birşeyler dolardı. Sanki özel bir insanmış ve bunun da farkındaymış gibi parıltılı olurdu Piyade erlerine bakınca da içim kararırdı. Bir üniformanın insana bir onur verdiği doğrudur, bu onuru ayakta tutacak gururu olmayana asker mi derim ben. Pabuçları boyasız, saçları uzun, şapkası yana devrik bir asker görünce nefretle dolardı içim.

«Haydi bakalım, aslanlar! Kalkın ayağa, yeter kıçüstü oturduğunuz.»

Deniz Piyadesi birliğine yazıldıkları güne lanet ederek kalktılar ayağa. Yürüyüşün ilk yirmi mili çok güç geçerdi. Alınlarından akan terlerin gözlerini doldurduğunu, kısa zamanda elbiselerinin sırılsıklam olduğunu görürdüm. Silahları kurşun ağırlıklar gibi asılırdı omuzlarından. Tanesi bir kilo gelen miğferler boyunlarına dayanılmaz ağrılar yaratır, susuzluktan dilleri damaklarına yapışır, sırtlarındaki yükün kayışları koltukaltlarını bıçaklar gibi keserdi.

Jones, Danny'nin yanına yaklaştı. «Askere yazılmak için gittiğimde sarhoştum. Çavuş elinde bir terzi metresi ölçümü alıp yanındaki onbaşıya yazdırıyordu.» Torba Brown ile Andy Hookans da yanlarına gelmişlerdi. «Orospu çocuğu bana San Diego'ya gidince mavi üniformanız sizi bekleyecek, Bay Jones dedi. Bu gece telgrafla bildireceğim ölçülerinizi. Siz gittiğinizde bir adınızı söyleyin yeter... şimdi şuraya lütfen bir imza atın Bay Jones.» L.Q. Jones hikâye anlatınca herkes gülerdi. «Ulan o hergeleyi bir elime geçirmeyeyim, paramparça etmezsem bana da Jones demesinler. Mavi üniforma ha!»

«Kesin palavrayı,» diye bağırdım. «Sırayı bozmayın.»

L.Q. Jones hemen bir şarkıya başladı:

Ah çavuşum yaman çavuşum
Allahın tek belâsı çavuşum.
Sabah borudan önce kaldırır insanı
Sağa dön, sola dön, haz'rol, rahat
Önüne bak ulan!
Ondan sonra da marş marş!

Bütün takım başlamıştı Jones'un bıraktığı yerden şarkıya devama. Kabul etmek istemiyordum ama bu çocuklar gerçekten de esaslı bir hâl almaya başlamışlardı.

«Sırayı bozmayın,» diye bağırdım. «Kesin şarkıyı!»

Marion bütün gece Rae'den ayırmamıştı gözünü. Hemen hemen beş saattir inmemişlerdi feribottan. Günün ilk ışıkları doğuyu aydınlatıyordu. Marion hafif bir şarkı mırıldanarak sözünü sürdürdü, «İşte sonu da böyle. Gilda, Dük'ün sarayında bıçaklanıyor. Yaşlı kambur kızı kucağına alırken lânetin böylece tamamlanmış olduğunu söylüyor ve perde iniyor.»

Rae içini çekti. «Ne güzel bir opera. Ne güzel şarkılar. Bir insanın bu kadar çok şarkı yazabileceğini hiç düşünmemiştim.» Tembel tembel baktı Marion'a. «Neredeyse sabah olacak Marion, kampa dönmen gerekmez mi?»

«Bugün biraz zamanım var. Cuma. Cumartesi günü teftişi için hazırlık günü. Huxley beyaz eldivenleriyle teftişe çıkar Cumartesileri.»

«Sam Huxley mi?»

«Evet. Nereden biliyorsun?»

«Adını duymuştum.»

«Rae.»

«Efendim Marion.»

«Bak, Rae, gelecek izin günümde San Diego'da buluşup birlikte bir yemek yeyip bir sinemaya gitmeye ne dersin?»

Kızıl saçlı dudaklarını ısırdı. «Ben de senin gibi çok seviyorum bu gemiyi. Hep böyle kalsak... bak şimdi de üzdüm işte seni.»

«Şey... bir ay oldu... beni biraz beğendin diye...»

«Marion, elbette severim seni. Hem de çok.»

«Hoş bir oğlanım, hepsi o kadar değil mi?»

«Hay Allah! Sabahın beşine kadar seninle burada oturur muydum eğer... Marion, sen kendin kentten nefret ettiğini söylememiş miydin? Burada buluşmaya devam edemez miyiz?»

«İlle de bir sır havası vermek istiyorsan?»

«Ben seninle buluşmak istiyorum, Marion. Sahiden de istiyorum. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum.» Feribot rıh-

tıma yanaştı. Yorgun eller halatları attılar.

«Eh, ben gideyim artık.»

«Cumartesi görüşecek miyiz?» diye seslendi Rae arkasından.

Marion omzu üzerinden baktı. «Belki.»

Takımımı kamptaki son barakaların hemen arkasından başlayan kumluktaki çıkartma talim alanına götürdüm. Burada bir gemi bordasını andıran on, onbeş metre yüksekliktekı dümdüz tahta duvardan aşağı ipten bir ağ sarkıtılmış, aşağıda kumlara gömülmüş olan bir sandala kadar uzanıyordu. Benimkiler için telsiz dolu muhabere arabasını binbir güçlükle çekiyorlardı kumların içinde.

«Haydi ulan eşek, çeneni kapat da it arabayı.»

«Pekâlâ, etbeyinliler!» diye bağırdım. «Teçhizatınızı çıkartın ve rahata geçin. Hiçbir şey öğrenmezseniz bile şu ağlardan inip çıkmayı öğrenin, yeter.» Hep birlikte onbeş metre yüksekliktekı platforma bakıyorlardı umutsuz gözlerle. «Aslında çok basittir. Siz de de dalgalı bir denizde gerçek bir geminin altında durun da o zaman görürsünüz hanyayı konyayı.»

«Ben memlekete geri döneceğim, beyaz adamların savaşını sevmedim.»

«Anam, öldüm artık ben.»

«Takım halinde çalışmak çok önemlidir. Ağlarda bir aksarsanız bütün takımı berbat edersiniz.» Kumların içindeki kayığa atladım. «Şimdi işe tersinden başlayalım. Andy, o pis çeneni kapat da buraya bak.» Hepsi çevremde toplandılar. «Bu nesneden çıkmak için ellerinizi şu demire dayayıp kendinizi kayığın dışına fırlatacaksınız. Böyle.» Bir fırlayışta dışarı attım kendimi. Ağzım kum dolmuştu. Hep birden kahkahayı bastılar.

«Bir daha,» dedi Jones.

«Komik bir şey değil bu, budala. Hele denizdeyken kendini uzağa atma da gemi ile kayık arasında sıkış da görürüm o zaman seni... hem şimdi kapakları önde olan çıkartma gemileri yapmışlar diye duydum. Haydi şimdi teçhizatlan ve romorkla-

rı yükleyin de karaya çıkartma ve köprübaşını tutma talimi yapalım.» Yorgunluktan yere serilinceye kadar talim yaptırdım. «Haydi, ayaklanın biraz orospu çocukları! Deniz piyadesinde dalgacıların yeri yok. Haydi Andy! Al o akümülâtörü. Kızılderili yere at kendini. Ağdan yukarı çıkarken kollarınızı değil ayaklarınıza verin. Gözünüzü ellerinizden ayırmayın... Dört kişi birden, haydi!»

Hepsi denediler sırayla. «Geminin burnundan sarkıtılmış bir ağdan inerken geminin bordası size destek olmaz. Ağ serbestçe salınacak gibi sallanır ve sırtınızdaki ağır teçhizat yüzünden başaşağı dönersiniz. Düşeceğinizi hissederseniz kollarınızı ağa sıkıca geçirip yardım isteyin.» Sonra hepsini yukarı çıkartıp yanlış yaptıkları hareketleri gösterdim. Ormanda ağaçlar arasında büyümüş olan Andy bile hoşlanmamıştı bu ipe tırmanmadan.

Takım plâtformun üstünde huzursuzca kırpırdanıp duruyordu. «Çocuklar burası U.S.S. Tuscarora gemisi güvertesi» dedim. «Şimdi görevimiz telsizlerimizle aşağıdaki sandala inmek.» Hafifçe güldüler. Teçhizatın nasıl bağlanıp yedek iplerle sallandırılacağını gösterdim.

«Dört kişi birden inecek, inişe sağ ayaklarınızla başlayacaksınız. Hepinizin aynı hareketi yapması açısından bu çok önemlidir. Miğferlerinizi çözün, silâhlarınızı namluları aşağıya gelecek şekilde omuzunuza çaprazlamasına asın, kütüklüğünüzü gevşetin, düşerseniz yüzme havuzunda olduğu gibi teçhizatınızı atın. Teçhizatınızı atamazsanız onun ağırlığıyla suya dalar bir daha da çıkamazsınız.» Küpeştenin yanına gittim. «Elleriniz hep dikey ipte olsun ki üstünüzdeki adamın ayağı altında ezilmeyin.»

«Dikey ne demek?» diye sordu Lighttower.

«Böyle olan ipler.»

«Demek ona dikey denir, ha?»

Tekrar plâtforma çıktım. «En önemli şeylerden biri de ağdan, çıkartma teknesine inmektir. Açık denizlerde şişe mantarı gibi oynar tekne. Siz teknenin dalganın en yüksek noktasına gelmesini kollayıp tam o anda kendinizi bırakmalısınız. Ağları gergin tutmaya çalışacak denizciler olacaktır. Ancak siz çok

alçağa iner de sandal da birden yükselirse arada sıkışıp kalır ve denizin dibini boylarsınız. Haydi iş başına şimdi. Andy, Mary, Joe, Tex ilk siz başlayın. Aşağı sandalın içine inince ağı gerilmiş olarak tutun. Iki kişi de teçhizatı sallandırsınlar.»

Bir an durakladıktan sonra küpeşteden aşağı koyverdiler kendilerini. Daha inmeye başlamadan birbirlerinin kıçlarına vurmuşlardı.

«Önce sağ baçak dedim, eşek.»

Arkalarından baktım. «Bırak düşsün o kahrolası miğferin, yenisini alırız sana.»

«Ellerinizi dikey iplere dayayın,» diye bağırıyordu Bronw. «Atla sandala Andy... yedek ipleri bağla... sıkı bağla... teçhizat milletin kafasına inmesin... Haydi şimdi hepiniz sırayla inin bakalım.»

Ağa en son ben girdim ve kenardan serbest bir düşüşle son gruptan önce aşağıya indim. Tam o anda L.Q. Jones başımın üstüne düştü. Takım arkadaşları kendisini kaldırmaya koştular.

«Ne oldu?» diye sordum.

«Ayağım takıldı, iplerden kurtarmak için eğildim,» diye inledi.

«Hangi elinle?»

«İki elimle de.» Aptal aptal güldü.

«Tanrı benden kuvvetini esirgemesin. Pekâlâ, kızlar haydi tekrar yukarı şimdi.»

Onbaşı Hodgkiss Corondo feribotunun güvertesinde endişeli bakışlarla dolaşıyordu. Rae'yi tek başına kahvesini içerken gördü.

«Merhaba, Rae.» Kızıl saçlı sesini duyunca başını çevirip baktı, gülümsedi, sonra başka tarafa baktı.

«Beni atlattın, seninle konuşmamam gerek.»

«Biliyorum.» Marion, kızın kolundan tutup dışarı çekti.

«İki hafta oldu, Marion. Yani sen şimdi...»

«Sana bir şey göstermek istiyorum,» Marion kızı hemen hemen zorla bir şezlonga oturtup önünde gidip gelmeye başladı.

«Ne oldu, Marion.»

«Bak.»

«Nedir bu?»

«Aç hele, birinci sayfasında ne yazıyor, oku bakalım.»

Kız, eline tutuşturulan büyük dosyayı açıp alaca karanlıkta heceleyerek okudu ilk sayfadaki yazıyı. **Bay Branshly'nin Kaçışı, Deniz Piyade Onbaşısı Marion Hodgkiss'in kısa hikâyesi.**

«Marion!»

Marion kızın yanına oturdu. «Bitirene kadar gelemedim. San Diego hakkında, çıldırmış bir kent... emekli bir bankacı hayatının son günlerini geçirmek üzere geliyor buraya. Sonra savaş çıkınca o palmiyeler altında beklediği sakinlik sona eriyor... birdenbire uyanıyor ve...»

«Sevgilim, şahane bir şey bu.»

«Rae, bana sevgilim dedin...» Başından kepini çıkartıp avuçları içinde sıktı. «Senin yanından son ayrıldığımda çok kızmıştım, Rae. Ama ansızın...»

«Marion, ne olur...»

«Bırak sözümü bitireyim, Rae. Her zaman bu kadar cesaretli olamıyorum. İçimde tıkanıp duran her şey ansızın çözülür gibi oldu. Yazmaya başladım. Şimdiye kadar hiç olmadığı gibi beni dinleyen, bana ilgi duyan birisinin varlığı yapmıştı bunu. Ne demek istediğimi bilmem anlatabiliyor muyum.» Kızın gözlerinin içine baktı.

«Keşke gelmeseydin,» dedi Rae. «Böyle olmasını istemiyordum.»

«Mutlu değil misin? Rae, ne olur anlat bana her şeyi...» Kızın gözleri yaşla dolmuştu.

«Mutluyum, hem de çok mutluyum, Marion. Haydi oku bakalım şimdi.»

Marion fulârını gevşetti, kemerini çözdü ve okumaya başladı.

3

Sabah kahvaltısından sonra barakaya döndüm. Hummalı bir hazırlık vardı içerde. İlk gece yürüyüşünün hazırlığı. Danny Forrester yanıma geldi.

«Muhabere römorku hazır, Mac.»

«Hepsi tamam. Bir makarayı sokuşturmaya çalıştılar ama gerekeni yaptım.»

Gidip benim takımı teftiş ettim. İspanyol Joe'nun teçhizat çantasını açtırdım. «Tam da beklediğim gibi, Gomez. Çantanın içini karton doldurmuşsun. Şarjörlerini göster bakayım.»

«Yapma be, Mac,» diye inledi Gomez. «Kütüklüğünün kapaklarından birini açtım. İçi boştu.»

«Bunlar sana çok mu ağır geliyor, Gomez?»

«Şarjörleri teftiş için temizlemiştim, koymayı unutmuş olacağım, Mac.»

«Zaten temizlemen de iyi değildi. Çabuk hepsini. Kilise pikniğine mi gidiyoruz sanıyorsun?» Denizci torbasının kapağını açıp sakladığı kırkbeş mermiyi teçhizat çantasının üstüne fırlattım. Bunları da koymayı unutma.»

Yanından uzaklaşırken aklıma bir şey gelmişti. «Mataranı ver bakayım,» dedim.

«Neyi?»

«Kalk ayağa.» Kalktı. Matarayı çekip çıkardım, kapağını açtım. «Şarap!»

«Affedersiniz?»

Şarabı gömleğinin boynundan aşağı boşalttım. «Beş mil sonra arkadaşlarından bir yudum su dileneceksin.»

«Biri bir oyun yapmış olmalı, Mac. Ben önce suyla doldurmuştum.»

«Gomez, sen benim önümde yürüyeceksin. Muhabere römorkunu Rose Kanyonuna kadar sen çekeceksin. Dönüşte de buraya kadar. Yardımcı verilmeyecek. Telsiz çalıştığı zaman da

jeneratör kolunu sen çevireceksin. Ayrıca dört saatlik nöbetini de unutma. Anlaşıldı mı?»

«Sen benden intikam almak istiyorsun, Mac. Hele mataramı şarapla dolduran o herifi bir ele geçireyim de görürsün sen.»

Teftişe devam ettim. Brown sırt yüküyle uğraşıyordu. Eşek yükü denilen bu yük telsizcilerin baş belâsıdır. Normal teçhizatları dışında gayet ağır olan bu karşılıklı konuşma aygıtını da taşımak zorundadırlar. Teçhizat uzun kayışlarla bağlanıp adamın beline yerleştirilir ve sırtı da bu telsize bırakılır. Adam yürüdükçe teçhizat kıçına çarpar durur. Bu tür muhaberenin yapılacağı yürüyüşlerde ikişer kişilik takımlar kullanılırdı. Biri aygıtı taşır, diğeri arkasından yürürken telsizi çalıştırırdı.

Andy Hookans botunun içine pudra serpiyordu. «H Bölüğüne gitsen iyi olacak,» dedim. Öteki telsiz telefoncuları da piyade bölüklerine göndererek muhabere römorkunu teftiş için dışarı çıktım.

Marion Hodgkiss ile Tüy Siklet Ski ile karşılaştım yolda. Ski, teçhizatın altında kaybolmuş gibiydi: çelik miğfer, Reising tüfeği, telsiz, iki matara su, geniş ağızlı bıçak, ilk yardım çantası, iki yüz yirmi mermi. Eşek yükü yere değecekti neredeyse, sırtında ayrıca bir kazma, yağmurluk ve çadır da vardı. Yüzü acıdan buruşmuştu.

Saate baktım. «Tamam, Marion. Elli dördüncü kanaldan diğer birliklerle bağlantı kur.» Marion, Ski'ye telsizin kapağını çıkarttı, düğmelerle oynamaya başladı. Kulaklığı başına geçirip fişini alete taktı.

«Fresno White, Easy'yi arıyor. Fresno White, Easy'yi arıyor... sesimi alıyor musun?»

«Easy'den Fresno White'a, beş kuvvetinde... tamam.» E Bölüğünde bulunan Hızlı Gray'in sesiydi bu.

«Fax'tan Fresno White'a, beş kuvvetinde.... tamam.» Bu da Danny Forrester'di.

«George'dan Fresno White'a, beş kuvvetinde... tamam. Saat çaldığında birliğin Frank Sinatra'sı L.Q. Jones'un altın sesinden...»

«Fresno White'dan Jones'a. Bugünlerden birinde birisi bu

yayımlarını duyarsa askerliğinin sonuna kadar bulaşık yıkarsın, bunu da unutma.»

Marion'un yanına gittim. «Şişko Jones yine mi halt karıştırıyor?»

«Hayır, deneme yayımı yaptırıyordum,» diye yalan söyledi.

Çavuş Pucchi'nin keskin düdüğü Karargâh Bölüğü Deniz Piyadelerini barakalarından sokağa fırlattı. «Sıraya gir!»

«Dikkat!» diye bağırdı Pucchi. Sert topuk sesleri. Pucchi, Bryce'i selâmladı. Bryce da Pucchi'yi.

Ben de bir selâm çakarak, «Muhabere bölüğü tam mevcutla hazır,» dedim.

İkinci Taburdan Çavuş Paris, «İkinci Kısım tam mevcutla hazır,» dedi.

Yorgun bir denizci selâmı veren eczacı Pedro Rojas, «Sağlık birliği hazır,» dedi.

Birliğin en sevilen adamı olan levazım çavuşu Herman, «Dördüncü Kısım ve yardımcı hizmetler bölüğü hazır,» dedi.

Başçavuş, Teğmen Bryce'a döndü. «Bölük hazır, efendim.» Birbirlerini selâmladılar.

«Rahat.» Sırtımızın yükünü hafifletmek için ağırlığımızı bir ayağımızdan ötekine kaydırdık. On beş dakika öyle bekledik.

On beş dakika da ayrıca söylenerek geçtikten sonra birden uzaktan yıldırım gibi gelen cipler önümüzde durdu.

«Eh savaşa başlayabiliriz, komutanlarımız geldi.»

Binbaşı Huxley ile maiyeti ciplerden indiler. Sabah güneşinde gözlerimizin önünde rütbelerin sarısı, gümüşü parlıyordu şimdi. Deniz Topçusu Keats, muhabere subayı; harekât ve eğitim subayı Yüzbaşı Marlin; Tabur cerrahı Doktor Kyser; Yönetim subayı Binbaşı Weliman; haberalma subayı; ve Binbaşı Sam Huxley.

Hepsi önümüzde sıralandılar. Savaşmak için subay gerekliyse hiç olmazsa en iyileri Deniz Piyadesinden çıkar diye düşündüm kendi kendime.

Rapor ve selâmlama faslı bir kere daha tekrarlandı. Keats, Marion'un yanına gitti. «Haber merkezi,» diye seslendi. On-

başı Banks koşup bir not defteri getirdi. Topçu Keats haberi yazıp Hemşire Mary'ye uzattı.

«Fresno White'dan bütün bölüklere. Yürüyüşe hazır olun. Bölük yürüyüşe başlayacak. Tamam.»

«Anlaşıldı... Tamam.»

Bir dakika sonra Deniz Piyadeleri kumluğun soluna doğru yürüyüşe geçtiler. İlk komut verildi: «İkinci takım öne geç... Birinci manga öncü!» İkinci takımın erleri marş marşla öne geçip dağıldılar. En önde tabur öncüsü silâhını kaldırmış öncü grubun yerleşmesini ve kama yürüyüşe geçmesini sağlıyordu. Önce sağ kolunu 'İleri' anlamında indirdi ve bölük yürüyüşe başladı.

«Fresno White'dan Fox'a... Yürüyüşe geç, tamam.»

«Fox'dan Fresno White'a... anlaşıldı, tamam.»

Fox, subayları ve çavuşları önde yanımızdan geçti. Takım subayının silâhı belinde, teçhizat çantası sırtındaydı. Yanında Reising'i ile takım assubayı yürüyordu. Sonra da her manganın onbaşıları. Manga erleri genç çocuklardı. On sekiz, on dokuz, en fazla yirmi yaşlarında. İkinci Dünya Savaşının Deniz Piyadeleriydi bunlar.

Ağır Silâh Bölüğü geçti. H Bölüğü. Her taburda bu bölükten bir tane vardır. Seksensekizlik havanlar, 50 kalibrelik makinalılar, havanlarla tabur komuta noktası arasında hat çekmek için bir tablo römorku. Bu bölüktekiler daha iri yarı insanlardı. Böyle olmak zorundaydılar. O yük başka türlü taşınmazdı.

Binbaşı Huxley Bryce'a döndü.

«Sola dön! İleri... Marş!» Yürümeye başladık.

Huxley'in Orospuları adını alan sekiz yüz kişinin ayak sesleri ahenkli bir gürültüyle kapılara doğru ilerliyordu. Kapılar açıldı. Askeri Polisler anayoldaki trafiği kestiler. Yolun iki tarafında yürümeye başladık. Kapılar kapandı.

Bizden önce on bin deniz piyadesinin izlediği yolu izleyerek az sonra ana yoldan ayrılıp yirmi mil sonra ormanlık içindeki kanyonda sona erecek toprak yola girdik. Bir an içinde bir toz bulutuna gömülmüştük. Sonra ter başladı, tozu çamur gibi suratımıza yapıştıran ter. En kötüsü ilk mildir. İnsan o ilk milde

tazedir henüz, ağırlığı ve acıyı hisseder, daha uyuşukluk çökmemiştir.

Zaman kontrolu. Kırkaltı dakika geçmiş, daha on dört dakika var. Saatta ikibuçuk mil yürüyoruz. Tam teçhizatlı bir tabur için iyi bir sürat. Huxley sağlamları sakatlardan ayırmak niyetinde olmalı. Geriden gelenlere acıyorum, birliğe yetişmek için koşuyor olmalılar.

Binbaşı'nın emir eri Ziltch'e bakıyorum. Bir altmışbeş boyunda köpeğin birdoksanbeşlik efendisinin bir adımına karşı üç adım atması komik bir şey aslında. Huxley'e hayrandı. Daha kötüsünü de seçebilirdi doğrusu. Bu adamla bu çocuk arasındaki ilişki bir binbaşı ile bir er arasındaki ilişkiden daha başka bir şeydi. Bir baba oğul ilişkisi gibi. Huxley'in çocuğu yoktu.

Huxley saatine baktı. Cebinden kırmızı mendilini çıkartıp yüzünün çamurunu sildi.

Marion telsiz telefonu Ski'nin sırtından alıp kendi sırtına geçirdi. Yirmi beş kiloluk yük sırtından çıktığında Ski havaya uçacak gibi olmuştu. Marion bir an sendeledi, sonra diğerlerine ayak uydurdu. Ski kulaklıkları aldı, Marion'un terlerini sildi, kendi terli kulaklarının üstüne geçirdi.

Hemşire Mary esaslı çocuktu. Takımın en iyi telsiz telefon grubuydu bu ikisi. Eski ve dökülen telsizler onun elinde canlanıyordu sanki. O merkez telsizinde olduğu zaman her nasılsa bütün birliklerin muhaberesi hemen düzeliyordu.

Haber merkezinden Onbaşı Banks bir mesaj uzattı. Ski, bunu bütün bölüklere iletti. «Fresno White'dan bütün bölüklere. On dakika istirahat.»

«Dağılın,» diye komut verdim. «Muhabere... Burnside telsizi kur, alayla bağlantıyı sağla. Hodgkiss, hava tanımı için yere levhaları yerleştir. Haydi Gomez, jeneratör kolunu çevirmeye!»

Marion ile levhaları yerleştirdikten sonra Huxley'in çevresinde toplanmış olan subayların yanına yaklaştım. Ski koşa koşa geldi yanıma.

«Hey Mac. Bölüğü kayboldu. Elliikinci kanalı kullanıyordu. Kayboldu.»

«Allah cezasını versin!»

Yol boyunca sesler duyuluyordu. «Suyu idareli kullanın. Sıçanlar, kürekleriyle boklarını örtsünler.»

Haberleşme subayı Topçu Keats'i selâmladım. «Hava tanımı için levhalar hazır, efendim. Bölüğü ile telsiz telefon bağlantısı kesildi.»

«Kısa dalgayı denediniz mi?»

«Hayır efendim, ama onun da çalışmayacağını biliyorum.»

«Pekâlâ,» diye içini çekti Keats. «Yedek aygıtı kullanın.»

«O da bozuk efendim.»

Keats, Huxley'e döndü. «Binbaşım, H Bölüğü ile telsiz bağlantısı kesildi.»

«Semafor kullanamaz mısınız?»

«Yürüyüşte kullanamayız efendim.»

«Şu halde haber merkezi sürekli olarak iki haberci koşturSun.»

«Binbaşı Huxley, bu telsizler beş para etmez artık,» diye patladı Keats. «Denizde kullanılmak üzere yapılmış şeyler bunlar. İri bir ağacın önünden geçerken bile ses zayıflıyor. Bunları Deniz Kuvvetlerine verelim de alıp...»

«Keasts şu anda elinizde mevcut aygıtları kullanma yeteneğinden yoksun mu bulunuyorsunuz?»

«Binbaşım, elimdeki santral İç Savaş'ta bile yeni değildi. Ordu'da beşer kiloluk savaş makaraları varken benim adamlarım ellişer kiloluk eski makaraları boşlatmak zorundalar. Şifre makinemi General Pershing bile kabul etmemişti.»

Diğer subaylar geride durmuşlardı. Ben ağzıma bir yudum su alıp damağımda dolaştırdım, tozu toprağı tükürüp aynı şeyi bir kere daha tekrarladıktan sonra mataramı yerine koydum. Yaklaştım yanlarına.

«Keats! Birleşik Devletler Kara Ordusunda Birinci Dünya savaşından kalma Garand tüfekleri de var. Onlarda P 38 uçakları, bizde ise F 4F'ler var. Size şimdi ordunun elindeki silâh listesini sayıp karşılaştırma yapacak değilim. Ancak bunu aklınızdan çıkarmamanızı rica edeceğim: Deniz kuvvetlerinden artakalanı alarak bugüne kadar Deniz Piyadesi elinden geleni en iyi şekilde yapabilmiştir. Bu savaşı Kara Kuvvetleri çapında yönetene kadar, eğitimle adamlarımızın bu aygıt eksikliğini

örtmelerine çalışacağız. Elimizdeki her aygıt yüzde yüz randımanla çalışacaktır. Anlaşıldı mı, Keats?»

«Evet efendim.»

«Muhabere subayı sizsiniz, derhal haberleşmeye başlayın.»

«Başüstüne efendim.»

Keats bana döndü. «Muhabere assubayı sensin. Haberleş.»

«Başüstüne efendim.»

Sam Huxley, ardında köpeği Ziltch olduğu halde yolda aşağı yukarı yürüyüp duruyordu. «Hava kuvvetleri on beş dakika önce burada olmalıydı. Hiçbir şey doğru dürüst olmayacak mı?»

Olmayacak, dedim kendi kendime. Tiz bir düdük sesi havayı yırttı.

«Uçaklar!»

Dağıldık. Bin beş yüz metre yükseklikte bir Gruman F-4F filosu üçerlik gruplar halinde uçuyorlardı. Ağır, hantal uçaklardı. Ama bu uçaklar da yerdekiler gibi ellerinden geleni artlarına koymayan insanlar tarafından yönetiliyorlardı. Mümkün olanının en iyisini yapacaklarından emindik.

Filo komutanını, uçağı alçalınca görebildik. Ağzında purosu, sakalı uzamış iriyarı bir adamdı. Yere yaydığımız beyaz tanım levhalarını gördü. Bir dalış yaptı, yola inecek kadar yaklaştı, bizi gördüğünü belli etmek için kanadını eğdi, sonra süratle yükselip uzaklaştı.

«Karargâh bölüğü toplan! Yürüyüş başlıyor!»

«Fresno White'dan bütün bölüklere. Yürüyüşe devam. E Bölüğü öncü, bölüğü artçı. Tamam.»

Kaldır indir, indir kaldır. Yine tozların içine gömülüş. Bir istirahat daha, birer yudum daha su içme. Üçüncü istirahatta biraz daha fazla içiliyor.

Huxley, Orospularını acımasızcasına yürütüyor, en küçük bir yanlışlıkta kıyameti koparıyordu. Uyuşukluk başlayınca yürüyüş de kolaylaşıyordu... üç mil daha gittik mi bulutlar üstünde yürüyor gibi olacaktık.

İkide bir yol kenarında serilip kalmış birine rastlıyorduk. Başını yenilgiyle sallıyordu, gözlerinde pişmanlık okunuyordu. Huxley'in aklından geçenleri okur gibiydim. **Deniz Piyadesinde**

dalgacılara yer yok. Aşçı ve fırıncı birliği dersen benim aşçılarım ve fırıncılarım da yürürler. Yoksa Sam Huxley denmez bana. Bu daha başlangıcı, oğlum.

Teğmen Bryce, Doc Kyser'e yanaşmış ayakları konusunda birşeyler söylüyor, yalandan topallıyordu. Yeni subayının Stanford Üniversitesinde profesör olduğunu söylediklerinde Sam Huxley'in yüzünü görmek için ne vermezdim. Bryce hiç de uymuyordu bize. Bize katılalı bir hafta olduğu halde kimse sevmemişti kendisini. Acemi erlere savaş, Bacon ve Ben Johnson'dan atıflar yapılarak öğretilemezdi. Bryce bilgisini üstünlük taslamak için kullanmaya çalışıyordu. Hayatımda çok subay gördüm, iyileri erlerini saymışlar ve karşılığında saygı görmüşlerdir. Huxley gibileri savaşın kaderinin erlerin elinde olduğunu bilirlerdi.

Güneş tam tepemizdeydi şimdi. Ter boşanıyordu üzerimizden. İki mil kadar ötedeki ağaçlara baktım. Yemek için bir saat mola verileceğini herkes anlamış olmalı ki ağaçlığa neredeyse rekor kıracak kadar kısa zamanda varmıştık.

«Mola! Yemek molası! Suyu idareli kullanın.»

«Haydi,» diye bağırdım. «Alayla bağlantı kurun. Gomez, jeneratörün başına.»

Yeniden yola koyulduk. Bu kere hızımız düşmüş, yol epey engebeli bir hal almıştı. Mola ayaklarımızı berbat etmişti. Üç çift çorap ve ayağıma çok iyi gelen bir çift bot giymiş olan benim ayağımda bile bir su kabarcığı belirmişti. Yolun dönemeçleri arttıkça muhabere arabası da güçlük çıkartmaya başlamıştı. Hem yavaşlamamaya çalışıyor hem de ötekilerle bağlantıyı koparmamak için uğraşıyorduk.

Bir açıklığa vardığımızda bir düdük sesi işitildi. «Hava saldırısı!»

'Düşman' olan ikinci bir filo ile bizi koruyan filo az sonra yalancı bir savaşa tutuşmuşlardı. Biz yoldan ayrılıp ağaçlar arasında kendimize bir yer aradık. Bir hava saldırısında yapılacak en mantıklı şey buydu. Ancak Deniz Piyadesi Yönetmeliği ucaklara ateş etmemizi emrediyordu. Filodan ayrılan bir uçak makinalı tüfeklerini boş kovanlarla ateşleyerek üzerimize dalış

yaptı. Biz de silâh ateşi ile kendisine karşılık verdik. Uçağın rüzgârını yüzümüzde hissetmiştik.

«Eşşoluna bak, neredeyse çarpacaktı be!»

«Sen endişelenme ahbap, herifi iki kaşının ortasından vurdum ben.»

Pearl Harbor'da bir Deniz Piyadesinin bir kurşunda bir Japon Zero uçağını düşürdüğü haberi yayıldığından bu yana artık bizim de saklanmamamız, uçaklarla çarpışmamız isteniyordu. Uçaklar az sonra bu oyundan sıkılıp uzaklaşınca biz de yeniden yola koyulduk.

Güneşin sıcaklığı yavaş yavaş kayboluyordu artık.

«Rose Kanyonu!»

«Anlaşıldı, yere yığılmanın anlamı yok. Telsizi çalıştır, alayla bağlantı kur. Telefon mangası, bölüklere hat çekin. Marş marş!» Dinlenme söz konusu değildi, muhabere merkezi bir arı kovanını andırıyordu şimdi, mesajlar yazılıyor, gönderiliyor, alınıyordu.

Yemek ve yatak kamyonları geç kalmışlardı. Siperler kazılacak, tenteler gerilecekti, Benim takımım ikişer kişilik çadırlarını ters yönde kurup üzerlerini de toprakla örtmedikleri için hepsini söktürüp yeni baştan yaptırttım.

Sonunda yat borusundan önce oturup birer sigara yaktık. Hava soğuktu. Battaniyelerimize sıkı sıkı sarınmış, ısınmak için yanımızdakine yaklaşmıştık. Taşlık bir yerde kamp kurduğumuzdan ince battaniyenin altından taşlar vücudumuza batıyordu.

«Danny.»

«Sus da uyumaya bak.»

«Yarın paraşütçüleri görmeye gidiyorum. Pucchi görüşmeye hazır olduklarını söyledi. Elime geçecek para yüzde elli daha fazla. Şu anda ikiyüz dolar kadar biriktirdim. Benim hesabıma göre masraflar için yüzelli falan yeter... bir ay sonra onu getirtirim buraya.»

«Paraşütçülere girmek için deli olmalısın.»

«Bu birlikten ayrıldığıma ben de çok üzüleceğim. Çok iyi dostluklar kurmuştuk burada. Ama kararımı verdim bir kere.

Para gerek bana. Söylentilere göre burada daha uzun süre tutmayacaklarmış bizi...»

Bir ölüm sessizliği çökmüştü kampın üzerine. Yorgun insanlar, dönüşlerini düşünemeyecek kadar yorgun insanlar bir anda derin bir uykuya gömülmüşlerdi. Arada bir horlama ya da fısıldaşma sessizliği bozuyordu. Andy Hookans, hareketsiz duran nöbetçinin yanından geçti, kulaklıklarını taktı ve girişi imzaladı.

Hoşlanıyorum bu heriflerden diye düşündü. Esaslı bir birlik... ben çoğundan daha kolay alıştım, oduncu olduğum için... Talihim varmış. Denizaşırı gitmeden önce hepimiz tam formda olacağız. Ama San Diego'dan hoşlanmıyorum. Oradaki kadınların da başka yerlerdekilerden farkları yok. Belki de haksızlık ediyorum ama. Bu heriflerden bazıları kendilerine birer sevgili bile bulmuşlar. Belki günün birinde ben de öyle birine rastlarım... yahu nasıl oldu da bu nöbet düştü bana?

Komuta yerinin ortasını sahra müziği doldurdu birden. Borusunu ağzına götürdü. Gece karanlığında çalınan kalk borusu kanyonun dik duvarlarında yankıyordu.

«Bölük... serbest!»

Birer adam geri gittik, döndük ve barakalarımıza girdik.

«Haydi şimdi bu âletleri yerlerine yerleştirelim de ondan sonra hayâle dalarsınız.»

Kırk millik tam teçhizatlı yürüyüş sona ermişti. Herkes kendini yatağına atmış, yıkanacak gücü, silâhlarını ve gereçlerini nasıl temizleyeceğini düşünüyordu. Çavuş Rucchi barakaya girerek düdüğünü çaldı. «Dikkat. Teftiş için tam bir saatınız var.»

«Teftiş mi? Yürüyüşten sonra teftiş yapılmayacak sanıyorduk.»

«Dün talim yapmadınız, yetmez mi?»

«Hey Allahım!»

«Ulan orospu çocuğu Huxley!»

«Vay canına be!»

«Ayrıca izin de yok,» dedi Pucchi. «Binbaşı yürüyüşte dalga geçtiğinizi söylüyor.»

«Haydi, haydi, çavuşunuzun ne dediğini duydunuz,» diye

aralarına girdim. «Gereçlerinizi acele temizleyin. Haydi kalkın bakalım. Marş marş!»

4

Ski, asık bir yüzle barakaya girip Danny'nin yatağına oturdu.

«Ne oldu, Ski?»

«Almıyorlar. Paraşütçü olabilmek için çok kısa boyluymuşum. Çok hafifmişim.»

«İşte bu kötü. Ama... haydi, boşver be Ski, almadıklarına sevindim doğrusu. Şimdi aramızda kalırsın artık.»

«Posta geldi mi?»

«Evet,» dedi Danny yavaşça.

«Bana bir şey yok mu?»

«Yok.» Ski kalktı.

«Öfkelenme Ski. Babasının aksiliğinden olacak.»

«Ellerini kırmadı ya.»

«Boş ver. Sakin ol. Hazırlan, Judo talimi var.»

Ski kendi yatağına doğru yürüdü. «Benim yatağım nerede?»

«Bu sabah sen gittikten sonra yatakları değiştirdiler. Motorlu ulaşım'dan yeni erler geldi. Ben senin eşyanı benimkinin üstüne taşıdım,» dedi Andy Hookans.

«Ben alt yatakta yatıyordum, sen beni yukarı atmışsın,» diye bağırdı Ski.

«Hey Ski, yavaş ol, milleti uyandıracaksın.» Andy gülümsedi.

«Defol dedim sana.»

Danny yanlarına geldi. «Benim yatağımı al Ski. Ben altta yatıyorum.»

«Hayır ben bunu istiyorum. Herif benimle dalga geçiyor.»

«Nesi var bunun?» diye sordu Andy Hookans.

«Keyifsiz biraz,» dedi Danny.

«Eşyanı alıp gidecek misin yoksa suratının ortasına yum-

ruğu mu tercih edersin?» dedi Ski dev gibi oduncuya.

«Ski, deli misin sen? Sana vurur muyum hiç.»

«Korkak.»

«Danny, sustur şunu. Dövmek istemiyorum.»

«Kendine gel, Ski,» diye Danny arkadaşını sarştı. «Andy'-ye dokunacak olursan bir yumrukta işini bitirir... ayrıca benimle de dövüşmek zorunda kalırsın. Haydi şimdi hepimizi hapise tıktırmadan kes sesini artık.»

Ski sakinleşti, yumruklarını açtı, elini Andy'ye uzattı. El sıkıştılar. «Özür dilerim Andy. Biraz... özür dilerim, işte.» Çıkıp gitti odadan ondan sonra.

«Kız yüzünden Andy,» dedi Danny. «İki haftadır mektup alamadı, aklını oynatacak neredeyse.»

«Vah zavallı,» diye mırıldandı Andy kendi yatağını üst ranzaya çıkartıp Ski'ninkini indirirken, «Bütün karılar hep birbirlerine benzerler... İyi ki sevgilim yokmuş...»

Texas'lı Hızlı Gray ile çiftçi Brown barın önünde devrilecek gibi oturmuşlar olanca sesleriyle şarkı söylüyorlardı.

Barmen «Yeteri kadar içtiniz siz ikiniz, haydi bakalım düşün yola,» dedi.

«Adamın ne dediğini duydun mu, yeğenim?»

«Serseriye bak.»

«Bu pis yerde daha fazla kalmayalım.»

«Doğru söylüyorsun.» Birbirlerine omuz vererek taburelerinden yere indiler binbir güçlükle. Hızla birden sendeledi. Kendisine dayanan Brown'ın üstüne yaslandı, ikisi birbirlerine destek olarak sallana sallana dışarı çıktılar.

Temiz hava bir şamar gibi çarpmıştı yüzlerine. Gidecekleri yeri bilmeden bir öne bir arkaya sallanıp duruyorlardı. Bir iki adım attıktan sonra Brown bir binanın duvarına yapıştı. «Bir adım daha gidemem dostum... benden paso.»

Ceketini çıkardı, diz çöktü, kaldırımın kenarına bir yastık yapıp uzandı. Hızlı Gray de omuzlarını silkerek uzandı arkadaşının yanına.

İriyarı bir Askeri Polis devriye arabasından atlayıp hareketsiz yatan çiftin yanına gitti. Elindeki copu Hızlı'nın kaburgaları arasına soktu.

«Ne yapıyorsunuz orada?»

Texas'lı yarı kapalı gözlerle baktı karşısındaki adama.

«Ne demek ne yapıyorsun? Bu eşşoğlunu evine götürmeye çalışıyorum işte.»

Saat on olmuştu. İspanyol Joe sıkıntılı bakışlarını önlerinde danseden kızlardan kaldırdı. Hemşire Mary saatına baktı, sonra yine kitabına döndü. Joe, uzanıp Mairon'un kolunu dürtükledi.

«Marion, ne olur bir dakika bırak şu kitabı.»

«Ne istiyorsun?»

«Dün akşam pokerde kazandığım ve senin de benden aldığın elli dolar var ya?»

Marion cebinden not defterini çıkardı.

«Otuz dolar onbeş senti bana borcundu.»

Gomez önündeki viskiyi bir yudumda bitirip dudaklarını koluna sildi. «Bak açık konuşalım... elime esaslı bir yer adresi geçti... bak... bana vaaz vermeye kalkma şimdi. Gidebilir miyim?»

Marion, Şeytan'dan söz eden birşeyler mırıldanarak kitabını kapattı. İspanyol Joe arkadaşına yaklaştı. «Çok esaslı bir yermiş diyorlar.»

«Şu kalın kafana hiçbir şey girmez mi senin?»

«Haydi be, Marion. Dostluk et bir kere olsun be. İki haftadır Pazarları kiliseye gidiyorum ya. Aylardır kimseden de borç almadım.»

«Olmaz!»

«Ama bir içim suymuş bu kızlar... İnsaf be, bütün erkekler senin gibi olmaz ki. Biz de insanız be.»

«Bir içim su olduklarını kabul ederim,» diye Marion parmağını Gomez'in burnunun dibinde salladı. «Ama sonucun ne olabileceğini düşündün mü hiç? Ahlâksal yanı dışında yani. Ya bir hastalık kaparsan da seni aylığını keserek hastaneye atarlarsa ne olacak?»

«Bu kumarı oynamaya değer ama.»

Marion kitabını açtı.

«Haydi be Marion, keyfimize çomak sokup durma işte. İnsanız dedik eninde sonunda be.»

«Eline elli dolar verip kaptırmana razı olamam Joe.»

«Bir onluk bütün istediğim.»

«Anladığım kadarıyla on dolar da çokmuş bu iş için.»

«Aslına bakarsan öyle Marion, ama Dago burası, savaş da var. Orospu getirtmek kolay olmuyor.»

Marion karşısında yalvarıp duran arkadaşına baktı, insan zayıflıklarının lehinde ve aleyhinde olan durumları şöyle bir tarttıktan sonra mücadeleyi şeytanın lehine yazdı.

«Ama ben de seninle birlikte geleceğim, yoksa imkân yok zamanında kampa dönmezsin.»

Gomez çılgınca bir neşeyle sıktı arkadaşının elini. «Anlaştık dostum. Haydi yürü.»

Adresi buldular. İspanyol Joe hafifçe vurdu kapıya. Otuz saniye sonra yarım parmak kadar açıldı kapı. «Ed yolladı, bizi,» dedi Joe. Kapı açıldı. Loş ışıklı, kötü döşenmiş bir odaya aksi yüzlü bir kadın tarafından alındılar.

«Bu gece yalnız tek bir kız var,» dedi kadın. «Bekleyeceksiniz. Önce hanginiz girmek istiyor?»

Marion lâmbanın yanındaki koltuğa oturmuş cebinden **Roma İmparatorluğunun Yükselişi**'ni çıkarmıştı bile.

«Bu gece yalnız ben varım,» dedi Joe. Kadın göğsündeki üç sıra inciyi Marion'un yüzüne çarptıracak kadar yaklaşarak, «Ya sen, sevgilim?» diye sordu. «Kızı beğeneceğine bahse girerim.» Hemşire Mary öfkeli bir homurtuyla karşılık verdi. Kadın İspanyol Joe'ya baktı. Joe omuzlarını silkti.

«Hep böyledir, hayatımda rastladığım en garip insan,» dedi kadın kendisini bir yatak odasına sokarken.

Marion sık sık saatine bakarak kitabını okuyor, kulağına gelen sesleri duymamaya çalışıyordu. Yerde beliren bir ışık demeti odanın kapısının açıldığını müjdeledi. Marion kitabı yüzüne doğru kaldırarak bir iki sayfayı okumadan çevirdi. İspanyol Joe, yanında kimono giymiş bir orospu olduğu halde salona girdi. Kızın kalçalarına hafifçe vurarak, «Bayana bir onluk ver Marion,» dedi.

Marion cüzdanını çıkardı bir on dolarlık aldı ve ayağa kalktı. Orospu ile gözgöze geldiler. Soluk mavi ve kederli gözleri... küçücük bir vücudu ve kıpkızıl saçları sardı. Marion düşmemek için masaya tutundu. Korkunç bir sessizlik vardı odada. Rae'nin kalbinin atışları duyulabiliyordu. Odadan sendeleyerek çıktı Marion.

Soğuk hava ıslak gözlerini yakıyordu. Yorgunluktan bitkin düşene kadar yürüdü durdu. Sonra kaldırımın kenarına oturup ağlamaya başladı.

Şiddetli bir yağmur yağıyordu. Takımı telsiz barakasına sokmuş, maniple eğitimi yaptırıyordum. «Pekâlâ, on dakika mola.» Oturdukları yerlerden kalktılar, gerindiler ve kulaklıklarını çıkarttılar.

Jones, Lighthower'e, «Bir sigara versene,» dedi.

«Siz beyazlar kendi sigaranızı para verip almaz mısınız?»

«İzmariti benimdir,» diye Gray'den önce Andy davrandı.

«Yahu Hemşire Mary'nin bugünlerde garip bir hali var,» dedi Forrester.

«Evet öyle. Biri kendisini kenara çekip bir iki şey söylesin yoksa bir maraza çıkacak,» diye Andy cevap verdi.

«Onu topçuya verecekleri doğru mu?» diye sordu Jones.

Gomez yerinden fırladı. «Kesin artık be.»

«Söylenti oğlum. Dedikodu. Konuşma özgürlüğü falan, anlarsın ya.»

«Kes dedim sana.»

«Joe, bir daha benimle böyle konuşayım deme! Ben kadın âşığıyım, atlet değilim.»

Konuyu değiştirdim hemen. «Haydi bakalım on dakikanız doldu. Maniplelerin başına. Saat beşe kadar kimse çıkmayacak buradan.» Kapıya gidip yağmurluğumu ve miğferimi giydim. «Forrester, on beş dakika sonra git Marion'dan baraka nöbetini al ve sonra bu herifleri yemeğe götür.»

Barakaya girip sıra sıra yapılmış yataklara baktım. Baraka nöbetinde olan Marion Hodgkiss yatağına uzanmış, gözleri tavanda, pikabında çalan klâsik müziği dinliyordu. Üstümdeki yağmur suyunu silkeleyip yanına gittim.

«Güzel bir parça, adı ne?»

«Yüz kere söyledim en az. Brahms'ın Birinci Senfonisi'nin finali.»

«Doğru doğru, Brahms'dı.» Yatağının çevresinde dolandım. «Dışarda da müthiş bir yağmur var.» Plâk sona ermiş, pikap boş yere dönüyordu. Uzanıp kapattım.

«Ben sana kapat dedim mi?» diye diklendi Marion.

«Bak Marion, böyle devam edemezsin. Topçuya nakledileceğin söylentisi bile dolaşıyor.»

Marion dişlerini gıcırdatarak pencereden dışarı baktı. «Geçen gece Coronado'ya gidiyordum ve...»

«Herkesin işine burnunu sokma...»

Hemşire Mary'nin böyle konuşmasının ardından çeneme bir yumruk da bekleyebilirdim. Gitmek üzere döndüm.

«Mac,» diye fısıldadı Marion.

«Efendim.»

«Özür dilerim Mac...!»

«Gel oğlum, giy yağmurluğunu da gidip konuşalım biraz. Çocuklar bir iki dakika sonra dolarlar içeri.»

«Ya baraka nöbeti ne olacak?»

«Forrester senden devir alacak nöbeti.»

Yağmurluğunu ve miğferini giydi. Yağmurdan kaygan hale gelmiş yollardan geçerek birahaneye girdik. Bara giderek, «İki bira,» dedim.

«Ben kokakola içerim,» diye seslendi Marion.

«Bir bira ile bir kokakola öyleyse.» Şişelerimizi alıp boş bir masaya yöneldik. Barın öteki ucunda Topçu Çavuşu Mc'-Quade ile Burnside'ın içki yarışında olduklarını gördük. Mc'-Quade'in çevresinde bölüğünden arkadaşları vardı. Koskoca midesi kemerinden bir karış aşağı sarkmıştı.

«Selâm Mac,» diye seslendi.

«Selâm adaş,» diye cevap verdim.

«Bu acemi tam dokuz kadeh geride kaldı.»

«Çabuk on kadeh dizin,» dedi Burnside. «Beni yenen adam anasının karnından çıkmamıştır daha.» McQuade kahkahalarla gülüyordu. Her ikisi de bira fıçısı ünvanını almışlardı. Altı yıldır bir türlü yenişemiyorlardı.

Onbaşı Hodgkiss'e döndüm. «Biraz konuşmak ister miydin Marion?»

«Günün birinde Burnside ile McQuade hakkında bir hikâye yazmak isterim.»

«Gerçekten de kitaba girecek insanlardır.»

«Mac, ben o kadınları hiç anlayamıyorum.»

«Oros... genel kadınları mı yani?» Başını salladı. «Bilmem ki Marion. 1931'de Şanghay'dayken bir sürü beyaz Rus kız vardı orada, çocuklardan bir ikisi evlendiler de. Mutluydular.»

«Onlardan biri... yani şey, Mac... aslında ben kendisine bir şey sormadım ama... ben hepsini erkek gibi, kaba, sert sanırdım... kitaplarda yazıldığı gibi...»

«Onlar da diğer kadınlar kadar kadındırlar, Marion. Deniz Piyadesinde de ayrı ayrı karakterde insanlar olduğu gibi, kadınlar arasında da birbirlerine benzemeyenler olması tabiidir.»

«O kadar zarif ve hanımefendi ki... her şeyi öylesine öğrenmek istiyor ki... onu hiçbir zaman... şey... yaparken düşünemiyorum. Olmuyor Mac. Neden yapıyor bunu?»

«İlk geneleve gittiğimde senin yaşındaydım ve senin kadar saftım, Marion. Kızın yatağının yanında bir kitap vardı. Adını unuttum. Ama kitap okuduğuna şaştığımı hâlâ hatırlarım. Oysa çok iyi bir kızdı, kolej bitirmiş üstelik. Onun da kendine göre bir hikâyesi vardı.»

«Benim yerimde olsaydın ne yapardın Mac?»

«Buna cevap verecek olan tek insan sensin, Marion. Garip kadınlardır bunlar. Çoğu hayatın sillesini yemişlerdir. Erkekler de... hep aynı şeyi isteyen domuzlardır bir yerde. Her şeyin cevabını bilir bu kadınlar. Belki de bu yüzden âşık oldu sana. Onun için yepyeni bir şeydin sen.» Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordum. «İnsan onlara karşı dürüst davranınca en sadık bir köpek gibi olurlar. Bu kızlar bir daha kötü yola düşmezler hayatlarında, istemezler bunu. Sevdikleri kendileri için özel bir nimettir. Belki de hepimizin aradığı ama çok azımızın bulabildiği sevecenliği gösterirler sevdiklerine. Ama bunun bedelini ödemek gerekir. Çok büyüklük edecek ve pek çok çirkin sahneyi hayâlinden sileceksin...» Sözün sonunu getiremeden sustum.

«Roe ile tanıştın demek Mac?»

«Roe gerçek bir hanımefendidir ve seni de çok seviyor.»

«Havaalanındaki o geceyi hatırlıyor musun?» Başımı salladım. Marion cebinden bir mektup çıkardı. **Bay Branshly'nin Kaçışı** adlı hikâyeyi yayınlamayı kabul eden dergiden geliyordu mektup. Aynı türden yeni hikâyeler bekliyorlardı.

«Nasıl başladığını bilemiyorum Mac. İlk başlarda bir iki kelime konuştuk ancak. Yorgun argın gelirdi feribota, çoğunlukla benim hakkımda, yazılarım hakkında konuşurduk... sonra birden içimde tıkalı bir şey açıldı sanki. Korkmadan konuşabiliyordum onunla. Daha önce kimseye söyleyemediğim şey. Benim bir şeylere varmak istediğimi anlamış gibiydi.»

«Anlıyorum.»

«Ve Mac, kimi zaman bütün gece, sabaha kadar kitap okuyordum ona.»

Dışarı baktım. Yağmur hafiflemişti.

«Rae benim için bir kadından daha fazla bir şey. Aslında kötü değil, buna eminim. Şahane, iyi ve saygılı. O olmadan yazamam.»

«Kendi sorularına cevap vermiş olmuyor musun, Marion?»

Güçlükle gülümsedi. «Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok benim için, Mac.»

«Şu halde bana bir iyilik yap, Marion. İşlerini kendi istediğin gibi hallet, olmaz mı?»

«Artık düzeldim, Mac. Teşekkür ederim.»

Biz dışarı çıkarken McQuade ile Burnside yine beraber kalmışlar, aynı anda tezgâhın üzerinde sızmışlardı.

Onbaşı Hodgkiss tam onikiotuzda feribota koştu. Kızı öylesine bir güçle yakalayıp kolları arasında sıktı ki, az daha ikiye kırılıyordu Rae. Kız ürkmüş bir köpek yavrusu gibi titriyordu.

«Marion, bir daha beni terketme Marion.»

«Seni seviyorum, Rae.»

«Bak,» diye kız çantasını açtı. «Sana bir hediye getirdim.» Bir çift örgü çorap verdi. «Hayatımda ördüğüm ilk çorap bu. Ayağının ölçüsünü de bilmiyordum.»

Evine ilk giren Rae oldu. Marion ağır ağır geliyordu ardından. Rae ışığı yaktı, kapıyı kapattı, paltosunu koltuğa fırlattı.

Marion sırtını kapıya dayamış, elinde şapkasını çevirip duruyordu.

«Ne var, Marion?»

«Ben hayatımda... hiç... bir kızla... şey...»

«Ceketini çıkar da rahatına bak,» diye gülümsedi Rae. «Ben bir kahve yapayım.»

Marion koltuğa oturup masanın üstündeki kitabı aldı. **Portekiz Şiirleri.** Kız da gelip koltuğun kenarına oturdu. «Geri döneceğini umuyordum,» dedi. «Hikâyeni bana okumanı istiyordum.» Erkeği alnından öpüp mutfağa gitti. Kız odadan odaya dolaştıkça Marion da bakışlarıyla kendisini izliyordu.

Rae, ertesi sabah San Diego'dan ayrılıp Marion'un ailesinin yanına gitti.

Sevgili Rae,

Annemle babamı sevdiğine çok sevindim. Seni benim kadar sevdiklerini yazdılar bana. Hemen buradan ayrılman için karar verebildiğimiz çok iyi oldu. Arkadaşlardan biri karısını San Diego'ya getirmişti, şimdi bizi denizaşırı bir yere göndermeleri söz konusu olunca hayatları altüst oldu. Kocası akşamları eve dönünceye kadar kadın meraktan çıldıracak hale geliyor. Oysa biz, bizi yaşatacak şahane bir anıya sahibiz. Senin benim olduğuna hâlâ inanasım gelmiyor.

Çok yazıyorum bu arada. Bütün boş zamanlarda. Bu günlerden birinde birlikte güzel yerlere gidip, ne güzel şeyler göreceğiz... o kadar mutlu olacağız ki.

Son mektubunda yazdıklarına gelince... artık bunu düşünme. Hiç önemi yok, bunun, geçmiş geçmiştir. Önemli olan yalnızca gelecektir. Sen benimsin ve ben de seni seviyorum.

Marion

5

Bütün gece sabaha kadar kamp alanı dışında yeni bir eğitim gördüğümüz için o gün sahra eğitimi ve teftiş yapılmamıştı. Bütün gece, karanlıkta gözleri ve kulakları daha iyi görür ve duyar yapmak için çırpınıp durmuştuk. Haberlerimizi kısa bir sürede ve çok çabuk göndermemiz gerekiyordu, yoksa gecenin sessizliğinde jenatörün uğultusundan düşmanın yerimizi bulması işten bile değildi. Her mesajdan sonra da 'düşman'ın bizi bulmaması için karanlıkta yer değiştiriyorduk. Gece karanlığında sekiz saat dolaştıktan sonra yorgunluktan bitkin bir halde döndük barakalarımıza.

«Öldüm be,» dedi L.Q. Jones. «Haftasonu için izin kâğıdım var, El Cajon'daki karıyı ayarladım ve şimdi de yerimden bile kalkamıyorum. Beni kapıdan alacaktı, hey kızılderili gidip şuna hapiste yattığımı söylesene, ne olur.»

«Daha onun işini beceremedin mi Jones?»

«Bu gece tamam olacaktı. Babası çiftliğe gidiyormuş, ben de hafta sonu boştum. Ama bitmiş durumdayım şu anda. Gücüm yok.» Ayağa kalktı. «Ama yine de moralimi bozmasam iyi olacak.» Jones yıkanmaya gitti.

Danny, Lighttower'e, «Geçen gece radyoda şarkı söyleyen kız mı?» diye sordu. «Hani silâhını doldurup da hepimizi radyo istasyonuna mektup yazmaya zorladığı kız?»

«Evet.»

«Hâlâ elde edemedi mi?»

«Yok be, kız iyi numara yapıyor. Jones'a dikkatli olması için o kadar da söyledim. Kız o kadar çirkin ki, yirmi bin erin arasında hâlâ kendisine bir koca araklayamamış. El Cajon'daki sahne hep düzmece bana sorarsan...»

L.Q. Jones'u kapıda nöbetçi kulübesine sokup botlarını yeniden parlatmak zorunda bıraktılar. İzne çıkan erlerin ıslıkları

arasında kaldırım kenarında park etmiş spor arabaya bindi. Islıkların yüzde doksanbeşi arabaya yüzde beşi de, direksiyonu L.Q. Jones'a terkeden zavallı Nancy East'eydi.

El Cajon'a vardıklarında ayakta duracak hali kalmamıştı Jones'un. Gece talimi mahvetmişti kendisini. Ama yine de Nancy ile oynadığı oyunun en iyi fırsatıydı. Her izin gününde hedefe biraz daha yaklaşmıştı.

Nancy ise her seferinde Jones'tan biraz daha söz alıyordu. Şimdi elinde haftasonunu serbest geçirebileceği izin kâğıdı vardı, babası iş için gitmişti, bütün kâğıtlar açıktı artık.

Çirkin kız, Jones'un yorgunluğunun farkındaydı. O gece için çok şeyler vaadeden öldürücü bir plân hazırlamıştı. Böylece erkeğin gerek bedensel gerek zihni durumunu daha da zayıflatacak, direnmesini olanaksız kılacaktı. Sonra annesinin de yardımıyla üzerine son saldırıyı yapacak ve bir koca avlayacaktı. Hileli bir oyuna hazırlanmıştı.

Eve varır varmaz Jones'a ancak üstünü değiştirecek kadar bir zaman tanıyan Nancy oğlanın eline bir raket verip tenis kortuna götürdü. İlk sette önde giden kız bir yandan da durmadan iğneleyip duruyordu zavallı genci. Bir insan keyifsiz ve yorgun olduğu zaman kötü oynuyor diye onunla alay etmek başka şeydir, onun kişiliğinden bütün Deniz Piyadesi ile alay başka. Jones çok kızmıştı. Son gücünü de harcayarak çılgınlar gibi bir oyun çıkardı ve iki seti üst üste alarak Deniz Piyadesini korumuş oldu.

Ancak çoktandır hakettiği dinlenme yerine birden kendini dev gibi bir atın üstünde buldu. Tam iki saat dağ bayır demeden dolaştılar. Jones atlardan nefret ederdi.

Bundan sonra açlık başladı. Nancy, çiftlikten dört mil ötede romantik bir köşede bir piknik yemeği düzenlenmişti. Jones ağır yemek sepetini ve termosu yüklenerek yürümeye koyuldu. Mevsim bahar olduğu için Nancy sevgilisinin, bütün sevgililer gibi kendisini, ağaçlar arasında kovalamasını istedi. Jones'un koşuda hiçbir zaman bir iddiası yoktu. Yakalayamadı kızı.

Yemekten önce genç amazon, günü bir el hendbol oyunu ve yüzmeyle bitirmeyi teklif etti. Jones ilk olarak şişmanlığı için

teşekkür etti Allaha, yoksa öyle bir haldeydi ki zayıf olsaydı tek bir kulaç atamadan batıp giderdi suların içinde.

Akşam eve dönünce masanın başındaki iskemleye çöker gibi oturdu. Nancy ile annesi onbeş çeşit yemekle süslemişlerdi masayı. Beş santim kalınlığında mantar soslu biftekten Monterey peynirine kadar. Jones doğrusu bu yemeği kaçıramazdı, hâyal gibi bir şeydi bu.

Yemekten sonra beslenmiş domuz artık kesilmeye hazır hale gelmişti. Ancak yerinden kımıldayamayacak kadar şişmişti Jones. Bayan East'in durmadan konuşmasını yarı uykulu dinleyip duruyordu. Birden herşeyi olduğu gibi görüverdi ansızın. KISTIRILMIŞTI! Kapıya baktı, hayır kaçamazdı, hali yoktu. Kımıldayamıyordu.

Bayan East bir an bile susmuyordu. Çirkin kızı ile kedi gibi bakıyorlardı kendisine. Yakaladıkları bu lezzetli sıçan için yalanıyor olmalıydılar.

Jones başını kaldırıp içinden bir dua etti. Sonra, özgürlüğü için savaşan bir insanın bulduğu son güç ile çırpınarak o gece ilk olarak ağzını açtı. «Gel limonata yapalım.»

Nancy ile mutfağa gittiler. Sonunda annenin dırdırından kurtulmuştu. Kız ocağın yanında dururken kollarını beline dolayıp öptü.

«Burada olmaz aptal,» diye kıkırdadı kız. Jones kızın omzu üzerinden kapıda annesinin kendilerini gözetlediğini farketti. Yapacak başka bir şey yoktu. Limonatalarını yapıp salona döndüler. Bayan East yine konuşmaya başladı, «Bay East ile ben son savaşta evlenmiştik. Yüzbaşıydı... ama şimdi erler o zamanın yüzbaşısından daha çok şeyler yapıyorlar.» Korku ile kendisine bakan Jones'a tatlı tatlı gülümsemişti bunu söylerken.

Sonunda kadın esneyip yatmaya gitti. Gençler de hemen peşinden çıktılar odalarına.

Jones kütük gibi devrildi yatağına. Uyanıklık ile uyku arasındaki o kısacık anda kapısı vuruldu hafifçe. Nancy East, sırtında ince dantelli bir gecelik olduğu halde içeri girdi. Jones duvarlara, tavana baktı umutsuz gözlerle, bir yerlerde gizli bir mikrofon, bir tuzak falan olup olmadığını anlamak için. Diğer yandan, yarı karanlıkta kız hiç de o kadar çirkin değil.

«Sana bir battaniye daha getirdim,» dedi Nancy. «Geceleri soğuk olur da.» Hafifçe yatağın kenarına oturdu. Jones'un burnuna bir Chanel No. 5 kokusu gelmişti. Bir erkek ne yapabilirdi bu durumda? Kızı üzerine çekip öptü.

«Olmaz, gitmeliyim.»

«Biraz daha kal, ne olur?» diye yalvardı Jones.

Kız, erkeği öpüp geri çekildi.

«Ne oldu?»

«Sen de bütün askerler gibisin. Hepiniz birbirinize benzersiniz zaten.»

«Ben mi? Deli misin sen? Ben seni seviyorum kızım.»

Kız, erkeği bir kere daha öpüp geri çekildi. «Beni sevdiğini söyle L.Q.»

«Vallahi seviyorum,» diye soludu Jones.

«Daha tatlı bir şekilde söyleyemez misin?»

«Senin için çıldırıyorum.»

«Ne kadar?»

(Dikkatli ol oğlum, kız saldırıya geçti.)

«Çok.» Kızı kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

«Olmaz, senin onlardan hiçbir farkın yok.»

Uzun bir sessizlik oldu. Nancy erkeğin kucağına sokuldu. Jones kımıldamadı bile. Bir erkeğin sert olması gereken anlar vardı.

Sonunda pes etti Nancy East. «Seninim, L.Q!» dedi.

L.Q. Jones kıza bir horultuyla karşılık verdi. Çoktan uyuya kalmıştı.

«Posta!» Hep birden görevli assubayın çevresine toplandılar. Assubay zarfların üzerindeki adları okurken yüzlerde güller açıyordu sanki. Adlarının söylenmesini bekleyenlerin endişeli ifadeleri hemen göze çarpıyordu. Ski, kalabalığın kenarında duruyordu. Mektup dağıtımı başladığı gibi bitiverdi birden. Evlerinden haber almış olanlar mutlulukla gülümseyerek yataklarına doğru yürüdüler. Ski, elleri ceplerinde ağır ağır uzaklaştı. Yine mektup gelmemişti.

Barakalara döndüğümde gecenin onikisiydi. Ertesi gün Huxley'in yeni bir özel talimi yapılacağı için birayı erkenden kesmiştim. Ben bıraktığımda McQuade ile Burnside yeni bir yarışmayı sürdürüyorlardı.

Helâya girdiğimde muslukların sonuncusu önünde Ski'yi gördüm. Kendisine doğru yürüyünce sırtını çevirdi bana. O sabah hasta olduğunu ileri sürerek engelli kursuna katılmamıştı. Tüy siklet öyle işten kaçan biri değildi oysa. Boylu poslu olmamasına karşılık cesurdu, inatçıydı. Sevgilisinden haber alamadığı için kederli olduğunu biliyordum. Evinden hiç haber alamamak ya da kötü bir haber almak gibi bir insanı mahveden başka hiçbir şey yoktur. O yüzden kendisine o günlük izin vermiş hasta olup olmadığını araştırmamıştım bile.

Ski benden uzaklaşmaya çalışıyordu, ürkek bir hali vardı. Garip bir hal. «Bir şey mi var, Ski?» diye sordum.

«Hayır,» dedi hafifçe ve yine sırtı dönük olarak cebine küçük bir şişe sokuşturdu.

«Hasta falan değilsin ya?»

«Bırak beni yahu!» Sesi titriyordu, hemen yanına koştum.

«Ne var o şişenin içinde?»

«Beni bırak dedim ya.»

«Sana şişenin içinde ne olduğunu soruyorum.» Yanımdan sıyrılıp kaçmaya çalıştı bunun üzerine. Omuzlarından yakalayıp sarstım. Tek kelime bile söylemeden üzerime saldırdı. Çok içmiştim, tam boğazıma bir yumruk indirdi. Boylu boyunca yere serildim. Ama tam kaçacakken ayaklarına sarılıp onu da indirdim yere.

Ski'yi dövmek istemiyordum aslında, ama o hiç durmadan sağlı sollu yumruklar indiriyordu bana. Bir türlü tutamıyordum kendisini. Çıldırmış gibiydi. Tam ağzı üzerine bir sol kroşe oturttuğum halde hâlâ saldırıyordu. Beni helânın yanına sıkıştırıp alttan bir yumruk indirdi, başım duvarı delecek sandım. Sonunda bir köşeye kıstırıp midesi üzerinde çalışmaya başladım. İki... üç... dört... beş... altı... tam midesine, bütün gücümle. Ski sendelemeye başladı. Bir tane de burnuna indirdim. Yaralı bir domuz gibi kan boşandı yüzünden. Yine saldırdı üzerime. Ama köşeye iyice sıkışmıştı bir kere.

«Yeter!» diye bağırarak bir daha vurdum suratının ortasına. Ski ceketimin yakasını yakalamış, hâlâ beni yumruklamaya çalışıyordu. «Yeter!» diye bağırarak bir tane de çenesine kondurdum. Olduğu yerde döndü, diz üstü düştü. Üzerine atlayıp kolunu arkasına büktüm. O ise serbest elini cebine sokmaya çalışıyordu. «Kımıldarsan kolunu kopartırım,» dedim. Ski son bir çaba daha gösterdi. Ama ben şişeyi cebinden alınca gevşedi birden, kendini bıraktı. Yere düşerken başını helânın kenarına çarptı, yığıldığı yerde ağlamaya başladı.

«Nereden buldun bunu?»

Tam o sırada Andy girdi içeri. «Hey! Ne oluyor burada? Mac, çıldırdın mı sen? Rütbeni indirecekler bu yüzden.»

«Orospu çocuğu intihar ediyordu,» diye soludum. Berbat bir haldeydim. «Çabuk Marion'la Danny'yi çağır buraya. Sakın kimseye bir şey söyleme.»

Az sonra üçü birden don paça geldiler.

«Marion sen kapıyı tut, içeri kimseyi bırakma. Sen de fanilânı ver, Forrester.»

Danny'nin fanilâsını ıslatıp hâlâ ağlayan çocuğun yüzündeki kanları sildim.

«Bir şişe uyku ilâcı vardı elinde. Sağlık merkezinden yürütmüş olmalı.»

«Vay canına!» dedi Danny.

«Şunu bir yıka da yeniden ıslat. Bu kadar çok sert vurmak istememiştim ama herif çıldırmış gibiydi.»

Yavaş yavaş kendine geldi Ski. Gözleri cam gibiydi. Yere bakıyordu. Danny yanında çömelip yüzüne baktı.

«Danny'yim ben, arkadaşın. Sesimi duyuyor musun?»

Ski başını salladı.

«Neden öldürmek istedin kendini?»

Ski başını kaldırıp tek tek yüzlerimize baktı. Gözleri yaşla doluydu, konuşmak için ağzını açtı, sesi titredi ancak hıçkırabildi. Başını eğip salladı yine.

«Susan yüzünden mi?»

Başını salladı.

«Mektup aldın mı?»

Yine salladı başını.

Danny, Ski'nin ceplerini karıştırınca mektubu buldu. Kalkıp ışığın altına gitti. Eli titriyordu. Hepimiz soluğumuzu tutmuş bekliyorduk. Tek ses yerde yatan çocuğun solumasıydı. Danny dudaklarını ısırdı, gözlerini kapattı, yerde yatan Ski'ye baktı.

«Ne var?» diye sordu Andy.

«Bir çocuğu olacakmış, başka birisinden. Evleneceklermiş... özür dilemeler falan...»

«Körolası kadınlar! Pis orospular!» diye bağırdı Andy.

«Sus, Andy.»

«Yahu bu çocuğun hakettiği şey bu muydu?»

«Bunu konuşmanın bir yararı yok artık, Andy,» dedim Tüy Siklet'in yanına eğilerek, «Ski, bizler senin dostlarınız, bunu biliyorsun, değil mi?»

«Evet...»

«Seni rapor edersek akıl hastalıkları kovuşuna götürürler. Bizimle birlikte kalmak istiyor musun?»

Başını salladı.

«Biz her şeyi yoluna sokarız, Ski,» diye yalvardı Danny.

«Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağına söz ver.»

«Söz veriyorum.»

«Şimdi biraz uyumaya çalış,» diye ayağa kalkmasına yardım ettim. «Sana vurduğum için özür dilerim.»

«Kabahat senin değildi, Mac,» diyerek barakalara doğru yürüdü.

«Bir süre gözden ayırmasak iyi olacak,» dedi Andy. «Ben iki saat nöbet tutacağım.» Ski'nin peşinden çıktı.

«Ondan sonraki nöbeti ben tutarım,» dedi Marion.

«Hepiniz yatsanız iyi olur,» diye atıldı Danny. «Bu olaydan sonra ben bir daha uyuyamam bu gece.»

Ertesi gün akşam yemeğinden önce Başçavuş Pucchi beni bölük karargâhına çağırdı.

«Hey Mac, ne olup bitiyor senin takımda. Az önce Tüy siklet gelip bütün parasını çekti. Sonunda o karıyı buraya mı aldırıyor, ha?»

«Ne!»

«Üçyüz dolara yakın para çekti. Bir kaza mı geçirdi, yüzü paramparçaydı.»

«Dün bir veda mektubu aldı sevgilisinden, Pucchi.»

«Yazık. İyi çocuktu. Kadın bu belli olmaz ki. Bir sorayım demiştim. Garip bir hali vardı. İzin kâğıdı da aldı. İlk olarak izne gidiyor sanırım.»

«O parayla Dago'ya gidiyor,» dedim. «Başına bir iş açacak. Pucchi, bana bu gece için bir izin kâğıdı doldur.»

«Daha dün gece verdim, olmaz.»

«Pucchi, çocuğun başına bir iş gelecek o kadar parayla...»

«Rahip Peterson düşünsün onu.»

«Pucchi bunca yıllık dostuz...»

«Mac, Bryce seni enselemek için neler yapıyor bir bilsen. Üstüste iki gece izin kâğıdı verdiğimi farkederse hapı yutarım.»

«Yaşa be Pucchi, gerçek arkadaşımsın,» dedim. «Reykilvik'te o İngiliz yüzbaşısını dövdüğünde İzlanda polisinin yarısı peşindeyken yardımımı istemekle hiç tereddüt etmemiştim. Bira şişesinin kafamda açtığı iz hâlâ duruyor.»

«Küçük bir bar kavgası için daha kaç kere iyilik isteyeceksin? Bir yıldır başka bir şey söylediğin yok be.»

«Pucchi, işin içinde senin çocuklardan biri olsaydı ne yapardın söyle.»

Pucchi çekmeden bir kart çıkardı yazı makinesine taktı. «Ulan bu iyiliğimi unutma. Ve Allahını seversen polis tarafından enselenmemeye bak, yoksa ikimiz de bir ay içerde yatarız ha!»

«Elin değmişken Hemşire Mary, Andy ve Danny'ye de birer kâğıt yaz. Yardıma ihtiyacım olabilir.»

Tüy Sikletin peşinden çıktık dışarı. Üç otobüs bekliyordu. O, birincisine bindi biz ikinciye. Kırkbeş dakika sonra Dago'da YMCA durağının önünde indik. Ski önüne çıkan ilk meyhaneye daldı. Kapıda kartını istediler. Üç bardan da kovuldu yaşı küçük olduğu için.

Yan sokaklardan birine daldı. Canavarın İni'ne girdiğini görünce dilimizi yutacaktık az daha. Burası kentin en berbat batakhanesiydi. Ski akıllanmıştı, kapıdaki adama bir dolar verince kartını göstermeden girdi içeri.

Çocukları çevreme topladım.

«Biz de girip bir kenara oturalım,» dedim.

«Yirmi bir yaşında olmadığımız için bizler giremeyiz,» dedi Marion.

«Peki ben girerim siz dışarda beklersiniz, yalnız dikkat edin burasının iki üç çıkışı vardır.»

«Tamam, Mac.»

Canavarın İni'ne girdim. İçersi dumanlı, loş, liman kabadayıları ve ordunun iriyarı erleriyle dolu bir yerdi. Bir köşede üç kişilik bir zenci orkestrası çalıyordu.

Sigara dumanı arasından Ski'nin barın önünde oturduğunu gördüm. Önünde yirmi dolarlık bir banknot vardı. Kendisine yakın ama arkasında bir yere oturdum.

«Ben içtikçe yenisini, doldur,» dedi Ski. «Yirmilik bitince haber ver, bir yenisini koyalım.»

Yüzü yaralı bir adam olan barmen Ski'ye dikkatle baktıktan sonra bakışlarını kapıdaki adamına çevirdi. Adam Ski'nin cebinin dolu olduğunu başıyla işaret etti.

«Nasıl istersen,» dedi barmen. «İç bakalım.»

Ski'nin önüne koyduğu kadehe baktım. Şimdilik endişe edecek bir şey yoktu. Normal bar viskisiydi bu.

Ancak bizim Tüy Siklet'in içkiyle arası iyi değildi. Zamanında içmişse bile içmeyi unutmuş olmalıydı. Ben bir bira ısmarladım, birayı bitirmeden Ski arka arkaya üç kadeh viskiyi bitirmişti bile. Başını sallayıp öksürdü. Tekrarlanması için bir yumruk indirdi tezgâhın üstüne. İçkisi önüne sürüldü.

Masama sarhoş bir denizci oturdu. Herifi tam yere itecekken birden gürültü çıkarmamanın daha doğru olacağını düşündüm. Kadehimi alıp başka bir masaya geçtim.

«Hey, barmen, buraya!» diye bağırdı Ski.

Beşinci kadehi de boşaltmıştı. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti şimdi. Soluk alabilmek için boynunu sıkan fulârı gevşetti. Bir kadeh daha boşaldı.

Yanındaki adam taburesini boşaltırken barmen bir işaret yaptı. Bir an sonra yüzü boyalı pis bir kadın gelip oturdu Ski'nin yanına.

«Merhaba şekerim,» dedi kadın. Az sonra kıyamet kopacaktı. En kolay çıkış yolunu aradım gözlerimle. Ski ağır ağır dönüp baktı kadına. Durduğu yerde sallanıyordu.

«Yalnız mısın, aslanım?»

«Yalnızım, hem de nasıl yalnızım bir bilsen.»

«Bana bir içki ısmarlar mısın?»

«Elbette... param çok.» Yirmi doların tezgâh üstünde duran üstünü barmane doğru itmek için elini uzattı. Ama parası kalmamıştı. Cebindeki şişkin tomardan bir banknot daha çıkartıp tezgâhın üstüne attı. «Bayana bir içki, benimkini tazele. Dubie olsun.»

«Susan mısın sen?»

«Susan mı?»

«Evet Susan. Ama Susan'a benzemiyorsun?»

«Benim Susan olmamı mı istiyorsun?»

«Evet... ne olur Susan ol, bayan. Olur mu?»

«Olur elbette. Ne tatlı bir adamsın sen böyle. Adın ne senin?»

«Ski... Ski... sen Susan mısın?»

«Elbette Ski, Susan'ım ben. Haydi iç içkini.»

«Sen Susan'san neden bana Connie demiyorsun? Susan hep Connie diye çağırır beni.»

Yüzündeki yaşları ta uzaktan farkediyordum. Ölesiye sarhoş olduğu halde Ski'nin bu orospuyu sevgilisi Susan olarak kabul etmesinin imkânsızlığı anlaşılıyordu. Orkestra epey gürültülü bir parçaya başladığı sırada biramı bitirip harekete geçmeye hazırlandım.

«Şu içkini bitir de benim evime gidelim haydi.»

Ski yaklaştı kadına. «Biz... senle ben... bir yere gidersek... ışıkları söndürürsek... ben sana Susan desem, sen de bana sıkı sıkı sarılıp Connie der misin?»

«Elbette, haydi bitir içkini.» Kadın barmene başını salladı. Barmen boş bir kadeh alıp içki koymadan önce içine beyaz bir toz döktü. Kadehi Ski'nin önüne koydu.

«Tamam abla, bu iş burada biter,» diyerek yanlarına geldim. «Haydi, Ski, kampa dönüyoruz.»

«Bana hakaret edemezsin!» diye bağırdı kadın. Beni oradan attırmak için bir işaretti bu.

«Maskaralık etmeyin, bu eri ve de parasını kampa götürüyorum,» dedim.

«Bir kadınla böyle konuşamazsın,» diye bağırdı barmen. «Hakaret edemezsin.»

Birisi kafama bir yumruk savurduğu anda ben de arkama dönüyordum. Esaslı çalışıyorlardı. Şaşakalmıştım, ama baygın değildim, sersemlemiştim sadece. Beş altı el beni kavradığı gibi dışarı doğru taşıdı.

Kendime geldiğimde Danny yüzümü tokatlıyor, «Hey Mac, kendine gel,» diye sesleniyordu.

«Eyvah! Arka kapıya koşun!»

Hemşire Mary koşa koşa gitti, sonra döndü. «Ben oraya gittiğimde bir taksiye bindiler. Ski kendinden geçmişti,» dedi.

Güçlükle ayağa kalktım. «İşi berbat ettim,» dedim. «Durun düşüneyim biraz.»

«Gidip içersini başlarına yıkalım,» dedi Andy.

«Olmaz, resmen izinsiziz. Andy, içlerinde en yaşlı görünen sensin, benim kimlik kartımı al ve içeri gir. Barmeni sıkıştır. Ski'yi nereye götürdüklerini öğren.»

Andy hiç zaman kaybetmedi. O kapıya giderken biz de bir gölgeye sığındık. On dakika sonra çıkmıştı. «Haydi çocuklar, Ritz Otelindeymiş.»

«Orasını eski günlerden bilirim,» dedi. «Hemen bir taksiye atlayalım.»

Limana doğru gittik.

«Nasıl yaptın bunu Andy?» diye sordu Marion.

«Kolay,» diye Andy yumruklarını ovuşturdu. «Orospularla iş tutanlar çalınmış saat işine bayılırlar. Bira kasalarının durduğu arka odaya girdik. Çalınmış mücevher göstereceğimi sanıyordu.»

«İyi fikir.»

«Peki oteldekilere haber vermez mi?» diye Danny sordu.

«Uzun bir süre ortalığa çıkamaz, merak etme.»

«Herifi öldürmedin ya?»

«Yok canım, biraz okşadım işte. Kendine geldiğinde odadan

dışarı çıkamayacak ki.» Andy pencereden dışarı bir anahtar fırlattı. «Üştelik o orkestranın gürültüsünde kapıyı yumruklasa da duymazlar.»

Birkaç dakika sonra üçüncü sınıf bir oteldeydik. Gece kâtibi hiç beklenmedik bir baskına uğramıştı. Herifi yakaladığımız gibi duvara yapıştırdık. «Çabuk konuş... bir deniz piyadesi ile bir kumralı arıyoruz.»

Danny yumruğunu kaldırdı. Şaşkına dönen adam titremeye başladı.

«Hangi odada olduklarını söyleyecek misin yoksa dayağa başlayalım mı?»

«Yirmiiki numara, koridorun sonunda solda. Rica ederim beyler, ben bir aile babasıyım.»

«Sen burada dur ve bu beye bekçilik et,» dedim Marion'a. «Kapıdan bir giren olursa hemen seslen.»

Hemşire Mary elini korkudan ödü patlayan otel kâtibinin omzuna koyarak adamı oturttu. «Söyle bakalım dostum, Brahms ile Wagner'in hangisinin daha üstün olduğu konusunda düşüncelerin nedir. Aslında ben Brahms'ı tutarım ama iyi bir fikri de her zaman saygıyla dinlerim.»

Koridorda koşarken kemerlerimizi çıkartıp elimize sarmış, ucu tokalı on santim kadar bir kısmını da serbest bırakmıştık. Yirmiiki numaralı odanın kapısı önüne geldik.

Andy eliyle geride durmamızı işaret etti. Hafifçe gerileyip tam İsveçli usulü ayaklarının tabanlarıyla vurdu kapıya. Kapı yerinden oynadı, Danny de bir omuz darbesiyle işi tamamladı.

Ski baygın bir halde yatağın üstünde yatıyordu. Başucunda bir adam paraları sayıyordu. Orospu da bir kenarda durmuş içki içmekteydi.

«Dikkat!» Andy'nin kafasına inen iskemle kendisini çökertti. Kadın kapıya doğru koştu. Danny bir fırlayışta uçup kadını yakaladı. Kadın ağlamaya başladı.

«Dikkat, Mac... Bıçak çekiyor.»

Bir elinde Ski'nin paralarını tutarken diğer elinde bir bıçak belirmiş olan adama yaklaştım arkadan.

Adam güçlükle doğruldu düştüğü yerden.

«Danny, gördün mü size bunu öğretmeye çalışıyordum işte, çoğu kimse bıçakla saldırmasını bilmez.» Yerde eğilmiş duran herife bir tekme savurdum, paraları elinden aldım.

Andy ayağa kalkmıştı. Kadın ayaklarımızın dibinde sürünüyordu.

«Merhamet,» diye inledi yabancı bir aksanla.

«Ben sana merhameti gösteririm. Kalk ayağa, kancık!» Andy yere tükürdü.

Andy'nin yüzündeki bakışı beğenmemiştik. Kadını öldürecekti. «Bir akşamlık yeteri kadar eğlendik, Isveçli,» dedik. «Haydi sıvışalım.»

Kadını yakalayıp duvara çarptım. Yere yığıldı. «Hele bir daha bu kentte yüzünü göreyim, bakalım bu kadar kolay kurtulabilir misin elimden?»

Marion girdi içeri o anda. «Polis geliyor. Çok gürültü yaptınız ulan.»

Andy, Ski'yi omzuna attı, hep birden polis düdükleri arasında yangın merdiveninden indik.

6

Taburun kurulması pek yavaş ve güç oluyor, bir sürü yanlışlıklar yapılıyordu. Ama arada sırada bir ışık parıltısı görülmeye başlamıştı artık. Eskilerin o sert davranışları giderek yumuşuyordu.

Bizi kendimize getiren şey 7 Ağustos 1942'de aldığımız bir haber oldu. O uzun yolun ilk adımı atılmıştı. Birinci Deniz Piyadesi Tümeni ile Bağlı Birlikleri Solomon takımadalarından biri olan Guadalcanal adasına çıkmışlardı... Allah bilir neredeydi burası. Savaşın ilk Amerikan saldırısını yapma şerefi deniz piyadesine verildiği için hepimiz çok mutluyduk.

Haber yayıldığı anda barakamızdaydık. Önce radyodan duyduk haberi, sonra bir gazeteci geldi. Danny yatağının üze-

rinde yatıyordu. Yüzünde acı bir ifade vardı. Sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi. Elindeki gazete yere düştü ve yerinden fırladığı gibi koşarak kapı önüne çıktı. Liste birinci sayfadaydı, sütunun en altında görmüştü haberi:

SALODON ADALARI SAVAŞINDAN İLK KAYIP HABERLERİ

8 Ağustos 1942 (AP) Guadalcanal, Birinci Deniz Piyadesi Tümeni:

Guadalcanal'daki çarpışmalarda çok kayıp verilmemişse de Tulagi,

Gavutu ve Tanembogo'ya çıkan bağlı birlikler şiddetli bir direnmeyle karşılaşmışlardır. Donanma Dairesi ilk Amerikan kayıp listesini açıklamıştır:

ŞEHİTLER:

Aaarons, Jacob, Onbaşı. Newbury, Connecticut.

Burns, Joseph, er. San Francisco.

Martinelli, Gino, Onbaşı. Monterey, California.

Norton Milton, er. Philadelphia, Pennsylvania

YARALANANLAR:

Listeyi ben de okuyunca birden o aydınlığı görür gibi oldum. Deniz Piyadesi değişmemişti. Savaş yine savaştı ve ne olursa olsun yine öleceklerdi.

Takımımı yatağımın çevresine topladım. «Başçavuşun odasından geliyorum,» dedim. «O kadar beklediğiniz haberi aldım. Takımdan dört kişi izne gönderilecek.»

Bir heyecan dalgası dolaştı aralarında. «Dokuz kişisiniz. Burnside ile beni saymayın. İki posta halinde gidilecek. İki hafta izin, ayrıca yol izni yok. Bunun en âdil yolu kura çekmektir.»

«Bir dakika,» diye Andy sözümü kesti. «Beni de saymayın. Pek gitmek istediğim bir yerim yok benim.»

«Benim de,» diye Ski de uzaklaştı gruptan.

«Pekâlâ,» dedim. «Herbiri numaralı yedi kâğıt yazacağım.» Kâğıtları katlayıp bardağa koydum. İyice salladım. Hiç hoşlanmamıştım bu işten, biri geride kalacaktı. Birer birer ellerini sokup birer kâğıt çektiler.

Lighttower'in yüzü parıldadı. «Ben memlekete gidiyorum,» diye içini çekti.

«Bir numara,» dedi. L.Q. Jones.

«Sekiz,» dedi İspanyol Joe, omuzlarını silkerek uzaklaştı yanımızdan. «Zaten bana düşseydi sıramı satacaktım nasıl olsa.»

Marion ile Danny güçlükle sırıttılar. «Şiştik,» dedi Danny. Aslında hepsi evlerine gitmek istiyorlardı. Danny ile Marion Danny'nin yatağının üzerine oturdular. Danny tüfeğini temizlemeye başladı. Birkaç dakika sonra Jones geldi yanlarına.

«Hey, çocuklar.»

«Ne istiyorsun?»

«Benim izin sıram için aranızda dövüşsenize. Ben zaten Los Angeles'liyim, hemen her hafta evime gidiyorum.»

«Senin izin hakkını alamam,» dedi Danny.

«Mac, Pucchi ve Keats buna hakkınız olduğunu söyledi,» diye Jones ısrar etti.

Danny, Marion'a baktı.

«Bak Danny, inanmayacaksın ama savaş sona erene kadar ben eve gitmek istemiyorum,» dedi Marion.

«Ne... ne söyleyeceğimi bilemiyorum.»

«Eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur,» dedi Marion.

«Ama... ama...»

«İyi dostların olduğunu söylersin,» diye Jones arkadaşının sırtına bir şaplak indirdi.

Danny Philadelphia havaalanında Baltimore uçak biletini aldıktan sonra çantasını bir kutuya bırakıp hemen bir taksiye atladı.

«Nereye?» diye sordu şoför.

«Kolej Caddesi 35 numara.»

Şoförün konuşmasını duymuyordu Danny. Eski binaların, eski duvarların yanından geçerken, Pennsylvania Üniversitesi olduğunu anladığı büyük bir binanın önünden geçerken içi bir tuhaf oluyordu. Okuldan az ilerde bir ara sokakta durdu taksi.

Eski, Victoria stili bir binanın önündeydi Danny. İçeri gir-

diğinde ayağının altındaki tahtalar gıcırdıyordu. Mektup kutularına bakınca aradığı adı buldu. **Bay ve Bayan Milton Norton.** Zilin altında da bir kâğıt vardı. **Zil bozuktur.** Danny, koca meşe kapıyı iterek halı kaplı bir merdivenden üçüncü kata çıktı. Kapıların önünde durup üzerlerinde yazılı adları okuyordu. Koridorun sonunda bir an durakladı.

Ne söyleyebilirim ki? Eldivenlerini çıkarıp kapıyı vurdu. Uzun bir süre bekledi. Sonra kapı yavaşça açıldı. Ufak tefek, zayıf, solgun yüzlü bir kadın vardı karşısında. Güzel değildi ama tertemiz, sakin bir hali vardı. Yirmiyedi yirmisekiz yaşlarında olmalı diye düşündü Danny.

«Buyrun?» diye sordu kadın.

«Bayan Norton siz misiniz?»

«Evet.»

«Ben kocanızın arkadaşıydım. Adım Danny Forrester'dir.»

«İçeri girmez misiniz?»

Küçük fakat iyi döşenmiş bir daireydi burası. Düzenli bir düzensizlik göze çarpıyordu. Bir kolej öğretmeninin evi kadar düzensiz. Milton Norton gibi. Ayaklı bir lâmbanın altında büyük deri bir koltuk, kâğıt dolu bir masa, duvarlarda raf raf kitap. Köşede bir yatak. Yatağın üzerine bir örtü serilmiş, yastıklar serpiştirilmişti. Gündüz divan olarak kullanabilmek için. Rahat bir yuva. Dostça ve sıcak. Duvarlarda eski öğrencilerin fotoğrafları asılıydı.

Sükûn doluydu oda. Odanın ortasında duran kadın da öyle. Danny şapkasını çıkartıp ne söyleyeceğini bilemeden huzursuzca kıpırdanıp durdu olduğu yerde.

«Oturmaz mısınız?»

«Ancak bir iki dakika kalabilirim, Bayan Norton. Baltimore'a izne gidiyorum da.»

«Doğrusu böyle bir anda beni görmeye gelmeniz büyük bir nezaket. Gib deyin bana lütfen. Milt'in bütün arkadaşları beni öyle çağırırlar. Bir kahve yapayım bari.»

Kadın mutfağa gidince Danny bir masanın üzerindeki resme baktı. Üniformalı Nort. Üniforma pek yakışmamıştı kendisine. Eğreti duruyordu üzerinde. Başındaki kasketi sanki devirme-

mesi gereken bir sepetmiş gibi taşıyordu. Kadın dönene kadar Danny resme baktı.

«Çörekler iki günlük, ama sizlerin demirden midelerinizin olduğunu söylerler.»

Danny gülümsedi. İç gerilimi boşalmıştı.

«Evet Danny. Senin hakkında çok şeyler yazmıştı, seni çok severdi.»

«Ben de profesörü... şey... Nort'u çok severdim. Onu herkes severdi Gib. Her konuya öyle bir açıdan bakar, öyle şeyler söylerdi ki insan karşısında babasının olduğunu sanırdı.»

Kadın bir sigara yaktı. «Milt hep öyleydi. Bu odanın eski halini görmeliydin. Her gece sekiz on öğrencisi gelirdi. Herkes, hele gençler, onun yanında bir rahatlığa kavuşurlardı sanki.»

«... o çok büyük bir insandı. Kaybının ne demek olduğunu biliyorum.»

Kadın acı acı gülümseyerek yastıklara dayandı. Sanki şu anda üniversitede ders veriyormuş da az sonra kapının önünde ayak seslerini duyacakmış gibi söz ediyordu kocasından. Peşinde de bir sürü öğrencisiyle.

«Gib, bu serseriler peşimi bırakmadılar, ne dersin, şunlara bir iki lokma birşeyler verebilir miyiz?» derdi. Ya da, «Gib, şu Weber adındaki kız kafamı çok yoruyor. Çok akıllı ama aile sorunları yüzünden gelecek yıl okula devam edemeyecek. Çok yazık doğrusu.»

Şimdi rahatlamış olan Danny acemi er kampında Texas'lı eğitmenlerle olan serüvenlerini anlatıyordu. Gib gülerek bir kaç kere aynı şeyi tekrarladı. «Zavallı Milt. Berbat bir deniz piyadesiydi herhalde.»

Sonra konuşacak şeyleri kalmadı. Nort hâlâ bu odada, bu kitapların arasında, bu karmakarışık duran kâğıtların içindeydi.

«Danny, Milt seni ve sorunlarını epey yazdı bana.»

«Böyle bir anda beni düşünmen büyük bir incelik. Sen de Milt gibisin. Her zaman herkese yardım etmeye çalışırdı.»

Kalkıp kapıya doğru yürüdü. Sonra döndü. «Gib... şimdi pişman mısın?»

«Sen ne dersin, Danny?»

Danny başını salladı.

Kadın elini sıktı gencin. «Geldiğin için çok teşekkür ederim. Çok büyük bir iyilik yaptın. Arada sırada bir iki satır yazarsan memnun edersin beni. Milt'in bütün dostları bu yardımı esirgemezler.»

«Seni çok severdi, Gib. Şimdi anlıyorum bunun nedenini.»

«Talihin açık olsun, Danny.»

Ilık birşeyler dolandı Danny'nin içinde. Nort kadar üstün bir insandı karısı da. İkisi de birbirlerinin eşiydiler. Merdivenlerden inerken bu ılıklık bir ürpertiye bıraktı yerini. Kadını yapayalnız bırakmıştı. O odada yapayalnızdı kadın. Bir daha Norton'un o yumuşak sesini duyamayacaktı. Ayakseslerini, öğrencilerin neşeli bir gürültüyle peşinden geldiklerini duyamayacaktı. Soğuk ve karanlık gecelerde, uykudan korkarak, uyanık bekleyecekti. Sabahları uyandığında elinde olmadan kocasına doğru uzanacaktı. Yoktu kocası artık. Nort ölmüştü, altıbin mil ötede bir adada toprağın altındaydı. Bir daha hiç dönmeyecekti...

Danny, sokak kapısını kapatarak hızla uzaklaştı oradan. Bir an önce uçağa binip San Diego'ya dönmek istiyordu. Kathy'yi görmemeliydi... Hayır, Kathy'nin de başına aynı şey gelmemeliydi. Korkunç bir tablo canlanıyordu gözlerinin önünde. Oturma odalarında Mac duruyor ve Kathy'ye Danny'nin ne iyi bir arkadaş olduğunu söylüyordu.

Sonunda ailesi, oğullarının sağlam ve sağlıklı olduğuna kanaat getirince yanlarından ayrılabildi. Arabayı garajdan çıkartıp heyecanla Kathy'nin evine yollandı.

Rutubetli bir geceydi. Islak bir sıcaklık vardı ortalıkta. Arabayı Fairfax Caddesine soktuğu anda garip bir duyguya kapıldı. Geceler boyu süren düşler, günler süren bekleyiş, sonsuz özlem az sonra sona erecekti. Arabayı kaldırıma yanaştırıp kontağı kapattı. Yalnız Kathy'nin evi hayâl ettiği gibiydi. Baltimore'un geri kalan her yeri daha küçük görünüyordu gözüne. Ayrılalı ancak yedi ay olmuştu oysa. Gerçek ile düşün bu kadar uzak

olmaları garip bir şeydi. Arabadan çıkıp ceketini giydi. Katı bir görünümü olmalıydı.

Sigarasını topuğu ile ezip ayakkabılarını pantolonunun paçasıyla parlattı. Sonra derin bir soluk alıp kapıya doğru yürüdü. Zili çaldı. Holdeki loş bir ışıktan başka hiçbir ışık yoktu evde. Bu boşluk kendisine zili daha uzun çalma cesaretini verdi. Evde kimse yoktu. Saate baktı. Birden aklına çılgıncasına bir şey geldi. Belki de birisiyle buluşmaya gitmişti. Hayır olamazdı bu.

Bahçedeki salıncağa oturup bir sigara daha yaktı. Sıcak da katlanılır gibi değildi. Kepini çıkarttı, ceketinin düğmelerini çözdü. Ağır ağır sallanmaya başladı. Saatlar kadar uzun dakikalar geçti. Sokaktan geçen bir araba gürültüsü duyunca elinde olmadan irkildi. Araba geçti... saat ona geliyordu.

Sonra, köşenin gölgeleri arasında ayaksesleri duyuldu. Kathy'nin sesleriydi bunlar. Danny yerinden kalkınca kızı gördü. Tir tir titriyordu... görebiliyordu Kathy'yi... düş değildi bu. Güzel Kathy... Koşup kızı kucaklamak istiyordu. Ama kaskatı, donmuş gibi kımıldayamadan durabiliyordu ancak.

Kızın iki üç basamağı atlayarak çıkıp kapıya yönelmesini seyretti. Sonra sanki gece kendisine bir şeyler fısıldamış gibi kız bakışlarını Danny'nin durduğu yere çevirdi. Bakışları karşılaştı.

«Danny.»

«Meraba Kathy.»

«Danny... Danny.» Oldukları yerde durmuşlar birbirlerine bakıyorlardı. «Seni... Salı'ya kadar beklemiyorduk. Neden telefon etmedin?»

«Kırk sekiz saatlik iznim vardı. İlk uçağa yetiştim. Sürpriz yapmak istemiştim.»

«Ben Saly'lerdeydim. Ben... ben...»

Yine söyleyecek bir şey bulamadılar. İçlerinde garip bir gerilim sanki konuşmamalarını ağızlarını açarlarsa kelimelerin birden boşalacağını söyler gibiydi.

«Arabayla... biraz gezelim mi?» diye sordu Danny fısıltıyla.

«Olur. Anneme bir not bırakayım da.»

Araba bilinen sokaklardan geçip çabucak vardı Druid Hill Parkına.

Beni ona böyle bağlayan neydi, diye düşünüyordu Kathy. Görev duygusu mu? Bencillik mi? O şeyleri neden yazdım ona mektuplarımda? İyi yetişmiş bir kızın yazmaması gereken şeyleri yazdım ona. Ya Danny benim aklımdan geçenleri biliyorsa? Neden engel olmadım o düşüncelere? Bir serüvendi bu, bir peri masalı... şu ana kadar yapmacık bir dünyada, bir hayâl dünyasında yaşıyorduk. Ama şimdi burada işte. Yanımda. O kadar çabuk geldi ki... neden önceden haber vermedi sanki?

Ağaçlıklı karanlık yollardan geçerek genellikle sevgililerin gittikleri tepeye vardılar.

Gib, Nort, Elaine, Eliot, Ski... o çılgın San Diego... kahrolası barakalar, diye düşünüyordu Danny. Bütün bunların doğru cevabını aramaya çalışmakla Kathy'den uzaklaştım ve çok büyük bir hata işledim. Belki aşk değil bu, belki de ne olduğunu bilmiyorum, ama şu anda içimde bir duygunun varolduğu kesin. Belki korkuyorum... korku da olabilir bu. Bilinmeyenden korkuyorum ve onu da benimle birlikte alıp götürmem gerek bilinmeyenin içine. Ona bu şekilde ihtiyaç duymaya sevgi denilebilir mi? Bütün bu düşünceler hep anlamsız şu anda... ne kadar sık soluyor, üzerime abandığını hissediyorum. Bundan önce de gelmiştik buraya ama hiç böyle değildi...

Arabayı durdurdu, radyoyu kapattı.

Birbirlerinin kucaklarına atıldılar, öpüşmeye başladılar. Kızın gözyaşlarını hissediyordu kendi yüzünde.

(Yararı yok. Düşünmenin hiçbir yararı yok artık. Kendimi tutamıyorum... Bir şey söyleyemem... Seviyorum Danny'yi... kendimi tutamam.)

Danny kızı sıkı sıkı kucaklamıştı, durmadan adını tekrarlıyordu yalnızca.

(Neden açılamıyorum sana, Kathy? Neden aklımı kaçırana dek bu anı düşündüğümü söylemiyorum? Benim seni istediğim gibi senin de bu anda beni istediğin gerçek olabilir mi? Neden durdurmuyorsun beni Kathy? Durdur beni... canını acıtmak istemiyorum...)

Elini kızın blûzundan içeri soktu. Kathy, erkek göğsünü sıkarken gözlerini yumdu.

«Danny, seni seviyorum Danny. Ne olur sevgilim...»

Bir an için sakinleştiler. Uçurumun kenarında dengelerini bulmaya çalıştılar. Sonra bütün mantık kuralları bir duygu seli önünde yıkıldı gitti.

Tanrım, kendini tutmanın hiçbir yararı yok...

Eliyle kızın kalçalarını okşuyor, elini eteğinin altına sokuyordu. Kız vücudunu erkeğe doğru uzattı, sıkı sıkı sarıldılar birbirlerine. Danny kızı yavaşçacık yatırdı koltuğun üzerine.

«Kathy...»

«Sevgilim... nasıl istersen, sevgilim.»

Kaskatı kesildi Danny. Dişlerini ve yumruklarını sıkarken Kathy onun vücudunun sertliğini hissediyordu. Sonra başını salladı. Oturup iki eliyle direksiyona sarıldı. Radyoyu açtı.

Ter içinde kalmıştı. Solumasının normale dönmesi için birkaç dakika gerekli. Büyü bozulmuştu. Sakin bir hareketle sigara paketine uzandı. «Özür dilerim, Kathy. Bu kadar... bu kadar ileri gitmek istemiyordum.»

Kız erkekten uzaklaşarak karşı kapıya yaslandı. Gözleri buğuluydu. «Benim... benim kötü olduğumu düşünüyorsun herhalde...»

«Böyle bir şey düşünme, Kathy ...aklına bile getirme bunu. Sana karşı neler hissettiğimi bilmiyor musun? Benim kabahatimdi bu.» Sigarasından derin bir nefes çekti. «Kendimizden geçtik ikimiz de. Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız. Pişmanım Kathy.»

«Ben değilim,» dedi kız.

Şaşkınlıkla kıza baktı Danny. «Sen gittiğinde neler hissettiğimi bilmiyordum,» dedi Kathy. «Bencildim herhalde. Seni elimden kaçırmak istemiyordum. Belki de hoşuma gidiyordu bu durum. Bilemiyorum... ama sen gittikten sonra içimde daha önce farketmediğim bir şey hissettim. Bütün bildiğim senin bana dönmeni istediğimdi. Senden başka bir şey düşünemez oldum. Belki... belki de çok genciz ve aşkın ne demek olduğunu bilmiyoruz. Ama benim hissettiklerimi hisseden bir kız âşık değilse, o zaman yeryüzünde hiç kimse âşık olmamıştır, buna eminim artık.»

Kız bakışlarını erkeğin yüzünden ayırdı. Danny uzanıp kı-

zı bir daha kolları arasına almak istiyordu ama buna cesaret edemeyeceğini biliyordu.

«Ama buna hakkımız yok... Kathy. Seni incitecek bir şey yapacak kadar az mı seviyorum sanıyorsun seni?»

Kız birden katılaşıp tekrar erkeğin yüzüne baktı. Danny, kızı bu halde hiç görmemişti. Herzamanki sakin tatlılığından çok apayrı sert, garip, ateşli bir hali vardı şimdi. Sesi bir yetişkinin sesiydi, bir kadın sesi. «Sana bir şey söyleyeceğim, Danny. Bunu söylemek çok güç benim için, ama yine de söyleyeceğim. Sen gittiğin zaman ikimiz de sonun nasıl geleceğini bilmiyorduk. Ama sonra birbirimize âşık olduk... beni seviyorsun, değil mi, Danny?»

«Sevdiğimi biliyorsun.»

«İzine geldiğini duyunca çok düşündüm. Ne olacaktı? Uzun, çok uzun zaman önce geri döndüğünde senin olmayan hiçbir şeyimin... kalmayacağına karar vermiştim.»

Kelimeler bıçak darbeleri gibi iniyordu Danny'ye. Bunları söylemek, hattâ düşünmek çok güç olmalıydı kız için.

«Şimdi ne düşünüyorsun benim hakkımda, Danny?»

«Yeryüzünün en kusursuz kızı olduğunu, Kathy. Durum değişik olsaydı, savaş olmasaydı... anlamıyor musun?»

«Hayır anlamıyorum! Ben yalnızca birbirimizi sevdiğimizi ve iki hafta sonra gideceğini ve ondan sonra da geceleri sabahlara kadar gözlerim açık yatacağımı biliyorum.»

«Yapamayız bunu Kathy. Sana haksızlık etmek istemem.»

«Haksızlık etme öyleyse. Beni sevmek zorundasın. Ben yalnızca seni mutlu kılmak istiyorum.»

«Kathy, Kathy... kafam o kadar darmadağın ki...»

«Bilmiyorum neden bunları söylediğimi,» diye kız birden isyan etti. «Seni çok sevdiğimden belki de.»

«Kendimizi tartmalıyız Kathy. Doğru olmaz bu. Ben istemiyor muyum sanıyorsun? Bak şekerim, anlamıyor musun dünyada senden başka bir kız olsaydı... senden başka...»

«Peki ne yapacağız şu halde? İki hafta birbirimizden kaçacak mıyız?»

Danny arkasına yaslanıp düşünmeye çalıştı. Kathy kendi-

sini sunuyordu... Dago'da çılgına dönünceye kadar hayâl etmeye çalıştığı şeydi bu. Tek özlemi. «Ya hamile kalırsan?»

«Danny, sen beni, benim seni sevdiğim kadar seviyor musun?»

«Evet.»

«Şu halde hemen yarın evlenelim.»

«Olmaz!» Neden hemen San Diego'ya dönmüyordu? Neden kıza bakmak, onu okşamak zorundaydı. «Hiçbir şeyim yok benim, ne evim, ne işim, hiçbir şey... sana verebileceğim bir tek şeyim bile yok.»

«İki haftan var,» dedi Kathy. «Çok kimsenin verebileceğinden fazla şey bu.»

Kızın omuzlarını sıkıca kavradı. «Kathy, iki üç hattâ dört yıl gelmeyebilirim. Hattâ hiç gelmeyebilirim. Düşün bir kere...»

«Umurumda bile değil. Şu anda buradasın ve seni seviyorum ya.»

«Kocası savaşta ölmüş olan bir kız gördün mü hayatında? Ben daha dün gördüm birini. İnsanı allak bullak ediyor. İki boklu hafta için bir ömür boyu sürecek acıya razı mısın?»

«Peki ya şimdi gidersen Danny... sevişmeden gidersen ve bir daha dönmezsen? Bir ömür boyu acı olmayacak mı bu? Bütün hayatımca iki haftamız vardı, onunla sevişebilirdim, onu mutlu yapabilirdim, demek daha mı iyi sanki. Oh Tanrım, doğruyu yanlışı göster bana, ben ayırdedemiyorum artık, Tanrım.»

«Bana öyle bakma Kathy. Bu kahrolası savaşı ben başlatmadım.»

Tırmanılmaz bir duvar vardı çevrelerinde. İki hafta... sonra belki yıllar... belki sonsuzluk. Geri dönmek zorundaydı. Neden? Neden ama?

Bitkin bir haldeydiler ikisi de. Danny kızı kucakladı, dudakları kızın yanağı üzerinde dolaştı. Yapıştılar birbirlerine, gözlerini kapattılar. İnsandı ne de olsa Danny, başka yolu yoktu bunun.

«Anan baban kıyameti koparacaklar.»

«Bize engel olamazlar.»

«Benim... karım olacağının farkında mısın?»
«Evet, Danny.»
«Komik, değil mi?»
«Pişman olmayacağız, Danny.»
«Çılgınlık bu.»
«Dünyanın her şeyi çılgınlık zaten. Şimdi günleri saymayacağımıza söz verelim. Sanki sonsuza kadar burada olacakmışsın gibi. Kendimizden başka hiçbir şeyi düşünmek yok, tamam mı?»
«Bütün hayatımız elimizde artık, Kathy.»
«Deneyebiliriz.»
«Kathy?»
«Ne var, sevgilim?»
«Madem ki karar verdik... yani demek istiyorum ki... bir yer, motel bulsak...»
«Olur, Danny.»

Araba hızla yola koyulduğunda kız başını erkeğin omzuna dayadı.
«Bayan Forrester,» dedi Danny. «Çok garip.»
«Çok hoş.»
«Emin misin?»
«Ben ancak şu anda hissettiklerimden eminim.»

Kenti arkalarında bırakmışlardı. Yanıp sönen bir ışık BOŞ ODA diye yazıyordu önlerinde.
«Sen dur, ben gidip bakayım,» dedi Danny. Yanıp sönen ışık ve bardan gelen sesler Kathy'yi dondurmuştu. Issız bir yol, dolu ve gürültülü bir bar... bağırışlar... şarkılar...
Danny yanında kısa boylu çıplak kafalı bir adam olduğu halde döndü. Kızın elinden tuttu, adamın peşinden yürümeye başladılar. Adam yanyana odalardan birinin önünde durup elindeki anahtarı kilide soktu.
«Bir kumar oynuyorum, delikanlı. Askeri yetkililer bu konuda pek sıkıdırlar.»
Çirkin adam durumu o kadar ucuzlatıyor ki diye düşündü Kathy, **Kumar oynuyorum. Bu konuda.** Beni ne sanıyor bu adam? Avuçları ter içinde kalmıştı. Kapı açıldı. Danny ışığı ya-

kıp kapıyı kapattı.

Soğuk, rutubetli bir odaydı. Dışardaki ışık odanın içindeymiş gibi yanıp sönüyordu. Anayoldan hızla geçen arabaların farları duvarı aydınlatıyordu. İncecik duvarlardan barda çalınan pikabın sesi geliyordu.

O açlık içinde beklenen aylar, tepedeki o ihtiras kasırgası, içinden dökülen o kelimeler hep yokolup gitmişti şimdi. Odanın ortasında duran uzun boylu, güneşten yanmış erkeğe baktı. Yeşil üniformalı dimdik bir erkek. Danny değildi bu. Danny'nin gümüş rengi bir rüzgârlığı vardı ve yürürken sırtını kamburlaştırırdı. Danny esmer değildi... derisinin rengi açıktı.

Erkek bir sigara yaktı. Danny değildi bu. Danny sigara içmezdi. Danny gençti, gözleri alaycı bir neşeyle doluydu. Bu adamın ciddi ve sert bakışlı gözleri değildi Danny'nin gözleri.

Ne yaptım ben? Ne söyledim? Bu oda... bu pis oda.

Evime dönmek istiyorum. Anneme gitmek istiyorum. Tanrım... yaklaşıyor bana. Kathy dişlerini sıktı. Beni yatağa götürmek istiyor. Korkudan bayılacak gibiydi. Kaçmak! Imkânsız. Yanındaydı, uzanıyordu...

«Anlıyorum, Kathy. Haklısın. Gel seni evine götüreyim.»

Sarhoş gibiydi Kathy. Hiçbir şey gerçek değildi. Bir araba kapısı çarpıldı. Bir motor sesi duyuldu. Şarkılar ve gürültü uzaklaştı.

Tekrar karanlık yola koyuldular. Kız boğucu sıcaklıktan kurtulmak için pencereyi indirdi. Yavaş yavaş aklı başına geliyordu. Erkeğe bakmaya cesaret edemiyordu şimdi. Her şeyi berbat etmişti. Konuşmaya çalıştı ama ağzından kelimeler çıkmıyordu artık.

Yol kıyıya paralel gidiyordu. Sakin gökyüzünde yıldızlar parıl parıldı. Ay, bir dizi selvi ağacının ardına gizlenmişti. Dalgalar sakin sakin ışıltılı kumlara çarpıp kırılıyorlardı.

«Danny,» dedi hafifçe.

Erkek cevap vermedi.

«Çok utanıyorum, Danny. Yaptığımdan çok utanıyorum.» Gözleri yaşla dolmuştu. Danny arabayı durdurdu, Kathy hıçkırarak ağlamaya başladı.

«Hoş bir şey değildi. Özür dilerim. Hiç gitmemeliydik... belki de böylesi daha iyi oldu.»

«Bana ne olduğunu bilemiyorum, Danny. Anlayamadım ben de.»

«Açıklamana gerek yok.» Erkeğin sesi kederli ve yorgundu. Mendilini uzattı. Kız gözlerini kuruladı, burnunu sildi, içini çekti.

«Özür dilerim.»

«Şşşt.»

«Uniforma sana çok yakışmış, söylemiş miydim?»

Danny konuşmak istemiyordu. Cennetten cehenneme düşüş içini boşaltmış gibiydi.

«Kendime geldim,» dedi Kathy.

Danny anahtara doğru uzanırken kızın elini elinin üstünde hissetti. «Hemen gitmeyelim, Danny.»

«Kathy, herşeye yeniden başlamayalım.»

«Çok garipti,» diye fısıldadı Kathy. «Sanki seni ilk olarak görüyormuşum gibi. Seni üniformalı olarak hiç düşünmemiştim. Hep okuldaki halin vardı gözlerimin önünde. Çok da sigara içiyorsun.»

«Epey kötü huy kaptım sanırım. Epey değiştim herhalde.»

«Öyle değil, Danny. Bir gece sen, ben, Sally ve Virg'in bu taraflara gelip ayışığında denize girmemizi hatırlıyor musun? Geçen yazdı, değil mi? Gel kumsalda yürüyelim biraz.» Danny ağzını açamadan kız dışarı çıkmıştı bile. Kumluğa gelince Kathy ayakkabılarını çıkardı. «Kumda yalınayak yürümeye bayılırım,» diye güldü.

«Aptalca bir şey bu.»

«Haydi, sen de çıkar ayakkabılarını. Ne hoş oluyor bak.»

«Çocuklaşma.»

«Böyle konuşunca kime benziyorsun biliyor musun?»

«Kime?»

«Danny'ye.»

Garip, diye düşündü Danny, o gece ilk olarak Kathy de eski Kathy'ye benzemişti. Önce ihtiraslı kadın, sonra korkak bir

kız. Şimdi ise kumlarda çıplak ayak koşarken sesinde yepyeni bir anlam vardı. O anda ne savaş vardı ne de deniz piyadesi. Kendisi Danny Forrester'di, Kathy de, sevgilisi... eskiden olduğu gibi.

«Kathy, paçanı aşağı almadan gel buraya.»

«Yok canım, seni büyük rugbi yıldızı! Ayağına kum kaçar diye mi korkuyorsun?»

«Aptal.» Danny oturup botlarını çıkardı, kızın peşinden koşmaya başladı.

«Ben suya giriyorum.» Kathy, ıslak kumların üzerinde, ardında ayak izlerini bırakarak koşmaya başladı. Ayağı suya değince geri zıpladı. «Su soğukmuş.» Sonra eteğini kaldırıp iyice girdi suya. Danny kumlara oturmuş kızı seyrediyordu.

«Yaşından utan Kathy.»

«Su çok güzel, haydi sen de gel.»

«Aklımı kaçırmadım.»

«Korkak.»

«Gel buraya dedim sana.» Danny paçalarını sıvayıp kızın peşinden koştu. Ayakları suya değince geriledi hemen. Kathy güldü. «Bizim takımın yıldızı soğuk sudan korkuyor mu yoksa?»

«Gösteririm şimdi sana.» Kızın yanına gitti. Kathy ellerini çırparak üstünü başını ıslattı Danny'nin. «Şimdi canına okuyacağım, berbat ettin üniformamı.»

«Hele bir yakala da.»

Kız güle güle koşmaya başladı. Sonunda soluğu kesildi, düştü, Danny arkadan üstüne atladı.

«Şimdi kumlara kafanı sokayım da gör.» Kız, erkeğin elinden kurtulmak için çabalıyordu.

«Danny! Danny! Yapma, Pes... pes...»

Sırtüstü yatırdı Danny kızı. Karnına oturdu. «Şimdi ağzını kumla doldurayım da gör bak.»

«Danny... yapma.»

Tam o anda bakışları karşılaştı. İkisi de aynı anda hareketsiz kaldılar. Danny elini açtı. Konuşmaya gerek kalmamıştı artık. Çıt çıkmıyordu kumsalda. Birbirlerinin solumasını du-

yuyorlardı ancak. Erkek gözleriyle sordu. Kız başını sallayarak erkeği üzerine çekti.

Danny pantolonunu ilikleyip arabaya doğru yürüdü. Arabadan bir battaniye alıp kızın kumların üstünde yattığı yere döndü sonra. Kızın yanında diz çöküp bir süre seyretti. Yıldızların ışığında fildişinden bir heykel gibiydi vücudu. Derisi parlak, ipek gibi yumuşaktı, saçları dalga dalga yayılıyordu omuzlarında. Hafif bir esinti koptu birden. Kız kıpırdadı, içini çekti, hafifçe oynadı yattığı yerde. Danny uzanıp dokundu kıza gördüklerinin gerçek olduğunu kanıtlamak için. Battaniyeyi üzerine örttü.

«Evet sevgilim.»

Kız bir daha içini çekti, gözlerini kapatıp kollarını sevgilisine açtı. Erkeğin yanağını göğsüne sürttü, parmaklarıyla omuzlarını okşadı. Daha yakına çekti onu. «Kathy... Ah, Kathy.»

«Tatlım benim.»

«Kumsalın az ilersinde boş bir baraka var.»

«Pekâlâ.»

«Ben arabayı yol üstünden çekeyim.»

Güneşin ilk ışınları camsız pencereden dosdoğru gözlerine girmişti. Kathy'nin başı göğsü üzerindeydi. Kolunu indirip elini kızın pürüzsüz sırtı üzerinde dolaştırdı. Mutluydu Kathy. Danny kızın vücudunu kendisininkine bastırıp yanağını öptü. «Kathy,» dedi hafifçe.

Kız güldü ve erkeği kucakladı. «Sabah oldu Kathy. Gidelim artık.»

Kız doğruldu, çömeldi ve uzanıp erkeğin dudaklarını öptü.

«O kadar güzelsin ki. Sana bakmak bile mutlu kılıyor insanı.»

Kathy kızardı.

«Rahatsız mı oluyorsun?»

«Sen mutlu olduktan sonra hiç önemi yok, sevgilim.»

Danny duvara yaslanıp doğruldu, kız kolları arasına girdi.

Harap, yarı yıkılmış tek odalık barakaya baktı Danny. «Ne de evlenme ama. Ne kilise, ne çiçek ne de hediye. Daha şimdiden kazık atmaya başladım sana.»

Kız erkeğin elini aldı, öptü ve memesinin üzerine koydu.

«Sana sahibim ya. Hiçbir kıza nasip olmayan bir de balayım oldu.»

«Kathy?»

«Efendim?»

«Canını acıttım mı?»

«Çok değil. Ben... ben Doktor Abrams'la konuşmuştum. Bana çok şey anlattı. Hiç utanması yok diyeceksin şimdi de.»

«Vay namussuz! Demek bana bir fırsat bile tanımadın ha!»

«Ben ne istediğimi biliyordum, Danny. Ah, Danny, öylesine mutluyum ki. Çok anlayışlıydın.»

«Waldorf'un krallar dairesinde Bay ve Bayan Forrester.»

«Kahvaltı yatakta ama.»

«Elbette.»

«Danny.»

«Efendim?»

«Karnım aç.»

İstemeye istemeye giyinip arabaya doğru yürüdüler. Kız erkeğin serbest koluna yaslandı, gözlerini yumdu, yola koyuldular.

«Seni mutlu edeceğim, Danny.»

«Kadın, sus artık.»

«İyi miydim Danny? Söylesene.»

«Ne biçim konuşma bu, Kathy?»

«İyi miydim, söyle bakalım. Sana karşı iyi olmak istiyorum.»

«Susacak mısın sen?»

«Söylersen susarım.»

«Danny?»

«Şimdi ne istiyorsun?»

«Gerçekten güzel miyim ben? Şu saçlarımın haline bak. Islak, ip gibi. Oysa ben her an güzel görünmek istiyorum sana.»

«Uyu artık.»

«Danny?»

«Ne var?»

«San Diego'daki o kız kadar iyi miyim, ha?»

Danny az daha arabayı bir direğe çarpıyordu. Kathy, kedi gibi mutlu, gülümsedi. «Ben anlamıştım zaten. Mektup yazmadığın zaman her şeyi anlamıştım. Aldırmıyorum ama... şimdi sana sahibim ya.»

«Bir daha senden başka kimse olmayacak, Kathy... hiç kimse.»

Kentin girişinde bir lokantada iyi bir kahvaltı ettikten sonra gecenin büyülü havası önlerindeki soğuk gerçeğe dönüşüvermişti.

«Kathy.»

«Efendim, sevgilim?»

«Önümüzde epey güç günler var.»

«Biliyorum.»

«Korkuyor musun?»

«Biraz.»

«Yanımdan ayrılma sakın.»

«Bize engel olamazlar, Danny.»

Kathy'nin evinde arabadan inip elele içeri girdiler.

İkisinin de anne ve babaları oradaydı. Sybîl Walker ile Martha Forrester bir kenarda ağlaşıyorlardı. İki adam gece boyu süren nöbetten dolayı bitkin bir haldeydiler. İçeri girdikleri anda gergin bir sessizlik çöktü odaya.

«Kathy, yavrum... iyi misin?»

«Evet, anne.»

«Şükürler olsun,» diye Martha bağırdı. «Bir kaza geçirdiniz sanmıştık.»

Ortaya çöken sessizlikte çocuklarını incelediler.

«Neredeydiniz?» diye Marvin Walker gürledi en sonunda.

«Şu haline bak, Kathy.»

«Açıklayabiliriz,» dedi Danny.

«Elbette açıklayacaksınız!» İki sevgili hâlâ elele, bir adım gerilediler. «Çıldırıyorduk az daha.»

Kızının hayatta ve sağlıklı olduğunu öğrenen annesi yeni bir saldırıya geçti şimdi. «Ne yaptın Kathleen, söyle.»

«Seslerimizi hafifletirsek herşeyi daha çabuk öğrenebileceğiz,» dedi Henry Forrester.

«Sesimi hafifletmek mi? Benim kızım söz konusu olan, Henry. Benim kızım!»

«Kathleen, şey... yaptın mı, Kathleen?»

Cevap yoktu. Martha Forrester ağlamaya başladı. «Danny, Danny, nasıl yapabildin bunu. Utan Danny.»

«Seni orospu çocuğu!» Kathy'nin kıpkırmızı kesilmiş yüzlü babasının yumruğu sallanıyordu Danny'nin yüzü önünde.

«Ne yaptın, oğlum?»

«Bir dakika durun hele,» diye Kathy yalvardı. «Anne, anlamıyorsun. Baba... ben onu seviyorum.»

«Çabuk odana çık, Kathy.»

«Hayır.»

«Az sonra hayatında unutamayacağın bir cezaya çarptırılacaksın. Sana gelince, askeri yetkililerin gerekeni yapmaları için elimden geleni ardıma koymayacağım.»

«Kathleen, nasıl yapabildin bunu bize?»

«Yeter be!» diye bağırdı Danny. «Birbirimizi seviyoruz. Evleneceğiz.»

«Evlenmek mi! Ben seni bunun için mi yetiştirdim? Çalılıklar ardında sevişesin diye mi büyüttüm bu yaşa kadar?»

«Anlamıyorlar, Danny. Dinlemek de istemiyorlar.»

Odaya yeni bir sessizlik çöktü. Yalnız Danny'nin annesinin hıçkırıkları işitiliyordu.

«Marvin, Sybil, sakinleşelim ve durumu normal insanlar gibi görmeye çalışalım. Bu çocuklar ciddi, Martha. Kes şu ağlamayı, ya da çık git odadan!»

«Ne hakla böyle konuşuyorsun benimle?»

«Kes sesini. Bu kuğunun ölümü sahnesini artık etkilenmeyecek kadar çok gördüm. Oğlun başına bir belâ sardı. Ya yardım et ya da çık git.»

Marvin Walker öfkeden bembayaz kesilmişti. Tirtir titriyordu olduğu yerde. Hep birden öfkeyle çocuklarına baktılar.

«Konuş bakalım, oğlum,» dedi Henry.

«Söyleyecek bir şey yok,» diye Kathy atıldı. «Pişman da değiliz.»

«Hepsi bu kadar, baba.»

«Pişman... pişman değil misin?» diye sordu Sybil.

Kathy başını salladı. «Pişman olacak bir şey yapmadık biz.»

«Haklıymışsın, Sybil. Sen bana bu işi kesmemi çok önceden söylemiştin. Dinlemedim seni. Henry, oğlunu alıp evimden çıksan iyi olacak.»

Kathy sıkı sıkı sarıldı Danny'ye. «Ben burada kalamam, Danny... Beni de götür.»

«Hazır mısın, Kathy?»

«Evet,» diye fısıldadı kız.

«Ben bu işe karışmam,» dedi Henry.

Kathy annesinin yanına gidip önünde diz çöktü. «Onu seviyorum, Anne. Çok çok uzun zamandır seviyorum onu. Sizi incitmek istemem ama durumu göremiyor musunuz, neler hissettiğimizi anlamıyor musunuz?» Kalkıp yalvaran bakışlarla babasına baktı.

«Çık dışarı,» dedi babası.

«Bir dakikada toplanırım, Danny.» Kız yukarı koştu.

Danny'nin gözlerinden ateş püskürüyordu. «Esaslı insanlarmışsınız, teşekkür ederim,» diye yere tükürdü. «Bütün dünya karşımıza çıksa da biz yapacağımızı biliriz.»

«Marvin, durdur Kathleen'i,» diye haykırdı annesi.

«Blöf yapıyorlar, Sybil. Bırak gitsin. Nasıl olsa beş paraları yok, sürünerek dönecek yine yanımıza.»

Danny telefonu açtı. «Western Union telgraf merkezini istiyorum... Bir telgraf yazdırmak istiyorum: Kalifornia'ya, Elliot Kampı, Altıncı Alay, İkinci Tabur, Karargâh Bölüğünde Başçavuş Pucchi... Yıldırım olacak. İki yüz dolar gönder. Baltimore Western Union'a havale çıkart. Mac da takımdan ikiyüz dolar bulup Dago'da bir oda kiralasın. North American'da karım için bir iş bulsunlar. İmza, Danny.» Telgrafı tekrarladıktan sonra kaç para olacağını sordu ve Walkerlerin numarasını verdi. Telefonun yanına bir banknot attı. «Bu da telgraf için.»

Kathy elinde bavulu ve paltosuyla indi aşağı.

«Oğlum, oğlum...» diye yalvardı babası.

«Hazır mısın, sevgilim?» Danny göz kırptı.

Kathleen de gözünü kırptı.

«Kathleen! Olmaz! Bizi böyle bırakıp gidemezsin!»

Kathy kapıdan geri döndü. «Cevabın nedir, Anne?»

«Ne istersen.»

«Baba?»

Marvin Walker'in dimdik duran sırtı kamburlaşmıştı şimdi. «Sen kazandın, Kathleen,» dedi. «Tanrı yardımcımız olsun.»

Henry kızın yanına gidip kolunu omzuna attı. «Ailemize hoş geldin, Bayan Forrester. Çok memnun oldum.»

«Teşekkür ederim, babacığım,» dedi Kathy.

Tören bomboş ve çiçeksiz bir kilisede yalnızca Danny'nin babası ile Sally Davis'in huzurunda yapıldı. İzin süresinin sonuna kadar Kathy'nin evlenmemiş bir teyzesinin kendilerine bıraktığı bir apartmanda oturdular.

Her anlarını doldurmaya çalışıyorlar, dışa dönük hareketleri içlerindeki fırtınayı bastırmaya çalışıyordu. Ancak her şafak yeni bir korkuyla karşılanıyordu. Bir gün daha eksildi... bir gün daha eksildi...

Kathy yatağın içinde oturdu. Buz gibiydi, terliyordu, kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Danny kıpırdadı, uzanıp kızı kendine çekti, kolları arasında sakinleştirdi.

Danny'nin gözleri aralandı, kızın yanağına sürttü dudaklarını, saçlarını okşadı. Kathy o an için yine hiçbir şeyden korkmadı ve mutlu oldu.

Kum saatının içinde kumlar durmadan boşalıyordu...

Danny, Antrenör Wilbur Grimes'in elini sıkıp Kathy ile arabaya döndü. «Antrenör iyi adamdır, ziyaretine geldiğimize kızmadın umarım ki.»

«Ne münasebet, sevgilim.» Danny motoru çalıştırırken Kathy de ayaklarını altına alıp yanına sokuldu.

«Bir sigara yaksana.»

«Çok içiyorsun, Danny.»

«Tam da bir karı gibi başladın sen de dırdıra ha. Büroda yorucu bir günden sonra eve dön... beş çocuk hep birden üstüne saldırsınlar, karı da hemen ardından şikâyete başlasın.»

«Sus yoksa suratının ortasına bir tane yersin.»

«Kathy, böyle konuşmayı da nereden öğrendin?»

«Senden.»

İçlerindeki o ağır, ezici yükü hafifletmeye çalışarak gidiyorlardı. Duvarlar üzerine kapanıyorlardı. Görünmeyen bir el çekiyordu Danny'yi. Çılgınca bir düşünce vardı aklında:

«Danny?»

«Efendim.»

«Ben de seninle San Diego'ya geleceğim.»

Cevap vermedi Danny.

«Çılgınca bir fikir belki de. Ama imkânsız değil. Böylece bir iki ay daha birlikte olabiliriz.»

«Olmaz. Ve lütfen beni kandırmaya çalışma.»

«Neden ama?»

«Anlamıyor musun, Kathy? Denize düşen yılana sarılır gibi bir şey olacak bu.»

«Ama sevgilim...»

«Dinle bak, Kathy. İkimiz de ne düşündüğümüzü çok iyi biliyoruz. Kendimizi kandırmanın anlamı yok. Zamanımız kalmadı. Eğer seni San Diego'ya götürecek olursam... umutsuzluk olur bu. Bir odada, belki de o motel odasına benzeyen bir odada tek başına oturacaksın. Her gecenin son gecemiz olup olmadığını düşünerek bekleyeceksin...»

«Ben korkmuyorum bundan.»

«Söz verdiğimizi unutmadım, ama konuşacak çok şeyimiz var. Gelecek için birşeyler plânlamalıyız. Önümüzde çok güç günler var, ama sonunda bu güçlüklere değer bir hayat yaşayacağız. İşte o zaman gelene kadar senin yuvan burası olacak. Seni burada güvenlik içinde yaşarken düşünmek isterim. Ama seni oraya götürürsem umutsuz bir kentte umutsuz bir çiftten başka bir şey olmayacağız.»

«Anlıyorum,» dedi Kathy. «Ben okuldan çıkıp bir işe gireceğim. Senin de gönderdiğini üzerine ekleyince küçük bir daire tutarım. Yalnızca kendimizin olan bir yerimiz olsun istiyorum.

Sen dönünce...»

«Olmaz!» Erkeğin sesindeki şiddet kızı şaşırtmıştı.

«Danny!»

«Özür dilerim, bağırmak istememiştim. Bunu imkân yok kabul edemem. Sizinkiler güçlük çıkarırlarsa babam her türlü yardıma hazırdır. Her zaman bir yuva bulacaksın kendine.»

«Neden ama Danny? Buna sevineceğini sanmıştım.»

Danny iki hafta öncesini düşündü. Üçüncü katta bomboş bir oda. Solgun yüzlü, kederli bir kız. Yalnız, Nort'un hayâliyle yapayalnız. Bir şey olur da kendisi geri gelmezse, Kathy yalnız olmamalıydı.

«Neden?» diye tekrarladı kız.

«Sorma nedenini. Sorma.»

Havaalanı sabahın dördünde uykudaydı. Birkaç yorgun yolcu tahta sıraların üzerinde uyukluyorlardı. Danny, eğilip kardeşinin saçlarını okşadı. Küçük çocuk gözünün birini aralayıp ağabeyine sarıldı.

«Şikago, Cheyenne, Salt Lake ve Los Angeles'e Altmış Numaralı uçuş. On numaralı kapıya lütfen.»

«Baba, ne kadar büyük bir yardım ettiğini...»

«Yolun açık olsun oğlum, sık sık yaz bize.»

«Olur, efendim.» Henry, bu saygı gösterisi karşısında gülümsedi.

«Bizim cepheyi sakın merak etme, oğlum. Karına iyi bakacağım.» El sıkıştılar. Genç çift ileri doğru yürürken baba biraz geride kaldı. Sert bir rüzgâr esiyordu. Gümüş renkli canavar kapının önündeydi. Durdular, kaskatı kesildi Kathy. **Benim ağladığımı görmemeli... görmemeli.** Bembeyaz kesilmiş yüzünde bir gülümseme belirdi.

Konuşursa ağlayacağından korkarak başını salladı. Danny kızın elini sıktı ve uzaklaştı. Kapıda bir kere daha geri baktı ve sonra gözden kayboldu.

«Bir gün bunun acısını çıkaracağız, Kathy.»

Şiddetli bir rüzgâr, kulakları sağır eden bir gürültü ve gümüş kanatların gecenin karanlığında yutulurcasına kayboluşu.

«Danny! Seni seviyorum, Danny!» Henry Forrester kolunu kızın omzuna dolayarak ağır ağır arabaya doğru yöneltti.

7

Bir gözü açık uyurdum. Eski bir Deniz Piyadesi numarası. İzinden dönen çok insan gördüm. Kimi zaman bir haftada, kimi zaman bir ayda kendilerine gelirlerdi. Kimi zaman da hiç gelmezlerdi. İlk döndüklerinde konuşacak, açılacak biri olursa kendine dönme daha da kolaylaşırdı. Bu yüzden benimkilerden biri döneceği zaman ne yapar yapar beklerdim.

O gece uzun boylu, yakışıklı bir Deniz Piyadesi Elliot Kampı'nın nöbetçi kulübesinin önünden geçti, hafifçe aydınlatılmış sokaklardan, barakaların aralarından geçti. Kapı açıldı. Bir an durakladı. Horlama, homurdanma, huzursuz uykuda olan birinin kıpırdanması. Kapının dışında nöbetçinin dönüş yaparken topuklarını birbirine vurması. Ağır ağır yatağına gidip oturdu. Bomboştu yatağı. İçi gibi. Bir sigara yaktı.

«Merhaba, Danny,» diye fısıldadım.

«Selâm, Mac.»

«İznin iyi geçti mi?»

«Evet.»

«Susun be. Bırakın da uyuyalım.»

«Gel kenefe gidelim, biraz konuşuruz. Uykum yok.» Yalan söylüyordum. Konuşmak istiyordum.

Danny'yi helâya sokar sokmaz sırtına bir şaplak indirdim. «Yarın sabah yirmi millik bir yürüyüşten sonra hiçbir şeyin kalmaz.»

«Öyle...»

«Her şey yolunda mı?»

«Elbette. Çocuklar paralarını geri aldılar mı?»

«Aldılar.»

«Seni zahmete soktuğum için özür dilerim Mac.»

«Bir zahmet değildi ki.»

«Mac, evlendim ben.»

«Küçük sarışınla mı?»

«Evet.»

«Yok be! Fevkalâde bir haber bu.»

«Öyle ya.»

«Kendine acımana gerek yok, Danny.»

«Düzeleceğim, Mac. Benim için endişelenme. Şu anda uyumak istemiyorum sadece.»

«Tüh, az daha unutuyordum be. Sana bir mektup var.»

«Mektup mu? Ben daha dün gece ayrıldım oradan ama.»

«Geleli iki gün oldu.» Özel ulak gelmiş olan mektubu uzattı kendisine. Yüzü asılmıştı.

«Babası,» dedi. «Sıkıntılı bir şey galiba...»

Zarfı açtı. Okuyamayacak kadar heyecanlıydı, ben alıp okudum.

Sevgili Danny,

Ne söyleyeceğimi, söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Bu mektubun senden önce oraya varmasını istedim, neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyorum.

İlk olarak Kathleen'i eve getirdiğin sabahki davranışım için özür dilemeyeceğimi bilmeni isterim. Aynı durumda sen olsaydın, başka türlü hareket etmeyecektin. Kathy tek çocuğumuz olduğu için kendisini korumada aşırıya kaçtığımız olmuştur. Ona elimizde olan her şeyi vermeye, doğru yolu göstermeye çalıştık. Onun için bu bize bir şok etkisi yapmıştı. Son yedi ayda genç kızlıktan kadınlığa geçtiğini anlamak da ayrı bir şok olmuştu. Bunu görmeli ve sıkıntılarında kendisine yardımcı olmalıydım. Ama hiçbirimiz sen eve dönünce ne olacağını bilemiyorduk.

Yeni bir günün ışığında oturup soruna yeni bir cevap aramayacak kadar inatçı bir insan değilim aslında. Sybil ile bu konuyu enine boyuna konuştuk. Şu anda kabul edilmesi gereken tek bir gerçek var: Kızım seni seviyor. Ve şu anda da benim için önemli olan onun mutluluğudur.

Danny, savaş çıkınca doğrusu pek etkilenmedim. Halimden

memnundum. Savaşa gönderecek oğlum yoktu ve düşmanın hiçbir zaman Baltimore'u bombalayamayacağını biliyordum. Tahvil satışı ve kan bankası benim savaşa katkılarım olacaktı. Evet, savaşın beni etkilemeyeceğine memnundum. Ne kadar da budalaymışım. Savaştan hiçbirimiz kaçamayız. Kızım gibi ben de savaşın içindeyim şimdi. Siz çocukların kendi hayatlarınız var önünüzde, kendi kararlarınızı kendiniz vermelisiniz. Senin üniformanı giyemeyeceğimi itiraf etmeliyim.

Kathleen ile senin önünüzde çok güç günler var. Bunu bildiğini sanıyorum. Ancak ikinizin de bunları atlatacak güce sahip olduğunuza inanıyorum. Seni her zaman sevmişimdir, damadımdan memnunum. Yalnız yöntemlerini beğenmedim, o kadar.

Kafan çok karışık olmalı. Sana verebileceğim tek şey karının güvenlik içinde olduğu teminatı ve sonuna kadar seninle birlikte olduğumuzdur.

Sybil, Kathleen'le gecikmiş bir evlenme hediyeleri alışverişine çıkmaya hazırlanıyor.

Umarım ki Kathleen'i okulunu bitirmeye zorlarsın. Senin de bu konuda benim gibi düşündüğünü biliyorum. Koleje girmek başka bir konu. Ona ancak gelecek yıl gelebiliriz. Evliliğinizi hiçbir şekilde etkilemek istemem ama bir tek bu konuda kendisine yararsan çok memnun olacağım. Bildiğin gibi çok inatçı bir kızdır. Anasına çekmiş ne yaparsın.

Oğlum, arasıra bize de bir iki satır yazmanı beklerim. İkimiz arasında kalacak şeyler. Parasız kalırsan (askerlikte böyle şeyler olduğunu bilirim) hiç çekinmeden elini cebime daldırabilirsin.

«Vay canına be!» dedi Danny. «Ben gidip yatsam iyi olacak, Mac. Kalk borusundan önce bir saat uyuyayım hiç olmazsa.» Mektubu aldı, katladı, gülümseyerek barakaya doğru yürüdü.

Danny gerçekten de çabucak kendine geldi. İzin anısını kalbinin bir köşesine gömüp yalnız kaldığı anlarda çıkartıp baktı ancak.

Bu günlerde takımın yavaş yavaş esaslı bir telsiz takımı

haline geldiğini görüyordum. Eski birlik günlerinde olduğu gibi değil tabii, ben hâlâ onların elleriyle yolladıklarından daha çabuk haber yollardım, ayaklarımın başparmaklarıyla. Ancak o eski gereçleri en iyi biçimde kullanabilecek bir yetenek geliştirmişlerdi.

Danny üstün bir telsizci değildi, ama güvenilir bir insandı. Kulaklıklar onun başındayken hiçbir güçlük çıkmayacağına emindim. Marion da aynı yeteneğe sahipti. Aradan çok geçmeden bu ikisini ek görevler ve sorumluluklar vermek üzere aklımın bir köşesine ayırdım. Deniz Piyadesinde terfi biraz geç olur ama o sırmalar geldiğinde bu ikisi en ön sırada olacaklardı.

Danny'nin izinden dönmesinden az sonra Savaşa gitme hazırlığına başladık. Hiçbirimiz memleketi bırakmak istemiyorduk ama bizim birliğin denizaşırı bir yere gönderileceği haberini de sevinçle karşılamıştık. Ne kadar çabuk gidersek o kadar çabuk dönecektik.

Bütün teçhizat dağıtıldıktan sonra sandıklama işine başladık. Her sandıkta beyaz bir kare üzerinde 2/6 yazılıyordu bizim taburun olduğunu belirtmek için. Ayrıca her parçanın üstüne iki esrarlı kelime yazıyorduk **Spooner ve Bobo. Spooner**, ineceğimiz yer, **Bobo** da gemimizin adı idi.

Tam deniz piyadesine yakışır biçimde takımım iş zamanı yok oluveriyordu. En berbat mazeretleri uyduruyorlar, en bulunmayacak yerlere saklanıyorlardı. Bu bakımdan eski zamanların birliğine tam olarak benziyorlardı. Hele bütün Karargâh Bölüğünün sandıklarını bizim takımın taşıyacağı anlaşılınca hepsi ortadan yok oldular.

Burnside ile ben az daha çıldıracaktık. Her kamyon yüklenişinde adamlarımızı bulmak için seferber oluyorduk. Sonunda sekiz kişilik bir çadır bulup bütün takımı içine yerleştirdik. Kapısında da ya ben ya Burnside nöbet tutmaya başladık. Yükleme işi hızlanınca çalışma da yirmidört saate çıkmıştı.

Tembellikte üstad olan Ispanyol Joe Gomez nasılsa kamptan çıkmanın yolunu bulmuş ve gelirken yirmi galonluk şarap getirmişti. Bundan sonra üç gün üç gece bizim takım yükleme nöbetleri dışında tek saniye ayık kalmadı. İçlerinde ayık olan

tek kişi Hemşire Mary idi. Yeni malzeme yüklü kamyonları beklerken artık yapmaya zahmet etmedikleri yatakları üstünde yatıp içiyorlardı sadece. Yemek de yemiyorlardı. Sabahları yerler kusmuk içinde kalıyordu. Son sandık yüklenip de geriye kişisel eşyalarımız kalınca derin bir soluk aldım.

Tam zamanında aylık da almıştık. İzin de verilince tam deniz piyadesine uygun bir vedâ töreni için kente saldırdık. Bütün tabur bir gece içinde sarhoş olmuştu.

Sonra sabah kampa dönüp bekledik. Hareket emri gelmedi. Bir izin daha, bir daha bekleme, ardından bir izin daha. Her sabah denize açılmak üzere hazır bekliyorduk, her gece San Diego'da sonsuz dostluk üstüne içiyorduk.

Bir hafta sonunda kimsenin cebinde metelik kalmamıştı. Herkes evine telgraf çekip son 'gerekli'leri almak için para istemeye başladı.

En sonra bir gün hepimizi toplayıp limana götürdüler. **Spooner Bobo** markalı sandıklar gemiye yüklenmek üzere bizi bekliyordu. Birkaç gün daha bu işle uğraşacaktık. Bu kere kaçacak yerleri daha çoktu çocukların, eski dertler yeniden başlıyordu.

Bobo'ya bindim en sonunda. Kederinden içmek isteyen biri varsa bu bendim o anda. Sayısız yıllar hizmet etmiştim bu birliğe, pek çok nakliye gemisine binmiştim. Evet, bunların hiçbiri lüks transatlantikler değildi, kabul ederim ama **Bobo** da hayatımda gördüğüm en pis, en sefil tekneydi. Uzun bir yola çıkmayacağımızı ummaktan başka hiçbir şey gelmezdi elimden. Bir haftadır hepimiz sarhoş dolaştığımız halde gemiyi görünce hepimizde gidip yeniden sarhoş olmak arzusu uyanmıştı.

Andy, Hızlı, Torba ve Danny önlerine ilk gelen bara daldılar. Onları gözden kaçırmamak için peşlerine düştüm. Ancak ikinci barda Burnside ile McQuade arasında bir yarışmaya katılınca her ikisini de yenmek azmiyle işe giriştiğimden orada bıraktım peşlerini. Ertesi sabah nasıl olsa sapasağlam gemide buluşuruz diye düşündüm.

Onları bir daha sabah saat üçte buldum. Broadway'in ortasında yürüyüş talimi yapıyorlardı. Neyse ki Kıyı Polisi yoktu ortalıkta. Hızlı Gray kaldırım kenarına oturmuş komutlar yağ-

dırıyor diğer dördü de herbiri bir tarafa olmak üzere komutlara uyuyorlardı.

«Allah aşkına çekilin sokağın ortasından,» diye bağırdım.

«Selâm, Mac. Bir... ki... bir... ki... sol... sol...»

«Ulan çekilin yolun ortasından, az sonra Polis ensenizde boza pişirir ha!»

Çevrede bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Aralarından bir sivil bana yardıma koştu.

«Çavuşunuzun dediğini neden yapmıyorsunuz?»

«Sana ne?» diye bağırdım ben. «Talim istiyorlarsa, talim yaparlar.»

«Ben sana yardım etmek istiyordum,» dedi sivil.

«Bu askeri bir iş, görmüyor musun?»

Hızlı güçbelâ doğrulduğu direğin dibinden uzanıp adamın kravatına asıldı. Arkadan sinsice yaklaşan Andy de beynine bir yumruk sallayınca adam baygın bir halde kucağıma düştü. Zavallıyı kaldırıma yatırdım.

«Haydi şimdi tabana kuvvet,» dedim.

«Birkaç sokak arkamıza bakmadan koştuktan sonra kendimizi lüks Lincoln otelinin girişinde bulduk. Danny telefon kulübelerinin yanında şehirlerarası telefon santralını idare eden kızı gördü.

«Durun çocuklar. Kathy'ye telefon edeceğim.» Sallana sallana yürüdü santral kızın yanına. «Hanımefendi, Kathy ile konuşmak istiyorum.»

«Numarasını biliyor musun?»

«Baltimore'lu Kathy...»

«Soyadı ne?»

«Kathy Walker... Forrester yani Numarası Liberty 6056 ya da 5065. Babasının adı Marvin. Marvin Walker. Ne de adı var, ha?»

«Hangi sokakta oturduğunu biliyor musunuz?»

«Ne bileyim ben.» Danny cüzdanını çıkardı, boştu. «Ödemeli olsun. Marvin dostumdur.»

«Alo» dedi uykulu bir ses.

«San Diego'dan ödemeli arıyorlar, kabul ediyor musunuz?»

«Sabahın beşinde kim... San Diego mu, elbette...»

«Itişmeyin be! Merhaba, Marvin.»

«Danny!»

«Selâm, Marvin. Karımla konuşabilir miyim?»

«Sarhoşsun.»

«Hem de nasıl?»

«Baba, kiminle konuşuyorsun?»

«Kocanla. Körkütük sarhoş, yanında da bütün deniz piyadesi birlikleri var sanırım.»

«Danny! Danny, sevgilim!»

«Selâm.»

«Danny... Danny...»

«Sevgilim, sana yazdığım çocuklar var ya, hemen hemen hepsi burada. Bak tanıştırayım...»

«Selâm, yeğenim ben Torba.»

«Selâm, Torba.»

«Selâm, Kathy. Hep senin resmine bakıyoruz. Çok güzel bir kızsın hani.»

«Sen kimsin?»

«Gen Hızlı'yım.»

«Selâm, Tex.»

Hepsini itip telefon kulübesinin kapısını kapattım. «Selâm, Kathy. Ben Mac, Danny'nin çavuşuyum.»

«Selâm Mac.» Bu iki kelime ile anlamıştım Danny'nin yüreğini kemiren açlığı. Melek gibi sesi vardı kızın.

«Çocuklar biraz kaçırdılar bu gece, şekerim. Onlara bu telefonu etmelerine engel olmaya çalıştım.»

«Anlıyorum.»

«Kathy?»

«Efendim, Mac?»

«Esaslı bir kocan var, hepimiz çok severiz Danny'yi.»

«Şey... yakında gidiyor musunuz?»

«Evet. Ama merak etme Kathy.»

«Ona gözkulak ol, olmaz mı?»

«Elimden geleni yapacağım, Kathy.»

Bundan sonra Danny'yi kulübeye alıp 'tatlı bir şeyler söyle, ulan.' dedim kulağına.

«Sevgilim, bana kızmadın ya?»

«Elbette kızmadım.»

«Kathy... Kathy, seni seviyorum.»

«Ben de seni, Danny. Seni çok seviyorum, Danny.»

«Elveda... Kathy?»

«Elveda Danny... hepinizin talihi açık olsun.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GİRİŞ

İnsan subay değilse asker taşıma gemileri lüks tekneler değildirler. Hayatımda pek çok nakliye gemisine binmiştim ama bunların içinde en berbatının **Bobo** olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bu tekneyi yük gemisinden asker taşıma gemisine kim çevirdiyse plân diye bir şey tanımadığı açıkça görülüyordu. Yatacak yerleri mutlaka sadistler çizmişlerdi. İkisi önde ikisi arkada olmak üzere dört delik vardı. Her biri iki güverte yüksekliğindeydi. Biz kuyunun dibindeydik. Üstüste altı yedi tane çadır bezinden yatak vardı. Ya sırtüstü ya yüzüstü yatabilirdiniz, dönecek yer yoktu. Dönmeye kalksanız üstünüzdekine çarpardınız.

Işıklandırma ise yok denecek kadar azdı. Havalandırma ise yürekler acısı. Ranzalar arasında ancak yan olarak yürüyebilirdi insan. Yerler de basacak bir adımlık boşluk kalmayıncaya kadar denizci torbaları ile doluydu. Benim gibi eski bir deniz piyadesi için bile felâket bir yerdi kısacası.

Sonunda bir gün ufukta yeşil tepeler göründü. Korkunç yolculuk sona ermişti. **Bobo** limana girerken şaşkınlıkla bakıyorduk birbiri ardında sıralanan tepelere, garip ve renkli evlere ve toprağın o güzel sakinliğine. Yeni Zelanda'da Spooner'e gelmiştik!

Yeni Zelanda'da aşağı yukarı dörtbin kişiydik. Bütün ülke bizim sayılırdı. Sabah kahvaltıda biftek, yumurta, dondurma yiyor insanın midesinin alabildiğine kadar süt içiyorduk. Halk bize evlerini açıyordu.

Deniz Piyadesi olmanın hoş olan yanı da budur işte. Ayağının altında yepyeni bir toprağı hissetmek. Lambdon Rıhtımın-

dan arkadaşınla birlikte, üniforman kırışıksız, botların pırıl pırıl, yola çıktığında dönüp gülümseyerek baktıklarını görürdün. Yabancı yemeklerin garip kokuları, bira ve tütünün yepyeni kokusu, şaşkın deniz piyadelerine dürüst davranan dükkâncılar. Mutluyduk Yeni Zelânda'da. Yuvasından altıbin mil ötede olan bir insanın mutlu olabileceği kadar. Çocuklarım da sert ve hazırdılar. Huxley'in Orospuları: Bütün Altıncı Deniz Piyadesi Alayı çivi gibiydi.

Takımım eski birliği aratmayacak bir telsizci grubu olup çıkmıştı. Maniplelere basan parmakları kesin ve kararlıydı. Telsiz konuşmalarımız bütün alayı şaşkına çeviriyordu. Mary işini iyi biliyordu. Bir de münasebetsiz şeyler konuşmalarını önleyebilseydim... Günün birinde konuştukları komutanlıkça duyulacak, ondan sonra da pirincin taşını ayıklamak bana düşecekti.

Günlük atabrin ilâcından derilerimiz sapsarı kesilmişti, ama hiçbirinin bunu kaytarmaması için de elimden geleni yapıyordum. On yıl kadar önce Manilâ'dayken sıtmaya yakalandığım için, bunun ne demek olduğunu iyi biliyordum. O zaman atabrin, diye bir ilâç olsaydı insan renginin sararıp sararmadığına aldırır mıydı hiç.

1

Adaya vardığımız haberi kısa zamanda bütün Wellington'a yayılmıştı. Altıncı'lar geçerken kaldırımlar dolup taşıyordu artık.

«Hey, İngiliz!»

«Biz İngiliz değiliz, Yeni Zelândalıyız.»

«Selâm, Amerikalı,» diye bir kız bağırdı bir büronun penceresinden.

«Şekerim, adını ve telefon numaranı yazıp atıvar aşağı. Yarın ararım seni.»

«Yaşa, Amerikalı... başka arkadaşlarım da var.»

«Sizler Beşinci Deniz Piyadesi Alayından mısınız?»

«Hayır, biz Altıncı'yız.»

«Ama aynı armaları takıyorsunuz.»

«Onlar bizim ünümüzü çaldılar,» diyorduk daha o anda Yeni Zelânda için Guadalcanal adasında can veren arkadaşlarımız için.

Evet, geldiğimize sevinmişlerdi. Japonya'nın pençeleri ülkelerine çok yaklaşmıştı. Kadın erkek sonuna kadar vatanlarını savunmaya hazırdılar. Kendi erkekleri çok uzun zaman önce uzaklara gitmişlerdi. Orta Doğu'ya.

Beşinci Deniz Piyadesi Alayı da Yeni Zelânda'ya ayak basmış, oradan da Guadalcanal'a gitmişlerdi. Arkadan biz gelmiştik. Sevinmişti Yeni Zelândalılar. Rahat bir uyku çekeceklerine inanmışlar gibi. Küstah, şımarık Amerikalılar. Ama yine de seviyorlardı bizi.

Biz de, hele **Bobo**'dan sonra nasıl seviyorduk onları!

«Sıraya. Marş Marş!»

Yeni Zelânda'da ilk yürüyüşe çıkmıştık. Kamp kapılarına kadar yarım mil, iki mil anayolda yürüyüş, oradan sağa sapıp tepelere doğru tırmanma. Dört mil kadar döne döne yükseliyordu yol. Küçük Burma yolu adını vermiştik buraya. Beşyüz metre yukardan yemyeşil tepeleri, küçük çiftlikleri ve uzaklarda da okyanusu görebiliyorduk.

Oradan koşa koşa tepeler aştık, dere yataklarına indik, tel örgülerden tırmandık, yarlardan kendimizi aşağı attık. Ormanların içinden dolanarak McKay Kampına dimdik bir yamaçtan indik.

İki günde bir değiştiriyorduk yolu. Önce kampın arkasındaki tepeye tırmanıyor, ormandan, tepelerden koşuyor, koyun çiftliklerinin arasından geçerek Küçük Burma'ya varıyorduk. Sonra dört mil döne döne aşağı iniyor, anayoldan kampa dönüyorduk.

Küçük Burma oniki ilâ onbeş mil uzunluğundaydı. Kısa ama hayatımın en çetin yollarından biri. Yeni Zelânda'da Kasım ayı yazın en sıcak ayıydı. Küçük Burma'ya tırmanırken teçhizatımız bir ton çeker, bacaklarımız çarpılır, yıkılacak gibi olurduk. Sonra bir ter boşanırdı. İnsanı bir anda sırılsıklam eden ve kurumayan ter. Çocuklar durmadan söylenirlerdi. Ter, ayaklardaki su kabarcıklarının canına okurdu.

Yolun tepede düzleştiği yerde durur yemeğimizi yerdik. Suya dikkat etmek zorundaydık. Çok su içen terli bir deniz piyadesi kusar, kusan adam da yürüyemez. Kampa dönüş için önümüzde epey yol vardı ve bu birlikte dalgacılara katlanılamazdı.

Küçük Burma'ya tırmanmak güç, inmek daha da berbattı. Yokuş aşağı inerken insanın ayakları dört mil boyunca fren görevini görür ve sırtındaki yük de her adımda beline çarpar durur. Yokuş aşağı inişlerde insan ayakları üzerinde durduğunu bile farkedemez.

Tuz hapları. Küçük bir hapın on kilo terin yerini nasıl tuttuğuna hiç akıl erdiremezdim. Hapları yavaş yavaş em, yoksa kusarsın. Sakın su içme. Tuz insanı susatır, çok su ise devirir.

Ağır teçhizat taşıdığımız günler ellerimiz parçalanıncaya kadar römorkları çeker ya da iterdik. Tepeden aşağı yuvarlanmamaları için vücutlarımızla durdurmaya çalışırdık. Portatif telsizler yirmibeş kilo ekstra yük demekti.

Sırtımızda normal hafif teçhizatla yürüyüşe çıktığımızda Burnside insanı öldüren bir hızla yürütürdü bizi. Yürüyüş delisiydi zaten. Bir gün önce içtiği bir fıçı bira vücudunun bütün deliklerinden fışkırırdı sanki. Kamp kapısına geldiğimizde 'Marş marş!' diye bağırırdı. Yüz metre kadar böyle koşar, yüz metre normal yürür, yüz metre yine marş marş yapardık. Küçük Burma'ya varıncaya kadar.

Bir gün kamptan yolun tepesine kadar hiç durmadan yürüdük. Sonra tepeden aşağı kampa kadar ve kamptan içeri tören alanına kadar koştuk.

Huxley istediği zamana sahipti. Şartlar da istediği gibi olduğu için hiç acımaksızın talim yaptırıyordu bizlere. Yolda serilip kalmış diğer birlikleri görünce alay ediyorduk yanlarından geçerken.

Yalnız kendi bildiği nedenlere dayanarak Huxley, bölük komutanımız Teğmen Bryce'i tam bir deniz piyadesi yapmaya karar vermişti. **Muhabere** takımı ile bizim takım arasında yoğun bir rekabet vardı. İki günde bir Bryce da bizimle birlikte çıkardı yürüyüşe. Diğer günler de de Çavuş Paris'in takımıyla. İki takım arasında kasa kasa birasına bahse girilirdi hangi takımın Bryce'i ilk olarak bitkinlikten yere sereceği konusunda. Sonra

da tepeye marş marşla tırmanma komutu verirdi. Bryce, geride kaldığı takdirde binbaşının canına okuyacağını bilirdi.

Huxley taburdaki herkesi ayırım yapmaksızın yürütürdü. Zaman zaman aşçılar, bandocular, sağlık hizmetlileri ve diğerleri de yürüyüşlerimize katılırlardı. Bunlar çoğunlukla yürüyüşe dayanmazlar dökülüp kalırlar, gerisin geriye kampa dönerlerdi.

«Dikkat!»

«Bölük tamam, efendim.»

«Rahat.»

Üsteğmen Bryce elindeki kâğıdı açıp Komutan'ın Birliğe yaşgünü tebrikini okudu. Geçmişin büyük başarılarından ve gelecekte bizi bekleyen büyük görevlerden söz ediliyordu. Geleneğe uyularak o gün tatil ilân edildi ve herkese ikişer şişe bira dağıtıldı. 'Yaşşa!' diye bağırarak Deniz Piyadesi Birliğinin yüzaltmışaltıncı yaşını kutladık.

«Meeee... meee,» diye Hızlı Gray seslendi yemek yerlerken.

«Mee...,» diye önündeki Burnside'a tekrarladı Torba.

«Mee...» dedi Jones.

«Mee...,» diye fırsatı kaçırmadı Lighttower.

Çavuş Burnside'a, bu dağ yollarında insandan çok keçiye benzediğini belirtmek istiyorlardı bu melemeleriyle. Son meleme daha kaybolmadan Burnside arkasına döndü. Dört isyancı havaya bakarak bulutları seyretmeye başladılar. Yemekten sonra yürüyüş için hazırlanmak üzere çadırlarına giderlerken Burnside çadıra girdi.

«Size karşı çok sert davranıyorum çocuklar,» dedi.

Çocuklar kuşkuyla baktılar çavuşun yüzüne.

«Çavuşunuzun keçi olduğunu sandığınız için çok üzüldüm doğrusu.»

«Şaka ediyorduk, be Burnside.»

«Yeğenim biz yürümeyi çok severiz aslında.»

«Yooo... bakın bunu söylemeyin,» diye Burnside elini kaldırdı. «Sizlere bir dinlenme fırsatı vermek isterim. Artık yürütmeyeceğim sizi.»

«Bir numarası vardır herhalde.»

«Bu sabah aşçı bana birşeyler söylüyordu.»

«Bulaşıkçılığa başlıyoruz galiba çocuklar.»

«Yavrularım, hiç Burnside kendi adamlarına bulaşık yıkattırır mı? O pis yağlı tencereleri temizlemek size yakışır mı hiç? Mutfak nöbetimiz geldiğinde yeteri kadar yapıyorsunuz o pis işi zaten.»

«Çavuş be, gerçekten bir günlük izin mi veriyorsun bize?»

«Amma iyi adammış be.»

«Lâğımın altındaki kapak tıkanmış,» diye Burnside devam etti. «Çocukları da çok yordum dedim kendi kendime. Lâğımda bir gün geçirirlerse rahatlarlar diye düşünüp kapağı temizlemeniz için sizin adlarınızı yazdırdım. Hattâ pisliği taşımanız için muhabere römorkunu bile emrinize tahsis edeceğim. Ama çok rica ederim işiniz bitince römorku iyice temizleyin, olmaz mı.»

Çadırdan dışarı çıkarken bizlere döndü. «Size gelince bugün ağır bir yürüyüşle Küçük Burma'ya gidip ağaçlar arasında telsiz çalışmaları yapacaksınız. Eyvallah.»

«Lâğım ha!»

«Ulan beyaz derili, başımı hep belâya soktun zaten. Dostluğumuz burada sona erdi.»

«Haydi ulan, kendin melememiş gibi kalkıp beni suçla şimdi de, beleş mi var.»

«Yahu orası berbat kokar,» dedi Hızlı.

«Bir ton gübre serpmeyi tercih ederdim,» diye Torba atıldı.

Mutfak bölümünün arkasına geçip burunlarına birer mandal sıkıştırdılar. Çukur eski, kuyu gibi bir yerdi. Bütün çöpler buraya atılırdı. Beş metre kadar aşağıda demir bir parmaklık vardı. Genellikle yukardan hortumla su sıkarak bu parmaklık temizlenirdi, ancak şimdi delik tıkanmış, kuyu içindeki çöp ve pislik iki metre yükselmişti.

Kuyunun tahta kapağını açtılar. Burunlarına çarpan koku bir anda sersemletti dördünü de. Güçlükle yanaşıp aşağı baktılar.

«Kim inecek diye kura çekelim.»

Torba gülümsedi. «Çocuklar ben oraya sığmayacak kadar iri olduğum için pisliği yukarı çekmenize yardım ederim ancak.»

Bütün gözler Jones'a çevrildi. «Bana bakmayın çocuklar, bakın bugüne kadar dost geçindik...»

«İyi ama o meleme oyununu çıkaran sendin.»

«Çocuklar demokratik yoldan ayrılmayalım. Hele oturup bir konuşalım.»

«Tamam demokratik yoldan çözümleyeceğiz öyleyse L.Q.» dedi Texas'lı. «Seçim yapacağız. Ben oyumu Jones'a veriyorum.»

«Al benden de o kadar,» dedi Kızılderili.

«Oybirliğiyle seçildin korkarım ki,» dedi Torba, Jones'a lâstik elbise ile gaz maskesini uzatarak,

Pislik çukurunda gün geçmek bilmedi. Jones demir parmaklığı bulana kadar en az yüz kova pislik çekip taşıdılar kumluğa. Sonunda Jones parmaklığı temizledi ve dışarı çıktı. Maskesini çıkarırken diğerleri aralarına bir kokarca salıverilmiş gibi öksürmeye başladılar.

«Biz bu kokuya dayanamayız, arabayı da sen temizle,» diyerek kaçtılar yanından.

Kokulu Jones sonunda her işini tamamlayıp çadırına döndü. Yolda giderken herkes çekilip kendisine yol veriyordu. Çadırdan içeri girer girmez biri, 'Çık ulan dışarı!' diye bağırdı. Bir miğfer fırlatıldı kafasına. Jones kendini güç attı dışarı. Bir an sonra çadırdan bir el uzanıp bir fırça, bir kalıp sabun ve bir havlu uzattı.

«Güller gibi kokana kadar sakın buraya ayak basayım deme.»

Sevgili Anneciğim,

Nerede bulunduğumuzu yazmamıza izin vermiyorlar. Ama çok mutlu ve sevinçli olduğumu söyleyebilirim...

«Gel bakalım, Jones. Bu mektubu sen mi yazdın?»

«Evet, efendim.»

«Gidebilirsin, Jones.»

2

Andy Hookans Wellington tren istasyonunda dolaşıp duruyordu. Kampa giden treni kaçırmıştı. Bundan sonraki tren de bir saat sonraydı.

Hava almak için istasyonun dışına çıktı. Karşıda bir yazı çarptı gözüme: SELÂMET ORDUSU KANTİNİ — Silâhlı Kuvvetlere açıktır. Andy içeri girip uzun bir tezgâhın ucundaki tabureye oturdu.

«Ne istiyorsun, Amerikalı?»

«Kahve lütfen.»

İri yarı İsveçli, kızı iyice süzdü. Hiç de fena sayılmazdı doğrusu. Uzun boylu, ince vücutlu, pek zayıf da değil... buradaki kızların hepsi gibi sarışın, kısa saçlı. Kız fincanı uzattı.

«Başka bir şey ister miydin?»

«Evet.»

«Ne?»

«Benimle konuşmanı.»

«Görev başında buna izin vermiyorlar burada.»

«Bu gece pek iş yok ama burada.»

«Tren kalkmadan az önce kalabalıklaşır. Amerikalılar acele bir fincan kahve içmeye bayılırlar.»

«Öyle mi? Benim adım Andy.»

Kız arkasını döndü.

«Şimdi aklıma geldi, bisküvi mi ne diyorsunuz, onlardan bir tane rica edecektim.»

«Uzanıp kendin de alabilirsin.»

«Güzel memleket burası.»

«Sevdiğine sevindim, ama sizin Amerikanızla kıyas kabul etmez elbette.»

«Doğrusunu istersen daha üstün bile diyebilirim.»

«Yok canım!» Kız şaşırmıştı. «Gerçekten garip bir insanmışsın sen!»

«Doğru, ama bunu anlatmama fırsat vermedin ki.»

«Sizlerin, bizleri sevmesini istiyoruz aslında. Size o kadar çok şey borçluyuz ki. Japonlar bir adım berimizde, bizim erkeklerimiz de uzaklarda çarpışıyorlar.»

«Sık sık burada çalışır mısın?»

«Haftada iki kere. Konuşmak yok demiştim ama. Başka bir müşterim bekliyor, izin verirsen.»

Kızın tezgâhın öteki ucunda bir Yeni Zelândalı havacıya kahve vermesini seyretti. Andy bu tür konuşmalardan nefret ederdi aslında. Ama gerekliliğini de bilirdi. Kızdan da hoşlanmıştı. Zamanı da çok azdı. Harekete geçmezse fırsatı kaçıracaktı. Kız ordan oraya giderken arada bir iki çift söz ediyorlardı.

«Amerikanın neresindensin?»

«Washington.»

«Başkent'ten ha?»

«Washington eyaletinden. Arada fark vardır.»

«Biz de kitap okuduk, o kadarını biliriz. Washington, Birleşik Devletlerin batı kıyısındadır ve bölgede çok miktarda odun üretilir.»

«O odunların yarısını ben kestim askere yazılmadan önce.»

«Çok ilginç. Oduncuydun demek. O kamplarda odun mu keserdiniz.»

«Evet, koca koca ağaçları devirip nehir yoluyla sevkederdik.» (Çok iyi, tezgâha doğru eğil biraz, ilgilen.) Adım Andy Hookans. Seninki neydi?»

«Pat. Pat Rogers.»

«Pat adında bir kız tanırdım eskiden.» (Bombok bir şeydi.) «Güzel kızdı. Spokane'liydi. Okuldayken epey âşıktım Pat'a.» (Koca kentte onunla yatmayan yoktu ya.)

«Dünyada Pat'lar çoktur herhalde. Küçüktür dünyamız.»

«Pat, Müttefikler arasında ahengi kurmak için bir randevuya ne dersin?» (Saldır artık, oğlum.)

«Korkarım ki imkân yok buna.» (Yapma be yavrum, üzme Andy'yi.)

«Buraya geldiğimizden beri tek bir kızla tanışmadım. Zaten kolay kolay arkadaşlık kuramam. Bir gece çıkıp sinemaya

gitmek, bir iki dans etmek isterdim oysa. Evimi de o kadar özledim ki.» (Hele seninle bir yatsam.)

«Çok teşekkür ederim, Andy, ama savaşın bu yanını pek destekleyemeyeceğim doğrusu. Tanıştığımıza memnun oldum.» (Amma da kesin konuşuyor be. Biraz daha yalvarayım, sonra kırar girerim.)

Kıza gülümsedi. Yaramazlık yaparken yakalanmış bir köpek yavrusu gibi baktı yüzüne. Kız içini çekerek içeri dolan deniz piyadelerine kahve yetiştirmeye koştu. Andy dirseklerini tezgâha dayayıp dalgın bir bakışla önüne baktı. Kızın parmağındaki yüzüğü gördü o an. (Evliymiş be!) Kepini düzeltip tabureden indi. Kız kendisini tezgâhın öteki ucunda karşıladı.

«Andy.»

«Efendim?»

«Biraz naz etmeme darıldın mı? Sinema ile dans çok hoşuma gitti aslında. Yıllar var ki dışarı çıkmıyorum. Sözüne inanabilir miyim?»

(Eh, bu hikâyeyi çok dinledik, abla. Orta Doğu'daki kocanı özledin, değil mi? En son dün gece dışarı çıktığına bahse girerim.) «Bana güvenebileceğini göreceksin. Hele yolu göster de. Perşembe akşamı izinliyim. Saat altı sularında burada olurum, tamam mı?»

«Yerime birini bulmak gerekecek, ama nasıl olsa bulurum.» (Garantisi var bulursun, Andy evli kadınlara bayılır, alışmış olurlar.)

«Nerede buluşalım?»

«Selâmet Ordusu Kadınlar Oteli'nde. Nelson Alanında.» (Selâmet Ordusu Oteli mi... pekâlâ, ne yapalım başka bir otel odası buluruz biz de.)

«Perşembeye görüşürüz o halde, teşekkür ederim, Pat.» (Bir de yatakta görelim bakalım havan nasıl.)

Yeni Zelânda'ya vardıklarından bir hafta sonra yepyeni bir ışıkta gördüm takımımı.

Burnside ile McQuade bir gece önce içkiyi biraz fazla kaçırmışlardı. Bizim yürüyüşçü neredeyse yıklacaktı yolda. Küçük Burma'ya varmış yolun yarısını aşmıştık. Burny mola ve-

rerek ter içinde yol kenarındaki bir ağacın dibine çöktü.

«Haydi, Burnside, ne oldu sen de muhallebileştin bakıyorum.»

«Dört mil sonra böyle yıkılırsan ikinci taburun rekorunu nasıl kıracağız?»

«Haydi, Burny, izin trenini kaçırmayalım.»

Birden bir şeyin farkına vardım. Takımdaki çocukların herbiri aynı hızı sürdürebiliyordu artık. Sırtlarında taşıdıkları yükün hiçbir önemi yoktu. Artık molalarda yüklerini indirmek zahmetine bile katlanmıyorlardı. Kamptan dolu olarak çıkarılan mataralar hemen hemen yine dolu olarak kampa dönüyordu. Huxley istediğini elde etmişti.

Yürüyüşten sonra soğuk duşa koşardık. Sıcak su hakkımız olmayan bir lükstü. Buz gibi su kiri teri akıtır götürürdü, hemen ardından da izin gelirdi. Bir meyhanede, ya da Wellington'da bir kızla buluşulurdu. İçerler, yatarlar geceyarısı kalkan trene yetişirlerdi sonra. Tren hep dolu olurdu. Kimi zaman yol boyunca ya yerde ya da bagaj filesinde yatıp uyurlardı. Saat üçte bitkin bir halde yataklarımıza serilir sabah altıda yeni bir günün yürüyüşüne ve akşam iznine uyanırdık.

Kalk borusu, yoklama, yemekten önce iki mil koşma. Teçhizatın temizlenmesi ve yürüyüş.

Muhabere eğitimi yapardık. Radyo ile, telsizle, telefonla, işaret fişeği ile, levhalarla, semaforla, akla gelebilecek her yöntemle. Adımız gibi bilirdik Mors alfabesini. Aletleri gözü kapalı söküp takardık.

Selâmet Ordusu Kadınlar Oteline doğru yürürlerken Pat güldü.

«Çok iyi vakit geçirdim, Andy. Seninle çıktığıma gerçekten sevindim.»

«Ben de. Yakında yine çıkarız, olmaz mı?»

«Sen istersen. İyi bir oduncu olur muyum dersin?»

«İyi bir şey olursun ama...» Andy yavaşladı. «Sırtımda yük olmadığı zaman soluğum kesiliyor yahu. Burnside için esaslı bir yürüyüş eşi olursun, siz kadınlar tepeye çıkarken yolda gittiğinizden daha hızlı yürüyorsunuz yahu.»

Otelin dış kapısına varmışlardı, Andy kapının sürgüsünü çekti, kızın koluna girdi yürümeye başladılar. Otele döndürülmüş büyük binanın yakınına gelince kız durdu.

«İyi geceler, Andy. Çok memnun oldum.» Elini uzattı. Andy kızı kavrayıp öptü. Kız erkeği itti. «Bu güzel geceyi bozma, Andy.»

«Haydi, Pat, numarayı bırak.»

«Efendim?»

Kızı tekrar kendisine çekti. Kız direndi. «Kes artık, Andy. Lütfen!»

Andy kızı bırakıp acı acı güldü. «Senin de diğerlerinden farkın yokmuş,» dedi. «Güç elde edilebilir numarası. Yıllardır ilk olarak dans etmeymiş, bilmem neymiş...»

«Artık gitsen iyi olacak, Andy.»

«Deniz Piyadelerinle ne yaptın şimdiye kadar? Kuzey Afrika'da terleyen kocanın ardından mı ağladın?»

«Kocam iki yıl önce Girit'te öldü,» dedi Pat.

Kız aceleyle kapıya yürürken Andy birden sönüp kalıvermişti olduğu yerde.

Sakin, yumuşak bir Yeni Zelânda Pazarıydı. Kamp nöbeti ikinci taburundu. Yemekten ve kiliseden sonra çadırlarına döndüler. Teçhizatlarını temizlediler, deriler parlatıldı, giyecekler yıkandı, üniformalar ütülendi. Sonra oturup çene çalmaya başladılar. Evleri hakkında kadınlar hakkında. Guadalcanal'daki savaşlar üzerine söylentiler, nereye gönderilecekleri üzerine söylentiler. Hemşire Mary Bölük Karargâhına yazı makinesinde bir hikâye yazmaya gitti. Kızılderili ile Torba sokakta at nalı atmaca oynuyorlardı. Andy, Danny ve Ski dışında diğerleri de tören alanında top oynamaya gittiler.

Danny botlarını giydi, kütüklüklerini mermiyle doldurdu.

«Ne yapıyorsun, Danny?»

«Tepelere çıkacağım. Son yürüyüşte bir çiftçi orada yaban domuzu olduğunu söylemişti.»

«Nerede?»

«On mil kadar ötede.»

«Ulan haftanın altı günü yürüyorsun yetmiyor mu be?»

«Yürümediğim zaman rahatsız oluyorum.»

«Kraldan çok kralcı olmaya başladın... dur, bekle ben de geliyorum.»

Çadırın kapısına yürüdüler. «Sen de gelir misin, Ski?» Bakışlarını çadırın tavanına dikmiş olan Tüy Siklet cevap bile vermedi.

«Mataramı doldurayım,» dedi Andy. «Mac'a da haber vereyim. Şu Ski'nin durumu çok üzüyor beni.»

«Kahrolası kadınlar yüzünden, ne olacak.»

Muslukta mataralarını doldurdular. Sonra mutfağa gidip aşçıdan birkaç sandviçle biraz kahve aldılar.

«Danny?»

«Efendim.»

«Hayatında hiç bir kimseden özür diledin mi?»

«Andy, ne biçim bir soru bu? Elbette.»

«Çok mu?»

«Pek çok.»

«Yeni bir şeye pişmansan gidip özür diler, pişman olduğunu söyleyebilir misin?»

«Tabiî.»

«Hiç bir kadından özür diledin mi?»

«Bu soruları neden soruyorsun, Andy?»

«Hiiç. Merak ettim de.»

Andy Hookans, Selâmet Ordusu Kantinine girip çevresine bakındı. Pat Rogers her zamanki gibi tezgâhın arkasındaydı. Tezgâhın önünde kimse kalmayıncaya kadar bir kenarda ping pong oynayanları seyretti. Sonra kıza yaklaştı. Kız, erkeği görünce sırtını döndü. Andy kızardı.

«Pat, bir şey söylemek istiyorum.»

«Lütfen buradan çıkıp gider misin, Amerikalı. Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok.»

«Bak, buraya neden geldiğimi söylememe izin vermezsen yanına gelir saçından yakaladığım gibi dışarı sürükler zorla dinletirim.»

«Yavaş ol.»

«On saniye sonra yanına geliyorum, Pat, Lütfen. İki dakika konuşup gideceğim.»

Kız odaya bakınca bakışların kendilerine çevrilmekte olduğunu gördü. Nefretle göğüs geçirdi. «Bak seni uyarıyorum. Amerikalı. Başıma belâ kesilmeni istemiyorum. Çirkin bir sahne olmaması için yapıyorum bunu.»

Kantinden dışarı çıktılar. Andy'nin yüzü kıpkırmızıydı, ne diyeceğini bilemiyordu. Kızın gözlerinin içine baktı. «Pat... bu yaşıma kadar hayatımda kimseden özür dilememiştim.»

Kız suratını çevirdi.

«Ama şimdi senden özür diliyorum ve pişman olduğumu söylüyorum... Ve bunu sana söyleyinceye kadar da rahat edemedim.» Birkaç saniyelik bir sessizlik çöktü aralarına. «İşte bütün söylemek istediğim buydu,» diye fısıldadı Andy.

«Teşekkür ederim, Andy. Hepimiz zaman zaman yanlışlıklar yaparız.»

«Bir daha benimle çıkmanı beklemiyorum, seni suçlayacak da değilim... ama bunu kabul etmeni rica ederim.» Küçük bir paket tutuşturdu kızın eline. «Yanlış bir şey gelmesin aklına. Sana yalnızca... ne bileyim ben işte... şey.»

«Özür dilemeni kabul ederim Andy, ama senden hediye alamam.»

«Yalvarırım al, bir daha seni hiç rahatsız etmeyeceğim.»

Kız paketi açtı. Kutuda iki tane çok güzel küpe vardı. «Ne güzel şeyler bunlar, Andy.»

«Arasıra takarsın belki?»

«Elbette. Çok teşekkür ederim, Andy. Bunu yapmanın senin için kolay olmadığını biliyorum.»

Andy elini uzattı. «Teşekkür ederim. Ben gideyim artık.» Kendi kendine küfürler ederek yürümeye başladı.

«Andy,» diye seslendi Pat.

«Efendim.»

«Gelip bir fincan kahve içsene. Az sonra nöbetim bitiyor, eve kadar birlikte yürürüz.»

3

Marion Hodgkiss mutlu bir deniz piyadesiydi. Her postada mutlaka Rae'den bir mektup ya da bir paket çıkardı. Çoğu kitap ve örülmüş çorap, kazak gibi şeylerdi bunlar.

Marion'dan hepimiz gurur duyuyorduk. Her birlikte bir yazar bulunmazdı. Görev dışndaki her dakikasını Pucchi'nin bürosunda yazı makinesinde geçirir, memleketindeki dergiler de bu hikâyelerini kapışırlardı. Hele birlikten ayrılmamak için halkla ilişkiler bölümünün teklifini reddedince gururumuz bir kat daha arttı.

İspanyol Joe ile arasında hiçbir şey olmadığını bildiğim halde yine de Gomez'in o kara gözlerinin ardında bir nefret ateşinin yandığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu yolculuk sona ermeden bu ikisi arasında ciddi bir iş çıkacağından korkuyordum.

Terfiler gelmişti. İspanyol Joe ile Kızılderili dışında hepsi birinci sınıf er oldular. Danny de onbaşılığa yükseltilmişti.

Danny koluna yeni şeridini diktikten sonra endişeli gözlerle çevresine bakındı. Deniz Piyadesi geleneğine göre rütbe alan her ere aldığı rütbeye göre koluna bir yumruk indirilirdi. Onbaşı olduğuna göre Danny herkesten ikişer yumruk yiyecekti. Sıra bana geldiğinde kolunun tutar yeri kalmamıştı. Teknisyen Başçavuş olduğumda bütün bölükten altışar yumruk yediğimi hatırlayarak ben de yumruklarımı indirdim. Danny son yumruğu da yedikten sonra derin derin içini çekti ve yine geleneğe uygun olarak hepimizi bira içmeye çağırdı.

L.Q. Jones fulârını düzelterek Hızlı Gray'ın yatağına doğru endişeli bir ifadeyle yürüdü. Wellington'da randevuları vardı. Texas'lı ayakkabılarını kendisine özgü biçimde ağır ağır fırçalıyordu.

«Haydi be, Hızlı. Acele et biraz, treni kaçıracağız.»

«Sakin ol, babalık. O dişi kurtlarla buluşacağız nasıl olsa, hiç merak etme sen.»

«Hey, Tex... geçen seferki iki cadıyla mı çıkıyorsunuz?»

«Evet.»

«Onlara Wellington'un cadı kızkardeşleri diyorlarmış diye duydum.»

«Yahu ben artık bu yabancı karılardan bıkmaya başladım,» diye Torba oturduğu yerden atıldı. «Geçen gece elime bir karı geçirdim, ulan donunu indirtene kadar bir saat uğraştım be.»

«Evet, hepsi öyle.»

«Şöyle bir ipek donum olsaydı. Bu uzun donlarla insanın canı çıkıyor be.»

«Susun be!» diye bağırdı Danny. «Duvarda karımın resmi asılı, görmüyor musunuz?»

«Hızlı! Geliyor musun gelmiyor musun, açık konuş.»

«Sakin ol, oğlum, sakin ol.»

Andy, Selâmet Ordusu Kadınlar Otelinin bahçe kapısını açtı.

«Biraz tepelere doğru yürüyelim. Canım yatmak istemiyor daha.»

Sokağın sonuna kadar yürüyüp döne döne tepeye tırmanan yolda yürümeye başladılar. En tepede dimdik yarın önüne konulmuş beton korkuluğun önünde durdular. Andy altlarında sakin yatan kente baktı. Uzaklarda limanı dolduran gemiler görünüyordu.

«Amma da güzelmiş burası,» dedi Andy. Soluk soluğa kalmıştı.

«Muhallebi çocuğu sen de!»

Korkuluğa dayanıp aşağıya baktılar. Andy iki sigara yakıp birini Pat'a uzattı. Pat korkuluğun üstüne oturup sırtını lâmba direğine dayadı.

«Bir filmde kahraman sigaraları hep böyle yakardı,» dedi. «Birinin aynı şeyi benim için de yapmasını hep isterdim.»

«Üşüyor musun?»

«Biraz serin.»

Andy, kolunda taşıdığı kaputunu açıp kızın omuzlarına yerleştirdi. «Teşekkür ederim.»

Mutlu mutlu sigaralarını içtiler. «Yeni Zelânda'nın Avustralyanın hemen yanıbaşında olduğunu sanırdım,» dedi Andy. «İnsan ne garip şeyler düşünüyor. Tıpkı buradaki insanların Amerika'da doların ağaçtan toplandıklarını ve her şeyin motorlu olduğunu sanmaları gibi.»

«Oteldeki kızlar... tüh, söylemesem daha iyi olacak ya...»

«Madem ki başladın sonunu getir bari.»

«Kızların çoğu bir Amerika'lı yakalamaya bakıyorlar. Sizler de aslında bu konuda hiç yardımcı olmuyorsunuz ya. Bizim erkeklerimiz bunca yıldır uzaktayken, bu üniformalar ve bu harcamayla karşımıza çıkınca...»

«Epey küstah sayılırız, biliyorum.»

«Çok doğru. Biz bu kadar ilgi görmeye alışkın değiliz.»

«Savaş herşeyi altüst ediyor, Pat. İnsanlar burada neler olup bittiğini bilmiyorlar. Memleketteyken bütün gücümüzle çalışmaktan falan söz ederdik. O kelimelerin ne anlama geldiğini ancak şimdi anlıyorum. Çok büyük bir yenilgiye uğradınız sizler.»

«Hoş bir şey değildi, Andy. Girit, Yunanistan ve şimdi de Kuzey Afrika. Giritte bizi kıstırdıkları zaman gazetelerin ölü ve yaralı listeleri sayfalarca sürüp gitmişti.»

«Burada herkes bir yakınını kaybetmiş, Pat. Kolay bir şey değil bu... ama ben en çok cesaretini seviyorum sizin. Herşeyi öylesine sakin kabul ediyorsunuz ki. Kemerinizi biraz daha sıkıyorsunuz hepsi o kadar. Büyük insanlarsınız... Kocan nasıl bir insandı, Pat?»

«Don mu? Sıradan bir genç. Uzaktan akraba olurduk. Soyadımız bile aynı idi. Gittiği zaman evleneli henüz altı ay olmuştu...»

«Özür dilerim, konuyu değiştirelim.»

«Yeni Zelânda'yı seviyorsun, değil mi, Andy?»

«Evet. Herkesin bu sakin davranışını, işi oluruna bırakışını da seviyorum. Gerçek zengin ve gerçek yoksul diye bir ayrımın olmamasını seviyorum. Burada herkes, hattâ Maori'ler bile aynı değerde.»

«Biz Maori'lerle gurur duyarız. Ne de olsa ele geçirdiğimiz bu ülke onlarındı.»

«Sana bir şey söyleyeyim mi, Pat. Bizim burada olmamız iyi değil. Çok kimse Amerikalılar gibi olmak istiyor. Doğru değil oysa bu. Doğru olan sizin yaşamınız.»

«Andy, ne biçim konuşma bu?»

«Üniformamdan gurur duyuyorum. Dünyada benim arkadaşlarım gibi insan bulunmadığına inanıyorum... ama yine de ne ülkem bana bir şey borçlu ne de ben ülkeme... ne bileyim böyle bir his var içimde işte.»

«Ne biçim konuşuyorsun öyle, Andy? Kimi zaman beni korkutuyorsun diyebilirim. Hele kadınlar konusundaki fikirlerin...»

«Uzun bir hikâye bu. İlginç de değil üstelik.» Sigarasından son bir nefes çekip izmariti ezdi.

«Pat?»

«Efendim.»

«Ben çok mu kötüyüm?»

«Son üç haftanın ilk buluşmamızdan çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim.» Güldü.

«Ciddi misin?»

«Fikrimi değiştirdiğime memnunum, Andy.»

«Bak, sana bir şey söylemek istiyorum. Kızmak yok ama.... Saygısızlık etmek istemiyorum aslında.»

«Söyle bakalım.»

«Yakında Şükran Günü'nü kutlayacağız, Pazartesine kadar izinli olacağım. Seninle birlikte bir yere gitsek... ayrı odalarda kalırız... bir şey düşündüğüm yok. Kamptan da, Wellington'dan da Deniz Piyadesinden de bir iki günlüğüne uzaklaşmak istiyordum. Belki de Güney Adalarından birine gidebilirdik.»

Pat gülümsedi. «Çok hoş bir şey bu, Andy.»

«Sahi mi? Gerçekten gelir miydin?»

«Ben de evimden çok uzak kaldım, Andy. Bir yıl oldu evden ayrılalı. Babamın Masterton yakınlarında bir çiftliği var.»

«Ciddi mi söylüyorsun? Sen çiftçi kızı mısın?»

«Eh, öyle sayılır. Don öldüğünde ayrıldım çiftlikten. Tek başıma olmak istiyordum. Kardeşim Timmy'yi de kaybettiğimizi duyunca... bir daha dönmek istemedim işte. Doğrusunu is-

tersen Yeni Zelânda'da kaçacak pek bir yer yoktur, Andy.»

«Böyle bir şeyden kaçacak yer dünyanın hiçbir tarafında yoktur, Pat.»

«İyi olur, Andy. Ben de ana babamı görmek istiyordum. Senin yanımda olman bana güç katar. Tony ile Ariki bakalım yine eskisi gibi güçlüler mi?»

«Onlar da kim?»

«Timmy ile benim atlarımız. Ariki, Maori dilinde bir kelime. Biz küçükken babam bizi Masterton'da ayda iki kere sinemaya götürürdü. Amerikalı kovboy Tom Miks kardeşimin hayallerine giren kahramandı. Onun için atına Tony adını koydu. Ama bu senin iznini berbat eder, Andy. Benim ailem ve bütün Rogersler... Dağ taş Rogers doludur oralarda.»

Andy, kızı kucaklayıp yere indirdi.

«Pat, çok hoş bir şey bu... inanılır gibi değil... sanki...»

«Sanki ne?»

«Hiç bir şey.»

«Söyle.»

«Evime gitmek gibi bir şey diyecektim.»

Tren, Masterton istasyonuna girerken Andy huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Belki ellinci kere kendine çekidüzen verip sonuncu sigarasını da yere atıp topuklarıyla ezdi. Vagondan inip çevresine bakındı. Pat'ın kendisine doğru koştuğunu görünce rahatladı, gülümsedi. Pat'ın üzerinde pantolon, herhalde babasının olan kalın ve bol bir kazak, ayaklarında çizme vardı. Saçlarını atkuyruğu yapıp tepesinde toplanmıştı. Taptazeydi.

«Halim felâket, değil mi?» dedi. «Üstümü değişecek zamanım yoktu. Haydi yürü, posta arabasını beklettim. Bay Adams köpürüp duruyor.» Erkeğin elinden tutup istasyondan geçerek kaldırıma yanaşmış duran büyük bir kaptıkaçtıya doğru koştu. Arabanın üstüne iri harflerle POSTA diye yazılmıştı. Bay Adams öfkeyle yüzünü buruşturarak cep saatına baktı. Sonra başını çevirip kasketinin ön tarafındaki armayı işaret etti.

«Tam ondört dakika, yirmiiki saniye geç kaldık, Bayan Rogers. Bütün vadi ayağa kalkacak.»

«Sakın ona aldırayım deme, Andy. Dört yaşımdan beri Bay

Adams'ın saatini çıkartıp söylendiğini bilirim.»

Andy, çantasını arabanın üstüne atıp iki sandığın arasına bağladı.

«Haydi gidelim. Benim adım Adams. Buraların posta hizmetleri müdürüyüm.»

«Hookans. Andy Hookans.» İki adam el sıkıştılar.

Pat ile Andy zaten ağzına kadar yüklü arabanın arka tarafına iki tavuk kümesinin arasına sıkıştılar. Bay Adams çiftçi karıları için aldıklarının listesini son bir kere kontrol etti.

«Ben bunu posta arabası sanmıştım.»

«Başka bir şeye mi benziyor yoksa?»

Bay Adams direksiyonun başına geçip çok tehlikeli bir uçuşa hazırlanan bir pilot gibi ön tabloyu gözden geçirdi.

«Sen onu bir de eski önden çevrilen Ford'la görseydin,» diye güldü Pat.

Saatine son bir kere bakan yaşlı adam arabayı hareket ettirdi. Kasaba, filmlerdeki eski Batı kasabalarını andırıyordu. İki taraflı dükkânların arasında tek bir cadde. İkinci katlar da ev olarak kullanılıyor, çok az otomobil vardı. Alışveriş edenler Yeni Zelândalılara özgü uzun adımlarla yürüyorlardı. Herkesin altında bir bisiklet vardı.

Kasabadan çıktıktan sonra asfalt bir yolda ilerlemeye başladılar. Artık önlerinde yemyeşil otlaklar, alçak tepeler ve sayısız koyun sürüleri uzanıyordu. Her çiftliğin önünde duran Bay Adams kapıda kendisini bekleyen kadınlara mektupları ve siparişlerini veriyor, kadınların dedikodularını kocaman cep saatine bakarak kısa kesiyordu. Posta zamanında yetişmeliydi.

Bir süre sonra bir kapı önünde durdular. Kapının ardında yıllardır geçen arabaların tekerleklerinin açtığı bir yolun üç yüz metre kadar ilersinde iki katlı, eski ama taze boyalı bir ev vardı. Evin bir yanında kocaman bir baca yükseliyor, pencerelerinde dantelli perdeler ön yüzünü süslüyordu. Evin yanında bir yemlik ve kocaman bir ahır vardı. Bir yanda da çiftlik aletlerinin saklandığı depo. Ardında da ağaçlıklı bir tepe. Tepenin eteğinde sürülmüş tarlalar uzanıyordu.

Andy kapının üstündeki tabelâya baktı. **Enoch Rogers.** Kapı gıcırtıyla açıldı.

«Beğendin mi?» diye sordu Pat.

«Evet,» diye fısıldadı Andy. «Evet.»

Çayırda atlarını dört nala sürerek Enoch Rogers'in çiti onardığı yere geldiler. Andy atından atlayarak Pat'ın inmesine yardım etti. Tony'yi okşadı.

«Aferin Tony. Bu kızlara bizi yenik düşürmeyeceğini biliyordum.»

«Seni sevmiş olmalı,» dedi Enoch. «Yoksa yabancılara kolay kolay alışmaz.» Zayıf yapılı, uzun boylu bir adamdı. Yüzü meşinleşmiş, kırış kırıştı, ama yine de Yeni Zelândalılara özgü o güzelliğe sahipti. Geniş kenarlı bir sarı hasır şapka kırlaşmakta olan saçlarını örtüyordu. Adam tulumunun cebinden mendilini çıkartıp yüzünden akan terleri sildi. Elleri nasırlı, kollarının damarları kabarıktı.

«Eh Petty, Andy'ye her tarafı iyice gösterdin mi?» Ağzından hiç eksik etmediği piposunu dudaklarının öte yanına kaydırdı.

«Sabahtan beri gezmediğimiz yer kalmadı, efendim. Atlarla pek başım hoş değildi zaten.»

«Pekâlâ biniyorsun, oğul.»

«Teşekkür ederim, efendim.»

«Patty senin oduncu olduğunu söyledi.»

«Öyleydim, efendim.»

«Sahi mi? Gel bak sana bir şey göstermek istiyorum.» Kıskacı ile çekicini cebine yerleştirip iki tel arasından geçti. Andy elini tahta direğe dayayıp çitin üstünden atladı.

«Timmy de böyle yapardı,» dedi adam. «Geliyor musun, Patty?»

«Ben anneme çay için yardım edeceğim,» diye kız Ariki'ye binip Tony'nin dizginlerini aldı. «Tony'yi ben götürürüm, Andy.»

«Kız biraz çekingen,» dedi adam. «Çektiklerinden sonra hak vermemek imkânsız. Ama aslında o da bütün Rogersler gibi seviyor bu toprakları. Wellington'a kaçmış olması aksini kanıtlamaz.»

Yarım mil kadar çitin yanında yürüdükten sonra dik bir yamaçtan inip sığ bir dereden geçtiler. Derenin karşı tarafında üç dört dönümlük küçük bir orman vardı. Ormanın ardındaki te-

peye tırmandılar. Buradan millerce ötesi görünüyordu.

«Bu toprakları oğlum Timmy için satın almıştım,» dedi adam. Piposunu yaktı. «Şimdi hepsi Patty'nin.»

Andy şaşkına dönmüştü. Tepeden yukarı göğe baktı. Bulutlar uçuşuyordu başının üstünde. Toprağın göğe yükseldiği, hiçbir şeyin kötü olmadığı, kötü olan hiçbir şeyin olamayacağı izlenimine kapıldı birden. Tatlı bir düş görüyormuşçasına Enoch, Andy'yi ağaçların yanına indirdi.

Küçük bir meşe ağacına saplanmış paslı bir balta gördü. Baltanın üzeri yosun kaplıydı. Enoch acı acı baktı ağaca. «Oğlum gitmeden önce baltayı vurdu,» diye anlattı. «Döndüğünde bu toprağı temizlemeye söz vermişti.»

Andy, bir orman insanının alışılmış hareketiyle baltaya uzandı.

«Korkarım ki orada donup kalmıştır, Andy.»

Andy iri elleriyle kavradı baltanın sapını. Bir iki kere zorladıktan sonra çıkardı. Andy, parmağını baltanın keskin tarafına sürtüp avuçlarına tükürünce Enoch geri çekildi. Az sonra sakin tepeler baltanın sesiyle inliyordu.

Meşe çatırdadı. Andy bütün gücüyle ağaca yüklendi ve yere devirdi. Doğrulup elinin tersiyle yüzündeki terleri sildi.

«Epey güçlü ellerin var oğul... Bu toprağı günün birinde temizleyecek de senin gibi bir insan olacaktır.»

Andy baltayı ağacın kütüğüne sapladı ve çiftliğe doğru yürüdü.

Bayan Rogers, Andy'nin önüne bir tabak dolusu kızarmış piliç koydu. «Patty kızarmış pilici çok sevdiğini söylemişti. Bizim koyun etimizden bıkmışsınızdır artık.»

«Bayan Rogers bu kadar zahmete girmemeliydiniz,» diyen Andy pilicin bacağını yakalamıştı bile.

«Umarım ki iyi olmuştur, hayatımda ilk olarak bu şekilde pişirdim. Tarifini almak için en az beş kişiye telefon ettim.

«Bay Rogers,» dedi Bayan Rogers. «O dolabın yanına bile gitmem ben. Daha bu sabah bir şişe daha patladı. Bir kadın için emniyetli bir yer değil orası.»

«Ah, ne kadınsın sen,» diyerek Enoch yerinden kalktı.

Tam o anda kapı açıldı ve altı kişi girdi içeri. Rogerslerden biri olduğu halinden belli olan bir adamla yusyuvarlak karısı ve yusyuvarlak dört çocuğu.

«Ben Amca!» diye haykırdı Pat.

«Patt sevgilim, seni görmeyeli çok oldu, ne kadar özledik bilsen.»

Bayan Rogers, Andy'nin kulağına eğildi. «Bu gece hazırlıklı ol, oğlum. Burası dolup taşacaktır.»

«Sakladığın o Amerikalı Deniz Piyadesi nerede, Patty?»

Enoch, şöminenin önünde yatan köpeğini okşayarak karısına döndü. «İyi toprak, iyi bir kadın ve iyi bir köpek. İşte insanı mutlu eden şeyler. Biz Rogersler kentlilerin yaşayışlarına hiç akıl erdiremeyiz. Buradan başka bir yerde yaşanabileceğini düşünemeyiz bile.»

«Bizi sıkıcı bulmuşundur,» dedi Bayan Rogers. «Hele bütün ailenin hep birden gelmesi seni şaşırtmış olmalı. Ama Patty buradan gideli o kadar çok zaman geçmişti ki. Hayat burada çok ağır akar, bir araya gelmek için bir neden ararız. Kadınlar konuşmaktan erkekler de birlikte içmekten hoşlanırlar.»

«Hepsi çok iyi insanlardı. Beni beğendiklerini umarım.»

«Hah! Hepsi de Patty'nin enselediği erkeğin nasıl bir şey olduğunu görmeye gelmişlerdi.»

«Baba!»

«Hem de Amerikalı bir Deniz Piyadesi.»

«Bay Rogers, çeneni kapatsan iyi edersin, zavallı çocuğu utandırıyorsun.»

«Öyle bir şey, hanım. Dugger ile Ben'e bu çocuğun ağacı nasıl devirdiğini anlattığımda gözleri faltaşı gibi açıldı.»

Şöminede ateş giderek sönüyordu.

«Durumumuz çok mutluluk verici değildir, Andy. Çocuklarımızın pek çoğu bir daha dönmemek üzere gittiler. Bir kısmı da Londra gibi kentlerin hızlı yaşamına ayak uyduruyorlar. Bir daha buraya dönüp hayvancılık yapmak istemeyeceklerdir. Bir kısmı da Yunan kızlarıyla evlendiler. Yeni bir kana ihtiyacımız var burada.»

Enoch kalkıp karısının yanına gitti. Elini omzuna koydu.

«Haydi, kadın, kalk yatalım da gençlere şu ateş sönmeden biraz başbaşa oturma fırsatı verelim.» Kapıdan çıkarken iyi geceler dilediler gençlere.

«Zavallı Andy,» dedi Pat. «İyi becerdin bu işi. Epey sıkıntılı saatler geçireceğini söylemiştim sana.»

«Fevkalâde insanlar bunlar, Pat. Çok talihlisin. Beni sevdiklerini umarım.»

«Bir ağaç devirdiğin ve onlarla oturup bir fıçı bira içtiğin sürece severler seni. Babam ile anneme aldırış etme. Beni evlendirmekten başka düşünceleri yok.»

Andy oturduğu yerden kalkıp ateşin yanında yerde oturan kızın yanına çöktü. Kız erkeğe yaslandı. «Dünyada böyle bir yer ve böyle iyi insanlar olabileceğini hiç aklıma getirmemiştim, Pat.» Kızın yanağına dokunup yüzüne baktı. «Pat... Pat, şekerim...» Kızın kolları erkeği sıktı ve dudakları birleşti.

«Sevgilim,» dedi Pat.

«Pat, bir tanem.»

Kız geriledi. «Yapmamalıyız. Hayır, olmaz.»

Andy kalkıp kızın da kalkmasına yardım etti.

«Bana kızma, Andy.»

«Anlıyorum, Pat... İyi geceler.»

Andy'nin yatağına yaklaşıp kaburgalarına bir yumruk indirdim. «Hey, aptal herif, büroma kadar gel bakalım.»

Andy günlük üniformasını giyip peşimden geldi. Telsiz odasına girdik. Işığı yaktım, masanın başına oturdum. Andy manipleye basarak şifreyle bir şeyler yazdı. Parmaklarından ne yazdığını anlayabilmiştim: **Pat Rogers.**

«Ne var?» diye sordu.

«Dünkü eğitimde berbattın, koskoca problemi berbat ettin.»

«Kırk yılda bir olur böyle şeyler.»

«Geçen hafta da aynı şey oldu. Topçu hırsından küplere biniyor.»

«Bırak beni, Mac.»

«Neden bırakacakmışım? Şükran Gününden sonraki üç günlük izinden sonra bir daha kendine gelemedin. Ne düşünüyorsun, aklını karıştıran ne, anlat bakalım.»

«Papaza gittim zaten. Düzeleceğim.»

«Papaza falan gitmemişsin, sordum kendisine.»

Andy öfkeden kuduracak gibiydi. Ben kapının yanında durmuş, kaçmasına engel olmak için bekliyordum. Bu işi çözümlemeye kararlıydım. Dünyanın en iyi telsizcisi değildi ama güvenilir bir insandı.

«Bir kadın işi,» dedi sonunda.

«Ne olacak yani, hangimizin böyle bir ilişkisi yok ki?»

«Bu başka.»

«Biliyorum, hepsi başkadırlar zaten.»

«Konuşmanın ne yararı var sanki?»

«İçindekileri dök, Andy.»

«Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?»

«Bunu sormayacak kadar iyi tanırsın beni.»

«Mac... çıldırıyorum onun için. Kendimi daha akıllı sanırdım oysa. Onu düşünmeden bir dakikam bile geçmiyor.»

«Andy, kadınlara karşı bu düşmanlığın nereden geliyor, onu anlatsana biraz.»

Kalkıp pencereye doğru yürüdü, bir sigara yaktı. «Uzun bir hikâye, ilginç de değil.»

«Bir kere anlatırsan belki de rahatlar, her şeyi başka bir ışık altında görürsün ama.»

Anlatıp anlatmamaya karar vermeden bir süre oturup düşündü.

«Babam ben üç yaşındayken ölmüş,» diye başladı sonunda. «Nehirde karışan kütükleri ayırmak isterken ezilip ölmüş. Dört yaşımdayken bir hayırsever kurumu beni annemin elinden aldı. Benimle küçük kardeşimi üçüncü sınıf bir otel odasında kilitli bulmuşlar... iki gündür açmışız... kardeşimin altı değiştirilmemiş... annem sarhoşmuş... bölgedeki bütün oduncularla yatardı...»

«İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin.»

«Buna beni sen zorladın, Mac. Beni yerleştirdikleri evden kaçıp ormancı kampına gittim. Oniki yaşındaydım o zaman. Yerleri silip süpürdüm, yemek taşıdım. Oniki yaşında bir çocuktum, bütün gün oduncuların kadınlar hakkında pis pis konuşmalarını dinlerdim. Onaltı yaşıma gelince ben de artık ağaç-

ları devirmeye ve ayda bir kasabaya inip içmeye, orospularla düşüp kalkmaya başlamıştım. Annem gibi kadınlarla.»

«Hepsi sanki yaptıkları işten çok hoşlanıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Oysa bütün düşündükleri insanı uyutup cebinden parasını çalmaktı. Sırtüstü yatarlar insanın yüzüne baka baka içlerini çekerler, ne müthiş bir erkek olduğunu söylerlerdi. Küçük kardeşim benim kadar talihli çıkmadı. Zayıf ve çelimsiz olduğu için yerleştirildiği evde kaldı. Öyle bir kafası vardı ki, Mac. Tıpkı bizim Hemşire Mary gibi. Okumasını hep yeni şeyler öğrenmesini severdi. Kendisini okutmak için para biriktiriyordum.»

Andy'nin omuzları çökmüş yüzüne bitkin bir ifade gelmişti. Sesi titriyordu.

«İyi bir çocuktu, hiçbir pisliğe bulaşmadı. Elimden geldiği kadar öyle kalmasına çalışıyordum. Sonra tam bir kahpeye tutuldu. Kadın birinden hamile kalıp suçu kardeşime yükledi. Evlendiler. Öyle kafaya sahip bir çocuk, Mac. Öyle bir kadınla yaşamak, haftada otuz dolara bir dükkânda tezgâhtarlık yapmak... Daha ancak onsekiz yaşında, Mac...»

Hoş bir hikâye değildi. Neler hissettiğini çok iyi anlıyordum şimdi. «Peki sonuç?» diye sordum.

«Bilmiyorum, Mac. Bilemiyorum.»

«Andy sen kendini ne sanıyorsun? Tanrı mı? Her kadının orospu olduğunu düşünerek yaşamaya devam edemezsin.»

«Öyle düşünmüyorum,» diye sözümü kesti. «Onun hakkında öyle düşünmüyorum. O, öyle değil bak.» Utançla önüne baktı. «Onu tavlamaya çalıştım ama olmadı. Peşinden ayrılmıyorum bir türlü.»

«Sana söyleyeceğim hiçbir şey kafandaki anıları söküp atamaz, Andy. Ama bu kızı seviyorsan her şeyi açık açık ortaya koymalısın. Ya her şeyi göze alarak gir, ya da hayatından çık git.»

«Ona kendisi hakkında nasıl duygular beslediğimi söylemek istiyorum ama içimde bir şey bana engel oluyor.»

«Peki ne istiyorsun?»

«İncinmek istemiyorum. Hepsi bu. Ski'nin bir sevgilisi vardı. Hem de Ski'yi seviyordu, değil mi? Mac, şerefsizim ben de

onu sevmek istiyorum... En sonunda o da diğerlerine benzeyecek.»

«Bu masalı Danny'ye ya da Marion'a yutturabilir misin peki? Onlar hayatlarını kadınlarına olan güvenleri üzerine kurmuşlar. İnsan seninki gibi çürük bir zihinle dolaşamaz bütün ömrü boyunca. Yaşamak için güvenmen gerek. Andy, içinden seni aldatmayacağını biliyorsun.»

«Korkuyorum Mac.»

«Peki ya Pat ne düşünüyor?»

«Adını nereden biliyorsun?»

«Mors şifresini okumayı bilirim.»

«Bilmem ki. O da şaşkın bir halde. Kocasını ve kardeşini kaybetmiş savaşta. O da bir bakıma benim gibi korkuyor. Mac, hayatında böyle bir duyguya kapıldın mı?»

«Hayır,» dedim. «Pek sayılmaz. Hayatımda çok kadınla tanıştım. Ama benim gibi biri aslında askerlikte evlidir. Arasıra bir yuva özlemi duyarım ama... belki de otuz yılımı doldurunca ya da bu savaş bitince...»

Andy bambaşka bir dünyadaydı.

«Babasının Masterton dışında bir birliği var. Hayatında bu kadar iyi insanlar görmemişsindir, Mac. Daha kapıdan içeri girerken sanki bütün hayatımca bildiğim bir yere girmiş gibi oldum... Pat'ın kardeşine ait olan bir toprağı gösterdi bana... Tepede durmuş aşağı vadiye bakıyordum... Sanki bir ses durmadan sesleniyordu kulağımın dibinde 'Andy, nerelerdeydin Andy, bunca yıldır seni bekliyorduk...'»

4

Savaş günlerimiz yaklaştıkça göğüs göğüse savaş eğitimimizi on katına çıkarmıştık. Her gün birkaç saat en kolay öldürme yollarını deniyorduk. Tüfekle, tabancayla, bıçakla, süngüyle, hatta bir sopa ya da bir taşla. Artık bütün sahra problemleri reflekslerini güçlendirmek için nöbetçilere arkadan sal-

dırmaları üzerinde toplanıyordu. Hep tetikte olmasını öğreniyorduk. Taburda seçilen bir takım günün yirmidört saatinde üzerimize saldırabiliyor, biz de buna karşı her an tetikte olabilmek için hazırlıklı bulunuyorduk. Yemek yerken, helâlarda, geceleri yatarken hep üzerimize saldırıyordu bu takım.

Elin ayasını kullanmak, dirsekle kemik parçalamak, baş ile tos vurmak gibi şeyler de ihmal edilmiyordu.

«Sizler Japonlardan daha iri, daha güçlü ve daha atiksiniz, rugbi taktiklerini kullanın, sert davranın, gözlerini çıkarın, kasıklarını tekmeleyin, yere devirecek her şeyi yapın.»

Birbirimize saldırmamız da söyleniyordu. Ski ile Lighttower gibi ufak tefek olanlar çeşitli oyunlarla bu zayıflıklarını örtebilecek duruma gelmişlerdi.

18 Aralık 1942: MCKAY KAMPI TABUR KOMUTANLARINA,

Altıncı Alay kısa bir süre sonra savaşa katılacağından alay levazım subayı şu konuda dikkati çekmektedir. Wellington Rıhtımındaki 6 sayılı depoda birkaç bin kasa Amerikan birası bulunmaktadır. Bu biranın erlere ve subaylara maliyet fiyatına verilmesi ve satışlarda sınır konulmaması öngörülmüştür. Alay yola çıktığında geride bira kalmaması arzu edilmektedir...

Bira kasaları çadırın içine öyle yığılmıştı ki insan içeri güçlükle girebiliyordu. Son karış yerimizi ve son kuruşumuzu kullanmıştık. Oturmuş biralarımızı içiyor ve erkeklerin içtikleri zaman konuştukları konuyu, yeni kadınları konuşuyorduk.

Marion çadıra girdi, kasalar arasında güçlükle yolunu bulup elindeki kâğıtları yatağının üzerine koydu ve Reising'ini temizlemeye başladı.

L.Q. Jones Hızlı Gray'le Andy'ye göz kırparak, «Oturmuş konuşuyorduk,» dedi.

«Yapıcı bir şey konuştuğunuzu sanmam,» dedi Marion silahının namlusundan içeri bakarak.

«Senin adının kötülenmesine razı gelemem,» dedi Jones. «Son dolarımla seninle izne çıkacağıma bahse girdim.»

«Hızlı ile ben, Jones'la senin bir şişe bira içemeyeceğinize

bahse girdik,» dedi Andy.

«Öde parayı, Jones,» dedi Marion. «İçki içmediğimi biliyorsun.»

Jones oyuna başlayınca yazdığım mektubu bir kenara bıraktım. Andy ile Hızlı durmadan alay ederlerken Jones da dizleri üstüne çökmüş yalvarıyordu. Marion inatçıydı. Jones Marion'un botlarını yaladıktan sonra belinden kemerini çıkartıp 'dostluklarına' ihanet etmektense Marion'un kendisini çadırın tavanına asmasını söyledi.

«Öde dolarları,» diye Hızlı göz kırptı. «Beş para etmezmiş senin bu dostun.»

Jones büyük bir gösterişle cüzdanını çıkardı. «Eşşoğlu Dagodayken her türlü cezayı göze alıp yoklamada kendisini var gibi gösterdiğimi unutuyor, ne yapalım, biz de öderiz.»

Marion silahını bırakıp derin bir soluk aldı. «Verin şu kahrolası şişeyi.»

«Yaşşa! Aslan dost!»

«Jones, bunu senden başkası için yapmazdım.»

Bir şişe alıp kemerimin tokası ile açıp Marion'a uzattım. Yüzünü ekşitmişti. Şişeyi dudaklarına götürürken hepimiz çevresine toplanmıştık. Bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu.

«İçemeyecek.»

«Bahse giren var mı?»

«Hey, Mary. Dayan, Mary.»

Marion iki yudum içtikten sonra boğulacak gibi oldu. Soluğunu tuttu, gözlerini yumdu ve ilâç içer gibi dikti şişeyi. Biranın yarısı üstüne başına dökülmüştü. Şişenin dibi görününce Jones bir çığlık kopardı. Marion öksürüp aksırarak şişeyi yere fırlattı. Silahını tekrar eline aldığında Andy ile Hızlı, Jones'a para ödeme numarası yaptılar.

«Bana bak, Jones, senin yaptığını yılan yapmaz be,» dedi Hızlı. «İnsana parasını geri almak için bir şans tanırlar be.»

«L.Q. Jones, kendisine yılan dedirtmez. Aslan onbaşımın üstüne bir sterlin koyuyorum. Var mı heveslisi?»

«Marion ağzını açamadan burnunun dibine bir şişe daha dayadım. İkinciyi birinciden daha kolaylıkla bitirip dudaklarını yaladı.

«Size son bir şans daha tanıyacağım,» dedi Jones. «Bütün kazancımı ortaya koyuyorum, Mary bir dikişte bir şişe bira içecek. Var mısınız?»

«Kabul,» dedi Marion. Hepimiz keyifle arkamıza yaslandık. Sonunda Marion'u sarhoş edecektik. Bundan sonraki dört şişe göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Marion Yukon'daki Tehlikeli Dan'ın serüvenlerini anlatmaya başlamıştı.

«Dikkat!» Andy, Binbaşı Huxley'in çadırdan içeri girdiğini görmüştü. Hepimiz birden yerimizden fırladık. Danny, ayağı bir bira kasasına takılıp sendeleyen binbaşıyı tuttu. Marion, kendisini bir yatağın altına sokma fırsatını bulamadan sendeleyerek Sam Huxley'in yanına gitti.

«Ooo! Dostum Huxley gelmiş... ne haber, ahbap?» Huxley şaşkınlıktan olduğu yerde kalıverdi bir an. Ama hemen topladı kendini.

«Haydi, haydi bırak şu üstünlük taslamaları... sen de erkeksin ben de... Açık açık konuşacak bir iki şeyimiz var, anladın mı?» Marion, Huxley'in yüzüne doğru geğirdi.

«Hodgkiss, sarhoşsun sen!»

«Bu gözlem yeteneğinle Binbaşı olduğunu mu söylemek istiyorsun?» Marion, elini Huxley'in omzuna dayadı. «Ciddi konuşalım dostum, bu çocukları çok yürütüyorsun. Bu birliğe ne diyorlar biliyor musun? Huxley'in Orospuları. Ne biçim ad bu?» Binbaşının üstüne yıkılmıştı konuşurken. Huxley oğlanı doğrulttu.

«Bu er bir oyuna kurban gitmiş bana kalırsa.»

«Doğrusunu isterseniz kendisini biraz içirdik, binbaşım,» dedi Hızlı.

«Anlıyorum.»

«Bu birlik hakkında bir kitap yazıp herşeyi açıklayacağım,» dedi Marion. Sonra mutlu bir halde yere yığıldı kaldı.

Huxley başını geri attı. «Hemşire Mary!» Sonra sert bakışlarını bize çevirdi. «Bu olay çadırın dışına taşacak olursa hepiniz mızıka takımına gidersiniz, bu herife de bütün savaş boyunca helâ çukuru temizlettiririm, tamam mı?»

«Hiçbir kelime çıkmayacak, efendim,» dedi Andy.

«Bizler sözümüzün eriyiz, efendim,» diye Hızlı atıldı.

«Umarım ki öyledir. Kendine gelince büroma gönderin. Halkla ilişkiler kendisinden liderlerin nitelikleri konusunda bir yazı hazırlamasını istiyor.»

5 .

«Nereye gidecektik acaba? Soğuk gerçek yüzümüze çarpmıştı artık. Altıncı Deniz Piyadesini bekleyen dört nakliye gemisi yatıyordu limanda. **Jackson, Adams, Hayes** ve **Crescent City.** Guadalcanal'a ilk deniz piyadelerini götüren dört gemiydi bunlar.

Son bira şişesi de bitmişti, son sarhoşluktan da ayılmıştık. Kamptan ayrılırken insan bir an önce gemiye binip içindeki o bulantıyı durdurmak ister. Biz gezmeye ve kadınlarla yatmaya gelmemiştik buraya. Deniz Piyadesine girmemizin nedeni de bu değildi.

Her zaman olduğu gibi takımımı işe koşmakta epey güçlük çektim yine. Bu kere çadıra çanlardan bir alârm sistemi kurmuşlardı. Daha kapısına dokunur dokunmaz içerde çanlar çalıyor, hep birden arkadan ya da yanlardan kaçıp gidiyorlardı.

Sonunda **Jackson'**un merdiveninden çıktık, bayrağı ve subayları selâmlayıp bize ayrılan bölmeye girdik. Karargâh Bölüğü geminin en iyi yerine yerleşmişti bu kez. Denizcilerin hemen yanı başındaydık.

«Şuraya bak be. Denizciler amma lüks hayat yaşıyorlarmış.»

«Geldiğimiz o domuz gemisinden biraz farklı, değil mi?»

«Hey, Mac, Torba'yı deniz tuttu.»

«Ne demek istiyorsun, daha rıhtımdan ayrılmadık ki.»

«Merdivenden çıkarken kusmaya başladı.»

«Ulan bu çiftçi de gemi görünce kusuyor be.»

«Hey çocuklar şu şilteye bakın hele!»

Noel ayini Wellington rıhtımında büyük bir depoda yapıldı. İlâhiler okunduktan, Rahip Peterson ve Peder McKale'nin vaazlarından sonra hepimize bir keder çöktü. Andy, Danny, Marion ve diğerleri sakin ve pişmandılar. Bir an önce şu Noelin geçip gitmesinden başka bir şey istemiyordum. Hiç kimse konuşmuyor, herkes sessiz sessiz oturuyor, kendi düşüncelerine dalmış duruyorlardı. Danny eski bir mektubu yeniden okuyordu, Marion cüzdanını açmış kızıl saçlı kızın resmine bakıyordu. Ski, yalnız acı anıları olan Ski bile Susan'ın sararmış bir resmine bakmaktaydı. Düşünmek kötüydü. Her şeyi berbat edebilirdi. Ama insan Noel gecesi başka ne yapabilirdi ki?

Aşçılar esaslı bir hindi ziyafeti hazırlamışlardı. Ancak bunun da pek bir yararı olmadı. Yiyecek açlığı çekmiyorduk. Benim gibi eskiler sıla özlemi duymazlardı. Ben yalnızca erata izin vermelerini istiyordum, böylece ben de içip kendimden geçebilecektim. L.Q. birkaç şaka yapmayı denediyse de düşünceli halimizden kurtaramadı bizi. Böyle zamanlarda insan askerliğin o pis, çürümüş, kokuşmuş açlığını hissederdi.

Ski mektubunu açıp bir kere daha okudu. Kızkardeşinden gelen son mektuptu bu. Bir yıl önceki hayallerinin tam bir başarısızlığını dile getiriyordu mektup. Babası Susan'ı evinden atmıştı, şimdi kocasıyla bir otel odasında yaşıyordu. Annesinin sağlığı giderek bozulmaktaydı. Daha küçük bir kız olan kızkardeşi de askerlerle çıkmaya başlamıştı, okulu bırakıp yüksek ücret alabileceği bir tersane işine girmeyi düşünüyordu.

«Haydi, Ski, yemek borusu çaldı,» dedi Danny. «Esaslı bir hindi ziyafeti var bu gece.»

Geminin hoparlörlerinden süvarinin sesi duyuldu:

«Dikkat dikkat! Assubay rütbesindekiler izne çıkabileceklerdir.»

«Susturun şunu!» diye bağırdı erattan biri.

Benim için tam zamanında bir müjdeydi bu. Burnside ile birlikte bütün takım için içebileceğimizi hesap ettim. Hemen üstümdekileri çıkartıp üniformamı giydim. Son düğmemi iliklerken yüzü asık Andy yaklaştı yanıma.

«İş yok, Andy. Bir dakika daha kalırsam bu delikte patla-

yacağım artık.»

«Bilmem ki... Pat'la aramızı sana anlatmıştım ya... işte...» Dönüp yürümeye başladı. Ulan Mac yumuşuyorsun, diye düşündüm, ama iyi bir çavuş takımını kollamalıydı.

«Andy!» diye seslendim. Hemen döndü Andy. Sırıtıyordu, Gömleğimi çıkartıp yatağın üstüne fırlattım. Andy beni kucakladı.

«Noel gecesi deve gibi bir İsveçliyle kucaklaşamam,» dedim. «Haydi kararımı değiştirmeden çık git buradan.»

Topçu Keats Marion ile beni çağırdı yanına.

«Gomez'i gördün mü, Mac?»

«Görmedim, efendim.»

«Ya sen, Hodgkiss?»

«Şey... hayır, efendim.»

«Kaçtı demek. Saat kaçta gelirse gelsin mutlaka benim yanıma getirilecek, anlaşıldı mı? Bu yolculuğun sonuna kadar delikte kalsın da aklı başına gelsin.»

«Başüstüne efendim.»

«Onbaşı Hodgkiss, bölükte güvenebileceğim tek insan sensin. Saat yirmi ile yirmidört arası güverte nöbetini senin almanı istiyorum. İşte izne hak kazananların listesi, geldikleri anda yanlarına işaret edersin. İzne hak kazanmayanlardan gelen olursa hemen geminin cezaevine haber ver. Tamam mı?»

«Tamam, efendim.»

Topçu dönüp yürüdü. Kapıya kadar gidip omuzuna dokundum. «Benden ne isteyeceğini biliyorum, Mac. Cevabım hayırdır.» Jack Keats de erlikten yükselmeydi, bir erin yabancı bir limanda Noel gecesi neler hissettiğini çok iyi bilirdi. Şanghay'da birlikte onbaşılık ettiğimizden bu yana çok uzun zaman geçmemişti. Çenesini kaşıdı. «Mac, hepsini birden indirirsen Hodgkiss'in nöbeti bitmeden nasıl geri getirirsin? Başımıza öyle bir belâ sararız ki.»

«İyi Noeller Jack,» dedim.

«Canın cehenneme, Mac.»

Takımı helâda toplayıp kapıyı kilitledim. «Bakın çocuklar, saat 23.50'de Parlamento Binasının önünde buluşacağız. Zamanında gelmeyen bir daha gözüme görünmesin. Mary'nin nö-

betinin saat 24'te sona erdiğini ve o zamana kadar gemiye dönmemiz gerektiğini unutmayın.»

Kırkbeş saniye sonra **Jackson**'da tek bir muhabereci kalmamıştı. Telsizlerini de bu kadar çabuk kurabilselerdi.

Botanik Parkında bir sıra bulup oturdular. Andy iki sigara yakıp birini Pat'a uzattı.

«Hiç de Noel'e benzemiyor, değil mi, Andy?»

«Ben Amerika'da Noel'de kar görmeye alışmıştım.»

Kız güldü. «Burada da herkes plajda pikniğe gider.»

«Seni son bir kere gördüğüme sevindim doğrusu.»

«Mac'ın izin kâğıdını sana vermesi çok iyi bir insan olduğunu gösteriyor. Garip bir adam.»

«Eski toprak. Birliği oluşturan onun gibileri zaten.»

«Nereye gideceğinizi biliyor musun?»

«Hayır.»

«Siz Amerikalıları ağırlamak bir zevkti bizim için.»

«Pat.»

«Efendim?»

«Benimle tanıştığına memnun musun?»

«Bilmem ki... Andy.»

Andy, Mac'ın kendisine dar gelen gömleğinin düğmelerini açarken kızın yüzüne baktı. Kızın aklı başka veda sahnelerindeymiş gibiydi. Kardeşi ve kocası. Onlara da veda etmişti ve şimdi de korkuyordu.

«Seni çok seviyorum, bu yüzden de tanıştığımıza pişmanım,» dedi. Ağlamamak için güç tutuyordu kendini.

«Pat... dinle bak... nasıl söyleyeceğimi pek bilemiyorum ama Yeni Zelânda'ya geldiğime ve sana rastladığım için çok mutluyum... İçimde sıkıntılar vardı, bu yüzden belki de şu anda yola çıkmamız çok yerinde olacak... belki de kendimi toparlarım.»

«Her ikimiz için de iyi bu, Andy. İstemediğimiz bir ilişkiye girmemiş oluruz böylece.»

«Evet, en iyisi bu. Bütün dünya karmakarışık... Ertesi günü ne olacağını bilemeden bağlanmak doğru değil. Hele insan Deniz Piyadesi gibi bir birlikte olursa.»

«Bir daha Yeni Zelânda'ya döner misiniz acaba?»

«Bilmem ki... belki buradan uzaklaşıp doğru dürüst düşünmeye başlayınca sen de aklını başına toplayabilirsin. Belki de bir daha geliriz buraya.»

«Yeter, Andy. Saçmalıyoruz ikimiz de. İkimiz de bir daha buraya gelmeyeceğini biliyoruz. Savaş bu. Kahrolası savaş.»

«Pat, sevgilim, sinirlerin bozulmuş senin.»

Kız gözlerini kapattı. «Şimdi kendime gelirim.»

«Bana bir iyilik yapar mısın?»

«Yaparım.»

«Arkadaş olduğumuzu biliyorum, ama yine de bana sık sık yazar mısın? Diğerleri gibi hiç mektup gelmez bana kızlardan... Ne seni ne de beni bağlayacak bir şey değil... anandan babandan, çiftlikten, kendinden söz edersin. Böyle bir mektup almak hoş bir şey olmalı.»

«Yazarım, Andy,» diye fısıldadı kız. «İstiyorsan yazarım.»

«Ben de sana yazarım, Pat ve bir gün...»

«Hayır! Hayır, Andy. Artık bir gün diye bir şey yok benim için.»

«Eyvah, geceyarısı olmuş! Artık gitmeliyim, Pat. Benimle gemiye kadar gelir misin?»

Kız başını salladı. Issız sokaklardan geçip rıhtımdaki nöbetçi kulübesinin kapısına geldiler.

«Seninle tanıştığım için mutluyum, Pat. Yeni Zelânda'ya dönmek umudu ile gidiyorum. Belki de...» Sustu. «Elveda, Pat.»

Kızın yanağını öptü. Bir an sıkı sıkı sarıldı kıza sonra ayrıldı.

«Elveda, Amerikalı, yolun açık olsun.» Andy kapıdan geçip gemiye doğru yürüdü. Ayak sesleri ıssız taşlıkta çınlıyordu.

«Elveda, sevgilim...»

Geceyarısına tam beş dakika kala takımım tam mevcuduyla merdivenden çıkıyordu. Marion'u selâmlayıp tekmil verdim.

«Uzman Çavuş, Mac.» Selâm iade edip listesini işaretledi.

«Albay Huxley,» dedi L.Q.

«Amiral Halsey,» diye geğirdi Torba.

«Reis Çılgın At, beyaz suratlıları Little Big Horn'da kılıçtan geçirdikten...»

«Sus ulan Kızılderili, milleti uyandıracaksın.»

«Yamamoto,» dedi Hızlı. «Gemimi kaybettim.»

«Korkusuz Fostick,» dedi Danny.

«Sadece Bill,» diye en arkadan gelen Tüy Siklet gemiye ayak basar basmaz yere yığıldı.

Hepsini teker teker yatırdım yataklarına. İspanyol Joe dışında. Topçu bize izin vermeden sıvışmıştı Gomez.

Marion endişeyle saatine bakıyordu. Nöbetin bitmesine iki dakika kalmıştı, Joe ortalarda yoktu. Topçu'ya haber verip vermemeyi düşünürken birden rıhtımda bir gölge çarptı gözüne. Marion da bir kenara çekilip seyretmeye başladı. Gölge deponun yanından gemiye atlamaya çalıştı ve yüzüstü yere düştü. İspanyol Joeydu bu. Joe doğruldu, şöyle bir çevresine bakındı, sonra bir kara panter çevikliğiyle gemiyi rıhtıma bağlayan halatlardan birine tırmanmaya başladı. Hiç ses çıkarmadan tırmanıyordu. Küpeşteye önce bir el yapıştı, sonra diğeri, burnunu uzatıp çevresine bakındı Joe. Hemşire Mary ise tam bu anda tabancasını çekti ve kabzasını İspanyol Joe'nun gözlerinin arasına indirdi. Söylentilere göre İspanyol Joe ellerini havaya kaldırmış ve burnundan küpeşteye asılı kalmıştı.

Bobo'da geçen günlerden sonra **Jackson** şahane bir gemiydi. Yatacak yerler rahattı, günde üç öğün yemek yiyorduk. Duş yapıyorduk, gemi tertemizdi. Denizcilerle deniz piyadeleri arasında da yakın bir bağ vardı. Denizcilerin görevleri hoş değildi: Düşmana kendi adamlarını taşımak. Onlar da bu serüvende kendilerini ortak görüyorlar, kendilerinin de korumak zorunda bulundukları insanlar olduğunu düşünüyorlardı. Bu dört geminin ünü büyüktü. İkinci Dünya Savaşının ilk ABD nakliye gemileriydi. Göklerden gelen saldırıları sayısız kere durdurmuşlardı. 7 Ağustos 1942'de savaşı düşman topraklarına bunlar taşımıştı. Deniz Piyadelerine karşı özel bir ilgi de duyuyorlardı. Biz de kendimizi onların elinde güvenlik içinde hissediyor, onlarla gurur duyuyorduk.

Gemide çalışıyorduk da üstelik. Güverteleri yıkıyor, boya yapıyor, nöbet tutuyor, yemekhane görevleri yapıyorduk. Telsiz takımı geminin iki kat altındaki soğuk hava depolarından mutfaklara yiyecek çıkarma görevini almıştı. Kendilerinin muhabereci olduklarını söyleyip duruyorlarsa da Burnside ile ben işi kaytarmamaları için elimizden gelen gayreti gösteriyorduk. Günde üç saat dimdik merdivenleri omuzlarımızda ellişer kiloluk patates çuvalları olduğu halde tırmanıp duruyorduk.

Ben iyi bir gemide yaşamayı oldum olası sevmişimdir. Eski günlerde Deniz Piyadesinin zamanının çoğu denizde geçerdi, Akşam yemeğinden sonra bir sigara yakıp küpeşteye dayanmakta sakin ve hoş bir yan vardı. Çoğu zaman kim olduğumu, nereye gittiğimi unuturdum. Ama takım çevremi sarınca şöyle bir bakınır, top yuvalarını, 37 mm.'liklerin başında bekleyen denizcileri görünce hemen kendime gelirdim.

«Kara!»

Yatağımdan atlayıp güverteye çıktım. Sabah alev alev yanıyordu. Nakliye gemileri hız kesip tam önümüzdeki alçak tepeli adaya doğru ilerliyorlardı. Ortalık birden sessizleşti. Bir sürü geminin arasından geçmeye başladık. Demir atmış, mürettebatsız gemiler. Kimi paslanmış, yarı yarıya suya gömülmüştü. Hayalet gemiler gibi. Onların arasından bir yol tutup karaya doğru ilerliyorduk. Hafif bir sis vardı. Hareketsiz gemileri ve arkada yükselen kara parçasını böyle görünce bir ürküntü geliyordu insana. Dünyanın sonuna gelmiş gibi.

«Neredeyiz?» diye sordum.

«Yeni Kaledonia. Şimdi Noumea limanına giriyoruz. Korkunç bir yer, değil mi?»

«Şeytan adası demek daha doğru bana sorarsan.»

Mayınlanmış sulardan geçerek limana girdik. Gözlerim faltaşı gibi açıldı birdenbire. Birleşik Devletler Donanması buradaydı. Kruvazörler, uçak gemileri, büyük savaş gemileri, destroyerler limanda demirlemişti. Demek burada saklanıyorlardı.

Lostromonun sesi duyuldu hoparlörlerden:

«Dikkat! Dikkat! Bütün Deniz Piyadeleri yerlerine dönsünler. Hazırlıklarınızı tamamlayın teçhizatlı iniş denemesi yapılacaktır.»

Deneme tam bir çıkmazla sonuçlandı. Biz tam ortadaki ağdan inecektik. Yukardan bakınca su üçyüz metre altımızdaymış gibi görünüyordu. Denizde bizi bekleyen çıkartma teknelerine inerken iki kişinin bacağı kırıldı. Sırtımızdaki teçhizat, telsizler, battaniyeler ve cephane az daha hepimizi suların içine gömecekti. Bir saat kadar çıkartma gemisinde kaldıktan sonra tekrar **Jackson**'un bordasına yanaştık.

Lighttower yukarı çıkarken birden donup kalıverdi. Küpeşteye dayanmış bu kepazeliği seyreden Huxley tutup çekti kendisini.

Acemileri böyle bir durumda ağlara atmak saçma ve vahşi bir şeydi. Üç beş kişinin ölüp gitmesi işten bile değildi. Ancak her şey olup bittikten sonra hepsi memnundu. Daha hafif yük ve daha alçak ağlar bundan sonra kendilerine çocuk oyuncağı gibi gelecekti.

Bu talimden sonra duş öylesine doluydu ki yüzümü matamdaki suyla yıkayıp güverteye çıktım. Bir sandala bazı teçhizat yüklendi sonra aşağı bir ip merdiven sarkıtıldı. Bir yüzbaşı ve bir er geldiler gemiye. Muhabereden Üsteğmen Le'Force ve Çavuş Paris onları bekliyorlardı.

Gelen adam, «Ben Tümen Haberalme Servisinden Yüzbaşı Davis,» diye kendini tanıttı. «Bu da yardımcım Çavuş Seymour.»

«Ben Le'Force, bu da Çavuş Paris. Teçhizat yukarı çekilince Çavuş'a bir yer bul. Yüzbaşı Davis siz benimle gelin lütfen. Binbaşı Huxley sizi bekliyor.»

Paris beni görünce yanıma geldi. «Sana Haberalma'dan Seymour'u tanıştırayım. Guadalcanal'dan geliyor.»

«Memnun oldum,» dedim ipincecik, sapsarı yüzlü deniz piyadesine bakarak.

«Karada tanışsaydık daha memnun olurdum,» dedi adam. Gülümsedi.

«Mac, muhabere şefidir. Mac, senin orada Seymour'a bir yer var mı? Bizim bölmede hiç boş yer kalmadı.»

«Var,» dedim.

Başçavuş Pucchi kendi kendine söylenerek ip merdivene doğru yürüyordu.

«Hey, Pucchi! Nereye gidiyorsun?»

«Karaya.»

«İyi ama öteki gemiler de talimi bitirince gidecektik hani?»

«Siz gideceksiniz. Ama ben bu kahrolası adada oturup savaşın sona ermesini bekliyeceğim.»

«Neden?»

«Eşşoğlular başçavuşların çok değerli olduklarını söylediler. Ben burada kalıp kayıt işlerine bakacakmışım.»

«Talihli adamışsın,» dedi Paris.

«Ben bunda talihli bir taraf görmüyorum. Altı yıldır ilk olarak ayrılıyorum bölüğümden.»

«Boş ver Pucchi, Herman'a söylerim sana da bir madalya saklar.»

«Alayı bırak, Paris. Burada kalmak istiyor muyum sanıyorsun?» Kupkuru tepelere bakıp yüzünü buruşturdu. «Umarım ki çocuklar kortuğumu sanmazlar. Benim aklımdan çıkmadı bu iş.»

«Aldırma be, Pucchi,» diye omuzuna vurdum.

«Bu şeytan adasında birşeyler var mı?» diye Seymour'a sordu.

«Bir cüzzamlılar kolonisi ve bir tek orospu. Elli yaşında bir kadınla yatakta üç çocuğu olduğu halde yatmak istersen kuyruğu düzene sokmak için Askeri Polisler bile var. Biri bir iki ağaç dikseydi pek berbat bir yer sayılmazdı aslında.»

Pucchi'nin gözleri doldu, ip merdivenden inerken, «Yolunuz açık olsun, çocuklar,» diye fısıldadı.

«Bazı insanlar talihlerini anlayamıyorlar,» diyen Seymour yere tükürdü. «Yatakhane nerede, Mac?»

Konvoy kuzeye ekvatora doğru ilerledikçe hava da giderek ısınıyordu. Geminin içinde de yaşamak için çırılçıplak dolaşmak zorunda kalıyorduk. Gemiler ağır ağır ilerliyorlardı.

Gemide tek hareket, geceleri oynanan pokerdi. Yine bir gece birinin iflâs edip yerini bana bırakmasını beklerken kapıda Topçu Keats'i gördüm. Beni çağırıyordu. «Ne haber, Jack?» dedim. Yalnız olduğumuzda hep ilk adıyla çağırırdım kendisini. Keats karanlık bir köşeye çekti beni. Ne gibi bir hata işlediğimizi düşündüm. «Huxley Noel'de kıyıya çıktığımızı duydu mu?» diye sordum.

Kimsenin bize bakmadığına emin olmak için şöyle bir çevresine bakındıktan sonra elini gömleğinin içine sokup bir şişe çıkardı. «Takımın için, Mac. Mutlu Yıllar.»

«Viski. Gerçek İskoç viskisi! Yeni Yıla girdiğimizi unutmuştum... bindokuzyüzkırküç ha... teşekkür ederim Jack.»

«Mutlu Yıllar, Mac. Geminin kaptanının şişenin eksikliğini farketmeyeceğini umarım.»

Benim takımın yanına gidip çocukları uyandırdım, parmağımı dudaklarıma götürüp ses çıkarmamalarını söyledim. Haberalma'dan Seymour birşeylerin döndüğünü anlamıştı ki kedi gibi bir sıçrayışla yanımıza geldi. Onu da çağırdım. Hepimiz sessizce helâya gidip kapıyı kilitledik. Şişeyi ortaya çıkardım.

«Topçudan sevgilerle,» dedim. «Yeni Yılınız kutlu olsun çocuklar.»

«Yeni Yıl mı?»

«Bu da nesi?»

«İskoç.»

«Yuh be!»

Şişeyi uzattım. Marion hakkını içmedi, İspanyol Joe'nun içeceği miktarı hesaplayıp şişeyi ağzından çekip ondan sonrakine verdi.

«Marion be, senin payını da bana vereceksin sanmıştım.»

Üçer kere içebildik şişeden. Şimdi artık tam olarak uyanmıştık. Hava da çok sıcak olduğundan konuşmaktan başka çare yoktu.

«Yeni Yıl,» diye Jones başladı. «Şimdi nerede olmak isterdim. Öğrenciler arasında. Bir iki kadeh içer, içimiz ısınınca dansa başlardık. İkiye üçe kadar dans eder sonra karanlık bir köşeye çekilirdik. Sonra kızlar üst kata çıkarlar, biz de aşağıda koltukların üstünde, yerde uyurduk. Sabah altıda arabalara

dolar, bütün gece açık bir lokantaya gider kahvaltı ederdik. Tam güneş doğarken.»

«Biz de öyle,» dedi Danny. «Büyükler yılda bir kere izin verirlerdi buna.»

«Yeni Yıla iyi bir genelevde girilmeli,» diye İspanyol Joe atıldı. «Kızlar genellikle sarhoş ve keyifli olduklarından insan az parayla çok iş görür o gece.»

Marion kıpkırmızı kesilince İspanyol Joe birden susup önüne baktı, özür dilercesine. Bunu isteyerek mi yaptığını, yoksa içinden öyle mi geldiğini anlayamamıştım.

«Ben Yeni Yıla gürültülü bir gece kulübünde girmek isterim,» dedi Seymour. «Hiç durmadan da bundan içerdim. Ama insan viskiyi ağır ağır içmeli, tadına vara vara. Biraz buzla. İyi İskoç viskisi yemek gibi yenecek bir şey değildir.»

Hepimiz dönüp zayıf adama baktık. Yaşını kestirmek imkânsızdı. Ya da hakkında herhangi bir yargıya varmak. Ehli keyf olduğu anlaşılıyordu, ama insan tulum giydiği zaman zengini yoksuldan, kültürlüyü cahilden ayırt etmek güçtür.

«Sen Guadalcanal'dan gelen Haberalmacı mısın?» diye sordu Jones.

«Evet, Guadalcanaldaydım,» diye cevap verdi adam fısıltıyla.

«Epey berbattı değil mi?»

«Berbat mı?» Elindeki boş şişeyi yere bıraktı. «Evet öyleydi.»

«Anlatsana.»

«Pekâlâ.» Seymour lavaboya oturdu, gözleri kasıldı. Gemi şimdi hızını arttırmıştı, her taraf titriyordu.

«Japonya'ya karşı harekâta geçen ilk birlik bizdik. Birinci Deniz Piyadesi Tümeni, İkinci Alay ve paraşütçüler Skylark Kanalındaki Tulagi, Gavutu ve Tanembogo adalarına çıkartma yaptılar. Bu üç ada da Florida Adasının bir körfezindedirler. Yanımızda yirmi saatlik yiyecek vardı.» Biraz sustuktan sonra devam etti. «Size bir şey söyleyeyim, ben askeri harekâtlar üzerinde çok şey okudum...»

«Kolejli misin?» diye sordum.

«Cornell Üniversitesini bitirdim otuzsekizde. Guadalca-

nal'da daha büyük ve kanlı savaşlar olmuş olabilir ama kitabı yazıldığı zaman Guadalcanal hep başta gelecektir.»

Seymour, ülkemizin tarihine geçecek olan korkunç hikâyesine başladı. Başlangıç kahramancaydı. Koskoca Japon İmparatorluğunun gücüne karşı küçük bir adada küçük bir köprübaşı tutmuş olan bir avuç adam.

«Donanma bizi oraya bırakıp kaçtı. Ordu ise hiçbir şey yapmadan bekliyordu.»

«Canları cehenneme,» dedim.

«Al benden de o kadar,» dedi Seymour. Sonra Japonların bir avuç deniz piyadesini denize dökmek için yaptıklarını anlattı. Dev gibi Japon filolarına karşı birkaç yaralı deniz piyade uçağı. Pilotlarının cesaretinden başka hiçbir üstünlükleri olmayan uçaklar. Sonra da Tokyo Ekspresi gelmişti! İmparatorluk Donanması önlerinde birkaç tahta çıkartma gemisinden başka bir engel olmadan denizden ateşe tutmuştu bizimkileri.

Japonların yedek kuvvetleri, bizimkiler ellerinden hiçbir şey gelmeden bakarlarken binlerce kişilik birlikler halinde adaya çıkıyorlardı. Sonra çarpışmalar. Tenaru, Matanıkau. Bizimkiler hiç gerilememişlerdi. Her dakika yeni bir deniz piyadesi kahraman oluyordu. Eli kolu tutmayan bir er gözleri kör olmuş birine makineli tüfeği ile nereye ateş edeceğini söylüyordu.

«Elimizden geldiğince bozmaya çalıştık onları. Saflarını bozmak icin devriyeler gönderdik. Elli kişi çıkar beş kişi dönerdi. Genellikle geceleri çarpışıyorduk. Balta girmemiş ormanlarda, süngüyle. İnsanın iliklerini donduran çığlıklar atıyordu Japonlar. Kurşunla ölmeyen askerler sarılıktan ve sıtmadan kırılıyorlardı.»

Seymour sigarasını yere bastırırken yüzüne garip bir bakış gelmişti. «Dizanteriden kımıldayacak halleri olmayan, kırkbir derece ateşle yattıklarını gördüm. Ama tetiğe basacak güçleri oldukça yerlerini terketmiyorlardı.»

Sonunda yardım gelmişti. Deniz Piyadesi gibi savaşan ve hiç unutulmayacak olan 164. Alay. Gelenler çoğu kendilerinden önce gelmiş olan Japonların çıkartma yapmalarını bekliyorlardı karaya çıkmak için.

Sonra korkunç bir gece. Tokyo Ekspresi dört kruvazörü ördek gibi avlamış ve dördünü de batırmıştı.

«Tokyo Ekspresi karşısında üç beş tane torpido botumuz vardı hepsi hepsi.» Bir sigara daha yaktı. «Bizimkiler Japonları açık denize çıkartmıyorlardı bir türlü. Japonlar çok iyi bildikleri bu sulardan ayrılmak istemiyorlardı. 15 Kasımda **Washington** gemisi bizim filoyu Kanala soktu ve Japonları uyurken yakaladı. Ondan sonra Japon donanması görünmedi bir daha. Biz de ilk olarak siperlerimizden çıkıp peşlerine düşebildik.»

Sigara dumanından gözgözü görmez hale gelmiş helâya bir sessizlik çöktü. Sonunda konuşan Andy oldu. «Peki şimdi ne var oralarda?»

«Bu uzun bir savaş olacak, dostum. Haritaya bak hele. Berbat bir arazi, Japonları oradan çıkarmak imkânsız. Birinci Tümen ya yolda ya da Avusturalya'ya gidiyor. İkinci ve Sekizinci Deniz Piyadesinin işi bitik. Otuz millik bir yolumuz kaldı.»

«Geliyoruz Wake Adası.»

Seymour sigarasını helâya atıp kapının kilidini açtı. «Torunlarınıza oraya ilk gidenlerin sizler olduğunuzu söylersiniz. Ya da söyleyemezsiniz. Belki de zamanı gelince onlar da hâlâ aynı yerde savaşıyor olabilirler.»

Çıktı gitti ondan sonra.

6

Çıkartma teknesi ağır ağır kıyıya yaklaşıyordu. Dört asker taşıma gemisi açıkta demirlemişlerdi. Önümüzde yatan adayı görebilmek için boynumuzu uzatmış bakıyorduk. Pasifik cennetini öven bir broşüre benziyordu manzara. Tertemiz, altın renkli bir kumluk, kilometrelerce uzanan palmiye ağaçları, arkada yemyeşil tepeler. Daha geri planda da dağlar.

«Yeğenim, güzel bir yere benziyor burası.»

«Öyle. Bizi karşılamak için bando çıkaracaklar mı acaba?»

Kıyıya yaklaşırken çok uzaklarda havada kızıl bir iz gördük.

«Bu neydi Mac?»

«Makineli tüfekten bir işaret mermisi.»

«Cephe orada olmalı.»

Çıkartma teknesi kıyıya varmıştı. Ön kapak açıldı. Meraktan ölecektik neredeyse, kıyıda nöbet bekleyen bir deniz piyadesinin yanına koştuk. Yüzü ilâçtan sapsarı kesilmişti, kötü beslenmeden de ip gibi kalmıştı.

«Yeğenim, bu kasabanın adı ne?»

«Canal'dasınız ulan. Özür dilerim ama hangi birliktensiniz?»

«Altıncı Deniz Piyadesi.»

Herif arkasına dönüp uzaklardaki iki arkadaşına seslendi. «Hey, Pete. Bandoya haber ver. Altıncı gelebildi sonunda.» Sonra arkasına bakmadan dönüp gitti.

«Amma da soğuk herifmiş be. En yakın meyhane nerede acaba?»

«Haydi, sıraya girin, çabuk olun.»

Hindistan cevizi ağaçlarına doğru yürüdük. Göz alabildiğine uzanıyordu ağaçlar. Bir çiftlik olmalıydı burası.

Teçhizatı kıyıya çıkartıp çadırları kurdurana kadar canım çıkmıştı. Çocuklar eşyalarını bırakmışlar konuşacak birini bulmaya gitmişlerdi. Az sonra kumsal bizimkiler kadar meraklı olan yerlilerle dolmuştu. Bunlar uzun boylu, çok zayıf ve çok kara derili insanlardı. Kasıklarına sardıkları bir parça bezden başka bir şey yoktu üzerlerinde. Göğüslerinde ve kollarında mor dövmeler vardı. Kara saçlarının dipleri kızıla boyanmıştı. Kulaklarında küpeler vardı, dişlerinin uçlarını sipsivri yapana kadar yontmuşlardı.

Alışveriş hemen el kol işaretleriyle başlamıştı. Bir sigara verilmiş karşılığında bir maymun çabukluğuyla ağaca tırmanılıp beş on hindistan cevizi indirilmişti. Bir iki kuruş karşılığında kirli çamaşırlar yıkanmak üzere nehire götürülmüştü bile.

Az sonra hepimiz burnumuza kadar dolmuştuk hindistan cevizi suyu ile. Bir süre sonra da hep birlikte midelerimizi tuta tuta revire yollandık.

Yüksek bir ağacı gözüne kestiren Andy, ayaklarına telefoncuların çivili ayakkabılarını geçirip kısa zamanda yerlilerin ticaretine son verdi. Japon sözü geçtiği zaman yerliler iki, üç ya da dört parmaklarını gösterip, elleriyle boğazlarını keser gibi bir işaret yaparak kaç Japon hakladıklarını anlatıyorlardı.

Akşama doğru kamp kurulmuş, her şey yerli yerine yerleştirilmişti. Söylentilerin ardı arkası gelmiyordu.

«Bu gece Rabaul'a yüzbin Japon çıkacakmış.»

«Henry Ford, Guadalcanal'daki bütün deniz piyadelerine birer yeni araba verecekmiş.»

«Bir atılışta cepheyi yarıp Japonların sonunu getireceğiz, ve derhal memlekete döneceğiz.»

«Japonlar Altıncı'nın geldiğini haber almışlar. Bu gece beşyüz uçakla saldıracaklarmış.»

İspanyol Joe benimle Burnside dışında bütün takımı bir toplantıya çağırdı.

«Çocuklar buradan bir mil kadar ötede bir kulübede ordu levazım deposu var. Ağzına kadar Garand tüfekleriyle dolu. Benimle gelen var mı?»

«Cephaneden ne haber?»

«İstediğin kadar var.»

«Kabul,» dedi Andy. «Gidip şu kahrolası Reising'leri denize atalım.»

«Tamam,» dedi Torba.

«Ya sen, Mary?» diye sordu Danny.

Hepsi endişeyle Mary'nin cevabını bekliyorlardı. Marion elinde paslanmaya yüz tutmuş silâhına baktı. Cephe hattına baktı. «Ben de,» dedi.

Akşam karanlık bastığında Karargâh Bölüğünde Reising taşıyan bir ben bir de Burnside kalmıştı. Paslı namluya bakıp kıskançlıkla içimi çektim.

Karanlık bastığı zaman bile heyecan dinmemişti. Takımı topladım. «Bu akşamki parola Philadelphia çocuklar.» Gerçek bir savaş alanında gerçek bir parola. Hepsinin gözleri parlıyordu. Parola seçilirken içinde iki 'l' harfi olan kelimeler tercih

edilirdi. Japoncada bu harf olmadığı için Japonlar bunu kolaylıkla söyleyemezlerdi.

L.Q. Jones yepyeni Garand tüfeğini okşayarak nöbet yerine gitti. Ortalık çok karanlık ve sessizdi. Dalgaların kumsala vurmasıyla çıkan gürültüden rahatsız oluyordu... Acaba cephe buradan ne kadar uzakta diye düşündü. Buralarda Japon var mıdır acaba? Tanrım, ne kadar da sessiz. O ne? Burnside'in horultusuymuş.

Saatinin fosforlu kadranına baktı. Üç saati daha vardı. Bir sivrisinek öldürdü. Miğferini çıkartıp başına tül fileyi geçirdi, miğferi yine giydi. Bir sivrisinek pantolonunun üstünden sokmuştu bacağını. On tane daha. Amma da sessiz ortalık yahu.

Nöbetin bitmesine iki saat elli dakika var. Ne oldu? Bir şey kımıldıyor orada! Jones yüzüstü yatıp sesin geldiği yana doğru sürünerek yaklaştı. Kalkıp bağırsam daha doğru olur belki... dur oğlum, kolay kolay faka basmaz bunlar. Önce bir araştır neyin nesiymiş, sonra bağırırsın. Elini uzatıp kımıldayan nesneyi yakaladı.

Andy bir elinde bıçağı olduğu halde birden fırlayıp öbür elinle Jones'un boğazına sarıldı. Birbirlerine baktılar.

«Ayağımı neden çektin, deli!»

Jones titriyordu. Özür diledi. İkisi de içlerini çektiler rahatlamışlardı.

«Ben seni Japon sanmıştım.»

«Ben de seni.»

İki saat daha. İnsanı böyle tek başına nöbette bırakmak çılgınlık be. Ya bu neydi? Bu kere gerçekten bir şey kımıldamıştı. Jones bir ağacın arkasına geçip silâhını omuzladı. Kampa giren yolun başında bir insan görünmüştü. Ufak tefek, zayıf... bir Japon!

«Dur!» diye kekeledi. «Parola?»

«Paralo mı?»

«Parolayı söylemen için üçe kadar sayıyorum.»

«Hey, ben deniz piyadesiyim.»

«Bir...»

«Bir kent adıydı. Dayton... Boston... Baltimore... Florida...»

«İki...»

«Ateş etme, deniz piyadesiyim diyorum sana... San Diego... Albany... Chicago...»

«Üç.» BUMM!

Lighttower kendini yere attı. «Buldum! Philadelphia! Philadelphia!»

Silâh sesi bütün kampı uyandırmıştı, bir saniye sonra her taraftan silâhlar patlamaya başladı. Havada mermiler uçuşuyor, el bombaları patlıyor, erler oradan oraya koşuşup rastgele ateş ediyorlardı.

Sam Huxley çadırından fırlayıp düdüğünü ağzına götürdü. Ateş başladığı gibi birdenbire kesildi.

«Ne oluyorsunuz be? Acemi er gibi davranıyorsunuz. Cephe on mil uzakta buradan. Bryce! Bak bakalım yaralanan varmıymış. Haydi, yatıp uyuyun!»

Korkudan ödü patlamış Kızılderiliyi kaldırıp yatağına götürürlerken Jones özür üstüne özür diliyordu.

Bir saat daha kaldı... Bütün Japon ordusu üstüme saldırsa umurumda bile değil. Kılımı bile kıpırdatmam... Neydi o gürültü? Bir siren sesi duyuldu. «Hava saldırısı!» diye bağırdı Jones. «Hava Saldırısı.»

Erler aceleyle yapılmış koruganlara sığınırlarken gökyüzüne projektörler çevrilmişti. Uzaktan bir uçak motorunun sesi geliyordu.

Işıkta bir Japon uçağı göründü. Henderson Field bataryaları ateşe başladılar. Uçağın altında ve üstünde beyaz beyaz bulutlar patladı.

«Bomba atıyor.»

«Ne sandın? Şeker atacak değil ya!»

«Her gece gelir,» dedi Çavuş Seymour. «Siz yenileri tatlı tatlı uykularınızdan uyandırmak için.»

«Hiç zarar verdiği oldu mu?»

«Birinin kafasını uçurmuştu, ama subay olduğu için pek önemli sayılmaz.»

Tehlike geçti sireni çaldığında hepsi tekrar uyumuşlardı bile.

Kısa boylu, kır saçlı kara kuvvetleri generali duvardaki haritanın önünde durmuş elindeki sopayla işaret ediyordu. Babacan görünüşlü bir adam olan Tuğgeneral Pritchard'dı bu. Guadalcanal'daki tüm kuvvetlerin komutanıydı. Karşısında sigara içen, pipo içen, puro içen binbaşılar, yarbaylar ve albaylar vardı. General elindeki sopayı masanın üzerine bırakıp karşısındaki adamların yüzlerine baktı.

«Bu harekâtı bir an önce başlatmak için sabırsızlanıyorum, beyler.» Sonra çadırın bir köşesinde bekleyen bir grup Deniz Piyadesi subayına döndü. «Kara Kuvvetleri ve Deniz Piyadesi ortak tümeninin bu harekâtta önemli rolu olacaktır. Pentagon ile Deniz Kuvvetlerinin de bu harekâtı ilgiyle izlemekte olduklarını söyleyebilirim. Savaşın ilk saldırısı olacaktır bu. Yeni ve deneme aşamasında olan çok şey vardır ve bunların gelecekteki harekâtlar üzerinde önemli etkileri olacaktır. Bir bakıma bir deneme tahtası olarak kullanıyoruz. İlerleyen kara kuvvetlerinin deniz topçusuyla desteklenmesi, alev makinaları, yakın hava desteği, kısa mesafeli hedeflerde hava keşfi yeni denenecek olan yöntemlere örnek olarak gösterilebilir.» Masanın üstünden sopasını alıp sinirli sinirli avucuna vurdu. «Sorusu olan var mı? Yok demek. Pekâlâ beyler. Bundan sonraki bilgileri normal kanallardan alacaksınız. Ayın sonunda sabah 6.45'te harekât başlıyor. Hepimizin talihi açık olsun.»

Subaylar çadırdan çıkıp ciplerine doğru giderken konuşmaya başlamışlardı. Pritchard ile yaverinden başka diğerleri çıkana kadar bekledi Sam Huxley. Miğferini bir elinden diğerine geçirip masaya yaklaştı. Pritchard başını kaldırdı.

«Efendim?»

«Altıncı Deniz Piyadesi, İkinci Taburdan Binbaşı Huxley, efendim.»

«Ne var, Huxley?»

«Generalin bir iki dakikasını alabilir miydim acaba?»

«Anlaşılmadık bir nokta mı var, Binbaşı.»

«Her şey tam anlamıyla kesin değil, efendim.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«General Pritchard bir öneride bulunabilir miyim?»

General üzerine eğildiği haritaya baktığı büyülteci elinden bırakarak iskemlesine yaslandı. «Oturun, Binbaşı. Benim birliğimde öneriler her zaman dinlenilir.»

Huxley oturmadı. Derin bir soluk alarak masaya eğildi. «General Pritchard, Altıncı Deniz Piyadesini cepheye sürmeyin.»

General az daha sırtüstü yuvarlanıyordu oturduğu yerden. Elleriyle masanın kenarına tutup doğruldu.

«Ne!»

«Bu harekâtta Altıncı Deniz Piyadesini kullanmayın, efendim.»

«Çizmeden yukarı çıkıyorsunuz, Binbaşı. Bir subayın söylememesi gereken şeyler bunlar.»

Huxley bir an huzursuzca kıpırdandı. «Açık konuşabilir miyim, efendim?»

General yaşlılıktan kırışmış parmaklarını önündeki haritaya vurarak karşısındaki iri yarı adama baktı. «Dinliyorum, Huxley.»

«Efendim, amirlerimizin durumu tam olarak kavradıklarına inanmıyorum. Yahut da kavramışlar ama görmemezlikten geliyorlar.»

«Lütfen esas konuya geliniz, binbaşı.»

Huxley yumruğunu sıktı. «General, Altıncı Deniz Piyadesi bu tür bir harekâtta harcanmayacak kadar değerlidir.»

«Anlamadım.»

«Bu birliğin tarihçesini biliyor musunuz, Generalim.» Karşısındakinin cevap vermesine imkân tanımadan sözüne devam etti. «Bu bölgedeki bütün birliklerin komutanısınız. Durumu biliyorsunuz. Solomon'ların daha kuzeyinde saldırılar düzenleniyor.»

«Bununla ilgisini...»

«Elinizde geniş kara piyade birlikleri var. İki tümen ve bu harekâta ayrılmış olan diğer birlikler. Size yalvarırım Generalim, bize daha başka bir adayı hedef olarak verin. Bu Alay saldırı için eğitilmiştir. Çok çalıştık ve çok iyi bir eğitim yap-

tık. Daha iyi bir fırsata hak kazandığımıza inanıyorum.»

Pritchard gülümsedi. «Altıncı Deniz Piyadesinin tarihçesini çok iyi biliyorum, Binbaşım,» dedi. «Son savaşta yüzbaşıydım. Bir Deniz Piyadesi onbaşısı Bellau Ormanı savaşı sırasında kıçımdan ayırmadı süngüsünü.»

Generalin bu yatıştıcı şakası Huxley'e çok komik gelmemişti. «Şu halde bize bir ada verin, efendim. Bunu yapmak sizin elinizde. Bizim bundan sonraki çıkartma için geride bırakılmamızı salık verin yeter.»

General birden sertleşmişti. «Huxley, sana şunu açık olarak söylemeyi istiyorum. Adamlarının balta girmemiş ormanlarda otuz mil yürümeleri, düşmanı mağaralardan, kovuklardan söküp atmaları, koruganları havaya uçurmaları çok mu alçaltıcı bir iş? Yoksa şimdiki görevde kendin için fazla şerefli bir yer mi göremiyorsun?»

«Bu bizim işimiz değil, efendim. Piyade birlikleri yeteri kadar...»

«Kısacası Huxley, pis işlerin kara ordusu için olduğunu, sizlerin daha kanlı işlere lâyık bulunduğunuzu söylemek istiyorsun?»

Huxley kıpkırmızı kesildi. Kelimeleri boğazında tıkanmıştı.

«Ben senin yerine cevap vereyim, Huxley,» dedi Pritchard. «Kendinizi bizimle birlikte çarpışmayacak kadar üstün görüyorsunuz. Senin alayının benim tümenimle eş değerde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?»

«Evet. Binlerce ada var burada. Ordu altı hafta boşu boşuna uğraşmak isterse bu kendi bileceği bir iş. Ama bu iki iyi birlikten birini alıp bu biçimde boşa harcarsanız bu savaşın sonu gelmez. Bir savaşçıyız, çıkartma yapmak isteriz.»

«Bu savaşın ne kadar süreceği konusunda kararı Washington'a bıraksak nasıl olur?»

«Çıkabilir miyim, efendim?»

«Hayır! Otur şuraya!» Ufak tefek general kalkıp Huxley'in oturduğu iskemlenin önünde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. «Sana karşı çok yumuşak davrandım, Huxley. Senin kendi subaylarından birine davranmayacağın kadar yu-

muşak hem de. Savaş kötü bir şeydir, Binbaşı, ve siz Deniz Piyadelerinin karşılaşacakları en kötü şeylerden biri de Kara Kuvvetlerinden emir almaktır. Kafanın bir an önce uçmasını istiyorsan seni hemen daha fazla iş olan bir cepheye gönderebilirim.»

«Bu savaşı yönetme piskolojini hiç kabul etmedim ve etmeyeceğim de. Deniz Piyadesi alayını kullanarak daha az kayıp verdireceğim. Hem seninkilere hem de benimkilere. Esperancea'a gideceğiz, ama ağır ağır. Topçu kullanabileceğimiz yerde asker kullanmayacağız. Kana susamış bir deniz piyadesi bana nasıl savaşacağımı öğretemez. Seni yeterince uyardım, Binbaşı. Deniz Piyadelerinin kıyı boyunca bir yarışa kalkmalarını istemiyorum. Birlikte hareket edeceğiz. Şimdi birliğine dönebilirsin!»

Sam Huxley, yüzü bembeyaz kesilmiş olarak ayağa kalktı.

«Patlayacakmışsın gibi bir halin var, Huxley. Söyle de içinde kalmasın.»

«Bütün ordunuzu alıp bilmem nerenize sokabilirsiniz? diye düşünüyordum. General Pritchard.»

Öfkeyle çıkıp gitti Huxley.

Bütün bu sırada yerinden kımıldamamış olan generalin yaveri amirinin yanına koştu.

«Bu adamı yerinde bırakmayacaksınız umarım, Generalim?»

Pritchard bir süre cevap vermedi. «Deniz Piyadesinden bir binbaşıyı divanı harbe versem ya da yerinden alsam kıyamet kopar,» dedi sonunda. «Deniz Kuvvetlerinden hiçbir yardım bekleyemeyiz sonra. Tanrıya şükürler olsun ki yalnız bir alayları var. Savaş sona erinceye kadar neler olacak görürsün. Görüşlerimiz çok değişik bir kere.»

«Ben böyle subayları olan askerlere acırım,» dedi yaver.

«Bilmiyorum. Bilemiyorum. Garip insanlardır bunlar. Onları böyle harekete neyin zorladığını ne sen ne de ben hiç anlayamayacağız. Ama cephede ölümüne savaşırken sağımda ve solumda kimi istediğini sorsalar iki tane deniz piyadesi isterdim. Tıpkı kadın gibidirler. Ne birlikte yaşanırlar ne de ayrı...»

Huxley'in cipi sert bir frenle çadırın önünde durunca taburun sakin ve yetenekli idareci subayı Binbaşı Wellman ayağa kalktı.

«Nasıl gitti, Sam?» diye sordu.

«Ayın onunda işe başlıyoruz,» diye Huxley çatışmasını örtmek istedi. «İkinci ve Sekizinci Deniz Piyadesi kıyıda sağ yanı korurlarken Kara kuvvetleri de içe doğru ilerleyecekler. Ordu, geri çekilmeyi önlemek için dağların ardına araçlarla geçecek.»

Wellman haritasını açtı, piposunu yaktı, Huxley'in anlattıklarını eliyle işaret etmeye başladı.

«Ordunun yerini alması için üç gün gerekiyor,» diye Huxley devam etti.

«Üç gün mü?» Wellman omuzlarını silkti. «Bir alay mı kullanıyorlar?»

«Bir tümen»

«Tümen mi?»

«Evet, bir tümen.» Wellman başını kaşıdı. «Dağdaki üsse gidecekler. Ayın onüçünde biz İkinci ve Sekizinci Alayların yerini alarak on mil ötedeki Kokumbona Nehrine kadar ilerleyeceğiz.»

«Peki ya Japonlar?»

«Siperlenmişler. Mağaralarda ve koruganlarda... Uzun süreceğe benzer.»

«Çok güzel. Ağır silâh var mı?»

«108 milimetrelik var. Bölge keskin nişancılarla ve makineli tüfek yuvalarıyla kaynaşıyormuş.»

«Devam et.»

«Sol yanımızda Amerikan Tümeninin birlikleri olacak. Pritchard buna Karma Deniz Piyadesi ve Piyade Tümeni diyor.»

«Desene heriflerin bize ayak uydurmaları için ikide bir kıçlarını süngü ile dürtükleyeceğiz?»

«Hayır, dostum,» dedi Huxley. «Esperance'a yürüyerek gideceğiz, koşarak değil.»

«Çocuklar piyadecilik oynayacaklarını duyunca kıyamet kopacak desene.»

«Kokumbona'dan Tassafaronga'ya gideceğiz ve hepsi de bu kadar. Geri kalanı başka bir ordunun temizleyebileceğini düşünüyorlar.»

«Haberalma ne diyor?»

«İki bin ilâ onbin arasında değişiyor tahminleri. Onlar da bilmiyorlar. Düşmanın çoğunluğu kıyıda, bizim kesimimizde.»

«Kendilerini savunacaklar mıymış?»

«Solomonlardan üzerimize bir çıkartma yapmayı düşünebilirlermiş. Bilmiyoruz.»

«Deniz Kuvvetleri?»

«Onu da kullanabilirler. Adayı savunmaya kararlı olup olmadıklarına bakar.»

«Hava?»

«Epey hareket bekleniyor. Ama Henderson havaalanı işler durumda. Bizim F4U'larımız, ordunun da P38'leri var.»

«Ne kadar sürer bu, Sam?»

«Bilmiyorum. Belki bir hafta, belki bir ay, belki de daha uzun. Saat ikide subayları toplantıya çağır. Topçu Keats'i gönder bana. Muhabere durumunu gözden geçirmek, ek tayın vermek ve savaş teçhizatlarını hazırlatmak istiyorum.»

«Traş takımları için ne düşünüyorsun?» diye sordu, Huxley'in düzenli asker konusundaki ısrarını iyi bilen Wellman.

«Yeteri kadar suyumuz olmayacak. Bu iş bitene kadar traş olmasınlar isterlerse.»

Huxley sigarasını yaktı. «Altıncı bir mızrakbaşı oluyor, Wellman. Umarım ki o balta girmemiş ormanlarda çok körlenmez.»

Gaz maskelerini atmış, kutularına yedek çorap ve tayınlarımızı yerleştirmiştik. O sonu gelmeyen hindistan cevizi plantasyonunun yanında uzayıp giden yolda ilerlemeye başlayarak Kokum'dan ayrıldık. Hava çok sıcak ve yolumuz da epey uzun olduğu halde saflar arasında hararetli konuşmalar yapılıyordu. Huxley, her zamanki gibi karargâh bölüğünün başında yürüyordu. Piyade birliklerinin yanından geçerken askerler yola çıkıp bizi seyretmeye başladılar. Sert sert, küçümseyerek baktık onlara. İyi korunmamış levâzım depoları sayesinde Ordu

bize en son silâhları sağlamıştı. Yanımızdan hızla geçen bir piyade cipi yürüyüş kolunun başında durdu. Biz de durduk. Bir Albay Binbaşı Huxley'le konuşmaya başladı.

Topçu Keats yanımıza geldi. «Birisi şu albayın sedef kakmalı kırkbeşliğini yürütmüş. Tabancayı iade edinceye kadar yol vermiyorlar. Sizleri suçladığımı sanmayın. Tabancayı 'bulmamız' için on dakika süre tanıdılar. Lütfen alan versin de bu iş burada kapansın.» Hepimiz İspanyol Joe'ya baktık. Joe sırıtarak cebinden çıkarttı tabancayı. Yürüyüşe devam ettik. Yalnız bu arada Üsteğmen Bryce bir yolunu bulup kendini ulaşım ciplerinden birine atmıştı.

Cepheye yaklaştıkça endişeden ve gerginlikten terlemeye başlamıştık. Tam o sırada gördük onları. İkinci ve Sekizinci Deniz Piyadesi. Onlar da çoğunlukla bizimkiler gibi çocuktular daha... ama şimdi ihtiyarlamışlardı. Aç, zayıf, bitkin yaşlı insanlar. Kamyonlar yanımızdan geçerken kan çanağına dönmüş gözlerine uzamış sakallarına baktık. Çok az konuşuyorlardı. Ya hafifçe el sallıyorlar ya da arada sırada birl bir şaka yapıyordu.

«Altıncı kıçını kımıldatabildi sonunda.»

«Eh artık rahat rahat dönebiliriz evlerimize, şu gelen kahramanlara bak hele.»

«Umarım toprak üstünde yatmak sizleri rahatsız etmez.»

«Cephe nasıl, eğlence var mı?»

«Az sonra görürsün, ahbap.»

«Hollywood'a mı geldik nedir? Sekizinci Piyade hâlâ rol kesiyor.»

Kamyonlar ardarda geçip gidiyorlardı. Yüzlerinde anlamsız bir korku ifadesi olan insanlar. Az sonra biz de yorulduk, ter içinde kaldık. Deniz kıyısına dönüp yıkanmak istiyorduk. Ama uzun bir süre yıkanamayacağımızı biliyorduk.

Hava serinledi, yağmur başladı. Son mil... geri dönüp bakma, yoksa bir ay sonraki halini görürsün. Tepelere, ormana, mağaralara bak. Hep ileri bak. Geride hiçbir şey yok artık.

7

19 Ocak 1943,

Ne kadar oldu çamura batalı? Yalnızca altı gün mü? Boğazımıza kadar çamur içindeydik. Akşam oluyordu, az sonra yağmur yine başlayacak, çamuru daha da arttıracaktı. Bulunduğumuz yerde dizlerimizi aşmıştı çamur. Tepeler vıcık vıcıktı. Hava ölü Japonların cesetlerinden çıkan kokuyla nefes alınır gibi değildi. Bir mil öteden duyuluyordu çürümüş ceset kokusu. Sakal yarışı başlamıştı ama çamurdan insanın sakalı görünmüyordu ki. Insanın yüzünde ve vücudunda donup kalıyordu çamur. Üniformalarımız çürümeye başlamıştı.

Yürüyüş çok ağır, telsiz haberleşmesi hemen hemen sıfırdı. Tek bir TBX cihazı ile Alaya bağlıydık. Alayın şifresi Topekay'dı. Biz de Topeka Beyaz'dık. Arazinin durumu ve yürüyüşün ağırlığı nedeniyle bütün yük telefon takımının omuzlarındaydı. Benim takım yük hayvanı olarak kullanılıyordu. Genellikle telefonculara yardım ediyorlardı. Çoğunlukla da kıyıya kadar iki mil yürüyorlar, beşer galonluk bidonları doldurup getiriyorlardı. Yakıcı güneş altında canları çıkıyordu. Sonra sırtlarında tayın, cephane kutuları, vitamin dolu şekerler taşıyorlardı. Bölüğü ayakta tutan onlardı. Bir karınca dizisi gibi emekliyorlar, sürükleniyorlar, yorgunluktan bitkin hale geliyorlar, ama yeniden yüklenmek üzere yine kıyıdaki depolara dönüyorlardı.

Karanlık basınca çamur içindeki çukurlarına kıvrılıp yatıyorlardı nöbet saatleri gelene kadar. Binlerce sivrisinek insanın çevresinde dönüp sokarken uyumak çok güç bir işti. Sivrisinekler kendilerini sokarken ellerini kaldırıp sineği öldürecek güçleri olmuyordu.

Daha canlı bir Japon görmemiştik. Yalnız korkunç kokularıyla ölüleri. Ama dirileri de vardı ormanda. Hep çevrenizde hissediyor, ağaçların tepesinden size baktıklarını görür gibi oluyordunuz... her hareketini kolluyorlardı insanın sanki...

Geceleri çukurda insan arkadaşına sokulup yatardı. Tirtir titreyerek. Sıtmadan mı? Ne münasebet. Islaklıktan ve çamurdan. Evini bile düşünemeyecek kadar yorgun. Uyumak güçtü... orman sessizlikle canlıydı sanki. Kara yengecinin sesini Japondan ayırt edebilmek epey güç olmuştu. Bir gece Doc Kyser Japon diye silâhını hayvanın üstüne boşaltmıştı. Bir süre sonra artık bunlara da aldırmaz olmuştuk. Üzerimizde hissedince bıçağımızı çıkarıp hayvana saplıyor, siperin dışına atıyorduk. Hattâ bir gece içinde kimin daha çok yengeç öldüreceği konusunda bahislere bile giriliyordu.

Susuzluk... hep bir su ihtiyacı. Suyumuz tuzlu olduğu için midelerimiz isyan ediyordu. Arada bir insanın gözüne buz gibi bir şişe bira geliyordu. İnsanın kupkuru diliyle kupkuru dudaklarını yalamaktan başka bir şey gelmezdi elinden. Ve unutmaya çalışmak.

Kaç gün olmuştu çamura batalı? Yalnızca altı gün mü?

Yeni bir yere yerleşip yağmurun bizi daha da batırmasını bekledik.

«Haydi çocuklar, siper kazın.»

«Zaten çamurun içindeyiz, nereye kazalım?»

«Kuru olan yamaçlarda, inek.»

Üsteğmen Bryce, Danny'nin kazdığı çukurun toprağını küreklemekte olan Ski'ye yaklaştı.

«Ski.»

«Efendim.»

«Kendi çukurunu bitirdikten sonra bana da bir tane kaz.» Elindeki sedyeyi açtı. «Şunun gireceği kadar büyük olsun.»

Zvonski küreği elinden fırlatıp öfkeyle ayağa fırladı. «Üsteğmenim, kendi çukurunu kendin kaz. Onbir saattır su taşıyorum ben.»

«Rütbemle hitap etme bana,» diye fısıldadı Bryce. «Rütbe falan yok burada. Çevrende keskin nişancılar olabilir. Duysunlar mı istiyorsun?»

«Elbette.»

«Divanıharbe vereceğim seni bunun için.»

«Bok verirsin. Sam, herkesin kendi çukurunu kendisinin

kazmasını söyledi. Haydi işe koyul bakalım... hem de buralara çok yakın olmasın.»

Bryce dönüp gitti. Ski, Topçu Keats'in yanına koştu. «Byrce, üstünde yatmak için bir sedye almış, Jack.»

«Vay pis... sen kendi işine bak, Ski.» Keats Bryce'ın peşinden gitti.

Bir top mermisi uğuldayarak uçtu üzerimizden. Tepenin karşı yamacında patladı.

«Yahu bu Onuncu'lar biraz geç ateş etmiyorlar mı?»

«Son bir iki tane sallıyorlardır belki.»

Bir mermi daha düştü ikiyüz metre ötemize.

«Deli bunlar! Bizim burada olduğumuzu bilmiyorlar mı sanki?»

Huxley santrala koştu. «Çabuk atış subayını bulun. Çok yakına ateş ediyorlar!» Bir mermi daha düştü. Hepimiz çamurlara daldık. Bizim bulunduğumuz yamaca düşmüştü.

Bir tane daha inerken Huxley bağlantıyı sağlayabilmişti. «Burası Topeka Beyaz. Tam karargâhın üstüne ateş ediyorsunuz.»

«Ama efendim biz sabahtanberi tek bir mermi bile atmadık,» dedi telin öteki ucundaki ses.

«Eyvah!» diye bağırdı Binbaşı. «Yere yatın. Japonlar!»

Dağıldık dağılmasına ama Japon 108'likleri bizi bulmuştu bir kere. Çamurun içine gömüldük, ağaçların, kayaların ardına saklandık. Daha boy çukurlarımızı da kazamamıştık. Svişşş... Bum! Bumm! Tepemize mermi yağıyordu artık.

Andy ile Ski tepenin yamacında bir mağara görüp içine daldılar. Miğferlerine sıkı sıkı sarılıp sırtlarını duvara dayadılar. Tam karşılarında bir Japon askeri oturuyordu. Ölmüştü. Vücudundan çıkan kurt sürüleri gözlerini oymuştu. Dayanılmaz bir koku vardı içerde. «Ben gidiyorum,» dedi Ski.

Andy arkadaşının kolunu çekti. «Dur hele. Dışarısını cehenneme çevirdiler. Başını eğ de kus. Bir sarsıntı Japon'u salladı. Ceset ikiye bölündü. Ski kustu.

İspanyol Joe çamurların arasında sürünerek Hemşire Mary'ye yaklaştı.

«Neden yerinde kalmadın? Orası daha güvenlikliydi.»

«Şey... yanımda birisi olsun istedim.»

Huxley ayakta durmuş havaya bakıyordu. Ayakta olan tek insan oydu. «Öteki yamaca geçin,» diye seslendi bir gruba. Komutlar yağdırarak santrala gidiyordu. «Bana Onuncuyu bağlayın... ateş subayını... Le'Force, tepeye çık bak bakalım, heriflerin nerede olduklarını görebilecek misin? Alo, burası Topeka Beyaz... Japonlar tam tepemizde... bize yardım edebilir misiniz? Az sonra yerlerini bildiririm.»

«Yat aşağı Sam!» BUMM!

«Alo, ben Huxley. Topeka Beyaz... ikibin metre kadar solumuzda. Alo, burası Topeka...»

Girdiğimiz çukurlardan çıktığımızda iki saat geçmişti. Karanlık çökmüştü. Boy çukurlarını kazıp böcek falan düşünmeden uyuya kaldık.

L.Q. Jones çalılıkların arasına çöküp saatine baktı. Daha bir saat vardı. Başı öne düşüyordu. Güçlükle açtı gözlerini. Dayan... bir saatin kaldı... sonra uyuyacaksın... bir tek saat, Nasıl da beli ağrıyor... gözümü açık tutamıyorum... Uyuma be... kendine gel.»

Bu terleme ve titreme bitse artık. Soğuktan ve ıslaklıktan olacak. Kırksekiz dakika kaldı. Oturma... diz çök... tamam. Diz çökmüş durursan uyumazsın. Uyusan bile düşer hemen uyanırsın. Şu barsaklarım da amma çalıştı ha. Dokuz kere sıçtım bu gece. Hastalandım mı nedir.

Silâhı yere düşünce gözleri açıldı. Uyuyamazsın ki... ortalık Japon dolu... hepsini boğazlarlar sonra... nöbetçiyim ben. Soluğu ağırlaştı yine, sivrisinek ısırmasından şişen göz kapakları düştü. Başını salladı. Ter içindeydi.

Bütün gün tepeye cephane taşımak... hiç bu kadar yorulmamıştım... çamur olmasaydı bari. Toprak çok kaygan... daha ne kadar acaba... elliiki dakika. Danny'nin saati de doğrudur inşallah... off, Tanrım...

Kırk dakika... az sonra otuz dakika kalacak... sonra da uyku...

«Kim o?» diye bağırdı Jones.

«Deniz Piyadesi.»

«Parola?»
«Lola.»
«Kimsin?»
«Forrester.»
«Ne istiyorsun? Daha yarım saatim var.»
«Bugün o cephane sandığı ile tepeden aşağı yuvarlandığında çok bitkin bir halin vardı.»
«Bir şeyim yok. Yarım saat sonra gel, Danny.»
«Haydi git uyu. Benim uykum yok nasıl olsa.»
«Emin misin?»
«Elbette.»
«Ben bir sıhhiyeciye görüneyim. Durmadan sıçıyorum.»
«Ben bugün yirmibir kere sıçtım,» dedi Danny.

L.Q. Jones iki mil gerideki tabur ilk yardım merkezine güçlükle vardı. Pedro Rojas kısılı yanan feneri açtı.
«Jones, bu ne hal? Otur bakalım.»
«İshâl oldum.»
«Yalnızca o kadar değil dostum.» Jones'un ağzına dereceyi soktu, alnını alkollü bezle sildi, sırtına bir battaniye sardı. Dereceyi çıkartıp yazdı.
«Ne yapıyorsun, Pedro?»
«Hastalanmışsın.»
«Sıtma mı?»
«Evet.»
«Haydi oradan sen de. Aklını kaçırmışsın sen.»
«Olabilir, ama sen de geri kademeye gidiyorsun.»
Jones güçlükle doğruldu. «Çocuklar bana korkak mı desinler yani?»
«Ne isterlerse desinler. Hastasın sen.»
«Pedro, ne olur kimseye söyleme,» diye yalvardı Jones. Kinin ver bana. Nasıl olsa geçiririm.»
«Olmaz.»
«Ben birliğimden ayrılamam,» diye ağlamaya başladı Jones. «Geri gidemem ben. Bütün gün çalışmaktan canımız çıktı. Ben gidersem onlara daha fazla iş düşecek...»
Pedro, Jones'un elinden kurtulup arkadaşını bir yatağa gö-

türdü. «Şunlardan üç tane şimdi al, sonra her dört saatta üç tane...»

«Beni geri göndermeyeceksin, değil mi, Pedro?»

«Bu gece burada kal da. Yarın sabah cepheye gidersin.»

«Mac'a telefon et, Pedro. Burada olduğumu söyle... yarın geleceğimi söyle..» Hapları yutar-yutmaz sırtüstü düştüğü yatakta uyudu kaldı.

Pedro, Jones'un üstünü örtüp feneri kıstı. Ne biçim insanlar bu deniz piyadeleri diye düşünüyordu. Hasta olduklarını bile anlamıyorlar. Boş ver. Huxley'e gizlice kinin tableti verdiğine göre Jones'a da verirdi nasıl olsa. Ama neden hepsi gelip kendini buluyorlardı. Beşinciydi bu, bugün.

Cip sürücüsü Divito arabasını komuta yerine altı yüz metre kadar yaklaştırabilmişti. Yol olmayan yerde yol yaratıyordu ufak tefek adam. Dört silindirli keşif arabalarıyla mucizeler yaratan Divito ile diğer sürücülere şaşıp kalıyorduk. Cephe bin metre daha ileri kaymıştı, yeni komuta yerine gitmek ölümdü. Yeni yerimiz kıyıya daha yakındı, çamurdan kurtulmuştuk ama şimdi de güneşte kavruluyorduk.

Yüklediğimiz malzeme yüzünden cip tekerlek civatalarına kadar çamura batmıştı. TBX telsizini yerleştirmeye çalışan Andy ile Danny'yi yanıma çağırdım. Bu son âleti nereye yerleştireceklerine bir türlü karar veremiyorlardı. Antenlerle jeneratörü kaputun üzerine yatırırlarsa Divito'ya vites değiştirme imkânını verebileceklerini hesaplıyorlardı. Düşündüklerini uyguladıkları sırada Üsteğmen Bryce çıkageldi.

«Ne yapıyorsunuz orada?»

«TBX'i yüklüyoruz, Bertram.» Savaş alanında kendisine Bertram dediğimiz için çok zevkleniyorduk doğrusu.

«Özür dilerim, Mac ama benim telsizden önceliğim var,» dedi.

«Yani, Bertram sen arabada giderken biz bunu taşıyalım mı diyorsun?»

«Bölük komutanı olarak görevim teçhizatın sağlam olarak yerine vardığını görmektir.»

«Ben yolu biliyorum,» dedi Divito.

«Fazla konuşmadan kaldır o telsizi oradan.»

Binbaşının emireri Ziltch bir kenarda durmuş bize bakıyordu. Parmaklarının ucuna basarak Huxley'in yanına gidip kulağına birşeyler fısıldadı. Huxley gelirken Bryce da yükünü arabaya atmış, telsizi acele sökmemiz için bizi sıkıştırıp duruyordu.

«Günaydın, Binbaşım, sana bir yer ayırdım,» diye Bryce yalanı kıvırdı hemen.

Huxley, Bryce'in kendisini izlemesini işaret ederek konuştuklarını duyamayacağımız kadar ileri yürüdü.

«Çabuk eşyalarını çıkart cipten, Bryce.»

«Ama Binbaşım ben sana yer ayırmıştım. Bu heriflerin ne bok olduklarını bilirsin. Ikmal malzemesini buraya getirtene kadar canım çıktı, herbiri işten kaçmak için bir deliğe girdiler.»

«Al o kahrolası eşyalarını cipten,» diye bağırdı Huxley. «Bir telsizden daha önemli olduğunu da nereden çıkardın?»

22 Ocak 1943.

Huxley E Bölüğü komutanını sakinleştirdikten sonra sahra telefonunu kaldırdı. «Alo, Topeka. Ben Huxley. E Bölüğü haritada K4'te Japonlara rastlamış. Mağaralar doluymuş. Çevresini dolaşıp bölgeyi sardık... Yok canım! İmkân yok, çok derine gömülmüşler, ateşle çıkartamayız. Japonlar teslim olacağız diye ellerini kaldırıp yanlarına yaklaşınca E Bölüğünden iki kişiyi öldürmüşler...»

«Onlara de ki...» diye E Bölüğü komutanı atıldı.

«Sen sus. Evet, dinamitli istihkâmcılar falan gerek. Dinamitle atacağız onları. Karanlık basmadan burada olsunlar... ne? Pekâlâ, bir kere daha deneriz.»

«Ne dedi, Sam?»

«Alev makinalarını gönderiyorlarmış.»

«Alev makinası mı? Bizde alev makinası olduğunu bilmiyordum.»

«Savaşta ilk kez kullanılıyor. Böyle bir durumu bekliyorlardı.»

E Bölüğünden on kişi tepedeki açıklığa dikkatle yaklaşıyorlardı. Otomatik silâhlı biri ağaç tepelerine yerleşmiş olan düşman keskin nişancılarını silip süpürdü. Mağaranın ağzının iki yanına yerleştiler.

«Çıkın dışarı!» diye bağırdı Huxley. Cevap gelmedi. «Orada olduğunuzu biliyoruz. Çıkın.» Sessizlik... sonra bir yuvarlanma sesi.

«Yere yatın, el bombası...» Bomba patladığı anda herkes bir yana dağılmıştı.

«Örtme ateşi!» dedi Huxley. Silâhlar mağaranın içine ateşe başladılar. Huxley alev takımının ilerlemesi için işaret etti. Öndeki adam sırtına bağlı bir deponun ağırlığı altında iki büklüm yürüyordu. İki silâhlı asker arasında yerini aldı. Huxley başıyla istediği zaman ateş etmesini işaret etti.

Alev makinasını taşıyan adam herkesin yanından geri çekilmesini işaret ettikten sonra uzun hortumu mağaraya nişanladı. Pat diye bir sesin ardından hortumun ucundan bir alev fışkırdı. Ortalık birden ısınmıştı.

Bir çığlık! Bir Japon fırladı mağaradan. Canlı bir meşale gibi. Beş metre kadar koşup dumanlar içinde yere yığıldı.

23 Ocak 1943,

Huxley'in taburu şimdi Piyade birliklerini iç kesime bağlayan hattın tam ortasındaydı. Deniz piyadeleri kıyı yanını tutuyordu. Komuta yerimiz atnalı biçiminde bir sırtın iç kenarındaydı. Sırt kayalık ve çıplaktı. Genellikle geride olan komuta noktası bu kere en ileride, Kokumbona Nehrinin, yani ertesi günkü hedefimizin, en uç noktasındaydı. Piyade bölükleri elli metre gerimizdeydiler.

Altımızda denize doğru akan küçük bir çay vardı. Çayın öte tarafında da Japonlarla dolu olduğunu tahmin ettiğimiz bir orman. Komuta yerinin avantajı kendimiz görünmeden düşmana bakabilmemizdi.

Gün sona ererken bir keşif uçağı bölgenin havadan fotoğraflarını çekiyor, bir destroyer de topçu desteğini sağlamak üzere denizde demir atıyordu. Telsizlerimizi kurup sert zeminde kendimize siperler kazdık.

Takımıma mutlu bir haber ilettim. «Çocuklar, bu gece botlarınızı çıkarabilirsiniz.»

«Yahu bu evden istemeden para göndermelerine benziyor be.»

Çizmeler çıktıkça berbat bir koku yükseliyordu. Bir haftadan fazladır ayaklarımızı görmemiştik. Çorabıma yapışınca parçaları elimde kaldı. Ayağımın üstünden yarım santim kalınlığında bir çamur tabakasını kazıyıp parmaklarıma baktım. Mantardan yemyeşil olmuşlardı.

«Sakın kızma,» dedi Pedro. «Birazdan gelir ilâç koyarım.»

Pabuç çıkarma şerefine yarım miğfer suyla yıkandık ta. Birden kendimize gelmiştik. Burnside ile ben alışılmış homurdanmalarımızı bile unuttuk su harcanıyor diye.

«Ölmeden önce bir kere dişlerimi fırçalayabilsem.»

«Düşün bir kere, karımla haftada bir yıkanmamak için kavga ederdim bir de.»

Telsiz çevresinde kazdığımız çukurlara yerleşip yarenlik etmeye başladık.

Rat — a — tat,. Tat tat tat, tat a tat... Toz toprağa karıştı birden.

«Japonlar!»

«Eşşoğlu eşekler... kahvemi içirtmediler be!»

«Kırk yılda bir sıcak aş yiyeceğimizi de nereden anladılar?»

Danny ile Ski atnalının bir kenarında siperlerindeydiler. Garand'larını kaptıkları gibi yanımıza koşmaya başladılar. Ski birden durdu.

«Bak,» dedi Danny'ye.

«Nereye?»

«Şuraya, otların arasına bak.»

«Vay kurnaz herifler, bizi tepeye çekip ardımıza adam yerleştiriyorlar ha!»

Yere yatıp beklediler. Yüz metre ötelerinde bir adam fırladı çalıların arasından. Danny garip bir titreme hissetti vücudunda... yaşayan, canlı bir Japon. Ölü, çürümüş değil. Kendisine ve Ski'ye doğru gelen bir Japon. Adam yaklaştıkça alnından akan terler gözlerini dolduruyordu... iki kol, iki bacak... neden öldürmek istiyor beni? Belki onun da Kathy gibi bir Japon kızı vardır memleketinde. Benim bir hıncım yok ki ona. Silâhlarını doğrulttular... onbeş metre... tam isabet olacak, acele etme... tam kalbinden... Ya silâhım ateş almazsa. Trak! Trak! Trak! Japon olduğu yere yığıldı.

«Vurdun!» diye bağırdı Ski. «Düştüğünü gördün mü?»

Danny yerinden fırlarken süngüsünü taktı. «Destekle beni.» Dizlerine kadar gelen otlar arasında dikkatle yürüdü. Adamın ağzından kan boşalıyordu. Danny titredi. Gözleri açıktı Japon'un. Eli hafifçe bir hareket yaptı. Danny süngüsünü Japon'un karnına sapladı... Adamın karnı sanki süngüyü kavramış gibiydi. Çekemiyordu. Bir el ateş etti. Japon paramparça oldu. **Gözleri hâlâ açıktı.** Danny kanlı silâhını çekip kabzasıyla Japon'un yüzünü parçaladı.

Sonra Ski'nin yanına dönüp süngüsünü paçalarına sildi.

Tepedeki ateş kesilmişti. Andy, Danny'nin yanına geldi. «Bu senin sayılır,» diyerek bir Japon bayrağı uzattı. «Miğferinin içinde buldum. Aferin, Danny.»

Danny hiç bir şey söylemeden bayrağı aldı.

«Ne oluyor buna be?»

«Bırak,» dedi Ski. «Bırak...»

8

«Peter McKale nerede? Kendisini karargâhtan arıyorlar,» dedi santral memuru.

«H Bölüğünde her zamanki gibi havan topunun başında... bir haberci yollarım şimdi.»

«Nasıl oldu da biz bu sabah yola çıkmadık, Mac?»

«Ordu gerilemiş.»

«Ne o, yoksa önlerine bir keskin nişancı mı çıkmış?»

«İki keskin nişancı kaçıp makineli tüfeklerini bırakmışlar. Şimdi bizim taburlardan biri deliği kapatmak için gönderilecek.»

«Posta!»

Hayır, bir rüya değil bu. İnanmayan, titreyen eller açıyor zarfları. Sessizlik. Gözlerine bak. Mektuplarda neler yazdığını artık çok iyi biliyorum. Çamurla kaplı dudaklarda bir gülümseme, başın sallanışı, tekrar ve tekrar okuma.

Sevgili L.Q.

Arabayı kullanmıyoruz artık. Bu senin daha çabuk getirecekse aldrmıyoruz bile.

Sevgili Oğlum,

Annen ile herşeyi düşündük taşındık. İkimiz de kentte bir daire alıp dinlenmek istiyoruz. Otuz yıl çiftçilik yetti bize. Döndüğünde çiftlik senindir.

Sevgili Andy,

Nerede olduğunuzu öğrendik. Her hareketinizi yakından izliyor, kendimizi yanıbaşınızda hissediyoruz. Amerikalılarımızla gurur duyuyoruz. İki kere gittim çiftliğe. Şimdi artık gitmek eskisi kadar güç olmuyor.

Havalar da çok sıcak, tam yazın ortası...

Sevgili Sam,

Albay Daner'den Alayının nerede olduğunu öğrendim. Lütfen gereksiz tehlikelere atılma sevgilim. Sonunda zaferin sizin olacağına eminim.

Oğlum Danny,

Baltimore'da Noel olmadı diyebilirim. Neler çektiğinizi tahmin edebileceğimizi sanmıyorum.

Sevgili Marion,

Bir mağazada satıcılık yapıyorum. Bayılıyorum bu işe. Ailen bana karşı çok iyi davrandı.

Seni çok seviyorum.

Rae.

Sevgili Connie,

Sana bunu yazmak istemezdim ama annem çok hasta. Doktor, yaşamak arzusu olsa kurtulma olasılığı var diyor...

Noel'imiz pek neşeli geçmedi ama ne de olsa birbirimizin yanındaydık. Bir erkek arkadaşım var şimdi, yirmidokuz yaşında bir asker... Okulu bırakıp bir işe girdim. Ed Dayım hastane faturalarını tek başına ödeyemiyor. Senin burada olmaman çok kötü oldu.

Susan kentten gitti, nereye gittiğini bilen yok. Doğrusunu istersen sana yaptıklarından sonra nereye giderse gitsin umurumda bile değil...

Kızkardeşin,
Vanda

Topeka'ya telefon hattı çekilince telsizi de ayarladım. Destroyerdeki telsizi de arayarak o akşam için yayını kestiğimi bildirdim. Telefon çavuşu Bary geldi yanıma.

«Hey Mac, bana bir adam verebilir misin?»

«Ne için?»

«H Bölüğü hattı kesik. Cassidy kontrola gittiğinde kendisini koruyacak biri gerek.»

«Hey Torba!»

«Efendim.»

«Cassidy ile H Bölüğüne telefon hattına gideceksin. Lütfen çiğnediğin tütünü yere tükürme, pislik yapıyorsun.»

«Oldu yeğenim,» diyerek yere bir tükürük daha attı. Brown boy çukuruna gidip tüfeğini aldı, göğsüne iki tane el bombası astı.

«Çabuk olun,» dedi Bary, Kızıl Cassidy'ye. «Karanlık basmadan dönün. Parola Lonely'dir.»

«Tam bizim tepenin önünden geçen hat bu,» dedim. «Çok

dikkatli olun.»

«Bizim önümüze hattı ne zaman gerdiler?» diye sordu Torba.

«Ben santralın başında olacağım. Her iki yüz metrede bir telefon edin.»

İriyarı kızıl saçlı bir İrlandalı olan Cassidy teli alıp tepeyi aştı. Torba da peşinden yürüyor, gözleriyle çalılıkları, ağaçların tepelerini arıyordu. Topeka Beyaz'ın beyaz telini izleyerek az sonra tabur bölgesinden ayrıldılar.

«Bu teli nasıl germişler buraya?» diye bir daha sordu Torba.

«Hedefi aştık, hattı kurduktan sonra geri çekildik.»

«Burası da amma sakin, yeğenim.»

Cassidy Topeka Beyaz'ı arayıp konuştu. H Bölüğü ile konuşamıyordu. Komuta yerinin altındaki çaya kadar yürüdüler. Karşıya geçip bir daha denediler. Sonra sol taraftaki ağaçlığa doğru yürüdüler. Sağ taraflarında Japon dolu ormanlık vardı.

Cassidy teli elinde tutuyordu. «İçimde öyle bir his var ki, yalnız değiliz, yeğenim.» dedi Torba. Bir daha telefonla aradılar. H Bölüğü cevap vermiyordu.

«Cassidy, bak!» Torba kesilmiş olan teli gösterdi.

«Ormandan çıkıp kesmiş olmalılar.»

Ağaçların yanındaydılar. Cassidy kesik ucu bulup temizledi.

Çat diye bir ses duyuldu.

«Keskin nişancı. Siper al.»

Torba bir ağacın arkasına sığındı. Cassidy de kendisini arkasına attı.

«Gördün mü?»

«Hayır.»

«Ben şu telin ucunu şuraya çekip bağlayayım bari.» Cassidy bir adım atmıştı ki birden dizüstü çöktü.

«Ne oldu, Kızıl?»

«Bileğim burkuldu sanırım.» Torba, arkadaşını ağacın altına çekip ayakkabısını çıkardı.

«Acıyor mu?»

«Hem de nasıl?»

«Burkulmuş. Sen benim silâhımı al, gözünü ağaçlardan ayırma.»

«Nereye gidiyorsun?»

«Teli alıp bağlamaya.» Torba fırladı. Rat tat krak! Teli alıp yerine koştu. «Karavana! Görebildin mi bari?» İkisi de çayın öte tarafına baktılar. Çok sakin ve sessizdi.

«Orospu çocukları hiç kendilerini göstermezler ki.»

«Oradalar merak etme, yeğenim.» Torba tellerin üzerine bant izole sardı. «Bunu nasıl deniyorsun, Kızıl?»

İrlandalı dişlerini gıcırdattı. «İğneleri tellerin üstüne sapla öteki uçlarını deneme telefonuna tak...»

«Ayağın kötü mü?»

«Şişmeye başladı bile.»

Torba önce komuta yerini, sonra H Bölüğünü aradı. Hat tamamlanmıştı. «Bir dakika, Torba,» dediler komuta yerinden. «Sam seninle konuşmak istiyor.»

«Merhaba Torba, ben Sam Huxley.»

«Selâm, Binbaşım.»

«Kesik neredeydi?»

«Çayın kenarındaki küçük ağaçlıkta. Çayı aşıp kesmiş olmalılar. Burası onlara en yakın nokta. Biz burada oldukça bir şey yapamazlar ama karanlık basınca gelip yine kesecekler. H Bölüğüne başka bir hat çekseniz iyi olur.»

Huxley Topçu ve Çavuş Barry ile konuştu. «Yeni hat döşeyemeyiz. Hava kararıyor. Üstelik Japon'larla dolu bir kesim var aramızda.»

«Aman ne güzel,» dedi Torba. «Bir de yaralı var burada.»

«Ne oldu?»

«Cassidy'nin bileği kırıldı. Kemik derisini patlatacak neredeyse. Çok acı çekiyor.»

Huxley çılgıncasına düşünüyordu. Hattın açık kalması gerekliydi. Ormana saldırmadan önce yeni bir hat çekme imkânı yoktu. Bu hat ile çaydan ormana havan atışını yöneteceklerdi. Şafak sökerken Onuncu Deniz Piyadesi Topçusuyla destroyer atışa başlayacaklar, Henderson'dan havalanan uçaklar ormanı bombardıman edeceklerdi. İki er ateş hattının az ötesindeydiler.

Huxley'in gözleri kısıldı, arkasındakilerin soluğunu ensesin-

de hissediyordu. «Hattı koruyabilir misin?» diye sordu Torba'ya.

«Elbette. Eğer daha önce gelip boğazımızı kesmezlerse.»

Karar verilince Huxley hemen eyleme geçti. Saatler ayarlanıp her yarım saatte bir telefon bağlantısı kontrolu yapılması kararlaştırıldı. «En son dakikaya kadar orada kalmalısınız. Beş elli sekizde çekilin, böylece iki dakikanız olmuş olur.»

«O tepeyi tırmanamayız, Binbaşım. Çayı izleyerek denize çıkmaya çalışacağız.»

«Talihiniz açık olsun.»

«Binbaşım, Hızlı'ya söyle bana borcu olan on doları helâl ettim ona.»

Huxley kulaklığı yerine takıp kendisini izleyen endişeli yüzlere döndü. «Fena kıstırıldılar. Ama havan atışı için hattı açık tutabilirler... Haydi haydi, bakmayın öyle yüzüme. Yapacağımız hiçbir şey yok.»

«Bileğin nasıl?» diye Torba fısıldadı.

«Artık hiç acı duymuyorum.»

«Ortalık da çok sakin.»

«Bir sigaram olsaydı.»

«Ben tütün çiğnerim.» Tükürdü. «Biraz ister misin?»

«Hayır, kusturuyor beni.»

«Amma da sessizlik var ha... sen nerelisin, Kızıl?»

«Detroit'li.»

«Haydi, uyu biraz, benim uykum yok.»

«Uyuyamam ki. Ya saldırırlarsa?»

«Aklım ermez... Ben Iwoa'lıyım. Dünyanın en iyi çiftlikleri olan yer. Babam savaştan sonra çekiliyor... yüzaltmış dönüm toprağı bana bırakıyor...»

«Oooff!»

«Ne oldu?

«Hiç, ayağımı oynatmaya çalıştım da... Dokunmadıkça ağrımıyor.»

Sırt sırta verip oturdular. Tüfekleri kucaklarındaydı.

«Tam yüzaltmış dönüm...»

«Ne kadar sakin ortalık...»

Üç saat geçmişti. «Bir süre telefon etmeyelim, yeğenim,» dedi Torba. «Bizi arıyorlar.» Telefonu elinden bıraktı. Cassidy'yi oturttu. Karanlığa baktılar. Çayın ötesindeki çalılıklarda hışırtılar vardı. «Çaya girseler de ateş etme,» dedi Torba. «Ben üstlerine atlarım...»

Karanlıktan çığlık gibi bir ses yükseldi. «Deniz Piyadesi... öleceksin!»

«Eşşoğlular!»

«Ses çıkarma, Kızıl.»

«Öleceksiniz.»

Torba, bağırmak üzere olan Kızıl'ın ağzını eliyle kapattı.

«Aptallaşma yerimizi öğrenmek için ateş etmeye zorluyorlar bizi.»

«Pis deniz piyadesi... öleceksin... gebereceksin...»

«Ulan ben şimdi size...»

Torba, acıdan kıvranan oğlanı zorla yatırdı yere. «Kımıldama yoksa suratının ortasına yersin yumruğu.»

«Özür dilerim... tamam... artık ses çıkarmam.»

«ÖLECEKSİN DENİZ PİYADESİ!»

Marion tüfeğini sıkı sıkı kavramış ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Çaydan gelen sesleri duyamıyordu ama tepede başka sesler vardı şimdi. «Yardım... yardım edin bana... deniz piyadesiyim ben... yardım edin... Japonlar vurdu... aaahh!» Marion dudaklarını ısırdı.

«Kim o?»

«Deniz Piyadesi.»

«Parola?»

«Lonely.» İspanyol Joe, Marion'un yanına oturdu.

«Burada işin ne Joe?»

«Japonların bu çığlıkları sinirime dokunuyor.»

«Ben daha mı dayanıklıyım sanki?»

«Aşağıda bağıranlar gerçekten Torba ile Cassidy mi dersin?»

«Yerine git, Joe.»

«Eşşoğlularını öldüreceğim.»

«Onlar da bunu istiyorlar zaten.»

«Yardım... imdat... çavuşum...»

«Yerine dön, Joe.»

Tam o anda atladı Japon üstüne. Karanlıkta bir bıçak parıldadı. Marion altta, Japon üstte yuvarlandılar. Marion sıyrıldı. Japon kedi gibi yine sıçramıştı üzerine. Marion dizini Japon'un bacaklarının arasına indirdi. Adam bir an geriledi. Marion üstünlüğünü kaçırmamak için ileri atıldı. Vahşi bir dövüş başlamıştı. Japon'un bıçaklı eli Marion'un boğazına yaklaşıyordu. Marion düşmanın yüzüne elini dayamış olanca gücüyle itiyordu. Japon, Marion'un elini ısırdı, kan akmaya başladı. Marion'un parmakları Japon'un gözlerine bastırıyordu şimdi. Bıçak düştü. Japon gözlerini tutarak diz üstü çöktü. Marion adama arkadan atlayıp kolunu boğazına dayadı. Japon boş yere çırpınıyordu. Marion bütün gücüyle sıkıyordu adamın boğazını. Japon kesilip ölü olarak yere yığılana kadar kastı kolunu. Sonra sendeleyerek komuta yerine geldi.

«Bir yardımcı verin... Japon... üzerime saldırdı.» Yığıldı yere.

«Omzun kanıyor.»

«Bir çizik.»

«Ligthttower, çabuk sağlık merkezine götür onu.»

Doktor Kyser kanları silip Marion'a bir kadeh konyak uzattı. «Talihin varmış, Mary. Sıyırıp geçmiş.» Marion gülümsemeye çalıştı. Doktor, çocuğun kan içindeki kapalı avucuna baktı.

«Bir de şu eline bakalım şimdi.»

«Ne...»

«Aç elini.»

Marion'un sıkılı avucunu ancak iki sağlık görevlisi açabildi. İnanmayan bakışlarla bakıyordu eline. Et ve kas parçaları vardı avucunun içinde.

«Yıkayın elimi,» diye bağırdı Marion. «Çabuk yıkayın elimi.»

9

25 Ocak 1943,

Çavuş Bary başucumda dikilmiş duruyordu. Gözümü açınca birden yerimden fırladım. Hepsi santralın başındaydılar.

«Daldım galiba,» dedim. «Bir haber var mı?»

«Son dört çağrıya cevap vermediler.»

«Belki de Japonları hesaba katarak ses çıkarmamayı tercih ediyorlardır.»

«Bir iki dakikaya kadar hava aydınlanacak,» dedim saatıma bakarak, «Bombardıman beş dakikaya kadar başlıyor.»

Deniz kuvvetlerinin gözlemcisi ile Onuncu Deniz Piyadesinin gözlemcisi tepenin kenarına gittiler. Danny yanıma geldi.

«Birşeyler görüyor musun aşağıda, Danny?»

«Hayır. Japonlar da yok henüz.»

«H Bölüğü hattı açık mı?»

«Evet.»

«Belki de gizlenmiş bekliyorlardır. Cassidy nasıl acaba?»

Huxley, peşinde Ziltch olduğu halde yanımıza geldi. «Durum nasıl?»

«Hat kesik değil ama Torba'yı bulamıyoruz.»

«Bombardıman başlar başlamaz tekrar arayın. H Bölüğü gözlemcisi de gözlem yerinde mi?»

«Evet. Diğer ikisi de.»

«Orada telefon var mı?»

«Evet.»

«Peki öyleyse, ben ateş idare yerine gidiyorum. Saldırı başlamadan iki dakika önce sana telefon edeceğim. Onuncu ile destroyere ateş etmemelerini söyle. Torba ile bağlantı kurarsan beş ellisekizde ne yapıp yapıp oradan kaçmalarını bildir.»

BUM! BUM! VİŞŞ! BUM! BUM!

«Burası gözlem noktası. Onuncu Deniz Piyadesi tam hedefe atış yapıyor. Destroyer iki yüz metre kısaltsın mesafeyi, şu anda tam çayın ortasındalar.»

«Anlaşıldı,» dedim. «Jeneratörün kolunu çevir, Jones.»

BUM! BUM! Tepenin kenarından dumanlar yükseliyordu. Jeneratör çalıştı. Düğmeleri ayarladım. Destroyer derhal ateşini düzeltti. Şimdi ormana düşüyordu mermiler.

«Topeka Beyaz. Brown'ı arıyor. Orada mısınız, Torba?»

«Merhaba, yeğenim,» diye zayıf bir ses geldi kulaklıktan.

«Orada! Orada!»

«Bağırmayı kesin de şu eşşoğlulara üzerimize ateş etmemelerini söyleyin. Ormandan iki yüz metre geriye ateş ediyorlar.»

«Şimdi düzelttiler. İyi misiniz?»

«Elbette.»

«Cassidy nasıl?»

«Pek parlak değil... dört Japon avladık, heriflerden kaldırdığımız malları bir görseniz...»

«Bir dakika dur... alo gözlem noktası... burası Topeka Beyaz... Sam'a Cassidy ile Brown'ın yaşadıklarını söyleyin.»

«Alo, Topeka Beyaz. Ben gözlem yerinde Sam. Henderson havaalanına telefon et ve hava destek ateşinden vazgeçmelerini söyle. Çocukları kaybetmek olasılığını göze alamam. Bütün silâhlar hedefe. H Bölüğüne telefon et, saldırıya geçmeden önce makineli tüfekle iyice tarasınlar orasını. Bana Torba'yı bağla.»

«Merhaba... Torba sen misin?»

«Merhaba, Binbaşım.»

«Sesini duyduğuma sevindim, oğlum.»

«Ben de öyle, Binbaşım.»

«Durum nasıl?»

«Ormanı paramparça ediyorlar. Gürültüden kafamız şişti.»

«Yamaca varabilecek misiniz?»

«Sanmıyorum. Cassidy'yi taşımam gerek... iki dakikada varamam oraya.»

«Öyleyse topçu ateşi durur durmaz çaydan denize doğru koş. Topeka Mavi'ye sizi aramaları için haber verildi. Talihin açık olsun.»

«Eyvallah.»

«Alo Binbaşım, burası Topeka Beyaz. Henderson alanını bulduk.»

«Harekât başkanlığı konuşuyor.»

«Ben Topeka Beyaz'dan Huxley... hava destek ateşini durdurun. Hedef bölgesinde adamlarımız kaldı.»

«Anlaşıldı.»

Mermiler tozu dumana katıyor, ağaçları köklerinden söküp havalara uçuruyordu. Her salvoyla gürültü kulakları sağır edici bir hal alıyordu. Gözleme noktasının oraya koştuk. Orman dumanlar içindeydi. Saldırı saati yaklaşıyordu. Erler tepenin kenarına dizilmişler saldırı komutunu bekliyorlardı.

Gürültü nasıl ansızın başladıysa sessizlik de öyle ansızın çöküverdi. Bir dua mırıldandım. Saatlarımız 5.58'i gösterirken hepimiz öne doğru eğilip baktık.

Ta aşağımızda Torba ağaçlar arasından çıkmıştı. Sağ elinde silâhı, sol omzu üzerinde de Cassidy vardı. Titrek adımlarla çaya doğru yürüyordu. Sendeleyip düştü. **Krak! Krak! Rat tat!**

«Hay Allah kahretsin, daha temizlenmemişler hepsi.»

«Haydi Torba! Koş!»

Brown yükünün ağırlığı altında sendeleyerek dumanlar içindeki ormandan üzerine yağan ateşin altında zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Durduğumuz yerden sesleniyorduk kendisine.

«Tepeyi döndü... kurtuldu!» Herkes bir sevinç çığlığı kopardı.

Huxley telefonu kaptı. «Bana H Bölüğünü bağlayın.»

H Bölüğünün havan gülleleri üzerimizden aşıp çaya düşmeye başladı. Bulunduğumuz yamaç makineli tüfek ateşiyle canlanmıştı şimdi. Kırmızı iz mermileri uçuşuyordu havada. Huxley telefonu H Bölüğünün atış yöneticisine verdi.

Saat 6.00.

Orman paramparça olmuştu. Makineli tüfekler sustu. Yalnız havan mermileri uçuyordu şimdi. G Bölüğünün komutanı 45'-liği sağ elinde olarak ayağa kalktı. Sol elini ağzına götürerek dereyi gösterdi. «Haydi bakalım çocuklar... Peşimden gelin.»

Tepenin yamacı boyunca Huxley'in Orospuları silâhları elde ayağa kalktılar.

Tepeden aşağı yuvarlanır gibi, ateş ede ede, çılgınlar gibi bağırarak kopup indik. Saldırı başlamıştı! Çayı aşıp ormana girdiğimizde çığlıklarımızdan kulaklarımız sağır olmuştu.

26 Ocak 1943,
«Artık umudu kesmek gerek.»
«Topeka Mavi bulamamış ikisini de.»
«Umut kesilmez. Belki de ormanda kayboldular.»
«Zavallı çiftçi.»
«Eh, ne yaparsın, hayat bu...»

Kıyıdaydık şimdi. Ne Torba ne de Cassidy görünürlerde yoktu. Hayatta olmaları ihtimali milyonda birdi. Kokumbona Nehrini aşmıştık. Piyadeler de çelik bir çembere sıkıştırmışlardı Japonları. Tassafaronga'ya kadar on mil daha ilerlediğimiz zaman düşman tam olarak çevrelenmiş olacaktı.

«Yine sıçacağım,» dedi Lighttower.

«Aslan dizanteri.»

«Biz kızılderililer her işi zamanında yaparız,» diye Lighttower bir çukura koştu..

«İki gönüllü istiyorum. Andy ile Danny subaylara bok çukuru kazacaksınız.»

«İyi ama daha dün kazmıştık ya,» diye Andy söylendi.

«Dolmuş, yenisine ihtiyaçları varmış.»

Telsizden gelen mesajı Jones almıştı. Kulaklarını çıkartarak bağırdı. «Kırmızı Alarm!»

«Kırmızı alarm, hava saldırısı!» diye ağızdan ağıza dolaştı.

Kıyıdaki ağaçlara yaslanarak oyunu seyretmeye başladık. Uzaktan önce sesler duyuldu sonra Tulagi'nin üzerinde, kanalın başında kara kara noktalar göründü. Noktalar büyüdükçe saymaya başladık.

«Bir... iki... üç... dört...»

Huxley dürbününü uçaklara çevirdi. «Çocuklar, siper alsanız iyi olacak, bu kere çok kalabalıklar.»

«Uçaklara ateş etmeyecek miyiz, Sam?»

«Elliot kampında talim yapmıyoruz. Henderson Alanı uğraşsın bunlarla.»

«İyi ama bizimkiler nerede?» diye sordu Japonlar yaklaşırken Hızlı. Yanlarında ve kanatlarının altında kırmızı yuvarlaklar vardı. Hatlarımıza yaklaşan ağır Mitsubishi uçakları. Çevrelerinde de kendilerini koruyan Zerolar vardı.

«Şuraya bakın hele!»

«Aslanlar geliyor!»

«Demek yukarda bekliyorlarmış.»

Deniz Piyadesi Corsair'leriydi bunlar. Tersine kıvrılı martı kanatlı bu uçaklara Japonlar 'Fısıldayan Ölüm' adını takmışlardı. Gökyüzü bir anda birbirine saldıran uçaklar ve uçuşan mermilerle dolmuştu.

Bir duman... bir uçak döne döne düşmeye başladı... bir başkası alev alıp patladı havada. Japon uçakları kontrolu kaybedip suya düştükçe bizimkilerden sevinç çığlıkları yükseliyordu.

Ağır uçan bombardıman uçaklarından biri de havada parçalandı.

«Yere yatın!» Bir Zero, makineli tüfekleri ateş saça saça kıyıya doğru geliyordu. Beş metre üstümüzden geçti. Makineli tüfekle boş yere ateş ettik ardından. Hızlı, giden uçağın arkasından silâhını boşalttı. Ancak uçak geri dönerken o da kendini bir ağacın ardına attı.

Şimdi üzerimize gelmiş olan bombardıman uçakları bombalarını üstümüze salmaya başlamışlardı. Havada çetin bir çarpışma başladı.

«Eşşoğlulara bak... üç Japon bir uçağa saldırıyor.»

«Haksızlık bu!» Corsair'in kuyruğundan uzun bir duman yükseldi, uçak denize düştü.

Sonunda çekip gittiler. Japonlar Tulagi üzerinde uzaklaşırken Kara kuvvetlerinin P - 38'leri üzerlerine mermi yağdırıyorlardı.

Hızlı Grey doğrulup gerindi. Marion kitabını bir kenara koyup gözlüğünün bantını düzeltti. «Makinelinin başına gitmeli,» dedi Hızlı. «İki saat nöbet var şimdi.»

Marion kitabını yeniden eline alınca Texas'lı omuzu üzerinden uzanıp heceledi. «Doğu... Fel... se... fesi. Neden okuyorsun bu kitapları allahını seversen?»

Marion gülümsedi. «Bu günlerden birinde savaş bitecek, Hızlı. Japonlarla anlaşmayı öğrenmek fena olmasa diye düşünüyorum.»

Hızlı başını kaşıdı. «Ben hepsini ya öldüreceğimizi ya da deliğe tıkacağımızı sanıyordum.»

«Yetmişbeş milyon insanı mı? Doğru bir çözüm olmaz bu. Kendi amacımızdan sapmış oluruz.»

«Canım yenilince hepsi harakiri yapacaklar zaten.»

«Sanmam. Bir yerde bunun cevabını bulmalıyız. Bu, onların kültürlerine ilişkin bir şey olmalı. Biz senin yöntemlerini kullanırsak, savaştığımız insanlar kadar kötüleşmiş oluruz.»

«Ne kültürü diyorsun sen Mary? Bu heriflerin maymundan farkları var mı?»

«Aksine, iyi Texas'lılar daha mağaralarda yaşarlarken uygardı Japonlar.»

«Aman, bunlar benim için çok ciddi konular. Bana kalırsa hepsini öldürürüm olur biter. Neyse, sonra görüşürüz, nöbete gidiyorum.»

Marion kitabına döndü.

Hızlı, kıyının kenarındaki ağaçların önündeki sipere atladı. Nöbetteki adam dışarı çıktı. «Parola Leylâk,» dedi Hızlı.

«Tamam.»

Çilli yüzlü sarışın delikanlı makineli tüfeği kontrol etti. Gözünü geze uydurup şöyle bir dolaştırdı kıyıda. Kıyıya yaklaşan bütün yollar önündeydi. Batan güneş dev bir ateşten top gibiydi. Skylark Kanalının suları turuncuydu şimdi. Texas'daki evindeki sakinlik vardı ortalıkta. Bir an, bir gün yine buraya dönüp kumlara uzanarak güneşi seyretmeyi düşündü. Alnına konan bir sivrisinek düşüncelerini dağıttı. Saatine bakarak arkasına yaslandı.

Kumların ötesinde bir şey kımıldıyordu. Makineliyi çevirip gözlerini kıstı. Hareket eden bir şey vardı orada! Makineliyi ateş durumuna getirdi. Sendeleyerek, garip hareketlerle yaklaşıyordu o şey. Güneşin önünde kaldığı için seçilemiyordu. Hızlı bekledi. Daha yaklaştı gelen adam.

«Kimsin sen? Dur!» diye bağırdı Hızlı. «Dur dedim sana? Kimsin?»

«Deniz piyadesiyim be,» dedi kısık bir ses.

«Parolayı söyle.»

«İnekliği bırak Hızlı... yeğenin Torba geldi.»

«Torba!» Hızlı hayatının en hızlı koşusunu yaptı. «Ulan Torba, biz seni öldü biliyorduk.» Kızıl Cassidy'nin baygın vücudunu Brown'un sırtından aldı, kendi omzuna attı, Brown'ın elini sıktı.

«Fazla kuvvetle sıktıysam özür dilerim,» diye Torba yere yığılır gibi oldu. Gray ona omuz vererek bölük komuta yerine doğru yürüdü. Bir yandan da olanca sesiyle bağırıyordu. «Çiftçi döndü... Aslan Torba geliyor.»

«Çabuk ambülans cipini çağır.»

«Çabuk Doktor Kyser'i getirin buraya.»

«Aslan Torba!» Hepimiz başına üşüştük.

«Yeter ulan, öpmeyin bu kadar.»

«Torba gelmiş.»

«Siz bir de yolda atmak zorunda kaldığım malları görseydiniz.»

İkisini de sedyelere yatırdılar. Hızlı, Torba'nın elini bırakmıyordu...

«Haydi açılın bakalım, bırakın biraz hava alsınlar.»

«Amma da şaştım be!»

«Ben size ne yapar yapar gelir dememiş miydim!»

Doktor Kyser ile Sam Huxley sesi giderek hafifleyen Brown'ın üzerine eğildiler. Kyser çocuğun kanlı gözlerine, şişmiş yüzüne baktı.

«Su» diye mırıldandı Brown.

«Doktor... benim bir şeyim yok. Cassidy'ye bak önce. İki gündür taşıyorum... ayakları çok kötü... az önce çıldırır gibi oldu... yumrukla bayıltmak zorunda kaldım.»

Kyser, Kızıl'ın morarmış ve şişmiş bacağına baktı. «Cip çabuk buraya gelsin,» dedi. «Üs hastanesine ameliyat için hazırlanmalarını söyleyin... Çabuk! Çabuk?» Doktor, Huxley'e baktı. Huxley sorusunu gözleriyle sordu. Kyser başını eğdi.

«Çok kötü,» diye mırıldandı Huxley.

10

28 Ocak 1943,

Tabur cipi acı bir frenle durdu. Huxley cipten atlayıp bölük komutanlığı çadırına daldı. «Çabuk adamları buraya çağır,» dedi Ziltch'e.

Paris, Topçu Çavuşu McQuade, Pedro Rojaş ve ben de aynı zamanda vardık çadıra.

«O Burnside denilen eşek nerede?» diye bağırdı McQuade.

«İlkyardım çadırında. Sıtma,» dedim.

«Yazık be ben de onu bir güzel yürütecektim,» diye topçu içini çekti.

«İçeri girsek iyi olur,» dedi Paris, «Huxley'in çok acelesi vardı.»

«Acelemiz ne, dört gündür buradayız.»

Çadıra girdik.

«Devriye için geldik, Binbaşım,» dedi McQuade.

Huxley önündeki haritadan kaldırdı gözlerini. «Keats, Kyser ve LeForce'a dört kişi yollamalarını söylemiştim. Takım komutanlarını değil.»

«Biliyorum ama, benim çocuklar biraz yorgunlar da...»

«Benimkiler de,» diye Paris atıldı.

«Ne oluyor sizlere böyle? Kahramancılık oynamak mı istiyorsunuz? Bütün takım komutanlarımı birden kaybetmek istemem elbette. Yoksa bu devriye değerli kuzucuklarınız için çok mu tehlikeli, ha? Neyse, adam değiştirecek zaman yok şimdi. Başka kim var, Mac?»

«Forrester ile Zvonski.»

McQuade'e baktı.

«Bir BAR otomatik silâh takımı, keşif için Rackley, telsizlerle uğraşacak iki kişi, iki de keskin nişancı... Hawk ile Kalberg.»

«Hepsini içeri çağırın. Harper nerede?»

«Az önce sıçıyordu,» dedi McQuade. Tam o sırada diğerleriyle birlikte iriyarı Güneyli de girdi içeri. F Bölüğünün Üsteğmeni Harper çiklet çiğniyordu endişesini bastırmak için.

«At o çikleti,» dedi Huxley.

Üsteğmen Harper çikletini kulağının arkasına yapıştırdı, hep birlikte haritanın çevresine toplandık. «Durum şöyle,» diye Huxley söze başladı. «Ordu, Esperance'a kadar dağın çevresine bir çember kurmuş. Biz şimdi şuradayız.» Tassafaronga Burnundan altı mil beriye bir nokta koydu. «Japonlar bütün kuvvetlerini bu bölgeye toplamışlar. Her gece denizaltı ile bir kısmını çekiyorlar.»

«Onları yakalayamayacak kadar ağır yürüdüğümüzü söylüyordum,» dedi Harper.

«Bizim kabahatimiz değil bu,» diye Huxley adamı tersledi. «Şimdi bir an önce oraya gidip hepsi kaçmadan yollarını kesmemiz gerek. Nerede olduklarını tahmin edebiliyoruz ama güçlerini ve silâhlarını bilemiyoruz. Sizler bu bölgede keşfe çıkacaksınız. Yerlerini ve silâhlarını iyice tesbit edin. Özellikle ağır silâhlarını.»

Harper ile Paris başlarını salladılar. «Şunlara bakın,» diyerek Huxley hava keşif fotoğraflarını uzattı. «Mac.»

«Efendim.»

«Keşif kolu Japonlara yaklaşınca iki gruba ayrılın. Bir grup geride kalıp büyük telsizi kursun. Diğeri de gözlem için ileri gitsin. Birinci grupla bağlantı için portatif telsizler kullanın. Haberi bize derhal ilettikten sonra derhal çekilin. Yarın saldırıya geçeceğiz.»

Başımı salladım.

«Şunu aklınızdan çıkarmayın: Bu bilgiyi hava ve topçu atışı için istiyoruz. Orada gereğinden fazla kalmayın ve gereksiz kahramanlıklara girişmeyin. Kıyı yolundan gelin. Sizi orada arayacağız. Parola Laughing Luke olacak... bir şey sormak isteyen var mı? Pekâlâ öyleyse. Değerli eşyanızı buraya bırakabilirsiniz. Yüzük, toka gibi parıldayan şeylerinizi çıkarın. Levazım subayından kamuflaj gereçleri, yedek matara, cephane alın. Yüzlerinizi iyice boyayın. Kırk dakika sonra yola çıkıyorsunuz. Talihiniz açık olsun.» Eşyalarımızı bırakıp çıktık çadırdan.

«Ziltch!»

«Buyrun, efendim.»

«Çabuk Byrce'i getir buraya.»

«Peki, efendim.»

Üsteğmen Bryce içeri girdi. «Beni istemişsin, Sam?»

«Evet. Harper kırk dakikaya kadar bir devriye çıkarıyor. Senin de onlarla birlikte gitmeni istiyorum.»

Byrce'in yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti. «Ama benim buradaki işlerim ne olacak... şey...»

«Otur, Bryce. bir sigara yakar mısın?» Huxley paketini uzattı. «Söyle bakalım Bryce Jersey, Geurnsey, Holstein ve Ayrshire inekleri arasındaki farkı bilir misin?»

«Hayır.»

«Torba Brown biliyor.»

«Bunun ne ilgisi olduğunu...»

«Galler tarihi konusunda ne biliyorsun?»

«Hiçbir şey.»

«Öyleyse bir gün Topçu McQuade'e söyle de sana anlatsın biraz. Bu konuda uzmandır. Dili de iyi konuşur.»

«Ama ben yine de...»

«Astronomi konusunda ne biliyorsun?»

«Pek az birşeyler.»

«Wellmann'la konuş, doktorasını o konuda yapmış.»

«Çok şaşırtıcı şeyler söylüyorsun, Sam.»

«Ya Homer? Homer'i okudun mu hiç?»

Bryce gülümsedi. «Elbette.»

«Eski Yunancasından mı?»

«Hayır.»

«Öyleyse er Hodgkiss'le konuş arasıra. Eski yunancayı okumaya bayılıyor.»

«Lütfen ne demek istediğini söyler misin?»

«Şunu söylemek istiyorum, Bryce. Sana bu üstünlük havasını veren nedir? Dünyanın bütün bilgisini kendi kafanda toplamışsın gibi bu davranışlarının nedeni ne? Bu bölükte bile bir oturuşta senin kafandakinden çok beyin sıçacak insanlar var.»

«Bunu konuşmak için zamanı...»

«Zamanı tam olarak seçtim, hiç kuşkun olmasın. Hayatım-

da rastladığım en bencil, en gösterişçi insansın. Üstünlük kompleksi kokusundan yanına yaklaşılmıyor. Adamlarına nasıl davrandığını gördüm. Kıçını sildirmekten başka bütün işlerini gördürüyorsun onlara.»

«Binbaşım!»

«Sus, daha sözüm bitmedi. Karargâh Bölüğü komutanlığının bir subaya yaptırılacak en aşağılık bir iş olduğunu hiç aklına getirmedin, değil mi? Bir yükten başka bir şey değilsin sen, Bryce.»

«Elimden geleni yaptım ben.»

«Bryce, biz Deniz Piyadesinde subaylarımızla gurur duyarız ya kıtadan yetişmişler ya da okuldan gelmişlerdir. Ben rütbe alabilmek için Ohio Üniversitesinde ve Deniz Kuvvetlerinde sekiz yıl çalıştım. On yıl uğraştım Binbaşılığa yükselmek için. Savaşıyor olmasaydık hâlâ yüzbaşıydım. Elimizde olmayan nedenlerle rütbe vermek için aranılan nitelikler düşürüldü şimdi. Çatışmanın başlangıcından bu yana senin gibi yüzlerce insanı kabul edip subay yaptık. Tanrıya şükürler olsun ki bu insanların çoğu görevlerini kabul ettiler ve Deniz Piyadesinin hayatı demek olan o ruhu kabullendiler. Mükemmel birer subay olacaklar bu insanlar. Aynı şey binlerce er için de geçerlidir. Hepsi bu yeşil üniformayı giymenin bir bedeli olduğunu öğrenmişlerdir. Sen neden Deniz Piyadesine katıldın, Bryce?»

«Bu soruya cevap vermemeyi tercih ederim.»

«Belki de mavi subay üniformasını, birliğin havasını, ününü sevdin, ha?»

Bryce öfkeyle bir nefes çekti sigarasından. «Bu taburdan naklimi istiyorum.»

«Bundan büyük bir zevk olamaz benim için. Ama seni kimin başına atabilirim ki? Ne işe yararsın? Tankçı mı? Topçu mu? Hava Kuvvetleri mi? Ya da halkla ilişkilerde yumuşacık bir koltuk mu? Şunu aklından çıkarma sakın: Deniz Piyadesinde rahat iş yoktur. Levazımcı da olsan, mızıkacı da olsan, aşçı da olsan hepsinden önce bir askersin, silâh taşıyan bir askersin burada. Bizim topçumuz topları tehlikeye düşünce kaçmazlar, Bryce. Herhangi çamur yüzlü bir deniz piyadesi gibi siper kazıp toplarını korumaya çalışıyorlar. Bizim tanklarımızı

piyade erlerimiz korur, tanklarımız piyadelerimizi değil. Taburdaki herkes bir piyade takımı komutanlığı yapacak yetenektedir. Mızıkacılarımız savaşta sedye taşırlar. Savaşçı ruhudur bu. Sen anlamazsın bunu.»

«Hayır anlamam,» diye bağırdı Bryce. «Kan, zafer, viski ve kadın. Deniz Piyadesi savaş çığlığı bu yalnızca. Kan içine ne kadar batarlarsa o kadar mutlu oluyorlar. Toplumsal, ruhsal ve ahlâksal açıdan profesyonel katilden başka bir şey değilsiniz sizler. Bütün demokratik idealler kavramlarına karşı çıkmaktasınız.»

«Bryce, ideali olmak büyük bir şeydir. Burada herkesin bir ideali olduğundan kuşkun olmasın. Ama ne yazık ki bu savaş ve bu ada ve yarınki hedefimiz ideal değildirler. Bunlar gerçek şeylerdir. Japonları öldürmek gerçektir. Biz de onları öldüreceğiz ve ideallerimizi gelecek için saklayacağız. Bu adadan çıkınca seni bir piyade takımına vereceğim, Bryce. Onun için iyi bir subay olmayı öğren artık. Şimdi hemen Harper'e git ve keşif koluna katıl.»

Soluk soluğa daldık çalılıkların arasına. İnce uzun bir adam olan öncü bizi el işaretiyle durdurdu. Ter içinde, soluk almakta güçlük çekerek kaldık orada. Üzerimizde fazla yük olmadığı halde balta girmemiş ormanda ilerlemek insanı bitiriyordu doğrusu. Yola benzer her patikadan kaçınıyor, ses çıkarmamak için büyük gayret harcıyorduk. Sonunda Japonların geceledikleri bir yerin izlerini bulmuştuk. Hızımızı kesmemek için telsizleri sırayla taşımamız gerekiyordu.

Telsizi yüklenmesi için kendisine verdiğimizde Bryce bile sesini çıkarmamıştı. Dudaklarımı yalayarak çevreme bakındım. Düşman görünürlerde yoktu henüz. Bundan sonraki her adımda bir keskin nişancının kurşunu ile karşılaşmak olasılığı vardı. Durmadan çiklet çiğneyen Harper ile izcisi iyi bir yol seçmişlerdi doğrusu. Buraya kadar hiçbir tehlikeli durumla karşılaşmamıştık.

Zayıf omuzlarına üç kat fişeklik sarmış olan izci Backley tekrar göründü. Çevresinde toplanmamızı işaret etti. Harper'in haritası çevresinde çömeldik. «İki yüz metre ötede bir yamaç

var,» diye izci fısıldadı. «Otluk bir vadiye iniyor. Açık bir alan, kayalar da var. Onun ardında da Japonlarla dolu ağaçlıklı ve mağaralık bir bölge.»

«Yamaçtan görünüyorlar mı?»

«Hayır. Sayılmayacak kadar çoklar. Açıklığı geçip o kayaların ardına saklanmamız gerekecek.»

Harper'in kafası çalışıyormuş gibi çikleti daha hızla çiğnemeye başladı. «Şu halde sırtın üstüne çıkar ikiye ayrılırız. Paris, McQuade ve bir BAR takımı ile bir portatif telefon benimle gelir. Bilgiyi toplar toplamaz size bildiririz. Mac, sen büyük telsizi kur ve Topeka Beyaz'la bağlantı sağla.»

«Tamam.»

«Başka bir fikri olan var mı? Pekâlâ şu halde sırta çıkıyoruz.» Rackley silâhını eline alıp öne düştü. Sırtın üzerinden Gadalcanal'da son kalan Japonların sığındıkları ağaçlığa baktık. Sırttan inmek güç olacaktı. Ses çıkarmadan el işaretleriyle anlaşarak yerlerimizi aldık. Büyük telsizi biraz geride kurdum. Portatif telsizleri de açarak antenlerini uzattık, birbirimizle konuşarak denedik. Danny'nin gözlemci grupla gitmesini, Ski'nin yanımda kalıp alınan bilgileri iletmede yardımcı olmasını söyledim.

Rackley çömeldi, sonra bir sıçrayışta attı kendini. Ayağı kaydı, yuvarlana yuvarlana indi yamaçtan aşağı, kendini topladı zikzak koşarak bir kayanın arkasına sığındı. Neredeyse Japon kampına varmıştı bile. Elini kaldırıp işaret etti.

Harper otlar arasında yatıyordu. Aşağı baktı. «Haydi, telsizciler sıra sizde.» Danny emekleye emekleye geldi sırtın kenarına. Ski bacağına yapışmış aşağı inmesini önlüyordu. Koşarak gittim yanlarına. Ski tek kelime söylemeden gözlerimin içine baktı. «Danny'yi burada tut,» dedi. «Ben gidiyorum.» Sonra o da atladı yamaçtan aşağı.

«Mac, hani ben gidecektim?» dedi Danny.

«Madem istedi, öyle olsun. Onunla bağlantıyı kaybetme yalnız.»

Birer birer keşif kolunun tamamı ormanın girişindeki açıklığa varmışlardı. En son giden Harper oldu. Gitmeden önce beni yanına çağırdı. «Bana bir şey olursa komutayı sen al, Mac.»

Bryce zaten o kadar korkuyordu ki, buna itiraz bile edemedi. «Kıstırılırsak, önce Topeka Beyaz'a bilgiyi ilet sonra yardım çaresini ara. Benden emir almadan kimseyi aşağıya gönderme.» Sırtını okşayıp onu da yolcu ettim.

Harper, Paris, McQuade ve Rackley büyük bir kayanın ardına sığınmışlardı.

«Telsizciye antenini indirmesini söyle,» Rackley ses çıkarmadan Ski'ye yaklaştı.

«Kaç kişi varlar, Paris?»

«Altıyüz kadar. Sen ne dersin, McQuade?»

«Aşağı yukarı. Kaynaşıyorlar be.»

«Ondört makineli ile iki 108'lik saydım. Şuradaki de albaya benziyor...»

«Hepsi sarhoş galiba.» Harper haritasını açtı. Paris Japonların bulunduğu yere bir X işareti koydu.

«Tam M 7 noktasında. Haydi gidelim.»

Ski'nin yanına geldiler. «Mac'la bağlantı kurdun mu?»

Ski başını salladı.

«Bu meret nasıl çalışır?»

«Mikrofon düğmesine basıp konuşacaksın. Dinlenmek isteyince bana haber ver.»

«Alo tepedekiler... ben Harper.»

«Evet Harper, seni dinliyoruz.»

«Altıyüz Japon. Onbeş makinalı tüfek, iki 108'lik, bir düzüne kadar havan, gerisi hafif silâhlar, bol cephane. Kamp düzensiz, her an saldırılabilir. Sarhoşa benziyorlar. Yerleri tam M 7 noktası.»

«Bunu Topeka Beyaz'a bildirin ve bulunduğunuz yeri terke hazır olun. Biz oraya gelene kadar bağlantıyı kesmeyin.»

Şiddetli bir yağmur başlamıştı. «Talihimiz varmış, çocuklar. Haydi bakalım telsizci, sen önden yürü.»

Ski eğilerek çıktı kayanın ardından.

Bir makinalı tüfek takırtısı, ortalığı çınlattı.

Ski kendini yere atıp yuvarlanarak eski yerine döndü. Yüzü acıyla buruşmuştu.

«Yatın?» diye emretti Harper. «Görüldük.»

Bir an sonra Japon kampından çığlıklar yükselmeye başlamıştı.

«Tam üstümüze gelmeden ateş açmayın.» Eli kılıçlı bir Japon subayının önderliğinde bir grup Japon askeri bize doğru koşmaya başlamışlardı.

«BANZAI! BANZAİ!»

Kayaların arkasından yağan kurşunlar Japonları devirdi Yeni bir grup çıktı ormandan.

«Her attığınızı vurun çocuklar.»

Bir el daha ateş edip küfürler ederek gerilediler.

Sağlık eri Pedro Rojas yanlarına geldi. Omzu kanıyordu.

«Ski'ye bak, yaralandı.» Pedro Ski'yi sırtüstü çevirdi. Yağmur yüzüne yağıyordu. Pantolonunun paçasını yırttı.

«Anacığım,» diyerek ıstavroz işareti yaptı.

«Neresinden yaralanmış?»

«Tam dizkapağından yemiş kurşunu.»

«Burası tepe... ne yapıyorsunuz orada, poker mi oynuyorsunuz?»

«Ben Harper. Çayın kenarındayız. Bir daha saldıracaklarını sanmam.»

«Tepe konuşuyor. Tek tek çıkarsanız ateşle destekleyebiliriz sizi.»

«Ben Harper. İmkânı yok... telsizci yaralandı... orada durun.» McQuade'e döndü. «Ne dersin?»

«O tepeye imkânı yok çıkaramayız. Hele bu yağmurda cam gibi kaygan olmuştur.»

«Karanlığı bekleyelim,» dedi Rackley. «Ateş edecek durumda olmadıkları için burada kaldığımız sürece tekrar saldıracaklarını sanmam.»

Harper durmadan çiklet çiğniyordu. Teker teker adamlara, sonra da Ski'ye baktı. «Birisi artçı olarak kalmalı,» dedi. «Şu BAR'ı bana verin, beş altı tane de el bombası.»

«Harper, senin görevin keşif kolunu geri götürmek. Ben kalıyorum,» dedi McQuade.

«Emirleri ben veririm,» dedi Harper.

«Bana bak...»

«İkiniz de deniz piyadeciliğini bırakın ve çekip gidin buradan,» diye Ski yattığı yerden atıldı. Yüzü bembeyaz ama gözleri açıktı. Titriyordu. Petro'ya döndüler.

Petro yaklaştı. «Dizkapağın parçalandı Ski.»

«Hissetmiyor muyum sanıyorsun, inek.»

Petro başını sallayarak yere çöktü.

«Ne oldu, Pedro?»

«Buraya gelirken omuzumdan vuruldum. Biraz ilâçla bir sargı koysan... kendimi toparlarım.» McQuade, Pedro'yu kayaya dayayıp yarasını sardı.

Japonlara bakan Rackley, «Eşşoğluları bize saldıracak cesareti bulmak için yine içiyorlar,» dedi.

Paris ile Harper, Pedro'ya yaklaştılar. «Ski onları tutabilir mi?»

«Tanrının yardımıyla.»

Yağmur daha da artmıştı şimdi. Ormandan çılgın çığlıklar geliyordu. Kıstırılmış olan adamlar sığındıkları kayanın ardında karanlığın çökmesini bekliyorlardı.

«Burası tepe... durum nasıl?»

«Ben Harper. Karanlığı bekliyoruz. Teker teker geleceğiz. Telsizci artçı olarak kalacak.» Harper dudaklarını ısırdı. Ski gözünü kırpıp gülümsedi, subayın çaresizliği karşısında.

Yağmur kesildi. Bir sis kapladı çevrelerini. Ski'yi büyük kayanın yarığı arasından düşmanı görebileceği bir yere taşıdılar. Harper ağır makinalı, el bombalarını ve tabancasını yanına yerleştirdi.

«Bununla ateş etmesini biliyor musun, Ski?»

Ski başını salladı. Acı hissetmiyordu. Harper tüfeğinin dipçiğiyle küçük telsizi parçalayıp, parçaları gömdü. Ortalık kararıyordu. Ormandan gelen sesler giderek artıyordu. Japonlar yeni bir saldırıya hazırlanmışlardı.

«Birşey... bir şey ister miydin...?»

Ski'nin dudakları aralandı. «Boynunda haçı olan var mı? Benimki cebimde... alamıyorum.»

Pedro kendi haçını önce öptü sonra uzattı.

«Teşekkür ederim Pedro... Danny'ye üzülmemesini söyle.

Benim için pek önemi yok. Susan... Susan... haydi artık gitseniz iyi olur...»

«Yaran acıyor mu, Ski?»

«Hiçbir şey hissetmiyorum.» Avucu içinde sıkı sıkı tutuyordu haçı. Alnından boncuk boncuk terler boşanıyordu.

«Pedro, öne düş,» dedi Harper.

«Ben en son gideceğim. Acısı artarsa ne yapması gerektiğini anlatacağım.»

Harper, Paris'e bakıp başını salladı. Paris, Ski'nin omzunu okşadı, bir sıçrayışta kayanın ardından fırlayıp yamaca doğru koşmaya başladı. Tek tek gittiler ardından.

«Her an saldırmaya hazırlar, bu çocuğu burada tek başına bırakamam,» diye fısıldadı Harper.

Petro subayın kolunu tuttu. «Ski korkmuyor. Senin cesaretin nerede Harper?»

«Tanrım,» diye inleyen Harper tepeye doğru koştu.

«Rahat mısın, Ski?» diye sordu Pedro.

«Evet.»

«Her gece senin için dua edeceğim.»

«Sen duanı kendine sakla. Ben gideceğim yeri çok iyi biliyorum.»

Pedro karanlıkta kayboldu. Ski yapayalnızdı şimdi.

Şimdi hepsi tepede olmalılar, diye düşündü... bu kahrolası ağır makineliyi de hayatımda bir kere kullanmıştım... umarım ki unutmamışımdır... sancı da başladı yine...

Önündeki otlar sallanmaya başladığı sırada terli parmağını tetiğe değdirdi. **Meryem Ana... Tanrımızın Anası... sen bize acı... sen... bu ölüm... anımızda bizi bırakma...**

«Deniz Piyadesi! Öleceksin!»...

Pedro'nun tepeye çıkmasına yardım ettim. «Haydi gidelim,» dedi Harper.

«Ski'ye saldırıyorlar ama.»

«Deniz Piyadesi! Öleceksin!» Korkunç çığlık bulunduğumuz yere kadar geliyordu.

«Umarım ki canlı ele geçiremezler.»

Danny bir ağır makineli tüfek kapıp yamaca doğru koştu. Yanımdan geçerken yakaladım kendisini. «Onu orada bırakamayız,» diye bağırdı. «Ne boktan birlikmiş bu! Ben de onun yanına gidiyorum.»

Yüzü kıpkırmızı kesilene kadar tokatladım Danny'yi. Ağlayarak geriledi.

«Biliyordu bunu, Danny!» dedim. «Geri dönmeyeceğini biliyordu. Bir Deniz Piyadesi olduğunu unutma, Danny.»

«**Deniz Piyadesi! Öleceksin!**»

«Haydi gidelim çocuklar.»

Dönüp son bir kere baktım aşağıdaki karanlığa...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GİRİŞ

Sona ermişti artık. Yalnız sevinci kalmıştı şimdi. Ama benim takımımda pek sevinecek hal yoktu. Buna ne gücümüz vardı ne de isteğimiz. Guadalcanal'dan sonra hiçbir şey eskisi gibi değildi. Çocuk değillerdi artık. Durumu görmüşler ve kabullenmişlerdi ve bunun arkasının geleceğini de biliyorlardı.

Yine de denizde uzun uzun yıkanabilmek yorgun damarlarımıza yeni bir canlılık getirmişti. Sığ sularda kumların üzerine uzanıyor, dalgaların üstümüzdeki kiri pisliği söküp atmasını bekliyorduk. Dinlenme zihinlerimize de aynı tazeliği sağlıyordu. Parça parça olmuş giyeceklerimizi yıkıyor, dişlerimizi fırçalıyor, yakınlardaki bir kara kuvvetleri levazım deposundan giyecek 'ödünç' alıyorduk. Ama ilk sıcak kahveyi içtiğimizde çarpışmanın sona erdiğini ancak anladık.

Tabur hayrandı Sam Huxley'e. Bir gün Ordu'nun gönderdiği kamyonları geri gönderip adamlarını kampa kadar onyedi mil yürütene kadar yani... Ama yakıcı güneş altında bu zorunlu yürüyüşü yaptıktan sonra kara kuvvetleri kampının yanından dimdik geçmeyi de ihmal etmemişlerdi. Bunu yaptıran da başlarında Sam Huxley'in dimdik yürümesiydi, o pes etmedikçe kendileri de etmeyeceklerdi...

Ben bir ara yere çömelip kaldım. Gözlerim kararıyor, başım dönüyordu. Soluk soluğa yolun karşı tarafındaki gölgeliğe bakıp, emekleyerek o yana gittim. Ben, Mac, o eski deniz piyadesi!

Danny sırtımdaki yükü alıp beni bir ağaca dayayarak yü-

zümü sildi. Güçlükle soluk almaya çalışarak mataralarımıza uzandık. Sövüp saymıyorduk... bunun için gücümüz kalmamıştı.

Kampa döndüğümüzde Huxley yeniden askeri disipline soktu bizi. Siper kazıyor, izmarit topluyor, teftiş geçiriyor, telsiz eğitimi görüyor, kısacası boş durmamak için ne mümkünse yapıyorduk. Zorunlu olduğumuz zamanlar domuzlar gibi yaşamıştık, artık böyle bir zorunluluğumuz yoktu.

Her gün binbir söylenti yayılıyordu. Altıncı'nın Solomonların kuzeyinde yeni bir adaya çıkartma yapacağı söyleniyorsa da mantığımız savaşmaya hazır olmadığımızı söylüyordu bize. Birinci Tümenle, İkinci ve Altıncı Deniz Piyadesinin artıklarını temizlemekten hoşlanmamıştık. Kendi başımıza bir ada alıp, artıklarımızı onlara temizletmek istiyorduk şimdi. Öteki birliklerin Altıncı'nın kendi başına bir çıkartma yapmamış olduğunu başımıza kakacaklarını da biliyorduk.

Sonunda 19 Şubat günü bütün takımın hevesle gönüllü olduğu bir işe koyulduk. Gemiler gelmiş, eski dostlarla el sıkıştık, bizi aşağıda sıcak duşların beklediğini öğrendik. Arkasından da mükellef bir yemek gelecekti.

Hoparlörden bir ses yükseldi: «Dikkat, dikkat! Şimdi Kaptanınız bütün Deniz Piyadesi birliklerine bir bildiri okuyacaktır.» Kaptan bir sürü general ve amıralin bizlere yaptığımız başarılı savaşlardan dolayı teşekkürlerini bildiren yazısını okudu bundan sonra.

Jackson demir alırken heyecandan yerimizde duramıyorduk. Güvertede ışıklarla diğer gemilerle haberleşiliyordu. Küçük bir destroyer önümüze geçmiş zikzaklar çizerek yol alıyordu.

Takım Guadalcanal'a son bir bakış için güverteye çıkmıştı. İlk geldiğimiz günkü gibi sakin sakin yatıyordu ada. Bir Hollywood sahnesi gibi. Ancak bu tanrıça vücudunda bir cadı ruhu olduğunu artık çok iyi biliyorduk.

Tam o sırada hoparlörlerden yeni bir ses yükseldi: «Dikkat, dikkat! Kaptan şu mesajın iletilmesini bildirdi:' Hedefimiz Yeni Zelânda'da 'Wellington 'dur.»

Wellington! Güverteden sevinç çığlıkları yükseldi. Herkes

birbirinin elini sıkıyor, sırtına vuruyordu. Taptığımız topraklara gidiyorduk. Bu kadar yıllık askerlikten sonra bile içimde bir yumuşama, bir duygululuk önlenemiyordu.

Andy'nin yanına gidip kolumu sırtına attım. Andy denize baktı, gözlerini kıstı, düşünceliydi. Gemi yol aldıkça hava da soğumaya başlamıştı. «Tam da doktorun tavsiye ettiği şey,» dedim.

«Hava soğuyor, Mac,» diye cevap verdi. «Ben aşağı insem iyi olacak.»

1

Ufukta Yeni Zelânda görününce yine bir avuç okul çocuğu gibi heyecanla güverteye fırladık. Alçak yeşil tepeleri, garip garip boyanmış evleriyle eskisi gibiydi Yeni Zelânda. **Bobo**'dan ilk baktığımızda gördüğümüz gibi dünyanın en güzel ülkesi... Konvoy rıhtıma yaklaşırken Tümen Bandosu da marşlar çalmaya başlamıştı.

Halatlar atılırken İkinci, Sekizinci, Onuncu ve Onsekizinci Alayların şeref kıtaları selâm duruşuna geçtiler. Biz Altıncı Deniz Piyadesi olarak bir aşağılık kompleksine sahiptik. İkinci ve Sekizinci Alaylar bizden daha uzun ve çetin savaşlar geçirmişlerdi. Biz aslında Altıncı'nın bütün Deniz Piyadesi birlikleri arasında en iyisi olduğunu biliyorduk ama...

Bizim yeni kampımız olan Russell Kampı eski kampımız McKay'ın karşısındaydı. McKay yüksekte, biz ise okyanusa daha yakın bir yerde alçak bir düzlükteydik. Trenden indiğimizde kampın henüz tamamlanmamış olduğunu gördük. Kış ve yağmur yakında başlayacağı için hummalı bir çalışma sürüp gidiyordu.

Yapacak çok iş vardı. Herkes kamyonları boşaltmaya başladı. Depodan eski denizci torbalarımız getirilince eski dostlarla karşılaşmış gibi olduk birden. Heyecanla çantalarımızı açınca çoktandır unuttuğumuz eşyaları görünce hepimizin yüzlerin-

de gülümsemeler belirdi. Çadırlarımızı kurduk, depodan yatak aldık, battaniye aldık, çadırlarda yer kapmaya başladık.

Yemek, temiz hava, bir sigara ve duş. İnsanın ayağının altında vatanı diyebileceği sağlam bir toprak...

Helâların üstü ve duvarları kapanmamıştı daha. Biz helâda otururken Yeni Zelândalı kadınların sürücülüklerini yaptıkları kamyonlar önümüzdeki yoldan geçiyorlar, birbirlerimize el sallıyorduk.

Andy, Selâmet Ordusu Kadınlar Otelinin kapısını açtı. Masa başındaki üniformalı kız hararetle karşıladı kendisini.

«Bay Andy! Hoş geldiniz.»

«Nasılsınız Bayan Gozzman.»

«Hepinizin döndüğüne çok sevindik. Nasılsınız?»

«İyiyim, efendim.»

«Tanrıya şükürler olsun. Sizden sonra gelenler çok gürültücü dğrusu.»

«Yuvalarından çoktandır uzaktalar, efendim. Onlar da alışırlar yavaş yavaş.»

«Avunmayı viskiden çok Tanrı'da arasalar daha doğru olur bana kalırsa.»

«Öyle, efendim... Bayan Rogers odasında mı acaba?»

«Bayan Rogers geçen hafta taşındı buradan.»

Andy birden sarardı.

«Dumbark Sokağında bir apartman katına çıktı. Aota Körfezine bakan tepelerden birinde. Tramvayla birkaç dakikada gidebilirsiniz buradan. Durun bakayım adresini nereye koymuştum... hah, işte burada.»

«Teşekkür ederim Bayan Gozzman.»

«Arasıra bizi görmeye gel, Andy.»

«Olur, efendim... iyi geceler.»

Tepeye çıkana kadar Andy'nin soluğu kesilmişti. Kendini toparlayıp tahta eve doğru yürüdü. Bir an duraklayıp mektup kutularının üstündeki adları okudu. Bayan Patricia Rogers No. 3. Elinde olmadan titriyordu. Az sonra 3 numaranın kapısını vurdu. Kapı açılınca karşısında genç bir Yeni Zelândalı de-

nizci vardı. Bir an gözgöze bakıştılar. Andy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi, öfkeyle dönüp gitmeye hazırlandı.

«Andy Hookans!» diye bağırdı denizci.

Andy dönünce karşısındaki adamın kendisine elini uzatmış olduğunu gördü. «Elbette bu üstümdekilerle tanımadın beni... Kralın donanmasında olmak kolay mı?»

«Ben...»

«Henry Rogers adım, Pat'ın amcasının oğluyum. Geçen yaz çiftlikte tanışmıştık seninle. Yola çıkmadan önce son hafta sonu iznindeyim... Haydi, gir içeri. Ne duruyorsun orada öyle?»

El sıkıştılar. Andy aptallaşmıştı. İçeri girdi.

Odaya girerken Pat da oturduğu iskemleden kalktı. Yanındaki masaya tutundu düşmemek için. Yüzü allak bullak olmuştu, ağlayacak gibi oluyor, gülümsemek istiyor, gözlerine inanamıyordu. Andy yere bakarak, «Merhaba, Pat,» dedi.

«Andy,» diye fısıldadı kız.

«Canal'dan geliyorsun, değil mi?» dedi denizci. «Epey eğlenmişsinizdir...» Pat ile Andy'nin suskun bakışları karşısında o da sustu. «Eh, ben gitsem iyi olacak. Bana ihtiyacınız yok burada.» Andy'ye göz kırptı.

«Gitme,» dedi Andy. «Sana engel olmayayım.»

«Meyhanede çocuklarla buluşacaktık. Zaten geç kaldım. Yemek için teşekkürler, Pat. Döndüğüne sevindim, Andy.»

«Bir daha izin alırsan bana telefon et, Andy.»

«Olur, Patty. Haydi, eyvallah.»

«Güle güle.»

«Görüşürüz Henry. Özür dilerim...»

«Sen keyfine bak, dostum.» Andy'ye bir daha göz kırpıp odadan çıktı.

«Oturmaz mısın, Andy?» Andy bir koltuğun kenarına ilişti.

«Güzel bir evin var, Pat.»

«Masterton'lu bir kızındı burası. Kocası buradaydı. Denizaşırı görev alınca kız da eve döndü.»

«Çok güzel...»

«Bir çay içer miydin?»

«Teşekkür ederim.»

«Neler oldu anlat bakalım.»
«Ski öldü. Kızıl Cassidy'nin bacağı kesildi.»
«Oh...»
«Ben iyiyim ama.»
«Biraz zayıflamışsın galiba.»
«Bir iki haftada kendime gelirim. Sıcaktan falan olacak.»
Pat fincanı ağzına kadar doldurdu. Andy fincanı ağzına götürürken eli titredi çay üstüne döküldü.
«Yandın mı, Andy? O kadar doldurmamalıydım.»
«Ondan değil, ellerim titriyor da. Bir iki günde kendime gelirim.»
Fincanı bir kenara koydu. Aralarında gerginliği nasıl gidereceklerini bilemeden birbirlerinin yüzüne baktılar. «Haydi gel biraz yürüyelim ya da bir sinemaya gidelim,» dedi Andy.
«Dur, paltomu alayım.»

Bir kere yerleştikten sonra herkese onar günlük izin verilmişti. Yeni Zelânda'nın istediğimiz yerine gitmekte serbesttik. Yalnız şerefimize uygun bir şekilde davranmamız konusunda uyarılmıştık.
Topçu Çavuş McQuade, Çavuş Burnside ve er Joe Gomez Levin'de bir meyhanenin barı önünde oturuyorlardı. Son altı günlerinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Tanımadıkları yedi deniz piyadesi yanlarında kızlarla önlerinden geçip bir masaya oturdular. Bizimkiler on günlük yarışta geri kalmamak için birbirlerinin bira kadehlerine baktılar.
Yeni gelenler arasından kalkan iri yarı biri bara yaklaşırken üçünün omuzlarındaki Altıncı Birliğin Birinci Dünya Savaşında kazanmış olduğu armayı gördü.
«Vay vay, şunlara bak,» diye seslendi arkadaşlarına. «Kendilerini bir şey sanıyorlar.»
«Bunlar Hollywood'lu Sekizinci Deniz Piyadesine benziyor,» diye Burnside fısıldadı.
«İşlerini bitireyim mi?» diye sordu McQuade.
«Boş verin,» dedi İspanyol Joe. «Biz üçümüz onların yedi-

sinden çok ederiz. Üstelik zavallılar Samoa'da hastalandılar da.»

Yeni gelenler içinde kabadayılık taslayan birisi bizimkileri rahat bırakmak istemiyordu. Bira kadehini kaldırarak, «Boklu Altıncı'nın şerefine içelim,» dedi.

«İşte şimdi işin tadını kaçırdı,» diye mırıldandı Joe. McQuade ile Burnside'ın aşırmamaları için kadehini bir dikişte boşalttı. İki çavuş içmeye devam ettiler.

«Başın sıkışırsa bizi çağır,» dedi McQuade.

İspanyol Joe yanlarına gelince yedi deniz piyadesi alaya başladılar. Joe bir iskemle çekip oturdu yanlarına. «Selâm çocuklar.»

«Çek arabanı ulan.»

İspanyol Joe en iriyarı olanına uzanıp fulârını düzeltti. «Size tertipli olmasını öğretmediler mi?»

«Bana bak, dostum, kavga çıkarmak istemiyoruz, biraz eğlendik işte. Bak kızlar da var yanımızda.»

«Hepiniz birer tane uydurmuşsunuz desenize. İşiniz iş.»

«Yavaş gel oğlum... bunlar iyi aile kızları...»

«Onlar başka türlü mü oluyorlar yatakta?»

Kavga başlamıştı! İspanyol Joe ilk yumruğu indirdi. Daha doğrusu ilk üç yumruğu. Diğer dördünü köşeye kızların yanına sıkıştırmıştı. Tam o sırada başına bir iskemle yiyince McQuade ile Burnside de işe karışıp diğerlerini bir anda saf dışı ettiler. Joe'yu yerde baygın yatan yedi adamın üstünden aşırıp kapıya doğru sürüklediler.

«İspanyol Joe yaşlandı be,» dedi McQuade.

«Evet Canal canına okumuş.»

«Şu izinde ilk olarak gönlümüzce eğlendik yahu.»

«Haydi gel ayıltalım şunu. Daha dört günümüz var.»

2

L.Q. Jones tren istasyonundaki büfeye girip bir fincan çay istedi. Duvardaki saata baktı. Üç beş dakikası vardı. Omuzu üzerinden bakarken orta yaşlı bir adamın ısrarla kendisine baktığını farketti. Çizgili mavi bir takım elbise giyinmiş temiz yüzlü bir adamdı bu. Kır saçları, kırlaşmış bıyıklarına uyuyordu. Kalın çerçeveli gözlüğü ve başında da şapkası vardı. Bir kolunda yünlü kumaştan bir palto ile cilâlı bir de bastonu bulunuyordu. Jones adama gülümseyip başını salladı.

«İyi akşamlar, Amerikalı,» dedi adam. «Özür dilerim ama şu kolunun üst tarafındaki armayı tanıyamadım.»

«**Fourragere** derler ona. Birliğim olan Altıncı Deniz Piyadesi Fransa'da birinci dünya savaşında kazanmış.»

«Öyle mi? Bizim oturduğumuz yerde pek Amerikalılara rastlamayız da. Guadalcanal'dan mı geldiniz?»

«Evet, efendim.»

«Adım Busby,» dedi adam elini uzatarak. «Tom Busby. Dunmore Makine Şirketi satıcısıyım. Yeni bir tuğla makinemiz var, hem delikli hem de deliksiz tuğla yapıyor. Ama seni ilgilendirmez bu kuşkusuz. Waipukuran'ya gelmek de nereden aklına geldi?»

«On günlük iznim vardı, efendim.»

«Güzel yerlerdir buraları. Adın ne senin?»

«Lamont Jones. Arkadaşlar genellikle L.Q. derler.»

«L.Q. ha! Çok hoş.» El sıkıştılar. «Kampa mı dönüyorsun şimdi?»

«Hayır, daha bir haftam var. Arkadaşlar Bay Portly'nin otelindeler. Ben Pahiatua'ya gidiyorum.»

«Pahiatua mı? Orada ne yapacaksın ki?»

«Biraz eğlenmek istiyordum, efendim.»

«Çabuk gişeye git ve biletini değiştir.»

«Anlamadım.»

«Benimle bize geliyorsun, evlât. Pahiatua'da hiçbir şey yoktur.»

«Ama... ama.»

«Aması falan yok. Memura söyle sana Palmerston North'a bir bilet versin.»

«Ama Bay Busby, evinize böyle bacadan girer gibi giremem ki.»

«Saçma. Bir Amerikalıyı Pahiatua'ya gönderecek göz var mı bende? Evim senin evin sayılır oğlum. Haydi çabuk ol.»

«Ama...»

«Haydi dedim sana... merak ediyorsan Palmerston North'da da aradığın kadar kız bulursun.»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum.»

«Adım Tom'dur, L.Q. Haydi tren gelmeden değiştir biletini.»

Palmerston North'a kadar yol boyunca zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. L.Q., Los Angeles'ten söz ederken Tom Busby susup dikkatle dinledi çocuğu. İstasyona vardıklarında Jones endişeliydi.

«Haydi, haydi Jones, karım Grace insan yemez korkma.»

Kırk yaşlarında ufak tefek bir kadınla oniki yaşlarında ince yapılı bir oğlan karşıladı kendilerini. Tom ile karısı utana sıkıla öpüştüler, adam oğlunun saçlarını okşadı.

«İyi bir yolculuk yaptım bu kez. Size bir de sürprizim var.» Arkasında ne yapacağını bilemeden duran Jones'a döndü. «L.Q. Jones ile tanıştırırım sizi. Guadalcanal'dan yeni dönmüş. İzin vermişler o da ne yapacağını bilmeden Pahiatua'ya gidiyordu.»

«Gerçek bir Amerikalı ha!» diye bağırdı Ronnie Busby. «Bizim yanımızda mı kalacak?»

«Şey... bu fikir kocanızdan çıktı Bayan Busby.»

«Eh, arasıra iyi fikirler gelir aklına. Gel bakalım delikanlı, açlıktan ölüyor olmalısın. Araba karşı sokakta.»

«Bizim Betsy hâlâ çalışıyor mu? Çok güç, Tom. Parça falan bulamıyoruz.»

«Yeni Zelânda'yı nasıl buldun. L.Q.?» diye sordu Grace.

«Fevkalâde bir yer Bayan Busby.»

«Tüfeğini taşıyabilir miyim L.Q.?»

«Elbette.»

1935 modeli Ford'a doldular. Grace marşa bastı. Motor almadı.

«Körolası akümülâtör,» diye Ronnie tekrarladı..

«Susun.»

«Kornaya basın, Bayan Busby. Belki de marş takılmıştır,» dedi Jones.

«Korna bir yıldır çalmıyor ki.»

Jones arabanın far düğmesini buldu. Işıklar yandı. «Akümülâtörde bir şey yok,» dedi. «Birinci vitese takın bakalım sallayarak çalıştırabiliriz belki.» Gerçekten de arabayı sallayınca motor çalıştı.

«Şahane. Sen yoksa motorcu musun, L.Q.?»

«Değilim ama çoğumuz motordan anlarız.»

«Mükemmel bir fikir bu. Yarın sabah ilk iş kaputu açar, kocamın yıllardır ihmâl ettiği yerlere bir bakarsın. Adam bir de makine satıcısıyım diye geçiniyor, kendi motorunu onarmaktan aciz oysa.»

«Sus, Grace. Delikanlıyı kaçıracaksın.»

«Memnun olurum, efendim,» dedi Jones.

«Ben sana ne dedim, Tom?»

L.Q. Jones gözlerini Park Caddesindeki evin konforlu odasında açtı. Doğrulup gerindi. Kapı vuruldu. «Girin.»

Grace, Tom ve Ronnie Busby doldular içeri. L.Q. battaniyelere sarındı. Grace elindeki koca tepsiyi Jones'un kucağına yerleştirdi.

«Yatakta yemek olur mu, hâlâ üstümde pijama varken...»

Tom Busby güldü.

«Yapmayın lütfen, kalkıp masada yerim.»

«Saçmalama.»

«Saat kaç?»

«Neredeyse bire geliyor. İyi uyudun.»

Jones, şahane kokuların yükseldiği tepsiye bakıp kafasını kaşıdı. «Sizler gerçekten iyi insanlarmışsınız.»

«Haydi çabuk ol, Jones. Bir saat sonra kulüpte oyun var.

Bütün dostlara bir Amerikalı getireceğimi söyledim. Merak ediyorlar seni.»

Kapanan kapının ardından başını sallayarak baktı L.Q. Jones.

Daha sonraları Palmerston North Tenis Kulübünde kendisine sırıtarak bakan kadınları seyrederken, «Aman, elimi sıkı tut, Grace,» dedi. «Akbaba sürüsüne benziyorlar bunlar.»

«Masanın ucundaki esmeri gördün mü? Adı Gale Bond. Tom sana onu seçti. Bu akşam yemeğe bize geliyor.»

Ford mükemmel çalışıyordu, musluklardan su damlamıyor, bir sürü eski parça ve lâmba da onarılmıştı. Gale Bond ile Busby ailesi Deniz Piyadesinin yanında istasyonda bekliyorlardı.

«Bize yazacak mısın, L.Q.?»

«Söz veriyorum, Grace.»

«Ne zaman izin alırsan trene atladığın gibi doğru bize gel, önceden telefon etmek falan istemez.»

«Olur, Tom. Sana çay yollayacağım, Grace. Sana da, Gale. Bizde tonla var, kimse içmiyor.»

Tren yaklaşırken Grace, Jones'u kucakladı. «Kendine iyi bak, L.Q.» Tom Busby ile el sıkıştılar.

«Talihin açık olsun, oğlum.»

Gale Bond'u öptü, sonra bir daha öptü. Ağlayan çocuğun önünde diz çökerek, «Ronnie hani sen büyüyünce Deniz Piyadesi olacaktın. Deniz Piyadesi ağlamaz,» dedi.

Tren Palmerston North istasyonundan uzaklaştı. Grace Busby kocasının mendilini alıp gözlerini kuruladı, Ronnie'ninkileri de kuruladıktan sonra mendili Gale Bond'a uzattı, Gale'in de işi bitince Tom Busby burnunu siler gibi yaparak kuruladı gözlerini.

Andy oturduğu koltukta iyice bir gerinip sigarasını söndürdü.

«Pat.»

«Efendim?»

«Bu gece oturup konuşsak olmaz mı? Canım dışarı çıkmak istemiyor.»

«Nasıl istersen.»

Pat ellerini kurulayarak çıktı mutfaktan. Önlüğünü çıkartıp bir kenara koydu. Andy'ye baktı. «Andy, sen hastasın,» dedi kaşlarını çatarak.

«Çok... çok iyi değilim... midem ağrıyor.» Andy başını sallayıp gözlerini açtı. Alnında terler birikmişti.

«Hastasın sen.»

Pat elini erkeğin alnına koydu.

«Ateşin var. Bir taksi çağırayım da hemen hastaneye git.»

«Hastaneye falan gitmem.»

«Güçlük çıkarma şimdi.»

«Sıtma nöbeti bu. Ateş iyice bastırdıktan sonra geçer. Çocuklarda çok gördüm.» Bir titreme aldı vücudunu. Sonra birden yüzünden ter boşandı.

«Geldiğin günden beri hastasın sen. Seni hastaneye ben götüreceğim.»

«Pat, altı gün iznim kaldı, bunu da hastanede geçirmeye hiç niyetim yok.»

Andy güçlükle yerinde doğrulup duvara tutundu. «Ceketimde kinin tabletleri var,» dedi. «Sağlık merkezinden aşırmıştım... üç tane getir.»

«Andy, olmaz. Böyle yapamazsın...»

«Sus, kadın. İtiraz etme. Hastaneye gidemem. Bir araba çağır, otelime gideceğim. Terlersem bir şeyim kalmaz... İki gün sonra telefon ederim sana.»

«Andy!» Erkek kızın kolları arasına düştü.

«İyice tutulmuşum desene... Başım da öyle dönüyor ki. Haydi, beni otele götür, Pat.»

Kız, erkeğin vücuduna destek olarak, «Haydi gel, seni yatağıma yatıracağım,» dedi.

«Beni... otelime... götür...»

«Bu halde yalnız bırakamam seni. Hastaneye gitmemekte kararlı mısın?»

«Deli misin sen... hepsi hepsi altı günüm var... hastanede...»

«Pekâlâ öyleyse.»

Tir tir titreyerek yatıyordu yatakta. «Ört üstümü... iyi ört... donuyorum... dört saatte bir üç kinin tableti ver... bol suyla...»

Sesi güçlükle çıkıyordu. Pat güçbelâ erkeği soyup yatağın içine soktu.

«Ski! Kaç, Ski! Hiçbir kadın değmez buna.» Çırpınıyordu Andy. «Merak etme. Ski... Andy gelip kurtaracak seni oradan. Ski! Dikkat et, geliyorlar!»

Masanın üzerindeki lâmba odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Pat yatağın yanındaki koltuğunda doğrulup Andy'ye baktı. Şimdi sakin sakin uyuyordu. Elini alnına koydu... ateşi düşmüştü. Yatağın kenarına oturup yüzünü ve boynunu alkollü bezle sildı. Andy gözlerini açtı.

Dirseği üzerinde doğrulup başını salladı sonra bitkin bir halde geriye düştü. Yüzü sapsarıydı. Elini uzatıp başının altındaki yumuşacık yastığa dokundu. Sonra bulunduğu odaya dolaştırıldı bakışlarını. Bir an sıkı sıkı yumdu gözlerini sonra tekrar açtı. O anda Pat'ı görmüştü. Sabahlığı altında geceliği vardı... elinde de bir fincan çay. Andy gözlerini ovuşturdu. Damağında acı bir tat vardı.

«Nasılsın?» diye sordu Pat.

«Ne kadar zamandır buradayım?»

«Üç gün oldu.»

Andy kızın uzattığı fincanı alıp çayı yudumladı. Pat'ın gözlerinin altı mor mor olmuştu. Uyuyamamış olduğu anlaşılıyordu.

«Özür dilerim, Pat.»

Kız gülümsedi. «Beni epey korkuttun, ha.»

«Çok konuştum mu?»

Pat başını salladı.

«Korkarım şimdi benden nefret ediyorsundur.»

«Geçtiğine sevindim, Andy. Bir sigara ister misin?»

«Lütfen.»

Sigarasını içerken aklı başına geliyordu. Pat da yatağın kenarına oturmuştu. İkisi de konuşmuyorlardı. Uzun uzun, gözlerini ayırmaksızın baktılar birbirlerine. Andy kızın elinde tuttuğu küllüğe bastırdı sigarasını.

«Zavallı sevgilim,» dedi Pat. «Neler de çekmişsin.»

«Bu işe seni karıştırdığım için özür dilerim, Pat.»

«Senin oteline gitmene mâni olduğum iyi oldu. Aklımı kaçırırdım yoksa.»

Andy yatağın yanında duran masadaki ilâçlara ve kızın nöbet tuttuğu koltuğa baktı.

«Sana yiyecek birşeyler vereyim,» dedi Pat.

«Dur bir dakika, Pat. Hayatımda hiç kimse bana böyle davranmamıştı...»

«Önemli değil bu, Andy.»

«Çok yorgun görünüyorsun, hiç uyumadın mı?»

«Eh, arasıra uyudum sayılır.»

«Pat?»

«Efendim?»

«Hastalığım sırasında bir iki kere gözümü açıp elimi uzatınca... bir sıcaklık hissettim. Seni sandım rüyamda...»

«Rüya değildi bu. Çok üşümenden korkuyordum.» Elini erkeğin çıplak göğsünde gezdirdi. Andy kızın elini tutup öptü, başını erkeğin göğsüne dayadı.

«Sevgilim, öyle korktum ki,» dedi Pat.

Andy kızın dudaklarını öptü. Erkeğin iri elleri vücudunda dolaşırken kız gözlerini kapatmıştı.

«Andy... Andy...»

Bir daha öpüştüler. Kız sıkı sıkı kucaklamıştı erkeği. Andy sabahlığın kuşağını çözmeye çalıştı. «Olmaz, Andy. Çok zayıfsın daha.»

«İyiyim.»

«Hastasın daha, Andy...»

«Pat, Pat...» Pat sabahlığını açarak kendisini erkeğe bıraktı.

Andy gözlerini açtı, eliyle kızın yanında olup olmadığını yokladı ve doğruldu. Tam o anda Pat, elinde tepsiyle içeri giriyordu. Erkeğin sırtındaki yastıkları düzenleyip tepsiyi kucağına yerleştirdi.

«Biraz yemek yesen iyi olacak.»

Andy üfleyerek çorbasını kaşıklamaya başladı. İçtikçe içine bir sıcaklık yayılıyordu. Pat yatağın kenarına ilişip yere bak-

tı. Elini uzatıp Andy'nin saçlarını okşadı sonra. Andy çatalını salataya sokmuştu bile.

«Çok kötü bir şey yapmışım gibi hissediyorum kendimi,» dedi Pat.

Andy çatalını bıraktı. «Pişman mısın?»

Kızın gözlerinin kenarında hafif bir gülümseme belirdi. «Pişman değilim elbette, aptal,» dedi. «Ama senin o hasta halinle...»

Andy bir çatal daha salata attı ağzına. «O bakımdan merak etme. Biz deniz piyadeleri epey sağlamızdır. Hele İsveçliler.»

Pat kalktı. «Beni... beni o sözünü ettiğin kadınlardan sayıyorsun herhalde şimdi...»

«Deli olma Pat.»

«Ne düşündüğüne hiç aldırmıyorum, biliyor musun?»

«Böyle konuşma.»

«Ciddi söylüyorum, Andy. Benim için özel sözler arayıp söylemene hiç gerek yok.»

«Böyle bir şey yok ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.»

Andy dudaklarını sildi, bardağını tepsiye bırakıp tepsiyi bir kenara itti. Kıza uzanıp yanına çekti.

«Pat, dinle sevgilim.»

«Andy, gerçekten hiçbir şey söylemene gerek yok.» Erkeğin yanağını öpüp geriledi. «Kadınlar konusunda ne düşündüğünü biliyorum. Andy buradan ilk gittiğinde ikinci kere ölür gibi olmuştum. Oysa bu, hepsinden beterdi.»

«Böyle düşündüğünü bilmiyordum.»

«Elbette bilmiyordun, sevgilim. Öteki Deniz Piyadeleri geri döndüklerinde senin de döneceğini anlamıştım. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün aldırmıyorum, işte o zaman bu evi tuttum.» Pat Rogers kaskatı kesilip pencereden dışarı baktı. «Artık bekleyecek gemim yok benim. Bu savaş beni tüketti artık. Şimdi buradasın ve bir süre burada kalacaksın. Açık konuşuyorum. Andy. Ne düşünürsen düşün umurumda bile değil. Seni istiyorum. Buna çok uzun zaman önce karar verdim. Buradan gittiğinde de benim için her şey bitmiş olacak.» Pat yatağın ucuna oturup gözlerini kapattı, dudaklarını ısırdı.

«Böyle konuşmadan hoşlanmıyorum, Pat.»

Kızı kucakladı. Kız da onu. Sıkı sıkı sarıldı erkeğe.

«Sen dünyada eşi olmayan bir insansın, Pat. Bunu bilmeni isterim.»

«Bana hoş şeyler söylemene gerek yok, sevgilim. Buradasın, yaşıyorsun ve bir süre daha sana sahip olacağım. Bundan ötesi umurumda bile değil. Şu anda hiçbir şey umurumda değil. Ne limandaki gemiler, ne bekleme, ne de korku içinde yaşama. Şimdi mutlu bir kadınım artık ve aldırmıyorum... Aldırmıyorum, Andy.»

«Eee, sus artık!» Andy kızı öperken battaniyeyi de üzerlerine çekti. Pat, mutlu mutlu bıraktı kendisini erkeğe.

3

Çadırımızın kapısı açıldı ve içeri peşinde çirkin yüzlü, orta boylu bir er olduğu halde Başçavuş Pucchi girdi. «Mac, işte yeni telsizciniz.»

Yerimden kalktım, çocuk da torbasını sırtından indirdi. Yatakları üzerinde oturup çene çalan ya da aletlerini parlatan diğerleri başlarını kaldırıp yeni gelene baktılar. Bir sessizlik çöktü çadıra. Yeni gelen kendini tanıttı.

«Adım Jake Cale. Demek burada kalacağız ha?»

«Benim adım Mac.»

«Tanıştığımıza memnun oldum, Çavuş. Bana da bir osuruk torbası var mı burada?» Deniz piyadesi argosu kullanmaya çalışıyordu acemiliğini örtmek için.

«Benimkini alabilirsin,» dedi Hızlı. «Ben telefon takımına gidiyorum.»

Cale omuzlarını silkerek kendini herkese tek tek tanıştırdı. İçlerinde yalnız Marion kendisini samimiyetle karşılayıp elini sıkmıştı. «Takıma hoş geldin, Cale.»

«Eyvallah, ahbap.» Yeni çocuk Hızlı'nın yatağına oturdu.

«Nereden geliyorsun, yeğenim?»

«Brooklyn'liyim.»

«Anlamıştık zaten.»

«Acemi er kampından çıkalı ne kadar oldu?»

«İki ay. İdare ederiz ama. Bu birliğe gönüllü gelmediğime göre pek ağzımı açamam.»

«Ne demek istiyorsun, yeğenim?»

«Kura ile alındım. Zorunlu olarak alındım yani.»

«Burada pis bir koku var,» dedi Torba.

«Benim pabuçlarım ayağımda,» diyen Lighttower dışarı çıktı. Hepsi de peşinden çıktılar. Ben de yalnız bırakmadım onları.

«Mac, bu ağzı kalabalık herifi aramıza almak zorunda mıyız?»

«Yavaş olun,» dedim. «Yeni gelenler hep böyledirler. Bir izlenim bırakmak isterler. Huzursuzdurlar.»

«İyi ama bu herif gönüllü bile değil.»

«Ben bu herifi sevmedim,» diye Hızlı yere tükürdü.

«Böyle konuşma Hızlı. Oğlan zararsız olabilir. Daha aramıza girmeden çelme takmayalım.»

Çadıra döndüm. Cale eşyalarını boşaltıyordu. «Ne biçim insanlar bunlar,» dedi. «Hepsinin böyle birdenbire yürüyüşe çıkması terbiyeli bir davranış değil.»

«Bu birlik uzun zamandan beri bir arada, Cale,» dedim. «İçimizde on yıldır birlikte olanlar var. Özel bir kulüp gibi.»

«Anlamıyorum. Askere alınmam benim suçum mu yani?»

«Kendine acımayı bırakırsan daha rahat edersin burada. Sana beleş bir öğüt vereyim, Cale. Bu çocuklar savaş görmüşler, ünlerini kazanmışlardır, senin ise daha kendini ispat etmen gerek. Sen aralarında diken gibisin şimdi.»

Cale başını eğdi. «Ben arkadaş olmaya çalışıyordum. Gösterişçi bir insan değilim aslında. Sizlerden biriymiş gibi olmaya çalışıyordum.»

«Birliğe kendi isteğinle girmediğini söyleyip durma sakın, yoksa başın dertten kurtulmaz. Yanlış bir adımla işe başlamanı istemem.»

«Ağzımı tutarım,» dedi.

«İnşallah. Canını çıkartana kadar çalıştıracağız seni burada. Eğer denileni yaparsan bu takımda en azından bir arkadaş

edinirsin, yapmazsan doğduğuna pişman olursun.» Bundan sonra ben de çıktım çadırdan.

«Vay vay!» dedi Cale. «Amma da yere çatmışız ha! Ben de acemi er kampından kurtulduğumu sanıyordum.»
«Mac'ın sözleri seni ürkütmesin. Cale,» dedi Marion. «Hem bir arkadaşın var işte.»
«Teşekkür ederim, Onbaşım.»
«Haydi haydi, bırak bu havayı. Bütün mesele hepimizin kıskanç olması. Yerine geçtiğin çocuk herkes tarafından sevilirdi. Guadalcanal'da bir keşif kolunu kurtardı.»
«Vay canına,» dedi Cale.
«Kızkardeşine Deniz Haçı madalyasını gönderiyorlar.»
«Tanrım!»
«Gel sana kampı göstereyim.»
«İyi bir insansın, Onbaşı.»
Çadırdan çıktılar. «Hiç klâsikleri okudun mu?» diye sordu Marion.

«Cale!»
«Buyrun, Çavuş.»
«Bu gece santralda geceyarısı nöbeti senin.»
«Başüstüne, efendim.»
«Sabah geç kalkmak yok. Kalk borusuyla birlikte manevraya çıkıyoruz. Jenatörü sen taşıyacaksın. İki hafta süre ile nereye gidersen jeneratör kolunu çevirmek senin görevin.»

«Cale!»
«Buyrun, Onbaşım!»
«Bugün yeni helâ çukuru kazacaksın.»
«Başüstüne, efendim.»
«Çöp taşımak için bir adamın var mı, Mac?»
«Elbette.»

Çocuğu, canını çıkarıncaya kadar çalıştırmak niyetindeydim. Ama herşeye dayanıyordu. İlk sarsıntı geçtikten sonra takım birer birer kendisini kabul etmişti. İspanyol Joe'nun dost-

luğunun bedeli Cale'in bira kuponlarıydı. Sonunda kendisini telsizin başına oturtunca mükemmel bir telsizci olduğunu farkettim. Hele sivil hayatta birinci sınıf bir berber olduğunu öğrenince seve seve aldık onu aramıza. Son bir yıldır, haber merkezinden Banks yirmibeşer sente bizi keleşe döndürüp duruyordu. Takım arkadaşı olarak bedava saç ve arasıra da sakal traşı olmanın hakkımız olduğunu anlattım Cale'e.

Levazım Çavuşu Herman doğduğuna pişmandı o gün. Eskimiş giyeceklerin yerine yenileri verilecekti. Yeni takımlarımızı aldıktan sonra iki subayın eski silâhlarımızı aldıkları masanın başına geçiyorduk. Bizim Reising'lerin kayıtlardaki numaralarını kontrol ediyorlardı. Mac sıranın başına geçti, eski Reising'ini verdi yerine yeni hafif karabinasını ve kütüklüğünü aldı.

Torba subaylara Garand'ını uzattı.

«Bu silâhı nereden aldın, Brown?»

«Reising'imi savaşta kaybettim, efendim.»

«Pekâlâ. Geç.»

İspanyol Joe masanın üzerine bir Thompson yarı makinalı tüfeği koydu.

«Reising'in nerede, asker?»

«Savaşta kaybettim, efendim.»

Danny tam otomatik makinelisini getirdi.

«Senin rei... sen de savaşta mı kaybettin yoksa?»

«Evet, efendim.»

Yeni hafif karabinaları okşuyordu herkes. Uzun zamandır beklediğimiz şeydi bu. İki yüz metre kadar tam isabetli, yarı otomatik, hafif. Ancak bedava değildi bunlar. Huxley savaşta çok Reising kaybedildiğini gözönüne alarak silâhını değiştiren herkesten 64 dolar kesti. Üç taksitte.

Cip şoförü Divito, koşarak girdi çadıra. «Geldi! Geldi!»

Hep birden dışarı fırladık. İnanmayan bakışlarla bakıyorduk. Yeni TSC telsiz cipimiz gelmişti. Cipin arkasında şahane gömme bir telsiz vardı.

«Amanın! Şu telsize bakın.»

«Andy!» diye bağırdım. «Çek o et çengellerini kaputtan. Pisletmek mi istiyorsun?»

Cipin çevresinde üç beş kere dolandık. Lâstikleri yepyeniydi, yeni de boyanmıştı. Hiç kimse alıcı ve vericiye bakmaya cesaret edemiyordu. Bir serap gibi kaybolacağından korkuyorduk. Sonunda yaklaşıp baktık. Düğmelere uzanırken ellerim titriyordu.

Kral gibi oturdum telsizci koltuğuna.

«Şuna bakın be, jeneratörü motor döndürüyor.»

«Mac, ilk kim kullanacak?»

«Kıdemlilik esastır.»

«Yok musun sen!»

«Durun bakalım nasıl çalışıyormuş!»

«Haydi portatif TBX'i kurun da karşılıklı bir konuşalım.» Özel anlar için sakladığım purolardan bir tane çıkartıp yaktım. «Divito, geç direksiyona,» dedim. «Bir deneyelim bakalım.»

4

Üniformalarımızın yeşili çayırların yeşiline karışmıştı. Altıncı Deniz Piyade Alayının üçbin mevcudu esas duruşa geçti. Peşinde Tümen bandosu olduğu halde sancak geçerken hepimiz selâma durduk. Tümgeneral Bryant, Tuğgeneral Snipes ve Altıncı'nın komutanı Albay Malcolm ve maiyetleri onbeş kahramanın karşısına dizildiler.

Pırıl pırıl deniz piyadeleri üçer kişilik sıralar halinde bir ok gibi dizilmişlerdi. Alay Sancağımızın gönderinde alayın bulunduğu ülkelerin halkaları neredeyse yukarı kadar çıkacaktı: Dominik Cumhuriyeti, Şanghay, Hati, İzlanda...

Gönderin en tepesindeki altın renkli kartalın altında da savaş bayrakları dalgalanıyordu: Nikaragua, Belleau Ormanı, Chateau Thierry, Gantanamo Körfezi ve en yenisi, Guadalcanal. Bu renkli bez parçaları bir tarihi dile getiriyordu.

«Alay... rahat!»

İkinci Deniz Piyadesi Tümeni kurmay subayları birer birer

resmi kahramanların önünde duruyorlardı. Yaver elindeki beratı okuyor, General Bryant da adamın elini sıkıp madalyayı takıyordu.

«Yarbay Samuel, Huxley. Guadalcanal'da bir tabur askerle düşman kuvvetleri üzerinde aşırı bir cesaretle büyük bir üstünlük kazandığından ve...

«Sıhhiye eri Pedro Rojas. Guadalcanal'da bir keşif görevi sırasında kendi yarasına aldırış etmeden keşif kolunun diğer bir erinin yardımına koşmakla görevini en üstün biçimde yerine getirdiği için...

«Ayrıca aşırı cesareti ile görevinin çok üstüne çıkarak ve görevi sırasında hayatını kaybeden Er Constantine Zvonski'ye...»

«Alay... haz'rol!»

«Tören yürüyüşü, marş!»

Kahramanları selâmlayarak geçtik önlerinden. Tabur ve bölük sancakları onların şerefine indirildi. Onlar da selâmladılar sancağı. Üçüncü Tabur geçerken bando Deniz Piyadesi Marşını çaldı.

Törenden sonra Kızılderiliye, «Haydi gidip Pedro'yu tebrik edelim,» dedim.

«Haydi,» dedi Andy.

«Neden?» diye yere tükürdü Hızlı.

«Bütün madalyaları subaylar ve sıhhiyecilere verdiler zaten.»

«Bozgunculuk etme, Hızlı,» diye Kızılderili atıldı.

«Bizim Torba o Meksikalıdan çok haketmişti madalyayı. Ne haber?»

«Her hak edene madalya verselerdi alayda herkesin madalyası olurdu,» dedim.

«Bana ne? Torba'nın da hakkıydı. Ya Kızıl Cassidy'ye ne dersiniz?»

Tam o anda Torba Brown geldi aramıza. «Haydi, gel Hızlı,» dedi.

«Nereye?»

«Pedro'ya bir bira ısmarlayacağım.»

Sabahın ilk saatlerinde uyandırılmadığım tek gece geçmezdi. «Hey Mac,» diye fısıldadı karanlıkta biri. «İspanyol Joe'ya nöbet geldi.»

«Sıhhiyeciyi çağır.» Yerimden kalkıp gaz lâmbasını yakar ve hasta erin yanına giderdim. Yüzlerce kere tekrarlanmıştır aynı sahne.

«Hey Mac, Kızılderili'ye nöbet geldi...»

«Hey Mac, Torba çok hasta...»

«Hey Mac, çabuk gel. Danny berbat durumda. Tavşan öldürmekten hoşlanmadığını sayıklayıp duruyor.»

Yüzleri ter içinde kalır, kâbuslar içinde kıvranıp dururlar, bağırırlardı. Sonra birden barsaklarına sancı vurur ve köpek gibi titremeye başlarlardı. Kısa br süre içinde zayıflarlardı. Çaresizlik içinde başlarında durmaktan nefret ederdim. Kendilerine ancak kinin verir ve bakardım. Evleri, yuvaları konusunda sayıklarlar, ateş düşene kadar kendilerine gelmezlerdi. Ateş düşünce yüzleri tebeşir gibi bembeyaz olur, gözlerinin altı kararır, kininin verdiği başdönmesinden ayağa kalkamazlardı.

İkinci Tümenin yüzde doksanbeşi sıtmaya tutulmuştu. Ben on kere tutulmuştum. Her alayın küçük bir hastanesi vardı ama bu hep dolu olurdu. Tümen hastanesi ise ancak ağır vak'alar içindi. Upper Hutt'ta Silverstream'de büyük bir üst hastanesi vardı. Deniz Kuvvetlerinden hemşirelerle tam bir hastaneydi burası. Tertemiz koğuşlar, dinlenme, eğlenme salonları falan. Buraya girebilmek için ya yarı ölü olmak gerekti ya da subay. Ben sekizinci nöbetimde ancak girebilmiştim.

Hemşireler çoğunlukla süs olarak dolaşırlardı ortalıkta. İşin yüzde doksandokuzunu sıhhiye erleri yaparlardı. Bir grup olarak küstah insanlardı bunlar, subaylardan çok emrederlerdi bizlere. Ama biz yine de Silverstream'e girebilecek kadar hasta olmayı isterdik.

Hastanelerin yatakları sıtmaya tutulmuş tümen mensuplarıyla dolunca her tabur daha hafif vakalar için yatak dolu bir

baraka ayırırdı. Bu barakalar bile dolar taşar, elimize birkaç kinin tableti verirler ve gidip çadırlarımızda yatıp terlememizi söylerlerdi.

Kırkbir derece ateşle çadırda hem yanarak hem titreyerek yatarken insan arkadaş kelimesinin anlamını çok iyi kavrar. Arkadaşı insanı yıkar, besler ve ihtiyaçlarını karşılar. Kadınların anlayamayacağı bir biçimde severdi çocuklar birbirlerini. Aynı cehennemi birlikte yaşamış iki insan birbirlerine bir kadının bile gösteremeyeceği şefkati gösterirlerdi. Kaç gece başım L.Q.'nün ya da Danny'nin kucağında, titreyerek yatmışımdır. Zorla biraz meyve suyu içirtmeye çalışırlardı. «Haydi bakalım, ya ağzını açarsın ya da bilmem nerene sokmasını biliriz,» diye.

Böyle gecelerde gözümü açıp da, çalınma odunla yanan sobamızın verdiği sıcaklığa rağmen hâlâ titreyerek karşımda gülümseyen bir yüz görmek kadar zevkli bir şey olamazdı. Yüzümden serin bir bez geçirilir, mutfaktan aşırdıkları bir şeyi içirirlerdi. Az sonra Pedro ya da dolaşmaktan ayakta duracak hali kalmamış başka bir sıhhiye eri gelir beni rahat ettirmeye çalışırdı. Bu denizci sıhhiye erleri günde yirmidört saat çalışırlardı deniz piyadelerinin acılarını dindirmek için.

Tablet kinin bitince sıvı kinin verirlerdi. Bunu içmek ölmek gibi bir şeydi. Kimi zaman bunu içmektense sıtmadan ölmeye razı olduğumu çok iyi hatırlarım.

Yeni Zelânda'da haftalar böyle geçiyor, sıtma ardında zayıf ve mahvolmuş insanlar bırakıyordu. Eğitime başladığımız çok güç günler gelecekti. Insanın sağlığı yerinde olmadı mı sıla hasreti ve yalnızlık da bir başka türlü koyar adama. Hafta sonları sıtma nöbetini başlatıp talime çıkmamak için kendimizden geçene kadar içerdik. Sıtmaya tutulunca hiç olmazsa iki hafta istirahat etmiş sayardık kendimizi.

Yağmur yağmadığı her gün, kırda talimdeydik. Yağmur yağdığı günler de çıktığımız olurdu. Bir akşam Lighttower ile Cale'i Özel Silâhlar Bölüğünden bir şafak öncesi manevrası için çağırdılar. Bizim portatif telsiz telefonlarımızı nasıl kullandığı-

mızı görmek istiyorlardı. Bizim çocuklar Birinci Taburun kıyıda yapacağı çıkartmayı püskürtme görevi alanlar arasındaydılar.

Sabahın karanlığında yağmurluklarını giyip kampın öteki ucunda olan silâh bölüğüne gittiler.

Bütün sabah boyunca içi su dolu boy çukurlarında, rüzgâr altında oturdular. Sonra da geri çekilip başka bir savunma mevziine girmeleri emredildi.

Kızılderili, «Öf kurtulduk be,» dedi. «Bu sefer garanti sıtmaya yakalandım artık.»

«İş daha bitmedi, Lighttower. Geri çekilmek zorundayız.»

«Sen bu manevraları bilmezsin.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Şu tepeyi görüyor musun?»

«Evet.»

«Beş dakikaya kadar Birinci Tabur oraya saldıracak.»

«Eee?»

«Elini kaldır teslim ol, esir olunca da kampa gönderirler.»

«Ama bize böyle bir şey yapmamızı söylemediler ki.»

«Bak oğlum Cale. Ayaklarım buz kesti burada. Üşüttüm de üstelik. Canın tepe tepe dolaşmak istiyorsa, sen bilirsin. Ben teslim oluyorum.»

«Ben olmam.»

«Kimseye bir şey söylemem.»

«Hayır, ben kalayım daha iyi.»

Subay sonunda geri çekilme emrini verince Cale çömeldiği yerde doğruldu ve doğrulmasıyla devrilir gibi sendelemesi bir oldu. Üç saattir hiç kımıldamadan oturuyordu buz gibi suyun içinde. Ligthttower ellerini kaldırdı. «Teslim.» Bir onbaşı koluna 'esir' bantını koyunca kampa yollandı.

Cale dört saat sonra geldi. Sırılsıklam olmuş eşyalarını ve çoraplarını çıkardı. Ayakları uyuşmuştu. Sobanın yanına uzattı ayaklarını. Kan dolaşımı başladıkça bir rahatlık çöküyordu içine.

Tam o anda ben çadıra girdim... «Hey, ne yapıyorsun orada?»

«Ayaklarımı ısıtıyorum, Mac. Dondum.»

«Çılgın herif, çekil o ateşin yanından!»

«Neden?»

«Parmakların donar kalırsın.»

Cale kendini yatağının üzerine atıp kurulandı. Birden yerinden fırlayıp ayaklarını kaşıdı. «Kaşınıyor!» diye bağırıp etlerini koparırcasına kaşıyordu ayaklarını. Ağlamaya başlamıştı. Ayakkabılarını giydirip sağlık merkezine götürdüm. Çok acı çekiyordu. Sıhhiye erleri de ne yapacaklarını bilemiyorlar, şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Pedro Doktor Kyser'i çağırmaya koştu. «Kaşınıyor, ayaklarım kaşınıyor,» diye ağlayıp duruyordu Cale.

Poker oyunundan kaldırılan Kyser öfkeyle girdi barakaya. Şaşkın sıhhiye erlerini iteleyip Cale'in ayaklarını yakaladı ve kan dolaşımını sağlayana kadar iyice ovuşturdu. Kaşınma geçmişti, Cale kalkıp doktorun elini sıktı.

«Hafif bir donma,» dedi Kyser. «İki gün yürümesin. Renkli çorap giyme ve yarın sabah muayeneye gel. Ve sakın sobaya yaklaştırayım deme. Bu kaşıntıyı aylarca çekeceksin. Her seferinde iyice ovuştur ayaklarını.»

Çadıra döndük.

«Özür dilerim, Mac,» dedi.

«Neden?»

«Demin yaptıklarımdan, çocuklar beni korkak sanacaklar.»

«Aldırma. Aklını başına toplasaydın.»

Bir sigara uzattım kendisine. «Doktor iyileştiğini söyleyene kadar telsiz cipinde oturursun,» dedim.

«Çocuklar hoşlanmayacaklar bundan ama... cipin telsizinde benim oturmamdan...»

«Bana bak,» dedim. «Kızılderilinin yaptığını biliyorum. Bu manevralarda yıllardır herkes kurtulmak için teslim olur. Kimse senin çalışmandan şikâyetçi değil. Bir iki ay sonra bir şerit bile takabilirsin.»

«Ama... ama Lighttower ile Joe daha takmadılar ki.»

«Belki de hiç takmayacaklar, taksalar da ilk izinlerinde kaybedeceklerdir.»

Hiçbir şey söylemeden sigarasını içti.

«Kendini ispat etmek için kıçını yırttığını biliyorum. Gönlün rahat olsun artık. Başardın.»

«Hayır,» dedi. «Onlar gibi savaşa girmeden hiçbir şey başardım sayılmaz.»

«Onlara göre mi, sana göre mi?»

5

Altıncı Deniz Piyadesinin yeni şifre adı Pawnee idi. Pawnee kırmızı, beyaz ve mavi Birinci, Ikinci ve Üçüncü Taburları gösteriyordu. Kamp dışındaki talimlerde bir tek günde yirmi mil kablo gerildiği oluyordu. Kablolar taburların renklerine göre ayırdedilebilmek için renkli bantlarla işaretleniyordu. Telefon Çavuşu Barry hep kablo eksikliğinden yakınıp dururdu. Bize eski tür kalın kablolarla yeni tür lastikten savaş tipi hafif makaralar verilmişti.

Topçu Keats ağır teli yerleştirdikleri zaman görmemezlikten gelir, ertesi günü öteki taburların hafif tellerini almak için adam gönderirdi. Nasıl olsa hepsi aynı alayın kablolarıydı.

Ispanyol Joe pek tabii olarak İkinci Tümenin en usta kablo hırsızıydı. Bir sabah Andy ile gün doğmadan kalkmışlar Üçüncü Taburun savaş tipi kablosunu sarıyorlardı. Bir telörgüye geldiler. Joe, telleri araladı, Andy çalınmış iki makarayla arasından geçti. Kalktıklarında karşılarında Üçüncü Taburdan on muhabereci bulunduğunu gördüler.

«Selâm, dostlar,» dedi Joe.

«Demek kablolarımızı aşıran sizlerdiniz, ha! Mac'ın takımı olduğunu anlamalıydık zaten.»

«Herkese yeteri kadar var yahu,» dedi Joe.

«Öyle ya!» diye bağırdı Üçüncü Taburun çavuşu. «Daha dün on mil kablo döşedik biz.»

Joe, Andy'ye döndü. «Verelim mi, Andy?»

«Verelim,» dedi Andy. «Baksana ortada eşit olmayan bir

durum var. Yalnızca on kişiler. Üstelik gider bizi ele de verirler.» Kabloyu bırakıp çekildiler.

«Mac yakalandık diye bize kızacak,» dedi Joe.

Burnside kamp kulüplerinin bir akşamlık bira sınırlamalarını önlemekte ustaydı. Önce assubay kulübünde içer sonra da karargâh kulübüne giderdi. Içki kendisine pek dokunmadığı için hiç gürültü çıkarmadığını bildiğimden bunu kimseye söylemezdim. Burnside yine bir gece epey sarhoş olarak karargâh kulübüne geldi. Hakkı olan birayı kısa zamanda biitrmişti.

«Öff be, bir litre işeyebilirim,» dedi bir ara.

Yanında duran Pedro, «Dostum, imkânsızdır bu,» dedi.

«Burnside ile bira bir araya gelince hiçbir şey imkânsız değildir,» dedim ben de.

«Ben imkânsız olduğunu söylüyorum. İnsan vücudu bu kadar idrar tutamaz. Tıp kitapları yazıyor bunu.»

«Palavra sıkma, Pedro,» dedi Burnside. «Kaç kere yaptım bunu biliyor musun?»

«Sen öyle sanıyorsundur.»

«Eminim.»

«Tıbben imkânsız bu.»

«Ben sana işeyebilirim diyorum.»

«İşeyemezsin.»

«Bahse girer misin?»

«Kazanacağımı bile bile bahse girmem ben.»

«Korkuyorsun şu halde?»

«Korkmuyorum.»

«Öyleyse bahse gir.»

«Kaç parasına?»

«Sen ne kadarına istersen.»

«Pekâlâ, ama kaybedeceksin bunu aklına yerleştir.»

«Önce bir kadeh daha içebilir miyim?»

«Patlayıncaya kadar içebilirsin. Yine de ben kazanacağım. Dur, sağlık merkezinden bir ölçü kabı alayım.»

Gidip getirdi kabı.

«Hazır mısın?»

«Başka bahse girmek isteyen var mı?»

Barın üstü bir anda parayla doldu.
Burnside kazandı bahsi sonunda.

Bölüğün vereceği dans gecesi yaklaştıkça soluğumuz kesiliyordu. Diğer bölükler de böyle dans geceleri düzenlemişler ama sonu hep kavgalı gelmişti. Yüz tane deniz piyadesi ile fıçılarla bira bir araya gelince kıyamet kopuveriyordu. Jones'un başkanı olduğu bir komite, karargâh bölüğü kulübünün artan parasıyla Wellington'un tek gece kulübü olan Majestic Cararet'i tutmuştu. Para yetmeyince subaylar da katkıda bulunmuşlardı. Jones kulübün orkestrasını da kiralamış, birkaç yüz şişe bira ve koka-kola istif etmiş, bölük aşçılarına da bedava meze hazırlatmıştı. Hattâ gazetelerden fotoğrafçılar da getirterek geceyi ölümsüzleştirmişti. Şahane bir geceydi. İspanyol Joe bile hiçbir aşırılığa kaçmamıştı.

Subaylar kendilerine ayırdığımız masalarda oturuyorlardı. Genellikle bu tür toplantılarda subaylar ve getirdikleri kadınlar şöyle bir görünüp giderlerdi. Oysa bu gece içimizde aşırı sarhoş olan kimse bulunmadığı ve hava da çok iyi olduğu için hepsi kalmışlardı.

L.Q. Jones, salondaki kadınları gözönüne alarak numaralarını kibarlaştırmış, şarkılarını iyice bir arındırmıştı. Orkestra üyeleri bir iki bardak çay içerlerken bir saat kadar herkesi neşelendirmiş, hep birlikte şarkılar söylemeye zorlamıştı. Herkes çok memnundu.

Ben de getirdiğim kız, L.Q. ile Palmerston North'dan gelmiş olan Gale Bond ve Andy ile Pat'la bir masada oturuyorduk. Yarbay Huxley masamıza yaklaşırken hepimiz ayağa fırladık.

«Oturun lütfen,» dedi. «Masanıza oturabilir miyim?» Bir iskemle çekti.

Böyle bir konuğumuz olması bizi şereflendirmişti. Kızları kendisine tanıştırarak bir içki ikram ettik. «Jones, bu güzel gece için sana teşekkür etmek istiyorum,» dedi. «Çocukların aşırılığa kaçmamaları gururlandırıyor beni. Umarım ki bizim aranızda olmamız sizi rahatsız etmiyordur.»

«Ne münasebet efendim,» dedim. «Ne de olsa subaylar da paylarına düşeni ödediler.»

Huxley, Pat'a baktı. «Şeref verirsiniz, Yarbayım,» dedi Pat gülümseyerek. Huxley Pat'ı kolundan tutarken hepimiz ayağa kalktık. Göründüğüne göre Huxley dansetmesini iyi biliyordu.

«Çok güzel dansediyorsunuz, Bayan Rogers.»

«Lütfen beni Pat diye çağırın, Yarbayım. Üniformalı değilim, merak etmeyin kimseye söylemem.»

«Pekâlâ, Pat.» Huxley kızın bu dostça davranışından memnun kalmıştı, rahatlamış bir hali vardı. «Bu dansın başka bir amacı olduğunu açıklamalıyım,» dedi. «Andy'nin sevgilisi ile tanışmak istiyordum. Senin hakkında çok şeyler duydum.»

«Dokuz yüz adamın aşk hikâyeleriyle ilgilendiğinizi mi söylüyorsunuz yani?»

«Çocuklarımın herbirinin tek tek mutluluğu elbetteki beni ilgilendirir, Pat.»

«Hepsini tek tek tanır mısınız?»

«Elbette.»

«Çok şaşırtıcı bir insansınız.»

«Andy'yi severim. Çok üstün bir çocuktur.»

«O da size hayran, Yarbay Huxley. Bütün adamlarınız hayran size.»

«Haydi haydi, Pat. Taburda söylenenler benim de kulağıma gelir.»

«Şu halde yanlış şeyler işitiyorsunuz, Yarbayım.»

Diğer çiftler Yarbayla damından saygılı bir uzaklıkta dansediyorlardı.

«Sizi bu hareketiniz için Mac'ın kandırdığına bahse girerim,» dedi Pat.

«Bahsi de kaybetmezsin.»

«Peki sonuç ne oldu, bahsi kazandım mı?»

«O oduncunun başına nasıl olup da böyle bir talih kuşunun konduğuna şaşıyorum.»

Müzik kesildi. Pat, Huxley'in kendisine daha başka şeyler söylemek istediğini tahmin ediyordu. Adamın elinden tutup bara doğru çekerek, «Bana bir koka-kola ısmarlar mısınız?» dedi.

«Ama...»

«Merak etmeyin Yarbayım, ben Andy'yi idare ederim.»

«İyi ama dedikodular hemen başlar, Pat. Hattâ başladı diyebilirim bile.»

«Haydi yürü, korkak.»

Pat kadehini Huxley'in kadehine değdirdi. «Saf altından kalbi olan o sert adama,» dedi.

«Kabul.» Kadehleri tokuşturdular. Huxley bir sigara yaktı. «Kimi zaman benden nefret ettiklerini biliyorum, Pat. Kimi zaman ben de kendimden nefret ediyorum doğrusunu istersen.»

«Komutanlarını yürüyüş kolunun en başında gördüklerinde bu pek güç bir şey olmasa gerek. Senin ne istediğini ve bunda haklı olduğunu biliyorum. Ya herşeye göğüs gerecek kadar dayanıklı olmalılar ya da ölmeliler, bunun başka bir şartı yok.»

Huxley sigarasının dumanını üfledi. «Bu kadar çok açıldığım için pişmanım. Bir öğrenci gibi konuşmaya başladım. Seninle daha birkaç dakika önce tanıştığımız halde kendimi çok rahat hissediyorum. Genellikle bu durumlara düşmemeye çalışırım, Pat.»

«Anlıyorum.» dedi kız. «Bir yarbayın bile arasıra içini dökmeye ihtiyacı vardır. Çok sıla özlemi çekiyorsun, değil mi? Adamların gibi dertlerini dökememek çok acı olmalı. Sürekli olarak örnek bir insan gibi davranmanın çok güç bir şey olduğunu kabul ederim.» Pat, Huxley sanki yolunu kaybetmiş küçük bir çocukmuş gibi konuşuyordu. Huxley cüzdanını çıkartıp kıza uzattı. Pat, Jean Huxley'in fotoğrafına baktı.

«Çok şahane bir yüzü var,» dedi. «Onu ne kadar özlediğini tahmin edebilirim.»

«Sen akıllı ve kurnaz bir kızsın, Pat. Sana bir şey söyleyebilir miyim?»

«Lütfen.»

«Alınma ama. Bu salona girdiğim anda hemen gözüme çarptın. Sanki başka hiç kimse yokmuş gibi sana ısındım birden. Seninle dansetmek istedim. Uzun bir süredir kimseyle böyle açık konuşamamıştım. Minnettarım sana. Pek çok bakımdan karımı hatırlatıyorsun bana.»

Pat, yalnız adama sıcacık bir gülümsemeyle baktı. «Bunu söylediğin için çok teşekkür ederim, Yarbay Huxley.»

Huxley kızın elini avuçları arasına alıp hafifçe sıktı. «Kendi

sorunlarını çözebilmeni yürekten dilerim, Pat.»

«Teşekkür ederim,» diye fısıldadı kız.

Huxley salona şöyle bir bakıp gözünü kırptı. «Seni masana götürsem iyi olacak: Bir İsveçliyle son çatıştıdığımda adam hakkımdan gelivermişti.»

Saat çaldı. Andy yataktan kalktı, lâmbayı yaktı, giyindi. Banyoya girdi, soğuk suyla yüzünü yıkadı, saçlarını taradı, üniformasını düzeltti. Oturma odasına girdiğinde Pat kalkmış kendisini bekliyordu. Öpüştüler.

«Paskalya yortusu için herşey hazır. Çiftlikte üç gün. Bilsen nasıl iple çekiyorum, o günü. Çarşambaya görüşürüz, sevgilim.»

«Andy.»

«Efendim?»

Pat bir an sinirli sinirli yürüdü odanın içinde, sonra masanın üstündeki paketten bir sigara aldı. Andy kızın sigarasını yaktı. «Bir dakika otur, seninle konuşmak istiyorum.»

«Son treni kaçıracağım ama.»

«Kaçırmazsın, saati yarım saat ileri almıştım.» Kız sigarasından derin bir nefes çekip dumanı odanın içine salıverdi. Sonra göğüs geçirerek dönüp erkeğe baktı. Alnı kırış kırıştı. Sinirli bir hareketle saçlarını geriye attı.

«Çiftliğe gitmiyoruz, Andy.»

«Neden? Işin mi var yoksa? İzin vermiyorlar mı?»

«Anlamıyorsun, Andy. Aramızdaki ilişkinin bittiğini söylemeye çalışıyorum.»

Andy şaşırmıştı. «Bir daha söyle,» dedi. «Anlayamadım.»

«Her şey bitti,» dedi kız kesik kesik.

Andy aptala dönmüştü. Yüzü sapsarı kesilmiş, gözlerine şaşkın bir bakış yerleşmişti.

«Ne istiyorsun sen allahını seversen?»

«Bağırıp çağırmak istemiyorum, Andy. Lütfen.»

«Pat, çıldırdın mı sen? Ben ne yaptım ki?»

İlk şok geçtikten sonra Pat biraz rahatlamıştı. «Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum,» dedi. «Bunu değiştiremem. Çok geç artık. Ama ben bu hayata uyabilecek bir insan değilmi-

şim. Böyle bir hayatı yaşayabileceğimi sanmam çok saçma bir şeymiş. Düşündüğün herşey de haklısın, Andy...»

İriyarı Isveçli elini alnına vurup kendine gelmeye çalıştı. «Ben böyle bir şey düşünmedim ki,» diye kekeledi. Başını kaldırdı. Gözlerinde derin bir acı okunuyordu. «Ben senin hakkında hiçbir zaman kötü bir şey düşünmedim ki. Çıldırıyorum senin için...»

«Lütfen, Andy. Ben senden bir şey istiyor değilim.»

«İyi ama ben bu ülkede yaşarken ve senin de burada yaşadığını bilirken seni görmeden durabilir miyim sanıyorsun?»

«Bağırma.»

«Özür dilerim.»

«Lütfen durumu daha da güçleştirme. Sonradan pişman olabileceğin bir şey söyleyebilirsin. Şu anda şaşkın ve acı içindesin. Ama ben bu hareketin ikimiz için de iyi olacağını biliyorum.»

«Ben hiçbir şeyden pişman olmam ve seni de bırakmaya niyetim yok.» Andy kızı kavrayıp kendisine doğru çekti. «Seni seviyorum, Pat.»

«Andy ne dedin?»

«Seni seviyorum dedim.»

«Gerçekten mi, Andy? Yoksa şimdi beni yatıştırmak için mi söylüyorsun bunu?»

«Elbette seviyorum seni, Pat. Bunu yüzümden okumamak için aptal olmalı insan.»

«Ben bilmiyordum ama.»

«İşte şimdi öğrendin öyleyse.»

«Bir kızın böyle şeyleri duymaya ihtiyacı vardır.»

Andy kızın nemli gözlerine baktı. Bütün hayatı boyunca acı içindeki kalbinde yatan sözleri şimdi ağır ağır tekrarladı. «Seni seviyorum, Pat. Seni çok seviyorum, Pat.»

«Sevgilim,» diye kız bağırarak sarıldı erkeğe. Oda çevrelerinde dönüyordu.

«Pat, gel hemen evlenelim. Bu konuda düşündüklerini biliyorum ama boşver. Biz İsveçlilerin derisi kalın olur, kurşun işlemez.»

«Böyle konuşma, Andy?»

«Bu şansı deneyelim, Pat. Zorunluyuz buna. Ben ne yapar yapar kurtarırım kendimi. Şimdi kendimi kurtarmak için bir nedenim var.»

«Korkuyorum,» dedi kız.

«Ben de.»

«Ama ben Amerika'ya gitmek istemiyorum ki.»

«Sana Amerika'ya gitmekten söz eden kim. Benim vatanım burası, kadınım da sensin. Dünya umurumda bile değil... Bir iç ki içsem iyi olacak.»

Pat'ı tanıdığından bu yana ilk olarak kızın içindeki acının yokolduğunu görüyordu. Kızın gözleri ışıl ışıl yanıyordu şimdi.

«Çılgınlık bu, Andy.»

«Elbette. Cevabın nedir?»

«Evet, Andy. Evet.»

Kız yine atıdı erkeğin kollarına. «Yarın sabah ilk iş rahiple konuşurum. Seni soruşturmaları gerekecek.»

«Soruştursunlar.»

«Çok keyiflendim, Pat.»

Kız erkeğin elinden tutup koltuğa götürdü, oturdular. «Andy, bir oğlumuz olursa adını Timothy koyalım, olmaz mı. Kardeşimin adı...»

«Yani... yani çocuğumuz mu olacak?»

Kız başını salladı.

«Neden bunu bana daha önce söylemedin?»

«Seni bununla bağlamak istemedim, Andy.»

Andy kızın elini öptü, başını omzuna dayadı. «Bir de... bir de tutmuş beni kovuyordun, ha?»

«Seni uzun zamandan beri seviyorum, sevgilim,» diye fısıldadı kız. Erkeğin başını göğsüne bastırdı. Andy, uyanmak istemediği bir rüya görüyormuşçasına sıkı sıkı yumdu gözlerini. «Bu savaşın benden koparıp alamayacağı birini istiyorum,» dedi Pat.

Rahip Peterson'un çadırına yakaşırken Andy'nin omuzuna vurdum. Kapının önündeki ilân tahtasının üzerinde çırılçıplak, şehvetli bir kız resmi vardı. Altında da şunlar yazıyordu: **Buna Benzemedikçe evlenemezsiniz. Rahip Peterson.** Evlenme çok

kırtasiyecilik, evlenmemenin cezası çok ağırdı. Arasıra bütün alay toplantıya çağırılır ve evlendiği için bir er ordudan ihraç edilirdi. Andy'ye destek olarak içeri girdim.

Yuvarlak yüzlü, kısa saçlı gülümseyen adam neşeyle karşıladı beni.

«Merhaba Mac? Burada ne işin var? Peter McKale hesabına casusluk mu ediyorsun yoksa?»

«Sana Andy Hookans'ı tanıştırmaya geldim. Benim takımdandır kendisi.»

«İsveçliyim efendim.»

«Ben de. Ver elini bakayım.» El sıkıştılar. Andy biraz rahatlamıştı. Rahip sigara paketini önümüze uzattı. «Hookans,» diye söyleniyordu masasının üzerindeki kâğıt yığınını karıştırırken, «Yabancı gelmedi bu ad bana... hah, buldum işte. Bir kâğıt alıp okudu.

«Şey... rahip Peterson, kapınızın önündeki resim tam benim sevgilime benziyor.»

Peterson gülümsedi. «Epey hazırlıklı geldiğiniz anlaşılıyor. İşe rütbe de karıştırmışsınız, baksana canım.»

«Ne demek istiyorsunuz, efendim?» diye sordu Andy.

Rahip elindeki kâğıdı bize uzattı.

> Azizim Svend,
>
> Bugünlerde Andy Hookans adında iriyarı bir İsveçlinin seni ziyarete geleceğini sanıyorum. Kızla tanıştım. Tam bir melek. Oğlan için biçilmiş kaftan. Evlenmelerini çabuklaştıracak herşeyi yapmanı rica ederim. Aksi takdirde bütün çocukları Peder McKale'ye yollayacağım
>
> Teşekkürler,
> Sam Huxley
>
> Not : Geçen Cuma günü pokere bekledik seni.

«Şey... bundan kimseye söz etmezsiniz umarım.»

«Elbette, efendim.» Andy'nin ağzı kulaklarındaydı. «Başüstüne efendim.»

6

Son haftalarda Torba Brown izinlerini Paekakaraki'nin yirmi mil kuzeyindeki Otaki kasabasında geçiriyordu.. Ağzı iyi lâf yapan Torba'ya Otaki Belediye Başkanı denmeye başlanmıştı bile. Bu Maori kasabasında dolaşırken sokaklar hep 'Selâm, Torba' sesleriyle yankırdı.

O da, ağzından hiç eksik etmediği bir tutam tütünü dilinin altında dolaştırarak, «Selâm, yeğenim,» diye cevap verirdi bunlara.

Beyazlarla Maori'lerin kültürleri birbiri içinde yoğrulduğu halde yerliler, hele Otaki gibi küçük kasabalarda eski geleneklerini kıskançlıkla korumaktaydılar. Atalarının törelerini kasabanın eteğindeki toplantı salonlarında dipdiri ayakta tutarlardı. Kabilenin geleneklere göre seçilmiş bir başkanı da bulunurdu. Bu yerli geleneklerinin en son kalelerine, pek az beyaz ayak atabilmişti. Brown bu törenlere toplantılara sevinçle kabul edilirdi. Yaşlı başkanın doğum günü şerefine yapılacak bir törene Brown'ın birkaç arkadaşını da getirmesine izin verilmişti. Başkanın adını söylemekte güçlük çeken Torba kendisini Yeğenim Benny diye çağırırdı.

Torba'nın Otaki'de nasıl el üstünde tutulduğunu bilmeme rağmen toplantıya girmeye korkuyordum doğrusu. Daha bir iki gün önce bir deniz piyadesi, Maori'li kıza saldırmış ve kasabada heyecan son haddini bulmuştu. Ancak Torba Brown bize endişe edilecek bir şeyin olmadığını söyledi. Marion ise bir hikâye çıkararım umuduyla mutlaka töreni görmek istiyordu. Torba, bir içki ikram edilirse bunu reddetmenin çok büyük bir hakaret olduğunu söyleyince Marion bunu da kabul etti. Arkasından Torba, Yeğenim Benny'nin torunlarından bir kızı ikram etmesinin de mümkün olduğunu ve bunu reddetmenin daha büyük bir hakaret olduğunu söyleyince Marion kıpkırmızı kesildi ve hiçbir şey söylemedi.

Trenden inip de en yakın meyhaneye giderken kızgın ateş

üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum kendimi. Birden yaşlı kadınlar, orta yaşlı kadınlar, yaşlı erkekler, delikanlılar biz sokakta yürürken hep aynı şeyi söylemeye başladılar: «Selâm, Torba!»

«Selâm, yeğenim.»

Arkamızdan gelen bir düzine çocuk Torba'nın çevresinde dolanıyorlar, sırtına binmeye çalışıyorlar, «Selâm, Yeğenim Torba,» diye bağrışıyorlardı. Brown çömelip çocuklarla bir süre oynaştıktan sonra ellerine birkaç kuruş verip en yakın şekerci dükkânına yolladı.

Bir meyhaneye girip biralarımızı ısmarladık, Marion için de alkolsüz bir şey bulmuştuk. Toplantı salonunun açılma saatini beklerken kapı açıldı ve içeri dev gibi bir Maori girdi. Gömleğinin açık olan önünden kaya gibi sert göğsü taşıyordu. Herifin iri elleri arasında kocaman bir pala vardı. Parıl parıl, taze bilenmiş ve çirkin görünüşlü, Bara doğru ilerleyince bizi gördü. Tehdit edici bir şekilde palasını sallaya sallaya, ağır ağır bize doğru yürümeye başladı. Jones geri geri giderken kaçmaya çalışan Morion'a çarpmıştı. Bu herifin deniz piyadelerini sevmediği belliydi. Belki de ırzına geçilen kızın kardeşiydi.

Herif Brown'ın yanına geldi ve palalı elini havaya kaldırdı! Ve palayı küt diye tezgâhın üzerine indirdi. «Selâm, Torba,» diyerek bizim çiftçiyi kucakladı sonra.

L.Q. Jones bayılıp kalmıştı düştüğü yerde.

«Selâm yeğenim,» dedi Torba. «Sana arkadaşlarımı tanış... vay canına yahu ben üç kişi getirmiştim buraya.»

Akşam karanlık çökerken kasaba sınırları dışındaki toplantı salonuna gittik. İçerisi kızılderili totemlerine benziyen tahta heykellerle süslü bir yerdi burası. Bizi kapıda kabilenin Ariki'si, Yeğen Benny karşıladı. Torba ile kucaklaşıp burunlarını sürtüştürdüler. Ardından biz de adamla tanışıp aynı hareketi tekrarladık. Salonun tahta kemerli tavanından büyük bir kano sallanıyordu. Belki de bu Maorilerin Polinezyalı atalarının sekiz dokuz yüz yıl önce buraya gelişlerini simgelemekteydi. Duvarlarda mızraklar ve kalkanlar asılıydı. Maori tarihine bakılırsa bunların teke tek savaşta usta oldukları, kamuflaj ve baskında üzerlerine insan olmadığı anlaşılıyordu. Bu savaşta da bir Mao-

ri taburu Kuzey Afrikada Anzac kuvvetlerinin öncülüğünü yapmış, insanın iliklerini donduran savaş çığlıkları pek çok zafere eşlik etmişti.

Ziyafet için mükellef bir masa donanmıştı. Alçak masanın çevresine de postlar dizilmişti. Ayakkabılarımızı çıkartıp yarı çıplak, baştanbaşa boyalı ve tüyler ve boncuklarla süslü Benny'nin yanında yer aldık.

Torba Brown, kendisi gibi tütün çiğneme delisi olan başkanla yarenlik ediyordu. Jones ile ben şaşkın şaşkın çevremize bakınıyor, Marion ise deliler gibi not alıp duruyordu. Yemek gayet güzeldi ama içkileri biraz sert buldum, çocukları temkinli içmeleri için uyardım.

Yemeği ateş ışığında yedik. Çepeçevre odayı kuşatan masanın ortalık yerinde kızlar dansediyordu. İçki bir anda başıma vurmuştu. O kalça çalkalayan, boncuk etekli kızlardan birini kaptığım gibi tepelere yollanmak istiyordum. Hiç bitmeyecekmiş gibi ardarda gelen yemekleri durmadan yiyor, çift görmeye başlayana kadar içiyorduk. Şarkılar, danslar ve davullar tempoyu hızlandırmışlardı artık. Başımız iyice dönüyordu.

Bunun ardından ok atma yarışmaları, güreşler, topaç çevirme yarışları geldi. Durmadan içiyorduk. Ortada iki kız oturmuşlar birbirlerine, davulların eşliğinde top atıyorlardı. Benny kalkıp elindeki sopayı sallayarak kızların top oyununu hızlandırmalarını söyledi. Yanımdaki Maori bana bunun konayla Yeni Zelânda'ya gelişlerini temsil eden bir oyun olduğunu söyledi. Tam bir uyumla topları atan kızlar kürek çekenleri, tempoları da dalgaları simgeliyordu. Biz üçümüz hiç durmadan alkışlıyorduk kızları. Bir kere bile düşürmediler topları, bir ara gözle görülmeyecek kadar hızlı oynamaya başladıkları halde. Rahatça deniz piyadesinde eğitmen olarak kullanılabilirlerdi doğrusu.

Birden kızlar korkunç birer çığlık kopararak yere attılar kendilerini. Yanımdaki Maori bunun, yolculuk esnasında çekilen açlığı simgelediğini anladı. Sonunda Yeğen Benny ufukta Yeni Zelânda'yı gördü ve herşey mutlu bir sona kavuştu.

Torba da bu sırada ortaya çıkmış kabilenin güreş şampiyonuyla güreşe tutuşmuştu. Her ikisi de sarhoştular, ama Maori çok usta bir güreşçiydi, Torba'nın bütün judo taktikleri

kendisine ancak bir beraberlik sağlayabilmişti. Onlar ter içinde birbirlerini kucaklarlarken ben kendimi kaybeder gibi oldum. Davulların gümbürdemesinden başka bir şey farkedemiyordum. Yalnız Torba ile Jones'un, başkanın gülümseyerek başını salladığı bir sırada, birer kızla yan odaya çekildiklerini görmüştüm.

Bundan sonra hatırladığım tek şey Marion'la benim gömleklerimizi çıkartıp paçalarımızı sıvayıp elimizde birer mızrak iki kalça kıvıran kızla ortada dansetmeye başlamamız oldu.

7

Andy'nin sağdıcı olarak nikâhtan bir gün önce ikimiz izin alıp çıkmıştık. Burnside ile takım ertesi gün geleceklerdi. Herkese üçer günlük izin verilmişti. Biz yola çıkmadan Andy'ye bölük tarafından oniki kişilik gümüş bir çatal bıçak takımı hediye edildi.

Çocuklar son hazırlıklarını yapıyorlar, üst başlarını temizliyor, pabuçlarını parlatıyorlardı. Wellington trenine yetişecekler, bir gece orada kaldıktan sonra ertesi sabah Masterton trenine bineceklerdi.

Oradan oraya koşuşup dururlarken bir yanda da ilk aylıklarından ödemek üzere önlerine gelenden borç isteyip duruyorlardı. Jake Cale yatağına uzanmış eski bir mektupu yeniden okuyordu.

«Yahu bir fulâr iğnesi olan var mı?»

«Ya bir kol arması... biri benimkini yürütmüş.»

«Ödünç almıştım, al işte, ne söyleniyorsun be.»

«Kaç paramız kaldı?»

«Yirmi sterlin kadar.»

«Oğlum acele et biraz, saat beşte Paikak'ta olmalıyız.»

«Danny'nin Silverstream'de sıtmadan yatması çok kötü oldu.»

«Öyle.»

Torba Brown Cale'in yanına gidip ayaklarının altına bir tokat indirdi.

«Haydi oğlum, giyin artık.»

Çirkin oğlan başını kaldırdı, hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi.

«Haydi Cale,» dedi Jones

«Ben... ben çağırılmadım ki,» diye kekeledi Cale.

«Çağırılmadım da ne demek.»

«Kimse bana bir şey söylemedi ki.»

«Kırmızı mumlu davetiye mi bekliyordun yani? Bütün takım çağırıldı ya.»

«Kimse bana bir şey söylemedi.»

Durumu kavrayan Burnside hemen bir emir verdi. «Sen de takımdasın, değil mi? Çabuk giyin bakalım.»

«Ama... ama mutfak nöbetim vardı.»

«Telefon takımından birine verdim nöbeti,» dedi Burnside.

«Üniformam ütüsüz.»

«Wellington'da ütületirsin.»

Cale yerinde doğrulup Hızlı Gray'e baktı. «Acele et yoksa treni kaçıracağız,» dedi Gray.

Masterton istasyonunda epey neşeli bir grup karşıladım. Bekleyen iki taksiye doldurup kendilerine çeki düzen vermeleri için alıp Kızıl Haç kulübüne götürdüm.

İçeri girerken olanca sesleriyle şarkı söylüyorlardı. Trende gelirken içtikleri kaçak viski iyice vurmuştu başlarına. Yüzlerini yıkattırıp üstbaşlarının tozunu sildirdikten sonra bir iki fincan kahve içip ayılmaları için kantine soktum hepsini.

Andy girdi içeri. Onu bu ana sakin tutabilmiştim ama takımı karşılamaya gittiğimde yalnız kalmış ve yine eski korkularına kapılmıştı. Sigarasını yakamayacak kadar titriyordu elleri. Alnından aşağı boncuk boncuk terler boşanıyor, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kendisini tezgâhın önüne çekip sırtına bir yumruk indirdim.

«Hey Andy, bu ne hal,» dedi Jones.

«Berbat. Sonra. Bütün kilise doldu bile.»

«Kendine gel, oğlum. Hepimiz arkandayız işte.»
«Ne korkuyorsun, yeğenim?»
«Bilmem ki... bir çıkartmada olmayı tercih ederdim.»
«Yahu bir nikâh töreninden bu kadar korkulur mu be?»
«Mac, yüzük sende, değil mi? Yüzük sende mi, Mac?»
«Evet,» dedim belki de yüzüncü kere.
«Hey Andy, bir şeyler içsen iyi olur.»
«Gerçekten de ihtiyacım var buna.»
«Doğru olmaz bu,» dedi Marion. «Sana bir şey söyleyeyim, iyi gelir.»
«Benim bir içkiye ihtiyacım var, bir içki... merhaba Danny, geldiğine çok sevindim.»
«Ölüm emri imzalanırken gelmez olur muyum hiç?» İsveçlide sinir diye bir şey kalmadı bundan sonra.
Tezgâhın üzerine konan çay fincanının içine biraz cin boşalttı Kızılderili. Andy, fincanı ağzına götürüp bir yudumda dikti. Bir fincan daha istedi.
«Ben sana çay iyi gelir dememiş miydim?» dedi Marion.
İki fincan sonra Andy artık sıkıntı hissetmiyordu. İri ellerini ovuşturuyor, parıl parıl gözlerle çevresini süzüyordu. Saata baktım. «Haydi gel biz kiliseye gidelim,» dedim. «Sizler de yarım saat sonra gelirsiniz.»
Andy ciddi bir yüzle dönüp arkadaşlarına baktı. Tek tek herbirinin elini sıktı. Jones'a sıra geldiği zaman Jones kendini tutamamıştı. «Elveda dostum,» diyerek ağlamaya başladı. Andy arkadaşını kucakladı birlikte ağlamaya başladılar. Onları birbirlerinden ayırıp Andy'yi daha fazla 'çay' içmeden çekip götürdüm.
«Burnside, bunları burada tutmakla sorumlusun,» diye bağırdım.
«Sen merak etme,» dedi Burnside.
Araba gidince hepsinin üzerine bir sessizlik çökmüştü.
«Zavallı Andy...»
«Ne de iyi çocuktu.»
«Bir daha eski günler gelmez artık.»
«Dostumuz Andy'nin şerefine bir kadeh içelim,» dedi Burnside.

Üçer kadeh sonra onlar da arabalara dolup arkadaşlarının acısına katılmak için kiliseye yollandılar. St. Peters Kilisesi önünde arabalardan inip kalabalığa karıştılar.

Tam o anda yıldırım hızıyla bir cip geldi ve yanlarında durdu. Cipten Topçu Keats, Rahip Peterson, Banks, Paris, Pedro, Wellman, Doktor Kyser ve şoför yerinden de Sam Huxley indiler. Dağ yollarından çılgınlar gibi sürmüşlerdi arabayı törene yetişmek için.

Huxley, Burnside'ın yanına koştu heyecanla. «Zamanında yetiştik mi?» Saçları darmadağın olmuş, üniforması toz içindeydi. Burnside cevap vermek için ağzını açınca viskili soluğunun etkisiyle Huxley iki adım geriledi.

Hepsi de ağlamamak için kendilerini güç tutan çocuklar dolu kiliseye girerek en arka sıraya oturdular. Her boydan Rogers ve Mac Pherson'la doluydu içersi. Birbirlerini dürterek yeni gelenleri işaret ediyorlardı.

Koro yerini alırken kiliseye bir sessizlik çöktü. Orgcu ve papaz da yerlerini aldılar. Orgun yükselip alçalan ve kiliseyi dolduran sesi telsiz takımının sarhoş üyelerinin midesine oturmuştu. Hepsinden daha duygulu olan Jones, Pat içeri girdiğinde ağlamaya başladı.

Pat, mavi elbise giyinmiş ve Rogers ailesinin anadan kıza kalan tüllerine bürünmüştü. Çok güzeldi. Arkasında beş altı tane tosun gibi Rogers ve MacPherson çocuğu geliyordu. Enoch, eski siyah elbiseleri içinde tanınmaz bir haldeydi. Onlar geçerken karısının hıçkırıkları da Jones'unkilere karıştı. Ardından Danny, sonra da Kızılderili ve Hızlı kendilerini tutamadılar. Altın yüzüğü kadife yastığa koyarken hepsi hıçkırmaya başlamışlardı. Andy ise mutluydu. Pis pis sırıtıyor, uzanıp Pat'ı öpmeye çalışıyordu. Onu yerinde tutmak için neler çektiğimi bir ben bilirim.

Tören başladı. St. Peter'in arka sıralarından boğuk sesler yükseliyordu.

«Zavallı Andy...»

«Zavallı, zavallı Andy.»

İçimden sövüp sayıyordum hepsine. Anglikan papazı lafı uzattıkça Andy de bir rakkas gibi sallanmaya başlamıştı. So-

nunda benden yüzüğü isteyince bayağı sevindim. Yüzüğü yastığın üzerinden alıp Andy'ye verdim. Pat'ın parmağını nişanlayan Andy gözlerini kapatıp bir hamle yaptı. Yüzük elinden kaydı ve mihrabın altına yuvarlandı. Andy dört ayak üstünde yüzüğü aramaya başladı. Kilisenin arkasından yükselen sesler giderek artıyordu. Andy güçlükle kendini toparladı ve kızın sol elinin üçüncü parmağını buldu.

Rogers ile Mac Phersonlar sıraya girip kendisini öperlerken suratında aptalca bir gülümseme vardı Andy'nin. Pat da bütün takımı sıradan geçirip öptü. Töreni bozdukları halde hiç de kızgın değildi. Mutluluk saçıyor, herkesi affediyordu. Kilise boşalırken en arkadan Sam Huxley geldi. Pat, Huxley'i bir kenara çekti.

«Buraya kadar gelmekle beni mutlu kıldınız Yarbay.»

«Mutlu olan benim, Pat.»

«Ziyafete kalacak mısınız?»

«Korkarım ki hayır, Pat. İzinsiz çıktık. Sadece tören için geldik, geri dönmemiz gerek.»

«Yarbay Huxley.»

«Efendim, Pat?»

«Oğlumuz olursa sizin adınızı koyabilir miyiz... Timothy Huxley, ha?»

Huxley kızı kucaklayıp yanaklarından öptü. «Çok teşekkür ederim, yavrum. Çok teşekkür ederim.»

Ziyafet Masterton'da çiftçiler toplantı salonunda veriliyordu. Masterton pek içki içilen bir yer değilse de, Rogerslerle, MacPherson ailelerinin bundan haberleri yoktu anlaşılan. Şeref masası ve salonun iki yanında uzanan iki masa baştanbaşa çeşitli içki şişeleriyle doluydu. İnsanın aklına gelebilecek her tür içki vardı burada. Bir kenarda da, şişelerin tükenmesi olasılığı gözönüne alınarak iki üç fıçı ev birası duruyordu.

Bizim takım Andy, Pat ve Pat'ın ailesi ile baş köşedeydi. Sağ taraftaki masada MacPherson klânı, sol tarafta da Rogers klânı yer alıyordu. Çocuklar ayrı bir odadaydılar. Yetenekli aile üyelerinden kurulu bir caz da yerini almıştı.

Ailelerin fotoğraf düşkünleri masaların arasında deliler

gibi koşuşup duruyorlardı. Çiftçilerin karılarının oluşturduğu mutfaktan tabak üstüne tabak yiyecek yağıyordu salona. Hayatımda bu kadar yiyecek ile bu kadar içkiyi bir arada görmemiştim. Deniz piyadeleri için kızarmış tavukla patates hazırlanmıştı.

Aile büyüğü Harn Rogers mutlu birlik üzerine hazırlanmış konuşmasını okuduktan sonra, «Beyler, kadehlerimizi mutlu çiftin şerefine kaldıralım,» dedi.

Herkes kadehini doldurup ayağa kalktı. Rogers ailesi büyüğü evlilerin şerefine içti. Sonra hep birden şarkı söylemeye başıadılar. Tam yerimize oturmuştuk ki bu kere MacPherson'ların büyüğü kalkıp şerefe içmemizi söyledi.

Tekrar içilip şarkılar okundu. Tavuğumun bacağını dişlemek üzereyken Rogerslerden biri, «Beyler şerefe,» diye kadehini kaldırdı.

MacPhersonlar bunun altında kalacak değillerdi elbette. Kendimi asansör sanmaya başlamıştım. Ancak dokuzuncu kadehten sonra, o da benim şerefime içtikleri zaman oturabildim.

Bizim takım salona girmeden önce zaten kafayı tutmuştu, ama onlar şimdi gelinin akrabaları tarafından mat edilmek istemiyorlardı. (Kadınlar çoktan alkolsüz içkilere dönmüşlerdi.) Sonunda bu monoton havayı bozmak için bizimkiler de şerefe kadeh kaldırmaya başladılar.

Bundan sonraki iki saat Pat'ın, Andy'nin, Rogerslerin, MacPhersonların, bizim takımın, Deniz Piyadesinin, Yeni Zelânda ordusunun, Sam Huxley'in, Rahip Peterson'un, Kralın, Kraliçenin, St. Peter papazının, Başkan Roosevelt'in, New York'un, Wellington'un, Mastertonun, Rita Hayword'un, Stalin'in ve bütün müttefiklerin şerefine kadeh kaldırdık durduk.

Bu içki yarışının orta yerinde Burnside, sevimli bir MacPherson kızıyla ortadan yokolmuştu. Sıtmadan yeni kalkan Danny ile Jones da içkiye dayanamayarak az sonra onun ardından çıktılar salondan.

Danny ile Jones kesik kesik soluyarak binanın duvarına yaslandılar.

«Hey Danny ,Burny'nin o kızla çıkışını gördün mü?»

«Evet,» diye hıçkırdı Danny.

«Gidip bulsak iyi olacak zavallıyı. Yoksa onun da başına Andy'nin başına gelenler gelecek.»

«Nerededir dersin acaba?»

«Bir meyhaneye gitmiştir.»

«Olmaz. Bu kasabada meyhane yok.»

«Ne olursa olsun, Burnside'i ölümden de beter olan bu akibetten kurtarmalıyız.»

«Haklısın. Dostumuzu kurtarmamız gerek.»

Bir taksi çağırıp bindiler... «Şey... ahbap, canı içmek isteyen bir insan nereye gider bu kasabada?»

«Bu kasabada içki içilmez,» dedi şoför.

«Peki, Burnside'i gördün mü onu söyle.»

«Yanında bir kızla salondan çıkan çavuşu mu soruyorsunuz?»

«Keçiye benziyor muydu?»

«Ne?»

«Nereye götürdün onları?»

«Sizin yerinizde olsam başkasının işine burnumu sokmam çocuklar.»

«Sana ne dedim. L.Q. Andy gibi onu da kaybedeceğiz.»

«Haydi söyle be adam, çok önemli bir konu bu.»

«İlle de istiyorsanız söyleyeyim. Kasaba sınırları dışındaki otele gittiler.»

«Haydi çek oraya öyleyse.»

Taksi az sonra büyük bir hanın önünde durdu. Danny ile Jones sallanarak inerken şoförün motoru kapatmadan beklemesini söylediler.

Barda gece müşterilerine hazırlanan barmenden başka kimse yoktu. Danny bir sıçrayışta adamın yanına fırladı. «Ne yaptın onu?»

«Çavuş nerede? Burada olduğunu biliyoruz.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Onu ölümden beter bir akibetten kurtarmaya geldik,» dedi Jones bir kadeh bira devirerek.

«İyi ama... ama...»

«Çabuk konuş dostum, dalga geçecek zamanımız yok.»

«Sarhoşsunuz sizler.»

«Değiliz.»

«Öyleyse yanlarına gidemezsiniz. Ayıp çocuklar. Odada bir kız var.»

«Ay, özrü kabahatinden büyük diye buna derler işte.»

«Çabuk nerede olduklarını söyle. Çavuşumuzu kurtarmamız gerek. Zavallı Burny.»

«Çocuklar, rica ederim.» Danny adamı yakasından tutup sarsmaya başladı. «Koridorun ucunda soldaki oda,» dedi adam çaresizce.

Danny ile Jones bir vuruşta açtılar kapıyı. Çavuş Burnside ile kız yataktaydılar. Kız bir çığlık koparıp örtüyü üstüne çekti.

«Çavuşum! Üniformanı çıkartmışsın,» dedi Jones.

«Öldüreceğim sizi!»

Kız ağlamaya başlamıştı, ancak Burnside küfürler savurarak pantolonunu giyiyordu. Danny ile Jones bu başarıları üzerine mutlulukla tokalaştılar.

«Haydi, Burnside. Zamanın varken kaç kurtul. Dışarda araba bekliyor.»

Kız bir daha bağırınca hancı kapıdan içeri başını uzattı. «Yavaş olun çocuklar. Kibar bir yerdir burası.»

«İkinizi de öldüreceğim!»

«Burnside biz seni kurtarmak istiyorduk.»

«Çıkın dışarı!»

«Nankör orospu çocuğu,» diye söylendi Danny sallanarak dışarı çıkarken.

8

Eylülle birlikte bahar geldi Yeni Zelânda'ya. Kışın çamuru ve ıslaklığı sona erdi. Yürüyüşler, açıkta çalışmalar arttırıldı. Sıtma nöbetleri giderek azaldı. Yeni yeni silahlar ve taktikler eğitimi başladı.

Tümene bir sefere çıkma havası gelmişti artık. Her gün yeni yeni gemiler geliyordu Wellington Körfezine. Sonra kazan kaynamaya başladı. Auckland'daki Üçüncü ve Avustralya'daki Birinci Deniz Piyadesi Tümenleri Güney Denizi haritalarındaki noktacıklar üzerine üç çatallı bir saldırı planı hazırlıyorlardı.

Tümenlerarası rekabet bir yana bırakılmıştı şimdi. Bu arada Orta Doğu'dan Yeni Zelânda askerleri de dönmeye başlamışlardı. Üç yıllık ayrılıktan sonra kadınlarını deniz piyadelerine kaptırmış olmaları ve iyi giyimli, cebi paralı, küstah Amerikalıların varlığı hemen bir gerginlik yaratmıştı ülkede.

Orada burada çıkan birkaç kavgadan sonra bir gece Müttefikler Kulübünde kıyamet koptu. Sayıca az olan Deniz Piyadeleri kemer tokalarını beyinlerine indirmek yöntemiyle Yeni Zelândalıları iyice patakladılar. Bu, durumu daha da gerginleştirdi. Çölde büyük ün yapmış olan Maori Taburunun ertesi hafta sonu Amerikalıları Wellington'dan atacakları söylentileri yayılmaya başlandı.

Deniz Piyadelerinin komutanı olan Tümgeneral Bryant Yeni Zelândalıların bu tehditlerinden hoşlanmamıştı. Atyarışlarının başlayacağı gün bütün İkinci Tümenin izinli olduğu emrini yayınladı. Bryant aslında atlardan nefret ettiği için çok garip bir emirdi bu. Ne demek istediğini anlamak güç değildi. Ayakta durabilen her deniz piyadesi kemer tokası hazır olarak Wellington'a gidecekti.

Herkes hazırlığa başladı. Ben şahsen kemer tokama güveniyordum. Bir kısmı bir çorap içine sabun yerleştirdiler, diğerleri, kumaşa sarılmış, bıçak, çelik tel gibi uygar araçlar aldılar yanlarına.

Deniz Piyadeleri kente indiklerinde her kavşakta iki Amerikalı, iki Yeni Zelândalı askeri polis nöbet bekliyordu. Yirmibinimiz kente yayılıp dörder kişilik gruplar halinde Maori Taburunu beklemeye başladık. Gelmediler. Bir süre sonra da gerginlik sona erdi.

Takım bir daha Yeni Zelânda'ya dönemeyeceklerini biliyorlarmış gibi kederle toplanıyordu. Çok iyi günler yaşamış-

lardı burada. Arı kovanı gibi kaynayan limana gidip gelen kamyonları durmadan yüklüyorlardı. Yeni Zelânda'yı seviyorlar ve buradan ayrılma düşüncesinden bile nefret ediyorlardı.

Ancak ayrılma zamanı da çok çabuk geldi. Yeni gemimizin adı **J. Franklin Bell**'di. Bir şeye çok sevinmiştik, artık ağlardan inmek diye bir şey yoktu, çıkartma tekneleri içleri dolu olduğu halde vinçlerle denize indiriliyordu.

Gemi korkunç bir hızla limandan ayrıldı. Sonradan bunun düşmanı şaşırtmak için bir oyun olduğunu öğrendik. Aslında tümen bir manevra yapmak üzere ikiyüz mil ötedeki Hawke Körfezine gitmekteydi. Japonların aldanıp aldanmadıklarını bilmem ama Hawke Körfezine çıkartma hayatımızda gördüğümüz en büyük karışıklık oldu. Adam boyu yükselen dalgalarda çıkartma teknelerinin birkaçı battı, epey insan ve malzeme kaybı verdik. Çok değerli gereçleri denize atmak zorunda kaldık, lâstik botlarla çıkartma da çoğunlukla ölümcül sonuçlar doğurdu. Kıyı karmakarışıktı, muhabereyi düzenleme imkânı yoktu. Çıkartma teknelerinin çoğu sığlıklardaki mercan birikintilerine sürtünerek parçalandı.

Biz kıyıya çıkarken Tümen komutan yardımcısı Tuğgeneral Snipes de felâketi öfkeli bakışlarla seyrediyordu. Ters raporlar geldikçe aksi yüzlü bir insan olan Snipes da kıyı boyunca küfrederek dolanıp duruyordu. Sonunda bozguna uğrayan filo gereçlerini ve kaybedilmiş onurunu onarmak için Wellington'a döndü.

Kamptaki günlerimiz yine sıkıntılı bir beklemeyle geçiyordu. Haftalar sonra bir gün yine **J. Franklin Bell**'e bindik. Wellington limanı tıkabasa doluydu. Dolan gemiler açığa gidiyor ve orada diğer gemileri bekliyorlardı.

Her gece bir grup askere kente çıkma izni veriliyordu. Bizim çocuklar da sıraları geldikçe izin kâğıtlarını Andy'ye veriyorlardı. Günler geçip de biz hâlâ körfezin ortasında beklerken Andy konusunda işkillenmeye başladım. Yanına yaklaşılmaz olmuştu. Pat ile nasıl bir acı içinde olduklarını, her gecelerini nasıl son geceleriymiş gibi yaşadıklarını biliyordum. Bir daha birbirlerini kaç yıl sonra göreceklerini bilememek. Belki de hiç görememek. İzinler kesilince Andy bir haberci kol bandı uydu-

rup gemiden kaçmaya başladı. Gece sabaha karşı dönüp yatana kadar soluğumu tutar kendisini korkuyla beklerdim.

Rıhtımlar birer birer boşalıyordu. Belki de bir gecemiz kalmıştı artık. Andy'nin kaçmayı tasarladığını düşünüyordum. Kendisini yalnız başına yakaladığım bir anda bunu konuşmaya karar verdim. Bir akşam güneş batarken küpeşteye yaslanmış dalgın dalgın duruyordu.

«Andy sana bir iş vermek istiyorum,» dedim.

«Hiç keyfim yok,» diye cevap verdi.

«Haydi Andy, sıra sende biliyorsun.»

Yüzü kıpkırmızı kesilerek bana döndü. «Sen al işini de...»

«Açık konuş oğlum,» dedim.

«Çekil yanımdan.»

«Buraya gel, ulan!» diye emrettim.

Andy somurtarak yanıma geldi. «Dayanamıyorum artık, Mac...»

«Eğer kaçmayı düşünüyorsan, unut,» dedim.

«Bana engel olmaya kalkarsan öldürürüm seni.»

Topçu Keats'e gidip kontrol motoru ile kıyıya çıkmama izin vermesini rica ettim. Keats nedenini sormadı ama sesimden önemli bir şey olduğunu anlamış olacak ki bana özel bir motor tahsis etti. Merdivene yollandığım sırada Sam Huxley omuzuma dokundu.

«Mac.»

«Yarbay Huxley... özür dilerim, birden korktum, efendim.»

«Sakın eli boş dönme, Mac. Kız çok iyi bir insan. Oğlanı zincire vurmak istemem...»

«Böyle bir görevle gidiyor olmamayı tercih ederdim, efendim,» dedim.

«Talihin açık olsun, Mac.»

Wellington yasa bürünmüş bir kentti şimdi. Ağlamaktan gözleri şişmiş kızlar son izinli motorlarını bekliyorlardı. Deniz Piyadeleri bir daha dönmemek üzere gidiyorlardı. Bir savaş denizi ortasında güzellik dolu adada kısa bir aralık. Wellington evlerinde ışıklar kısılmış, gözler hep limana çevrilmişti.

Pat'ın kapısını vurdum. Birdenbire açıldı. Pat, acılı bir yüzle karşıladı beni.

«Korkuttuğum için özür dilerim. Gelmeden telefon etmeliydim.»

«Gir içeri, Mac,» dedi. Tirtir titrediğini farketmiştim.

«Üniformalarımız kalktığı için üzerimde günlük giyeceklerim var kusura bakma.»

«Otur Mac. Bir fincan çay içer misin?»

Konuşmaya çalıştım ama olmadı. Yanına gidip elimi omuzuna koydum. Koltuğa çöküp, «Ne var, Mac?» diye fısıldadı bitkin bir sesle.

«Andy kaçmak istiyor. Bu gece kıyıya çıkacak.»

Pat sesini çıkarmadı. Bir sigara yakıp kendisine uzattım. «Benden ne istiyorsun?» diye sordu.

«Ne yapman gerektiğini biliyorsun.»

«Biliyor muyum, Mac?» diye sert bir sesle sordu. «Gerçekten biliyor muyum?»

«Giritte mezarında yatan o çocuk oldukça rahat bir hayat süreceğini mi sanıyorsun?»

«Bunu söylemeye hakkın yok.»

«O koca İsveçlinin bir kabuk haline gelmesini ister misin? Bu onu da seni de öldürür, bitirir.»

«Ne farkeder ama, Mac? Hiç olmazsa bana kalır o. Benden nasıl isteyebilirsin bunu?»

«Ona... ihanet edemezsin de ondan.»

«Tanrım, başıma geleceği biliyordum ben. Neden engel olmadım buna? Bizim savaşımız mı bu, Mac, söyle bana... onun gitmesi gerekli mi?»

«Ne söylememi istiyorsun? Sana herşeyin haksız olduğunu söylememi mi bekliyorsun? Onun asker kaçağı olmasını istediğimi mi söyleyeyim? İnsanların birbirlerini hayvanlar gibi boğazlamalarını bırakma zamanının geldiğini mi söyleyeyim?» Buz gibi bakışlarıyla karşılaştım kadının. «Bir erkek o, Pat. Ve bir görevi var. Bunun nedenini sorma bana. Bu savaşa karışmış bir milyar kadından hiçbir farkın yok senin... Haydi al onu kaç, gölgede yaşa... Canınız cehenneme ikinizin de!»

Pat pencerenin yanına gidip ellerini bembeyaz kesilene kadar perdeyi sıktı.

«Pat, çoğu zaman kendimde bir kadının cesareti olmasını istemişimdi. İşin sonuna bakarken siz kadınların katlandıklarınızın yanında erkeklerin yaptıkları hiçtir.»

Dönüp bana baktı. Gözleri kapalıydı. Ağır ağır başını salladı.

Masadan miğferimle yağmurluğumu aldım.

«Mac.»

«Efendim?»

«Hepinizin talihi açık olsun... Bana mektup yaz ve Andy'ye iyi bak.»

O gece aceleyle vurdu Andy kapıyı. Kapı açılır açılmaz birbirlerinin kolları arasına atıldılar.

«Sıkı kucakla beni.»

«Bebeğe bir şey olmasın.»

«Sık beni, sevgilim, sık beni.»

«Sinirlerin bozulmuş senin, hayatım. Gidelim artık... geldim işte...»

Pat kendini toparlayıp çay yapmak üzere mutfağa girdi. Andy de karısının peşinden gidip nasıl söyleyeceğini düşünerek kapıya yaslandı.

«Pat, ben gemiye dönmüyorum.»

Pat cevap vermedi.

«Sana gemiye dönmeyeceğimi söylüyorum.»

«Anlamıştım zaten.» Andy karısının yanına gidip kollarını boynuna doladı.

«Herşeyi plânladım, Pat. Negio'da saklanabileceğimiz bir yer buldum. Sonra kaçarız. Avustralya'ya belki de... Üç dört yıl sonra da geliriz. Yapabiliriz bunu, Pat.»

«Pekâlâ, Andy.»

«Kabul ediyor musun, sevgilim? Gerçekten kabul ediyor musun?»

«Evet.»

«Çabuk toparlanmamız gerek.»

«Radyoyu almayalım,» dedi Pat.

«Neden?»

«Taburun konusunda birşeyler duymak istemezsin de ondan.»

«Pat!»

Kadın döndü. «Bebeğe ne ad koyacağız, Andy? Roger deriz belki de. Hayır Rogers olmaz. Timmy Huxley Smith. Tamam, bu oldu. Smith çok sıradan bir addır.» Dişlerini sıktı. «Takım arkadaşlarının savaştan canlı çıkacaklarını umarım, Andy.»

«Sen beni kızdırmaya çalışıyorsun.»

«Yoo. İstediğin yere gideceğim. Haydi yürü.»

«Bu savaşa ne borçluyuz ki, Pat. Deniz Piyadesine ne borcumuz var?»

«Birbirimizi,» diye fısıldadı Pat.

«Sen bana aldırış bile etmiyorsun. Hiç de etmedin. Bebeğin var ya, yeter sana.»

«Nasıl cesaret ediyorsun benimle böyle konuşmaya?»

«Pat... onu demek istememiştim... Pat.»

«Aklımı kaçıracak gibiyim. Seni bırakmak istemiyorum.»

«Seninle istediğin yere giderim.»

Andy titreyen elleriyle sigarasını yaktı. «Çılgınlıktı benim bu teklifim... olmazdı zaten...»

Pat düşmemek için musluğa tutundu.

«Ben artık... gemiye dönsem iyi olacak.»

«Dur pardesümü giyeyim.»

«Hayır, sen kal. Ben yalnız gideceğim.»

İri elleri havaya tutunmaya çalışıyordu konuşurken, «Beni seviyor musun, Pat?»

«Hem de nasıl, sevgilim. Hem nasıl.»

Kızı kucaklayıp saçlarını okşadı. «Mektup yazacak mısın?»

«Her gün.»

«Benden haber alamazsan üzülme. Gemide olmak falan... kendine ve bebeğe iyi bak.»

Pat başını erkeğin göğsüne dayadı.

«Talihimiz yaver giderse yine buraya döneriz. Savaş sona erince yani... Koşa koşa gelirim...»

Pat gözlerini kapattı. Her saniyeyi bir sonsuzluğa kadar uzatmak istermiş gibi sarılıyordu kocasına.

«Pişman olmadın, değil mi Pat?»

«Hayır.»

«Ben de. Beni sevdiğini bir kere daha söyle.»

«Seni seviyorum, Andy.»

Birden kollarının arası boşaldı. Kapı çekildi. Gitmişti.

Pat ağlamıyordu, gözyaşları kurumuştu sanki. Bütün gece körfeze bakan pencere önünde durdu. Sonra pardesüsünü giyip sabahın ilk saatlarında Wellington sokaklarına düştü. Şafak sökerken limana bakan Tinokori tepesindeydi.

Sisler arasında aşağıda gemiler görünüyordu. Birer birer sessizce çekip gidiyorlardı açık denize doğru. Birden liman bomboş kaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GİRİŞ

Tabur yönetici subayı Binbaşı Wellman, Huxley'in odasına girdi. Masanın üstüne personel sicil dosyasını koydu.

Huxley kalın dosyayı alıp ilk sayfasında Yüzbaşı Max Shapiro'nun resmini görünce düşünceli düşünceli kaşlarını kaldırdı. «Bilmem ki, Wellman. Belki de büyük bir yanlış yapıyorum.» Sayfaları karıştırmaya başladı; nakiller, rütbe tenzilleri, divanı harpler, madalya beratları, terfiler. Çelişkilerle dolu bir dosyaydı bu.

Wellman oturdu, piposunun külünü küllüğe boşaltıp cebine yerleştirdi.

«Bir efsane kahramanı bu Shapiro,» dedi. «Hakkında inanılmaz şeyler duydum.»

«Her duyduğun da doğrudur,» dedi Huxley.

«Bir soru sorabilir miyim?»

«Elbette.»

«Bu Shapiro, anlaşıldığı kadarıyla geçimsizin biri. En az on kere komutanlıktan alınmış, sayısız kereler harp divanına verilmiş. Neden tuttun da onu seçtin? Hiç kimsenin istemediği ve istemeyeceği birini neden aramıza almak istedin?»

Huxley güldü, «Bu dosyada hikâyenin ancak bir bölümü var, Wellman.»

«Çifte Tabancı diye bir de lâkabı var. Gerçekten iyi silâh kullanır mı?»

«Aksine, berbattır. Gözleri çok zayıftır. Hattâ şöyle bir hikâye anlatırlar: Bir Japon askerinin iki adım yanına kadar

yaklaşmış ve iki şarjör boşaltmış adamın üstüne. Kurşunlardan bir teki bile isabet etmemiş.»

«Anlamıyorum,» diye omuzlarını silkti Wellman.

Huxley tavana baktı. Geçmişe dalmıştı şimdi. «Onun adını ilk duyduğum zaman... dur bakayım... on yıl falan oldu sanırım. Babası Şikago'da sözü geçen bir adam olduğu için oğlunu West Point'e almışlar. Sınıfının sonlarındaydı her zaman. Bir yaz bir kızın peşinden Avrupa'ya gidip orada evlendi. Ailesi evliliği iptal ettirdi ama Akademiden de atıldı. Hemen ertesi günü Deniz Piyadesine er olarak yazıldı. Mesleğinde aşırı bir başarısı olmadı. Altı yıl erlikle onbaşılık arasında dolaşıp durdu. Cezaevi, hücre hapsi, katıksız hapis... ama hiçbirinin bu özgür ruh üzerinde bir etkisi olmuyordu. Dövüşmeyi pek beceremiyorsa da dövüşe atılmaktan kaçınmazdı. Altıncı Deniz Piyadesi 1937'de Şanghay'a gönderilince Shapiro orada elinden geleni olanca gücüyle yaptı, kendini ortaya koydu.»

Huxley durakladı.

«Hayatının dönüm noktası bundan iki yıl sonraya rastlar. Quantico Kampında bir generalin evinde nöbetçilik görevini yüklenmişti. Generalin büyük kızı bu inatçı erden çok hoşlandı. Bundan sonra olanlar kaçınılmazdı artık. Kız babasına, Shapiro'nun çocuğunu taşıdığını söyledi. Shapiro hiçbir deniz piyadesinin yapamayacağı şeyi başarmıştı. Yaşlı general çılgına döndü ama elinden gelen bir şey yoktu. Gizlice evlendiler ve Max Shapiro da dosdoğru Subay Eğitim Okulu'na gönderildi. Bir general kızının kocasının kayınpederine layık bir rütbesi olması gerekiyordu. İki yıl sonra boşandılar. Bundan sonra Shapiro görevden göreve atıldı, adı duyulmadık yerlere yollandı, bir masa subayı oldu çıktı. Adamlarına, hep borçludur. Herkes de kendisini Max diye çağırır.»

«Esaslı bir karaktermiş,» dedi Wellman, kucağındaki dosyayı karıştırarak.

Huxley ciddi bir sesle, «Bir kumar oynuyorum,» diye sözünü tamamladı. «Adamı kontrol altında tutabilirsem bana yeryüzünde eşi olmayan bir deniz piyade bölüğü yaratabilir.»

«Dosyaya bakılırsa biraz büyük bir kumar bu, Sam.»

«Bütün gücümle kendisini kontrola çalışacağım, edemezsem beni de götürür zaten.»

«Bak burada Guadalcanal'da bir keşif görevi sırasında ikinci kere Deniz Haçı nişanını aldığını yazıyor.»

«Bir keşif kolundan fazla bir şeydi o. Bütün Guadalcanal harekâtını kurtaran bir şey.»

Wellman piposunu yakıp dinlemeye hazırlandı.

«Japonlar Teneru Nehri hattına olanca güçleriyle yükleniyorlardı. Binlerce yedek asker çıkartmışlardı adaya. Köprü başımıza düşmek üzereydi. Coleman'ın birliği köprübaşının kırk mil doğusunda Aola Körfezine çıktılar. Düşman hatları arkasında bir korku yöntemi uyguluyorlardı. Muhabere hatlarını kesiyorlar, ikmal malzemelerini ele geçiriyorlar, Japonları korkudan çıldırtacak dereceye getiriyorlardı.

«Bir gün cepheye giden yeni bir Japon birliği gördüler. Ed Coleman, Shapiro ile yirmi kişiyi Japonların artçılarını meşgul etmek üzere yolladı, kendi de bu arada kuvvetlerini orman içinden Japonlara doğru sürecekti. Böylece Japonlar Coleman birliklerinin arkalarında olduklarını sanacaklardı. Aslında geride üç beş kişiden başka kimse kalmamıştı. Shapiro'nun grubu bile Japonların sekiz on metre berisinde ormandaydı. Coleman düşmanı bir mola anında bastırdı ve onbeş dakikada altıyüz kişiyi öldürdü. Bu arada Shapiro'nun birliği taburla bağlantıyı kaybetmişti. Hatlarımıza dönecek yerde ormanda kalıp Japonları avlamayı kararlaştırdılar. Hemen hemen doksan gün kaldılar orada. Japonlardan aldıkları silahları kullanıyorlar, onlardan aldıkları yiyeceklerle yaşıyorlardı. Kaç kere baskın verdikleri ve ne kadar ikmal malzemesi yok ettiklerini Tanrı bilir ancak. Yirmibir kişinin beşyüz düşman askeri öldürdüğü söylenmektedir, bunu da hatırlatırım sana.»

İnanılmaz bir hikâyeydi bu doğrusu.

«Hiçbir şeye aldırmadan işlerine devam ediyorlardı. Sıtma, açlık, Japonlar... hiçbir şey durdurmuyordu kendilerini. Sonunda yalnızca dört kişi kaldı. Guadalcanal'a giderken bizim gemiye binen bir Çavuş Seymour vardı, hatırladın mı kendisini?»

Wellman başını salladı.

«İşte Seymour bu dördünü dönerlerken görmüş. Hepsi bir deri bir kemik kalmışlar. Kan içinde, çıplak, insana benzemeyen dört yaratık. Konuşamıyormuşlar bile.»

Huxley kalkıp pencereye doğru yürüdü. «Başıma bir dert sardığımı biliyorum. Ama bu Shapiro'nun kötü bir duruma düştüğümüzde bizi kurtaracağına da inanıyorum bir yandan.»

Takımım Tabur bürosunun bulunduğu büyük barakanın önünde toplanmıştı. Herkes heyecanlıydı. Yüzbaşı Max Shapiro Ikinci Tabur F Bölüğünün komutanlığına atanmıştı. Makin baskınında ilk madalyasını ve ilk harp divanının önüne çıkarılmasını kazanan ünlü Çifte Tabanca Shapiro. Birliğin en önde gelen üç subayının toplamından çok madalyaya sahip subay. Bir efsane kahramanı. Cip bize doğru gelirken kimse yerinde duramıyor, adamı görebilmek için itişip duruyordu.

Cip, Tabur bürosu önündeki toprak yolda durdu. Ağzımız bir karış açıldı. Arabada kısa boylu, siyah kıvırcık saçlı, kalın bıyıklı, kalın çerçeveli gözlüklü bir subay oturuyordu.

«Tanrım, Çifte Tabanca Shapiro bu mu?»

«Herhalde.»

«Haham başına benziyor bu be.»

«Pek öyle ahım şahım bir hali yok yeğenim.»

Shapiro subay çantasının ağırlığı altında sendeleyerek indi cipten. Yolunu sordu ve büroya girerken merdivende tökezledi. Hayâl kırıklığına uğramış olarak döndük çadırlarımıza.

Yüzbaşı Shapiro elindekileri TABUR KOMUTANI yazılı kapının önüne bırakıp kapıyı vurdu ve beklemeden girdi içeri. Sam Huxley önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp baktı. Kısa boylu adam elini uzattı.

«Adım Max Shapiro. Yeni yüzbaşınızım.» Huxley'in sert bakışı üzerine Shapiro elini geri çekti, Yarbayın masası üzerine oturdu ve cebinden çıkardığı sigara paketini ortaya koydu.

«Bir sigara al, Huxley. Bölüğüm nerede?»

«Otur, Shapiro.»

«Oturuyorum ya, Bana Max diyebilirsin.»

«Biraz konuşalım, Yüzbaşı.» Shapiro omuzlarını silkti. «Bu tabura atanmadan önce hakkında epey kabarık bir dosya birikmiş.»

«Sakın korkutmasın bu seni.»

«Aksine. Yedek deposundan bilerek çekip aldım seni. Zaten başka isteyen de yoktu.»

«Bana Max de.»

«Once bir anlaşmaya varmamız gerekiyor. Bir kere artık Soleman'ın Baskıncıları arasında değilsin artık. Şunu da hemen belirteyim ki, Ed Coleman'ı benim kadar hiçbir kimse sevmez ve saymaz. Ancak burada baskıncılık oynamayız, deniz piyadeciliği oynarız.»

«Sert konuşma, ha? Bak Huxley, sen benim damarıma basmadıkça benden sana zarar gelmez. Onun için bu palavraları konuşmanın anlamı yok bence.»

«Bu taburda askeri nezakete aşırı dikkat gösteririz. Bana her zaman Yarbay Huxley diyeceksin. Kişileştirilmiş bir hitap ancak ateş altında mümkün olabilir. Seni de bunun için istedim zaten. F Bölüğünü istediğim biçime ancak sen sokabilirsin. Fakat şu da sakın aklından çıkmasın: benim komutam altında oldukça bütün kurallara harfiyen riayet edilecektir. Anlaşıldı mı?»

«Korkak bir birlik.»

«Pek korkak sayılmaz. Baskıncıların çapına erişemeyiz kuşkusuz, ama bütün Tümende bu taburun üstüne birlik yoktur. Herkesten çok yürüyebilir, herkesten iyi atış yapar, sırası gelirse herkesten iyi dövüşürüz. Ayrıca insan gibi davranmasını da biliriz. Bu da senin bundan önceki görevinde pek başaramadığın bir şeydir.»

Shapiro'nun yüzü kıpkırmızı kesildi, ağzını açmadan homurdandı.

«Yüzbaşı Shapiro burasını bir sirke çevireceğinizi sanmayın. Başbelâsı olduğunuz için sizden kurtulmak isteyecek de değilim. F Bölüğünün başına geçecek ve bölüğü dünyanın en iyi bölüğü yapacaksınız. Ama benim komutam altında.» Huxley ufak tefek yüzbaşı karşısında boyunca dikildi. «Eğer askerlik disiplini sizce bir anlam taşımıyorsa, şu anda dışarı çı-

kıp kimin patron olduğunu göstermek için dövüşmeye hazırım.»

Max Shapiro'nun yüzüne kulaklarına kadar uzanan bir gülümseme yayıldı.

«Vay anasına be! Şimdi benim anladığım dilden konuşmaya başladın. Birlikte iyi çalışacağız sanırım. Şu anda seninle dövüşmek istemem ama cesaretine de hayran kaldım doğrusu.» Başını kaldırıp Huxley'in yüzüne baktı. «Gel tokalaşalım, Yarbayım. Sana dünyanın en iyi bölüğünü yakında takdim edeceğim.» Huxley, Çifte Tabancanın elini sıktı. «Şimdi bölüğümde tanışabilir miyim, efendim?»

«Pekâlâ, Yüzbaşım. Emir erim size bölük alanını gösterecektir.»

«Söz aramızda, topçu çavuşumla yöneticim kim olacak?»

«Topçun McQuade'dir. Esaslı bir insan. F Bölüğü yeniden düzenlendiği için yeni bir yönetici subay daha atanmadı... ama, dur, tam sana göre birini buldum. Ziltch!» Ufak tefek emir eri yuvarlanırcasına girdi odaya. «Çabuk bana Üsteğmen Bryce'i çağır.»

1

1 Kasım sabahı şafakla birlikte. **J. Franklin Bell** de Wellington limanından denize açılıp konvoydaki yerini almıştı. Her saat geçtikçe deniz daha da mavileşiyor, ufukta yeni bir gemi beliriyordu. İkinci gün artık manevraya falan gitmediğimizi anlamıştık. Ekvatora doğru ilerledikçe hava da giderek ısınıyordu.

Zikzaklar çizen bir yol izlediğimiz için ilk heyecan sönmüştü artık. Bir şilepteymiş gibi hissediyorduk kendimizi. Üçüncü gün nakliye gemisi sıkıntısı iyice yerleşmişti içlerimize. Güvertede idman yapıyor, poker oynuyor, mektup yazıyor, şarkı söylüyor, zaten temiz olan teçhizatımızı yeniden parlatıyorduk.

Geminin içi çok sıkıcı olduğundan mümkün olduğu kadar güvertede bulunmaya çalışıyorduk. Daha sıcak iklimlere doğru vardığımızda geminin içindeki hava tam anlamıyla kirlenmişti. Bütün duygularımız körleşmiş gibi oluyordu. Bir tuzlu su duşu yapmak, traş olmak bile başlı başına bir azap haline gelmişti.

Izlediğimiz zikzaklı yol yüzünden Yeni Zelânda'dan ne kadar uzaklaşmış olduğumuzu hesaplamak olanağı yoktu. Bir gün mavi sular birden yeşile dönüşüverdi. Demek ki yakınlarda bir kara vardı. Öğle üstü ufukta bir ada göründü. Amaçsız ve sonsuz gibi görünen bir yolculuğun monotonluğunu kesmek için hep birlikte güverteye fırladık, Fransız Yeni Hebrid Adalarına doğru gittiğimiz söylentileri yayılıyordu. Karşımızdaki adanın da Efate olduğunu söylüyorlardı. Bir 'Pasifik Cenneti'-nin yanından daha geçerken Havannah Limanını gördük. Hayatımda bu kadar savaş gemisini bir arada görmemiştim. Gemideki denizciler **Colrado, Tennesse savaş** gemileri ile **Mobile, Birmingham, Portland** ve **Santa Fe** kruvazörlerini hemen tanıdılar. Ayrıca pistleri uçak dolu uçak gemileri de vardı.

Mele Körfezinde demir attık. Artık dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu. Donanma Deniz Piyadesi Komutanı Tümgeneral Tod. Phillips'in Beşinci Donanma Komutanı Amiral Parks'la adada oldukları ve Wake adasına döneceğimiz söyleniyordu. Bizim gemiden sevinç çığlıkları yükseldi bir anda. Çıkartmada köprübaşı tutma şerefinin Altıncı Deniz Piyadesine verileceğine inanıyorduk.

Wake Adası ve intikam alma düşüncesi karşımızdaki adanın bütün çekiciliğini silmişti gözümüzde. Bir an önce yola çıkmak istiyorduk. Adada Ordu hemşirelerinin bulunduğu haberi bile etkilememişti bizi.

Karargâh Bölüğü brifing için subaylar salonuna çağrılmıştı. Sonunda Wake Adasına döneceğimizi yetkili ağızlardan öğrenecektik.

Yüzümüz Huxley'in zorladığı günlük tuzlu suyla traş olmaktan kaşına kaşına, yerlere oturup beklemeye başladık. Binbaşı Wellman geldi, rahat emri verdi ve duvara büyük bir harita astı.

«Her şey tamam,» dedi piposunu doldururken. Elindeki kasatura ile haritada bir noktayı gösterdi. Yüreğim duracak gibi olmuştu. Wake Adası değildi burası. Denizatına benzeyen çirkin bir adaydı. Üstünde şifreli adı yazıyordu: HELEN. Daha büyük bir haritada birkaç metrekareden bir kaç mil uzunluğunda olanlarına kadar bir dizi ada uzanıyordu. Kırk tane kadar vardı Hepsine de bir kız adı verilmişti: SARAH, NELLİE, AMY, BETTY, KAREN ve en sonuncusu da CORA. Bir mercan takım adasıydı bu. Çoğumuz Pasifikteki mercan adalarını bilirdik. Haritada gösterilen ve iki mil uzunluğunda birkaç yüz metre eninde olan Helen'in karşısında şaşırıp kalmıştık. Bir tümen asker için ne biçim bir hedefti bu?

«Hepiniz rahat mısınız,» diye sordu Wellman. «Sakın cevap vermeyin...» Herkes güldü. «Bu gördüğünüz dişinin adı Helen. Boyu sizi şaşırtmasın. Orta Pasifik'e, Mikronezya'ya girmek üzereyiz. Bu ada bir mercan adasıdır. Yerbilimciler bize bu adaların okyanus zeminindeki çöküntülerden oluştuklarını söylüyorlar. Büyük adalar batmışlar ve sert kabuklu mercan yığınlarını su yüzünde bırakmışlar.»

«Bu ada bir zincir gibi, ortası boş, adalar arasındaki suyun derinliği ne kadardır, efendim?» diye biri binbaşının sözünü kesti.

«Deniz kabardığı zaman adadan adaya belinize kadar suya girerek gidebilirsiniz. Sular çekildiği zaman da ayağınız bile ıslanmaz. Bütün adayı çevreleyen bir de mercan kayalığı var gördüğümüz gibi. Japonlar Helen'e ya da asıl adıyla Betio'ya beşbin kişiye yakın asker yerleştirmişler. Mikronezya mercan adaları gruplar halindedirler. Ellice, Gilbert ve daha kuzeyde Marshall adaları. Bildiğiniz gibi hiçbir karşı koymayla karşılaşmadan Ellice adalarını ele geçirdik. Bundan sonraki hedefimiz Gilbert adalarıdır. Burasını Marshall'lara sıçramak için kullanacağız.»

Odanın öteki tarafına geçip büyük Pasifik haritası önüne geldi. «Bu mercan adaları Hawaii ile Japon savunma hatları arasında kalmaktadırlar. Darbeyi buraya indirmekle birkaç bin mil kurtarmış oluyoruz. Üçüncü Tümenin Bougainville'i aldığını duydunuz. Solomon'lardan da alttan bir darbe indirmeye

hazırlanmaktayız. Şimdi de Gilbert'lerde tam orta darbeyi vurmuş olacağız. Bu harekâtın sonunda Truk, Palau ve hattâ Mariana gibi büyük Japon üslerine yaklaşmış olacağız. Belki de bugünlerde oraya gireriz.»

«Wake adası ne olacak, Binbaşım?»

«Wake konusunda duygularınızı biliyorum ama stratejiye göre şimdilik onu bir yana bırakıyoruz. Wake şu anda önemsiz bizim için. Hepimiz oraya girmeyi istiyoruz ama ilk işimiz Helen'i ele geçirmek olacak.»

Wellman erlerin anlayacağı sözlerle plânı anlattı. Japonlar denizden ve havadan bombardıman edileceklerdi. Bütün emeklerin boşa çıkması olasılığının da bulunduğunu söylüyordu. Betio'daki Japon gücünün fazla önemsendiği duygusuna kapıldım. Küçük bir noktaya koskoca bir tümeni toplamak komik geliyordu bana. Sonunda Binbaşı savaş görevlerini bildirmeye başladı.

«İkinci Deniz Piyadesi Bir Numaralı Savaş Takımı olarak seçilmiştir. Bir, İki ve Üç numaralı Mavi Sahillere çıkartma yapacaklardır. Yardıma ihtiyaçları olduğu takdirde Sekizinci Piyade, Tümen yedeği olarak harekete geçecektir.»

«Ya biz ne olacağız, Binbaşım?»

«Biz buraya seyirci olmaya mı geldik?»

«Biz yedeğiz. Hem Betio hem de Makin'deki kara kuvvetlerinin yedeği. Bize ihtiyaç duyulan yere gideceğiz.»

Bir patlama oldu salonda. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Çılgına dönmüştük. Boş yere aylarca süren talimleri düşünüyorduk. Altıncı, üstelik bir kara kuvvetinin yedeği olacaktı. Şerefimiz çiğnenmişti. Söylene söylene çıktık dışarı. E Bölüğü brifinge girmek için kapıda bekliyordu.

«Boktan bir durum» dedi Burnside küpeşteye dayandığımız sırada. Birer sigara yakıp yüzlerce gemiye baktık.

«Vergi mükelleflerinin parasını çarçur etmek bu,» diye Jones atıldı.

«Altı aydır o telsiz cipine emek verdim, şimdi kıyıya yine sırtımda eski telsizle çıkacağımı söylüyorlar,» diye yakındı Danny. «Cipi vermiyorlar.»

«Binbaşı Wellman mercan adasının adını söylemişti ama

unutmuşum, neydi kuzum?»

«Ben de unuttum... Ta ...ile başlayan bir şeydi ama... Sen hatırlıyor musun, Mac?»

«Tarawa,» dedim.

«Tamam, tamam. Tarawa'ydı.»

2

Konvoy kuzeye doğru yol alıyordu. Güvertedeki sıcak günler kalabalık ve nemli kamaraların gecelerine dönüştükçe hayat dayanılmaz bir hal alıyordu. Verilen görevden utanıyorduk. İkinci'nin işini kolay halledeceğini ve bize başka bir görev vermelerini ummaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. Telsiz odasında görevdeyken yanda canyeliklerinin depo edildiği küçük bir oda keşfettim. Takımın burada yatması için bir izin kopardım komutandan. Aşağının cehenneminden sonra bir cennetti burası. Hele can yelekleri yumuşacık şilteler gibiydi.

Konvoy en ağır giden geminin hızına uymak zorundaydı. Ayrıca zikzaklı bir yön de izliyorduk. Silâhlarımızı durmadan parlatmanın yanısıra yeni frekansları ve şifreleri de ezberliyorduk. Altıncı'nın yeni adı LINCOLN'du. Biz de LINCOLN BEYAZ'dık. Takım olarak günün büyük bir bölümünü muhabere güvertesinde geçiriyor, konvoya tepeden bakıyorduk. Takım diğer gemilerle haberleşme talimleri yapıyor, geceleri ışıkla haberleşiyorlardı. Konvoyun yakınlarında seyreden Japon denizaltıları nedeniyle bütün telsiz haberleşmesi kesilmişti.

Büyüklük bakımından bizimkine eşit bir konvoy yanımızdan geçerken biz hız kestik. Bu, Makin'e giden kara kuvvetleri tümeniydi. Bizde de herkes silâhını yeniden temizledi, Tanrısıyla özel işlerini halletti, evine mektubunu yazdı ve beklemeye başladı. Bundan sonra yerleşen gerginlik ve çelişen söylentiler bütün harekât hakkında umutsuzluğa kaptırdı bizi.

Konvoyun öncüleri Betio'nun bataryalarının menzilleri dışında demirlediler. Beşinci Filo kruvazörleri denizaltına ben-

zeyen ve bir kadın adı verilmiş olan adayı bombalamaya başladılar. Çıkartma gününe üç gün vardı. O ilk gece sabaha kadar turuncu bulutlar parıldadı durdu gökyüzünde. Bir ışık demeti zaten bombalanmış olan kayalara çarpıp zehirini saçıyordu. Ertesi gün Phoenix, Ellice ve Samoa'dan bombardıman uçakları geldiler. Onların ardından gelen avcı uçakları da adayı neredeyse havaya uçuracaklardı.

Amiral Shibu ile beşbin kısa boylu sarı derili adamı yeraltına kazılı beton siperlerinde öfkeyle bekleşiyorlardı. Üç metre kalınlığında betonarme koruganlardaydı hepsi. Üstlerinde metrelerce yüksekliğinde kum torbaları ve palmiye kütükleri vardı. Tonlarca bomba palmiyeleri köklerinden söktükçe kahkahalarla gülüyorlardı güvenlikli sığınaklarında. Öfkeleri de giderek artıyordu. Bekliyorlardı.

Beşinci Filonun topları adayı döverken hepimiz şafakla birlikte üst güverteye çıkmıştık. Herkesin kamarasında kalması emredilmişti aslında. Ancak ben takımı telsiz odasının yanındaki depoya almış olabildiğim için biz serbesttik.

«Tek bir canlı kalmaz bundan sonra,» dedi Andy.

«Bütün ada ateşler içinde baksana.»

«Hey Tanrım!»

«Bakın bakın, kruvazörler yaklaşıyorlar.» Önce **Portland,** sonra da **Mobile** bir salvo ateşine başladılar. Şafağın alaca karanlığı bir anda gün ortası aydınlığına dönüşmüştü.

Nakliye bölgesinde demir attığımızda saatıma baktım. İkinci Deniz Piyadesi, şifre adı ROCKY olan **Maryland**'dan komut bekliyordu.

Çıkartma saati yaklaştıkça, gemileri denizaltılardan korumak için durmadan çevrelerinde dolaşan destroyerler dışında bütün toplar ateş kusuyordu adaya. Amiral Parks adayı batıracağını iddia etmişti. Bahse girecek durumda değilim.

«Ne olursa olsun şu Japonlara acıyorum,» dedi Danny. «Ya oradakiler biz olsaydık?»

Betio dumanlar arasında kaybolmuştu şimdi.

Birden bir sessizlik çöktü.

İkinci Deniz Piyadesinin heyecanlı erleri indirme yerlerine koşuştular.

«Umarım ki Donanma bize de birkaç Japon bırakmıştır.»

«Canına okudular Helen'in be.»

«Dikkat dikkat! Bir numaralı takım indirmeye başla!»

«Haydi bakalım çocuklar.»

«Altıncı hasedinden çatlayacak.»

«Haydi çocuklar, acele edin.»

İkinci Deniz Piyadesi Mavi Kıyıya çıkmadan onbeş dakika önce bir öncü birliği Betio'nun uzun rıhtımını temizlemek için gönderilmişti. Mavi Kıyı Iki ve Mavi Kıyı Uç arasından çıkan bu rıhtım mercanların üzerinde kurulu olup açık denize doğru uzanıyordu. Rıhtım yükleme boşaltma işlemleri için olduğu kadar deniz uçakları rampası olarak da kullanılmıştı.

İzciler ve Keskin Nişancılardan oluşan bu öncü birliğin başında Teğmen Roy vardı. Çalışma taktikleri Baskıncı'larınkine çok benzerdi.

Çıkartmadan birkaç dakika önce savaş plânı artık anlaşılmıştı. Büyük savaş gemileri çekilmişler, ortalıkta yalnızca devriye görevini yapan destroyerler kalmışlardı. Mayın tarayıcılar harekete geçmişlerdi. Çıkartma teknelerine binmiş olan deniz piyadeleri kontrol motorunun çevresinde dolanıyorlardı. Komuta gemisi **Maryland'**a ilk kötü haber bu sırada geldi. Rüzgâr ters yönden estiği için duman perdesi yapılamıyordu.

Tod Philips öfkesinden kuduruyordu. Samoa'dan gelecek ağır bombardıman uçaklarını bekliyorlardı. Bunlar yerde patlayan ve ortalığa şarapnel parçaları fırlatan bombalardı.

İkinci Deniz Piyadesi adaya doğru yol alırken hava birden ağaçların üstünden uçan ve adayı bomba yağmuruna tutan uçaklarla dolmuştu. Ancak uçaklar görevlerini tamamlayamadan gemilerine döndüler. Etkili bir bombardıman olanağı yoktu. Çıkan yangınlar ve dumanlardan hedeflerini göremiyorlardı.

Düşmanın tek bir kurşun atmamış olması **Maryland'**daki harekât odasını rahatsız ediyordu. Uçaklar geri dönerken kontrol odasına bir haber ulaştı. Nakliye sırasında yedi çıkartma gemisi tüm mürettebatı ile denize gömüldü.

Yüz asker ölüp gitmişti işte. Philips ağzındaki puroyu çiğnemeye başladı. Şaşıran yardımcıları generallere ve Amiral Parks'a baktılar.

«Diğer çıkartma tekneleri hareket etsin,» dedi General Philips.

Ortalıkta çıt çıkmıyordu İkinci Deniz Piyadesi çıkartma için ilerlerken. Birden bulunduğumuz kamara parçalanacakmış gibi sallanmaya başladı. Ben bir kapıya çarptım başımı. Danny üzerime düştü. Şaşkın şaşkın doğrulduk. Çevremizdeki denizciler bembeyaz kesilmişlerdi.

Japonlar ateşe başlamışlardı!

Endişeli gözlerle birbirimize baktık. İnanamıyorduk. Tümen savaşacaktı.

«Anlayamıyorum,» diyordu aynı anda Amiral Parks. «Olanca gücümüzle yüklenmiştik.»

«Bunlar yirmidörtlük sahil bataryaları, Parks,» dedi Philips. «Çabuk bir nakliye gemisi isabet almadan sustur şunları.»

«**Mobile** ve **Birmingham** hemen O - T hedefine!»

«Başüstüne efendim.»

«Anlamıyorum,» diye tekrarladı Parks.

Tümen komutanı General Bryant öne doğru eğildi. «Ben anlatayım, Amiral. Denizci topları mermilerinin mermi yolları düzdür. Yerin altını bombalayamazlar.»

Philips yumruğunu masaya indirdi. «Yani bütün bombardıman sırasında tek bir Japon bile öldürmemiş olasılığı bulunduğunun farkında mısın?»

«Roy'un birliğinden haber var mı?»

«Hayır, efendim. Hâlâ bekliyorlar.»

«Şu topları susturmadan göndermeyelim onları. Bunlar, Singapur'da İngilizlerden aldıkları toplardır. İngilizler iyi top yaparlar.»

Titreyen bir emir subayı masaya yaklaştı. «Efendim, bombardımanda kendi telsiz araçlarımızı parçalamışız. Haberleşme kesildi.»

«Semafor kullan, telsiz radyo kullan, ne yaparsan yap ama kontrol motoru ile bağlantıyı kaybetme.»

«Durum berbat, Tod,» diye fısıldadı Bryant.

«**Ringgold** desteroyeri yaralanmış, efendim.»

«Durumu neymiş?»

«Cephaneleri tükenene kadar ateş edebilirlermiş, ya da batabilirlermiş.»

«İyi, ateşe devam etsinler.»

Philips ter içindeki yardımcısına döndü. «Roy'un takımı yola çıksın. **Wilson** hazır durumda beklesin.»

«Peki efendim.»

«Çıkartma saatini geciktiremeyiz. Umarım ki çocuklar bugün iyi bir günlerindedirler, Don.»

Roy'un takımı rıhtıma çıkar çıkmaz Japonların birikmiş kinleri birden üstünde patlayıverdi. Korugonların ateşi arasında kalmışlardı. Mavi Kıyıya ilerlemeye çalışan öncüler sinek gibi dökülüyorlardı. Roy çılgın gibi çalışıyordu düşmanı yerinden atmak için. Beline kadar çıkan suda el bombaları fırlatıyor, Japonları süngülüyordu. Rıhtımın altından Japonları zorla çıkartıyordu. Sonunda Mavi Kıyı İki'ye ayağını değdirdi, beton bir ayağın arkasına sığınarak telsizcisine döndü.

«Rıhtımın temizlendiğini haber ver.»

«Vurulmuşsunuz efendim.»

«Rıhtımın temizlendiğini haber ver,» diye tekrarladı Roy parçalanan koluna sargı sararken. Sonra ellibeş kişiden geri kalan on kişiyi yerlerine yerleştirdi.

Sonunda kıyıya çıkartma komutu verilmişti. Timsah adı verilen ve kumsala kadar çıkabilen araçlar rıhtıma yaklaştıklarında müthiş bir ateşle karşılaştılar. Bir grup asker rıhtıma çıktı. İki dakika sonra hepsi ölmüştü.

Mercan kayalığına doğru dört timsah bir anda yaklaşıyordu. Bir tanesi tam isabet aldı, paramparça olan insan vücutları havada uçuştu. Sonra bir diğeri isabet aldı. Dördü de battı.

Mavi Kıyı İki'ye doğru üç timsah ilerliyordu. Suyun hemen altındaki dikenli tellere takılıp kaldılar. Timsahların içinden fırlayan deniz piyadeleri kıyıya ayak basamadan makineli tü-

fek ateşi altında can verdiler.

«Kaç timsahımız kaldı?»

«Yirmibeş tane kadar, efendim.»

«**Wilson**'dakiler de karaya çıksınlar. Önce timsahları kullanın, sonra da çıkartma teknelerini.»

«Tod!» diye bağırdı Bryant. «Çıkartma tekneleri kıyıya bir milden fazla yaklaşamazlar, oradan yürüyerek gitmeleri gerekecek.»

«Başka çaremiz yok.»

3

Geminin ambarında kilitliydik. Gece kimse gözünü kırpamadı. Loş ışıkta fısıltılar duyuluyor, erler ranzalarında oturmuşlar Ikinci Deniz Piyadesinden bir haber bekliyorlardı.

«Onlara yardım etmeliydik şu anda.»

«Zavallılar.»

Üst ranzadan düşen bir tüfek herkesin ödünü patlattı. Kutuların, sandıkların arasından güçlükle geçen bir er göğsünden akan terleri sildi.

«Neden gece çıkartması yapmıyoruz sanki?»

«**Maryland**'daki o eşşoğlular ne yaptıklarını biliyorlar mı sanki?»

Helâya gidip yüzümü tuzlu suyla yıkadım. Biraz rahatlamıştım. Sonra uyumaya çalıştım ama olanaksızdı bu. Mavi Kıyı'dan gelecek olan haberi bekliyorduk. Sabah traş olma derdi diye bir şey kalmadığını düşünerek çenemdeki iki günlük sakalı sıvazladım. Bu kahrolası delikten çıkmazsam az sonra yürüyemeyecek kadar aptallaşacaktım. Ambar ağzına çıktığımda Andy sırtıma dokundu.

«Sana bir şey söylemek istiyorum.»

«Söyle.»

«Bütün yol boyunca Yeni Zelânda'dan ayrılmak zorunda kaldığım için çok içerliyordum.»

«Anlatma, dinlemek istemiyorum.»

«Bırak sözümü bitireyim. Bizi yedekte bıraktıklarını duyunca sevinmiştim. Pat'a mektup yazıp üzülmemesini söylemek istedim. Ama artık böyle düşünmüyorum, Mac. O kıyıya çıkmalıyız biz de. Çiftlikmiş, karıymış, evmiş aklımda yok artık. Oraya gidip Japon öldürmekten başka bir şey istemiyorum şimdi.»

«Bunu duyduğuma sevindim, Andy.»

«Bilmiyorum ama ortada yalnızca iki insandan daha önemli bir şey var gibime geliyor... Duygularımı anlatacak söz bulamıyorum. Ama bu bekleme yok mu...»

Kıyıda telsizci eri Mıke yanındaki piyade erine telsizin nasıl çalıştırılacağını onuncu kere anlatıyordu. Sesi giderek zayıflıyordu. Çok ağır yaralıydı, hayatı akıp gidiyordu sanki. Birdenbire sırtüstü ölü olarak devrildi yere. Piyade eri, Mike'in başından kulaklığı çıkartıp kendi başına taktı.

Deniz tarafında Teğmen Roy Öncüleri ile İncilerini mevziden mevziye koşturuyor, önüne çıkan düşman barınaklarını dinamitliyordu. Sonunda dördüncü yarayı alınca o da düşüp öldü.

Gökte bembeyaz bir ay vardı. Uzun rıhtım rüzgârsız, yapış yapış havada gümüş gibi parlıyordu. Yükselen deniz askerleri aşmaya başlamıştı, artık kıyıda değildiler, suyun içindeydiler. Yaralılar yalnızca dua etmek için ağızlarını açıyorlardı, başka konuşan yoktu. Kimse bağırmıyordu, inlemiyordu. Sığındıkları duvarın öte tarafında yüz kadar yaralı er yatmışlar ölümü bekliyorlardı. Onlar da ses çıkarmıyorlar, arkadaşlarından gelip kendilerini kurtarmalarını istemiyorlardı. Bir seslenecek olsalar beş on kişinin bir anda yardımlarına koşacaklarını ama belki bunların da düşman ateşi altında hayatlarını kaybedeceklerini biliyorlardı. Karnındaki dayanılmaz sancının ya da kopmuş bir bacağın acısının ıstırabını sesle dile getiremiyorlardı. Yaralılar çok uzaktaki bir ülkenin hayâline dalmışlar sessizce yatıyorlardı...

Çıkartma gemileri hayat verici kan ve ölüm getirici cephane yüklü olarak rıhtıma doğru yaklaştılar. Yüklerini rıhtımın

ucuna boşalttılar. Gönüllü aramaya gerek yoktu. Ayağa kalkabilenler bellerine kadar yükselen suyun içinde Japonların koruganlarından yazdırdıkları ateşe aldırış etmeyerek malzemeyi taşımaya gittiler birer birer.

Suyun içinde oturmuş, sırtını duvara dayamış bir gazeteci ayışığında gözlerini kısarak elindeki kâğıda şunları yazıyordu:

'Gördüklerime inanmak olanaksız. Bunları yazarken yarın sabaha kadar ölmüş olabileceğim için, okunup okunmayacağını bilemiyorum. Betio adasında, Trawa adı verilen bir mercan yığını üzerindeyim. Gilbert adalarından biri burası. Çevremdekilerle birlikte bir karşı saldırı bekliyoruz. Hepimiz öleceğimizi biliyoruz, ancak ortalıkta bir karışıklık, bir şaşkınlık, sinirlilik ve endişe yok. Insonların bu kadar yüreklilik göstereceklerine inanamazdım. Delikanlılar ve yetişkin erkekler hiçbir zaman böylesine bir fedakârlığı böylesine bir yüreklilikle karşılamamışlardır. Bunlar Hill, Gettysburg, Alamo, Belleau Ormanı... ve şimdi de bunlara yepyeni bir ad ekliyoruz: TARAWA. İkinci Deniz Piyadesi Tümeninin, Sessiz Ikinci'nin saatidir bu.

Maryland'daki harekât odasına ufak tefek, esmer bir denizci girdi. Yanında yaverlerden biri vardı. Uykulu gözlü, suskun komutanlar heyecanla Carpe'ye baktılar.

Yaveri General Philips'e, «Efendim bu adam **Haywood**'un serdümencisi. İlginç bir plânı var.»

Philips o gün Mavi Kıyı'ya onbeş sefer yapmış olan adama baktı. «Söyle bakalım, oğlum.»

«Efendim, ikmal malzemesi yerine ulaşmıyor.»

«Bunun farkındayız.»

«Rıhtımın altındaki keskin nişancıları temizleyecek ve rıhtımı bir korunma aracı olarak kullandıracak bir plânım var, efendim.»

Tod Philips en alçak rütbedeki bir insandan bile beklenmedik bir çözüm doğacağına inanmış bir insandı. Yorgun denizcinin oturmasını ve plânını anlatmasını söyledi.

«Kıyıya yakın sığdaki mercan kayalığında, kayalığın diğer

tarafına kıyasla alçak bir nokta var. Altı düz bir tekneyi az yüklemek şartıyla oradan aşırtabilirim sanıyorum. Şu anda deniz yükselmiş olduğu için bunu yapabilme olanağı var. Yanımda bir iki alev makinecisi olursa, rıhtımın yanında bir iki kere geçmeyi dener ve temel kazıkların arkasına saklanmış olan Japon keskin nişancılarını saf dışı edebiliriz. Böylece bizimkiler de oraya sığınma olanağı bulurlar.»

«İyi ama tekneni paramparça ederler, denizci. Onun yerine timsah kullansan olmaz mı?»

«Timsahlar yollu tekneler değil, efendim. Eski tür bir Higgins motoru varsa, iki üç kişiyle istediğim hızı sağlayabilirim sanıyorum. Talihin de yardımıyla başarırız, efendim.»

«Bir denemeye değer,» diye atıldı General Bryant.

«Cephane ve kan şu anda yaralılara ulaşamıyor, efendim,» diye denizci plânını savundu. «Düşmanı rıhtımın altından atamıyoruz, onlar da ikmal malzemesini almak için suya giren askerlerimizi teker teker vurup öldürüyorlar.»

«Ya kıyıdan yağan düşman ateşi ne olacak?» diye sordu Philips.

«Onlar rastgele ateş ediyorlar, efendim. Yalnızca rıhtıma ateş ediyorlar, ama biz temel kazıklarını ele geçirirsek, malzemeyi rıhtımın altından kıyıya kadar taşıyabiliriz.»

«Snipes! Onsekizinci Deniz Piyadesini bul hemen. Bir alev makinesi takımı hazır beklesin. İlk atılımın başarısızlığa uğraması olasılığına karşılık ikinci bir grup daha hazırlansın.»

Denizci yerinden kalkıp elini uzattı. «Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim, efendim. Sizi hayâl kırıklığına uğratmayacağım.»

«Söz aramızda adın ne senin, denizci?» diye sordu Bryant.

«Serdümenci Herman Rommel, efendim.»

«Sakın Alman Feldmareşali Rommel'in akrabası olmayasın,» diye alayla sordu Philips.

«Orospu çocuğu amcaoğlum olur, efendim.» Ufak tefek denizci çıkıp gitti.

Bir süre herkes yorgun generalin yüzüne baktı. En az yirmi puro izmariti masanın üzerinde ve yerde yatıyordu. Tod Philips iskemlenin üzerine yığılmış, sessizce oturuyordu. Altı saattır oradaydılar.

«Karşı saldırıya geçmediler. Carpe, yeni bir telsizci bulmuş.»

«Bir plânları olmalı, Tod. Yoksa toptan bir saldırıya geçip tüm kuvvetlerimizi imha etmeyi mi bekliyorlar?»

«Japonların havan atışları hakkında rapor geldi mi?»

«Arasıra atış yapıyorlarmış.»

«Sekizinci Deniz Piyadesi ile bağlantı kurun,» dedi Philips. «Saat tam altıda harekete geçecekler. Carpe ile bağlantı kurun, Sekizinci, mercan kayalığına yüklendiği sırada bütün mevcuduyla dalgalarını aşsın. Aksi takdirde hiçbir şey yapamayacağız. Snipes sen ilk dalgayla birlikte gidip Carpe'nin yerini alacaksın. Kendisine Kongre Madalyası verileceğini söyle. Haydi bakalım, iş başına şimdi. Bir puro verin bana!»

Mavi Kıyı Bir'de dört bir yandan ölüm kokusu yükseliyordu. Kokuyu süpürecek bir esinti bile yoktu. Çürüyen cesetlerin, kangrenli yaraların, kurumuş kanın kokusu. Mercan tozlarına bulanmış, kan revan içinde, aç, susuz; dayanacak güçleri kalmamış insanlar silâhlarını sıkı sıkı kavramışlar ufukta yeni bir şafağın sökmesine şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Sessiz yatan yaralılar kanlı başlarını denize doğru kaldırıp baktılar.

Sekizinci Deniz Piyadesi geliyordu!

Şafak İkinci Deniz Piyadesine yepyeni bir canlılık getirmişti. Mercan kayalığını aşmak için güçlükle doğruldular yerlerinde. Albay Carpe ayağa kalktı. Yaveri Mavi Kıyı boyunca telefonla emri iletti: «Süngü tak... ilerlemeye hazırlan!»

Hâlâ çalışabilen topları kalmış olan Onuncu Deniz Piyadesi zayıf ve yetersiz bir destek atışına başladı.

Carpe tabancasını çekerek kayalığın ardına sığınmış adamlarına bağırdı: «Haydi çocuklar, şu sarı orospu çocuklarının işlerini bitirelim artık!»

Ikinci Alayın kalıntıları mezardan kalkan ölüler gibi ka-

yalığın üstüne fırladılar. Amiral Shibu gece öldüğü için, karşı saldırı plânını komutanın kafasında kalmıştı. Saatlerce süren tartışmalardan sonra Japonlar hazırlıksız yakalanmışlardı. Bütün ateşlerini denizden gelen yedeklerin üzerine topluyorlardı şimdi. Ikinci Alay adanın Yeşil olarak adlandırılan bölgesine bir çıkartma yapabilmişler ve askerler yüz metre kadar ilerleyerek o kesimdeki mevzilerin diğerleriyle bağlantısını kesebilmişlerdi. Çıkartmanın hızı yavaşlamış ve ondan sonra bir adım bile ilerleyememişlerdi. Elde ettikleri bu topraklarda siperler kazarak yerleşmeye başladılar.

Albay Carpa bir kurşunla devrilmişti. İtirazlarına rağmen kendisini sürükleyerek komuta yerine doğru çektiler. Savaşın yönetimini elinde tutacağı telefonun başında olduğu takdirde ilk yardım yapılmasına razı geldi. General Snipes onu bu durumda buldu.

«Merhaba, Carpe.»

«Vuruldun mu, Snipes?»

«Gelirken bir çukura düştüm, bileğim burkuldu. Durum nedir?»

«Bir iki metre ilerleyebildik. Yeşil Kıyı elimizde. Yedekler geliyorlar mı?»

«O taraf berbat. Çok şiddetli ateş altındalar.»

Öğle olduğunda Sekizinci Alay'dan arta kalanlar düşmanın korkunç ateşi altında ancak elli metre daha ilerleyebilmişlerdi. Kazanılan her karış toprakla birlikte düşmanın ateşinin daha da arttığı haberi geliyordu. Japonlarla Amerikalılar şimdi göğüs göğüse çarpışıyorlar, yaralı hayvanların kin ve nefretiyle birbirlerini öldürüyorlardı. Sonunda Snipes **Maryland'**a telsizle bir mesaj yolladı: VIOLET'TEN ROCKY'YE: DURUM ENDİŞELİ.

Benzinleri tükenmişti. Eski bir Baskıncı, göğüs göğüse çarpışma ustası olan Snipes, düşmanın bu cesareti karşısında öfkeden çıldırmış gibiydi. Sonunda hiçbir çare kalmayacağını anladı. «Altıncı Deniz Piyadesini istemek zorundayız,» dedi.

Yakınında duran eski bir asker, «Bok herifler şimdi gelip savaşı tek başlarına kazandıklarını iddia edecekler,» diye söylendi.

«Ulan bana bak, kalın kafalı,» diye Snipes homurdandı. «Eli mızraklı Zulu'lular gelse umurumda değil. Yardıma ihtiyacımız var bizim.»

«Makin'deki Paxton'dan bir haber var mı?» diye Philips sordu.

«Evet, efendim. Ağır düşman ateşi altında güçlükle ilerliyorlarmış. Karşılarında altı yüz Japon bulunduğunu tahmin ediyorlar.»

«Bizim de altıbin askerimiz var burada. Başının çaresine bakmasını bildir. Altıncı Deniz Piyadesini gönderiyorum.»

«Başüstüne, efendim.»

«Tod, onları Yeşil Kıyıya çıkartalım,» dedi Bryant. «Mercan aralığından bir deneme daha yapmak istemiyorum doğrusu.»

«Sen ne dersin, Parks?»

«Orada mayın tarlaları ve tank tuzakları var,» dedi Amiral.

«Ama deniz yoluyla çıkartmayı denerken bir daha yenilgiye uğrarsak belimizi doğrultamayız. Çıkartmayı kendimiz tamamlamalıyız, Paxton'dan yardım beklemek boşuna.»

«Haklısın,» dedi Philips. «Lincoln Kırmızı'yı, Yeşil Kıyı'ya gönderin. Lincoln Mavi de hazır beklesin.»

Uçak gemisinden gelen bir haber Generale verildi: HAVADAN ROCKY'YE. ELEN'DEN SARAH'A DENİZDEN YÜZEREK GEÇEN YÜZLERCE JAPON TESBİT EDİLDİ.

«Lincoln Beyaz Bairiki'ye çıksın, orasını temizleyip topçu mevzileri hazırlasın. Altıncının diğer iki taburu bir yarma hareketini başarabilirse Japonlar Bairiki'ye çekilmek zorunda kalabilirler. Elimizdeki bütün topçuyu oraya sürmeliyiz.»

«Bairiki'de düşmanın sayıca az olmasını temenni edelim. Lincoln Beyaz'ın başında kim var?»

«Sam Huxley.»

4

«Dikkat! Dikkat! Deniz Piyadeleri indirme yerlerine!»

Huxley'in Orospuları birbirleri üzerinden atlayarak merdivenlere koştular. Öğle sıcağında **J. Franklin Bell**'in kalabalık güverteleri sinirli sinirli konuşmalarla doluydu.

«Haydi herkes sıraya geçsin bakalım,» diye bağırdım. «Adınız okununca cevap verin.»

«İnşallah bize de birşeyler bırakmışlardır.»

Sam Huxley yanımıza yaklaştı. Tek bir kelime söylemeden küpeşteden ayağını atarak asılı duran çıkartma motoruna girdi. Sırtı yüklü olan adamı Ziltch de peşinden biraz güç de olsa tekneye bindi.

«Haydi kızlar,» dedim. «Sırayla girin bakalım. Suya değene kadar iplere sıkıca tutunun.»

Hedefimizi bilmiyorduk. Bir saat kadar öncü motorunun peşinde geminin çevresinde dolanıp durduk. Kısa bir süre içinde herkesi deniz tutmuştu.

«Kusacaksanız içeri kusun. Dışarı kusarsanız rüzgâr kusmuğunuzu yüzünüze yapıştırır.»

Çıkartma teknesi mercan kayalarının arasındaki sığ göle girmişti şimdi. Tekneye çarpıp içeri dolan sulardan kurtulmak için iyice birbirimize sokulduk. Kaplumbağa hızıyla ilerliyorduk.

Ben teknenin en önündeydim. Tekne dalga ile yükseldiği anda Sarah mı Bettio mu olduğunu kestiremediğim adayı gördüm. Ardımdaki cehennemle tam bir çelişki içindeydi. Palmiyeler ve altın renkli kumsal insanı çağırıyordu sanki.

Birden korkunç bir düşünce takıldı aklıma. Yeryüzünde son dakikalarımı yaşıyordum belki de. On dakika sonra ölmüş olabilirdim. Tekne dalgaların içine gömülürken kıyıda bir haç üzerinde kendi adımı görür gibi oldum. Bir an için kendimi kaybettim, suya atlayıp kaçmak geldi içimden. Avuçlarım terlemeye başladı. Ya Bairiki'de binlerce Japon bizi bekliyorsa? Ya biz de

İkinci ve Sekizinci Alayların akibetine uğrarsak? Arkamızda bizi kurtaracak kimse kalmamıştı.

Çılgıncasına bir düşünce durmadan dolanıyordu beynimde: O sabah dişlerimi fırçalamamıştım. Ağzımda kötü bir tatla ölmek istemiyordum. Bilmem neden, rahatsız ediyordu bu duygu beni. Dişlerimi fırçalamak istiyordum.

Mac'tım ben... yaşamak istiyordum. Suyun içinde vurulup ölmek istemiyordum... Binlerce düşman olmamalıydı karşımda. Çekilip gitmeliydiler hepsi birden...

Bir uyuşukluk çöktü üzerime. Korkak... korkak... korkak, diyordum kendi kendime. Bu kadar yıl sonra... Tekneler Bairiki'ye yaklaşırken kendimi zorlayarak bu durumdan kurtulmaya çalıştım.

Ama korku içindeydim. Şimdiye kadar hiç bilmediğim, tanımadığım bir korku. Kendimi tutamayıp bağıracak gibi oluyordum.

Tekne birden sarsıldı, kaygan zemin üzerine yuvarlandım. Ön rampaya bir şeyler çarptı. Düşman ateşe başlamıştı.

İşediğimi hissettim olduğum yerde... Kusacaktım. Bir iz mermisi ardında kızıl bir iz bırakarak bize doğru geliyordu. Tekne bir daha sarsıldı. Arkama döndüm. Adamlarımın yarısı kusuyorlardı. Sonra birden Huxley'e takıldı gözlerim... sapsarıydı ve titriyordu. Korkudan donup kalan insanlara çok rastlamıştım, nefret duyardım böylelerine karşı. Ama o dondurucu korkunun dehşetini hissediyordum şimdi... Kendimi toparlamalıydım.

«Kontrol teknesi ile bağlantı kurun,» diye Huxley emretti. «Hava desteğini sağlayıp şu makineliyi sustursunlar.»

Bir dakika sonra kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Başlarımızı kaldırdık. Deniz uçakları kanatlarındaki makineliler ateş kusarak alçalıyorlardı. Emirler yağdırmaya başladım. Kıyıdan bir duman yükseldi.

«Tam isabet!»

Rampa indi. Beyazımsı suya girdim, belime kadar geliyordu. Artık korkmuyordum.

Suyun içinde ilerlemeye başladık. Üzerimize durmadan kurşun yağıyordu. Çevremizdeki su fışkırıyordu sanki. Japonlar yi-

ne aynı isabetsizliklerini sürdürmekteydiler. Bir kan birikintisi belirdi önümde. İlk önce Andy sandım bunu. Ölü deniz piyadesi suyun içinde salına salına yanıma yaklaştı. H Bölüğünden bir makineli tüfekçiydi bu. Onun yanından geçtiğimde su da bileklerime kadar inmişti. Birden düşecek gibi oldum. Br çukura girmiştim. Arkamdan bir el beni çekip doğrulttu.

«Hey Mac, silâhını ıslatacaksın.» Torba Brown koşarak geçti önüme.

Max Shapiro'nun F Bölüğü karaya çıkmıştı bile. Hemen düşmanın üstüne yürüdüler. Yüzbaşı esaslı bir birlik kurmuştu.

Ben de kıyıya çıkıp arkama döndüm. «Çabuk olun çocuklar! Telsizi kurun ve Rocky ile bağlantıyı sağlayın.»

İspanyol Joe ve Danny ile birlikte telsizi iki palmiye arasına kurduk. Tam o anda palmiyelerden birine bir kurşun isabet etti. Kendimizi yüzüstü yere fırlattık. Gözümün ucuyla yanımızdan geçip ormana doğru koşan bir hayâl gördüm. Karabinamı üzerine boşalttım. Japon havada taklak atarak düştü yere. Danny ayağa fırladı. «Koru beni!»

İki adım koştuktan sonra durdu, geri döndü. Guadalcanal'da süngüsünü çıkartmak için ateş etmek zorunda kaldığı Japon gelmişti aklına... üzerine sıçrayan oluk gibi kan...

«Ne oldu, Danny?»

«Hiçbir şey,» dedi. İlerledi, Japonun yanına eğildi, silâhını alıp uzağa fırlattı, üstünü aradı. Yanına gelmemizi işaret etti.

«Yaşıyor.» İspanyol Joe silâhını doğrulttu. Kendisine engel oldum.

«Dur! Belki de sorguya çekmek isterler. Doktor Kyser ile LeForce'u bul.»

Bizimkiler direnişi temizlerlerken arada sırada silâh sesleri duyuluyordu. Güneşten iyice kurumuş, sertleşmiş bir zemin üzerindeydik. Ölmek üzere olan Japon'un kanını emiyordu mercanlı toprak. Danny ile adamın üzerine eğildik. Gözlerini açtı. Eliyle karnındaki deliği yoklarken gözlerinde öfke yoktu. Danny ile gözgöze geldiler. Benim takımımdakiler kadar genç bir delikanlıydı. Yüzü yuvarlak ve pürüzsüzdü, saçları kısa kesilmişti. Bana gülümseyerek bakarak su içmek istediğini işaret etti.

Danny gözlerini adamdan ayıramıyordu. Matarasına uzanıp, kapağını açtı ve Japon'un ağzına götürdü.

Su ağır ağır aktı adamın boğazına. Öksürünce göğsündeki beş altı delikten su ve kan fışkırdı. Başını hafifçe eğerek teşekkür etti, elleri ve gözleriyle kendisini öldürüp öldürmeyeceğimizi sordu. Başımı salladım. Gülümsedi, yine eliyle işaret ederek bir sigara istedi. Bir sigara yaktım, içmeye başladı, ne düşünüyordu acaba.

Danny ayağa kalktı. Nefret duyamıyordu, öldürmek, arkadaşlarının intikamını almak istemesine rağmen, zararsız insandı bu Japon, kendisine emredileni yapan bir zavallı.

Kyser, LeForce ve Huxley, İspanyol Joe'nun ardından koşarak geldiler. LeForce hemen sorguya başladı.

«Acele etme» dedi Kyser. «Boğazı parçalanmış. Anlasa bile konuşamaz.»

«Üstünü aradınız mı?»

«Evet, efendim.»

«Bir er,» dedi LeForce.

«Bir iki dakikaya kadar ölecek,» dedi Kyser.

«Gözünden ayırma, Forrester,» dedi Huxley. «Ölünce işi sağlama bağlamak için kafasına bir kurşun sık.» Sonra geldiği gibi gitti.

Güneş yakıyordu hepsini. Japon sakin bir şekilde ölümü bekliyordu. Birden yana dönüp bir iki kere vücudu sarsıldı. Gözleri kapandı Danny silâhını aldı, adamın başına dokundurdu ve tetiğe bastı.

Altıncı Alayın Birinci Taburu Yeşil Kıyı'dan içerlere giderken çok kayıp vermişti. Havaalanının yanından geçmişler, koruganların ortadan kaldırılmasını istihkâmcılara bırakmışlar, düşmanı Tepio'nun giderek daralan ucuna doğru kovalamaya başlamışlardı.

İnatçı sarı adamlar için teslim olmak diye bir şey yoktu. Kılıçlarını sallayan komutanlarının ardında dalga dalga atılıyorlardı Amerikalıların üzerine. 'Deniz Piyadesi öleceksin!' ya da 'Biz Deniz Piyadesi kanı içeriz' diye bağırıyorlardı.

Çıkartmanın ikinci günü akşam çökerken Birinci Tabur hat-

ları, ardı arkası kesilmeyen saldırıların karşısında yer yer gedik vermeye başlamıştı. Buralara çeşitli birliklerden alınan deniz piyadeleri yerleştirildi. Japonlar **Banzai** diye bağırarak saldırıyorlar, her saldırı hatları biraz daha çökertiyordu. Lincoln Beyaz, Violet'e: TUTUNAMAYACAĞIZ diye bildirdi. Karargâhtan gelen emir kesindi: MECBURSUNUZ.

Emir buydu. Bairiki'den Onuncu Deniz Piyade Alayının topları Japonların sıkıştığı dar alanı bir salvo ateşi altında tutuyordu. Mercan adalarının arasına giren destroyerler onbeşlik obüslerini sıkışmış düşmanın üzerine yağdırıyorlardı.

Japonlar bir ceviz kıracağı içindeydiler şimdi. Bairiki'ye çekilmek demek kendilerini bekleyen Huxley'in eline düşmekti. Tek kurtuluş umutları Birinci Taburun hatlarını yarmaktı.

Amerikalılar bu insandan koçbaşlarına karşı şiddetli çarpışmalarla ele geçirdikleri yerlere iyice yerleştiler. Cephaneleri azalınca süngülerini takıp bu etten duvarda gedikler açmaya çalıştılar. Sonra kopkoyu bir gece başladı, ateş kesildi.

Üçüncü günün şafağı hileli çığlıklarla dolu bir gecenin daha sona erdiğini müjdeliyordu. Amerikalıların hattı çökmemişti. Şafakla birlikte Altıncı Alayın Üçüncü Taburu Yeşil Kıyı'dan gelerek uçak alanında mercan yığınları arasında siperlenmiş arkadaşlarının yardımına yetiştiler.

Yeni bir Japon saldırısını yeni adamlar durdurdu bu kere. Bir daha, bir daha. Sonra Üçüncü Tabur saldırıya geçip düşmanı denize sürmeye başladı. Bütün umutları kaybedilmiş, son toprakları da işgal edilmek üzere olan Japonlar kendilerini öldürmeye başladılar. Başladığından yetmişiki saat sonra Betio savaşı sona eriyordu.

Çıkartma teknelerinin rampaları Betio'daki rıhtımın ucuna indirilmişti. Bütün gece koyda dolaşıp durmuş, sıkışmış olan Birinci Taburun yardımına gidebilmek için bir gece çıkartması yapılıp yapılmamasına karar verilmesini beklemiştik. Karanlık saatlerde hattın giderek zayıfladığı ama henüz çökmediği bildiriliyordu. Bizi çıkartma kararı verilmeden önce de Üçüncü Tabur Yeşil Kıyı'dan oraya doğru yola çıkmıştı. Şafak sökerken biz **hâlâ** teknelerin içinde hedefsizce koyda dolaşıp duruyorduk. He-

pimiz yorgunluktan ölecek hale gelmiştik ama omuzlarımıza kadar gelen suya atladığımızda karşımızdaki manzara bizi birden kendimize getirdi.

Korkunç bir manzaraydı bu. Sığlık baştan başa ceset doluydu. Yüzlerce ceset. İkinci ve Sekizinci Alayın erleri. Utanıyordum yanlarından geçerken. Tanınmayacak kadar şişmişlerdi. Çoğu yüzü suyun içinde saçları dalgalanarak yüzüyordu.

Kimi kaskatı kesilmişti. Açık gözlerinde kurşun vücutlarını deldiği andaki ifade vardı. Bir kısmının göz çukurları bomboştu. Dalgaların üstünde cesetlerin dansettiği bir sudan mezarda canlı olmak korkunç bir şeydi.

Mercan yığınlarının önünde bekleyen çıkartma teknelerine doğru yüzlerce lâstik bot gitmekteydi. Bunların içinde yaralılar vardı. Botların ardında üst başları kanlar içinde sıhhiye erleri ve sedyeciler bu ölüm adasından kurtulmanın verdiği şaşkınlıkla suyun içinde yürüyorlardı.

Mavi Kıyı'ya ayak basar basmaz keskin bir koku genzimizi yaktı. Rutubetli havada rüzgâr yoktu. Karşımızda anlatılması imkânsız bir manzara vardı. Taş üstünde taş kalmamış, her yerden dumanlar yükseliyordu. Her adımda karşımıza garip garip biçimlerde kıvrılmış yatan bir Amerikalı ya da Japon ölüsü takılıyordu. Başımı kaldırmak istiyordum ama ayağım ete değdikçe yine önüme bakmak zorunda kalıyordum.

Üç ila üçyüz kişilik koruganları tek tek tarayarak istihkâmcılara yardımcı olmaya, içlerinde canlı düşman aramaya başladık.

Yüksek bir mevzinin önündeki kum torbalarının üstüne çıktım. Betio'yu uçtan uca görebiliyordum buradan. Bu kadarcık yerde sekizbin kişinin ölmüş olması akıl almaz bir şeydi. Adayı uzunlamasına yirmi dakikada aşabilir, enlemesine uçtan uca bir taş fırlatabilirdim. Ayakta birkaç hindistan cevizi ağacından başka hiçbir şey kalmamıştı. Dört esir alınabilmişti, bunlardan üçü de Koreli işçilerdi.

Bir telsiz kuruldu. Hiç birimiz konuşmuyorduk. Çevremizde İkinci ve Sekizinci Alaylarla bizim Birinci Taburun erleri oturuyorlardı. Onlara sigara ikram etmek, su ikram etmek, kendileriyle konuşabilmek istiyordum. Olmuyordu ama. Uçak alanında

istihkâmcılar alanı buldozerlerle temizlemeye başlamışlardı. **Teğmen Roy Alanına**, ilk uçağın bir an önce inmesi için çalışıyorlardı.

Sam Huxley çömelmiş oturuyordu. Miğferini çıkarmış, başını öne eğmiş, gözleri yerde. Gözleri dolu doluydu. Altıncı Deniz Piyade Alayının komutanı Albay Malcolm yanına geldi.

«Merhaba, Sam.»

«Merhaba, Albayım.»

«Bana bak, bu kadar çok üzülme.»

«Elimde değil. Bütün tek tabur bizdik... ama artık bir yararı yok bunun.»

«Senin kayıpların ne kadar, Sam?»

«Dört ölü, altı yaralı.»

«İlk çıkartma dalgasında olsaydın daha mutlu mu olacaktın?»

«Kalleşlik etmişim gibi bir his var içimde. Çok mu sadistim dersin?»

«Elbette değilsin. İlk dalgada bulunmayı hepimiz isterdik.»

«Deniz piyadeliği içime işlemiş sanırım. Hep zafer kazanmak... Oysa şimdi maskara olduk işte.»

«Sam, Altıncı'nın utanacak bir şeyi yok ki. İşi berbat eden Birinci Tabur oldu.»

«Biz Bairiki'de kıçüstü otururken.»

«Her neyse, General Philips yarım saat sonra komuta yerinde bekliyor.»

Huxley, Albay Malcolm ve Üçüncü Taburun komutanı Yarbay Norman, General Philips'i selâmladılar. Sonra generalin emriyle masanın çevresine oturdular.

«Gurur duymalısınız,» diye söze başladı Philips. «Birinci Taburunuz dünkü saldırısında çok başarılıydı. Bundan iyisini Belleau Ormanında bile görmedim. Purosu olan var mı? Teşekkür ederim.» Malcolm'un uzattığı puroyu yaktı. «Şimdi sizler aldığınız hafif görevleri mazur göstererek görevlere verileceksiniz.»

Huxley ile Noman gülümsediler.

«Yarbay Norman siz taburunuzla derhal gemiye binip güneydeki Apamama mercan adasına gideceksiniz. Bir Jasco grubu şu anda orada sizin için keşif yapmaktadır. Karşınıza ne çıkacağını bilmiyoruz ama çok ağır olmasa gerek. Jasco'dan haber gelir gelmez çıkartmanızı plânlayacağız.»

Philips Tarawa mercan adasının büyük bir haritasını açtı. «Sana gelince Huxley, adamlarının yürümekten hoşlandıklarını duydum.» Huxley bu şakaya güldü hafifçe. «Görev sona erdiğinde güleceğini sanmam. Tarawa, kırk mil uzunluğunda çeşitli adalar topluluğudur. Tekrar Bairiki'ye inecek ve bütün adaları tek tek dolaşıp tek bir düşman bırakmayana kadar dolaşacaksınız, sonuncu hedefiniz Cora'dır.»

«Düşmanın gücü konusunda bir bilgimiz var mı, efendim?»

«Pek bilemiyoruz, Huxley. Bir avuç da olabilir, birkaç bin de. Bu görevi başaracak çapta bir tabur olarak ancak senin taburun kaldı. Yerlilerden bazı bilgiler alabiliriz sanıyorum. Kendi başınıza olacaksınız. Size hiçbir yardımımız dokunamayacak. Beş on uçak ile bir destroyer verebiliriz ancak. İkmâl deposu Bairiki'dedir. Cephane ile ilâçları ve yiyecekleri taşımak için her gün bir timsah ayırabilirim. Bu işin çok çabuk tamamlanmasını istiyorum. Su ve cephaneden başka bir şey almayın yanınıza.»

«Generalim ağır havan, telsiz ve telefon konusunda ne düşünüyorlar acaba?»

«Ağır silâh taşıyanlara tüfek verin. Desteğiniz ve Helen'deki karargâhla bağlantıyı sağlayacak kadar telsiz alın. Çok acele hareket edin. Hafif telefon gereçlerini kullanın. Taburunuzun önünde bir Jasco mangası olacak. Her ikinize de başarılar dilerim.»

5

Hemen hemen bir aydır gemideydik. Onun için ilk başlarda yere basmakta dengemizi sağlamakta güçlük çekiyorduk. Ama ağır yük taşımamak da bulunmaz bir nimetti. Taşıdığımız

şeyler ya ceplerimizdeydi ya da palaskalarımıza asılı. G Bölüğünün çiklet çiğneyen yüzbaşısı Harper yürüyüşte öne geçti. Onun ardından Shapiro'nun F Bölüğü, Karargâh Bölüğü, Binbaşı Pagan'ın silâh bölüğü geliyordu. En arkada da Yüzbaşı Whistler'in E Bölüğü vardı.

Taburun birkaç ada önünde bir Jasco takımı bize izcilik yapıyordu. Bunlar Donanma Deniz Piyadesi Karargâhına bağlı keşif uzmanlarıydı, nerede kendilerine ihtiyaç duyulursa oraya gönderilirlerdi. Çoğu, dağıtılmış olan Baskıncılar taburlarının adamlarıydı.

Sular çekiliyordu. Adalar arasında artık diz boyu bir sudan başka hiçbir şey yoktu. Harper'in adamları Bairiki'den Belle'e geçip adanın kıyısında yürümeye başladılar.

Hızlı bir yürüyüşe geçmiştik. Bir yanımızda sığ suların meydana getirdiği havuzlar vardı. Patikanın öteki yanında da kimi zaman orman halini alan hafif çalılıklar bulunuyordu. Palmiyeler öbek öbek yükseliyorlardı orada burada. Guadalcanal'daki Lever plântasyonundaki palmiyelerden daha ufaktı bunlar.

Adaların küçüklüğü insanı şaşırtıyordu. Akrabaları Betio gibi bunlar da dar ve uzundular, aralarında sudan halkalar olan bir zincir gibi. Birkaç metre boyunda olanları da vardı, birkaç mil de. Enleri hiçbir zaman iki üç yüz metreyi geçmiyordu. Durgun suyun öte yanında, denize açılan tarafta, okyanusun dalgalarının gürültülerle çarpıp parçalandığı mercan kayalıkları yükseliyordu.

Huxley'in hızı kadar yakıcıydı güneş de, canlı Japon bulunup bulunmadığını anlamak için arasıra durup çevreyi araştırıyorduk. İlk olarak önümüze birkaç bin litrelik bir yakıt deposu çıktı. Terkedilmişti. Yine arasıra terkedilmiş, insana ürküntü veren birkaç kulübeye raslıyorduk. Daha önceden aldığımız haberlerle birleştirince bu adaların bir çeşit, subay kulübü olarak kullanıldığını anladık.

Sular bütünüyle çekildiği için artık ayaklarımızı ıslatmadan geçiyorduk adadan adaya. Şimdi ayaklarımızın altında milyonlarca parıltılı deniz kabuklarıyla dolu ve bir anda kurumuş olan kumluk uzanıyordu. Dayanılmaz sıcak az sonra çocuklar arasında söylenmelere yol açtı. Koskoca İkinci Tümende bu

boktan iş bula bula İkinci Taburu mu bulmuştu? Ne biçim kaderleri vardı Huxley'in Orospularının? Ömürlerini hep böyle yürümekle mi geçireceklerdi?

Öğleden sonra ilk olarak Japon varlığının somut bir belirtisine rastladık. Bir adadan diğerine geçerken kuma saplanmış bir Japon kamyonu çıktı karşımıza.

«Sakın dokunmayın, mayınlanmış olabilir,» diye seslendi Huxley. Yürüyüş temposunu daha da hızlandırmıştı şimdi. Karen Adasındaydık. Altı millik uzun bir adaydı bu. Akşam yaklaşıyordu, daha tek bir düşman askerinin izine rastlamamıştık. Japonların gücü konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Ne olursa olsun Japonlar da iyi kaçıyorlardı doğrusu. Ancak sonuncu adaya varmak için daha yirmibeş mil yürümek zorunda olduğumuz için bu hiçbir şey ifade etmiyordu. En son adada cüzzamlılar yaşıyorlardı.

Ertesi gün Karen adasında ilerlerken, adanın tam ortasında yol birden sola doğru sapınca karşımıza terkedilmiş bir köy çıktı. Buradan bütün okyanus görünüyordu. Gözetleme kuleleri dikilmişti. G Bölüğü köyü geçip bizi korumak için dağılırlarken biz de köye girdik.

Kulüpler sopalar üzerinde duran samandan yapılmış çatılardan başka bir şey değildir. Dört tarafı açık olan bu kulübelerin yerlerinde keçeler ve küçük yastıklar vardı. Bilgi olarak hiçbir şey elde edemedik. Ortalıkta işe yarar hiçbir şey yoktu. Düşmanın gücünü anlamak için kulübeleri saydık ve sonuçtan hiç de hoşnut kalmadık. Hesaba göre yedi sekiz yüz kişi olmalıydılar.

«Şşşt? Mac.»

Birden uyanıp silâhıma sarıldım.

«Yavaş ol benim... Marion.»

«Ne var?»

«Jasco takımı bile bağlantı halindeyim. İlerde Japonlara rastlamışlar.»

Sığındığım çukurdan çıktım. Ortalık zifiri karanlıktı. Ayakkabılarımı bile bulamıyordum. İhtiyaç olacağını tahmin etmediğim için bir haftadır ilk olarak çıkarmıştım ayakkabılarımı.

Marion'un elini tutup telsize doğru giderken keskin mercanlar ayaklarımı kesiyordu. Jeneratörün yanında yatan Danny kalkmış, kulaklığı başına geçirmişti bile. Fenerimi yazdığı kâğıda tuttum.

LİNCOLN BEYAZ'A : YANIMIZDAN GEÇEN JAPONLAR NELLİE'NİN KUZEY UCUNA DOĞRU GİTTİLER.
«Kaç kişi olduklarını sor. Marion git komutanı uyandır.»
JASCO'YA : KAÇ KİŞİLER.
LİNCOLN BEYAZ'A : BİRKAÇ YÜZ KİŞİ KADAR.

Marion, Huxley'le birlikte döndü. «Ne var?» diye sordu Huxley.

«Japonlar, Nellie'de Jasco takımının yanından geçmişler. Birkaç yüz kişi varmış diyorlar.»

Bütün kamp uyanmıştı şimdi. Herkes yattığı yerden uykulu gözlerle doğruluyordu.

«Saklanmalarını ve hiçbir şey yapmamalarını söyle,» dedi Huxley.

«Mac, jeneratörü çevir,» dedi Danny.

LİNCOLN BEYAZ'DAN JAS'A : DÜŞMANLA ÇARPIŞMAYA GİRMEYİN. EMİR BEKLEYİN.

Danny dinleme düğmelerini çevirirken Marion fenerini mesaj kâğıdında tuttu. Karanlık gecede ölümü andıran bir sessizlik vardı. Danny cevabı alabilmek için düğmeleri çevirmeye başladı. Yüzüme baktı sonra.

Jeneratörü çevirerek, «Son haberi bir daha gönder,» dedim.

LİNCOLN BEYAZ'DAN JAS'A : BENİ DUYUYOR MUSUN BENİ DUYUYOR MUSUN?

«Belki de susmak zorunda kaldılar. Jeneratörlerinin sesini Japonlar duyabilir.»

«Susun!» diyen Danny kâğıdın üzerine eğildi.

JASTAN LİNCOLN BEYAZ'A : ÜZERIMİZE SAL......

Mesaj birden kesildi. Danny kalemini elinden bıraktı.

«Japonlar saldırdılar,» dedi Marion.

«Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,» dedi Huxley. «Biraz uyumaya çalışalım.»

Ertesi sabah uyandığımda vücudum kaskatı kesilmiş ağrılar içindeydi ama iyi bir uyku çekmiştim doğrusu. Dünkü yürüyüşten hâlâ ıslak olan çoraplarımı giydim. Yanıma yedek çorap almayı unutmuştum.

Karton kutuları açarken takımım da çevreme toplanmıştı. Kahvaltı edecektik. Kahveyi ısıtmak için ateş yakacak zamanımız yoktu, soğuk içmek zorundaydık.

«Jasco takımının öldürüldüğünü duydum,» dedi Andy.

«Bu sabah bağlantı kuramadığımıza göre durumları berbat sanırım.»

«Ben bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Bu adalar Marshall' lardan gelecek bir saldırıya bütünüyle açık. Arkamızdan bizi vurmayacakları hakkında bir garantimiz mi var elimizde?»

«Sen ne dersin, Marion?»

«Karşı saldırı olasılığı her zaman var tabii.»

«Gördünüz mü, Marion da benim gibi düşünüyor işte.»

«Japonların karşı saldırıya geçecek durumda olduklarını sanmıyorum. Çok yerde birden saldırıya kalkıştılar,» diye Marion devam etti. «Bizi avlamak için Marshall adalarından ayrılacak olurlarsa orasını korumasız bırakırlar.»

Burnside homurdanarak girdi aramıza. «Hey Mac, bütün gün burada kıçüstü oturup çene mi çalacaksınız yoksa? Telsizi toplayın. Yüzbaşı Whistler E Bölüğünü keşfe çıkardı bile.»

«Hey Mary, bize yerliler hakkında bilgi versene.»

«Ansiklopediye göre Mikronezya'dayız. Pasifik Okyanusundaki üç büyük takımadalardan biri yani. Diğerleri Polinezya ve Melanezya'dır.»

«Palavrayı kes, Mary. Kadınlardan sözet bize.»

«Gilbert'liler balıkçılıkla geçinirler. Deniz ve palmiye ağaçları ile yaşarlar ancak. Bayramlarda yemek için üç beş tavuk ve domuzları vardır. Gördüğünüz gibi toprakları çok verimsizdir. Adalar uzun yıllardır İngiliz yönetimi altındaydı. Kopra ve hindistancevizi yağı ihraç ederler, bez ve diğer gerekli ihtiyaçlarını ithal ederler.»

«Yeter, Mary. Karılarda iş var mı, yok mu, onu söyle sen.»

«Misyonerler yüzünden gençlerden çoğu ingilizce konuşur.

Katı kabile töreleri, kendilerine özgü dilleri ve gelenekleri vardır. Hayatları basittir...»

«Mary, yahu ben sana bir tek soru sordum. Karılar... peki, boşver, vazgeçtim.»

«Haydi bakalım artık,» diyerek coğrafya dersini yarıda kestim.

«Hey, şuraya bakın. Yüzbaşı Whistler önüne bir grup yerli katmış buraya doğru geliyor.»

Yüzbaşıdan biraz uzakta toplandık. Whistler ile adamları dört yerli getirmişlerdi. Bunlar açık renkli Maorilerle kara derili Melanezyalılar arasında bir renge sahip, yakışıklı insanlardı. Bir yetmiş civarındaydı boyları. Belleri dar, omuzları genişti. Bellerine sarılı ve dizlerine kadar uzanan bir bez parçasından başka bir şey yoktu üzerlerinde.

«Bunları kampın çevresinde dolaşırken buldum,» dedi Whistler.

Piposunu yakarak gruba yaklaşan Wellman, «Dost olmalılar,» dedi. «İngilizce bilir misiniz?»

Yerlilerden biri çocuksu bir şaşkınlıkla çevresine bakınıyordu. «Bilirim. Adım Lancelot, iyi bir hıristiyanım. Bir ilâhi okuyayım mı?»

«Şimdi ilâhi falan okuma, Lancelot,» dedi Huxley. «Biz Japonları arıyoruz. Nerede olduklarını biliyor musun?»

«Japonlar çok kötü insanlar. Çok kötü.»

«Nerede olduklarını biliyor musun?»

«Siz gelince kaçıyorlar.» Yerli kuzey yönünü gösterdi. Diğer üçü de kuzeyi göstererek kendi dillerinde birşeyler söylediler.

«Kaç tane Japon kaçıyor?» diye sordu Wellman.

«Biz Japonları sevmeyiz. Kötü insanlar. Tavuklarımızı alıyorlar.»

«Kaç kişiler?»

Lancelot şaşkın şaşkın arkadaşlarına döndü. Bir süre aralarında tartıştılar.

«Bir daha sorun lütfen.»

«Kaç kişiler? Sayı... bir iki üç dört... kaç tane Japon var?»

«Binlerce.»

Wellman öksürdü.

«Heyecanlanma Wellman. Pek birşey söylemiş sayılmazlar.»

«Biz de gelelim mi sizinle? Kötü Japonları buluruz.»

Huxley, Wellman'ı bir kenara çekti. «Ne diyorsun, Binbaşı?»

«Zararlı kimselere benzemiyorlar. Denemekte yarar var derim.»

«Pekâlâ, bize izcilik edersiniz,» dedi Huxley. «Yaramazlık ederseniz köyünüze yollarım sizi. Anladınız mı?»

«Biz Amerikalılara hindistancevizi toplarız. Kutu taşırız. Japonlar kötü.»

«Pekâlâ. Haydi yola düşün bakalım. Marş Marş.»

6

Manzara ilk günkü gibiydi, yalnız şimdi kaçan Japonlara ait izlere daha sık rastlıyorduk. Birkaç yüz metrede bir bir açıklıkta bir grup kulübeye rastlıyorduk. Ancak durup araştırma yaptığımız yoktu artık. Sıkı bir Huxley yürüyüşüne geçmiştik. Karen adasının kuzeyine doğru döndüğümüzde ter başladı. Yerlilerle birlikte etleri kemiklerine yapışmış birkaç aç köpek de yanımızda yürümeye başlamışlardı. Askerler kısa bir sürede molalarda ziyafet çekmeye başladılar hayvanlara.

Sırtımızda yük olmamasına rağmen iki matara su, bir ilk yardım paketi, bir pala, bir bıçak, bir kürek, yağmurluk, pusula, dört el bombası ve ikiyüz mermi taşıyorduk. Ayrıca telsizlerimizi de hızı kesmemek için onbeş dakikada bir birbirimize aktarıyorduk.

Yerliler ağır eşyalarla telsizleri taşımakta ısrar edince sevindik doğrusu. Ancak çıplak sırtlarında taşımaları epey güç oluyordu, ayrıca hayat düzenleri Huxley'in temposuna göre ayarlanmıştı.

Öğleye kadar kimi zaman boynumuza kadar çıkan sulardan

geçerek beş altı tane ada aşmış, ama yorgunluktan da bitmiştik. Bizden kısa boylu olan Japonlar için durum daha berbattı kuşkusuz. Bizim bu hızımız yüzünden dinlenmeye ya da savunma hazırlıkları yapmaya fırsat bulamayacaklarını düşünüyordu Huxley.

«Hey! Burası da neresi?»

Yol kıyıdan adanın içine doğru kıvrılmış ve tam karşımıza içinde insan yaşayan bir köy çıkmıştı. Kadınları ilk gördüğümüzde ağızlarımız açık bakakaldık. Bir aydır dişi diye bir şey görmemiştik. Hele şimdi karşımızda beliren bu şehvetli vücutları aklımızdan bile geçiremezdik. Kadınlar da erkekleri kadar uzun boylu, geniş kalçalıydılar. Erkekler gibi onlar da yalnız bellerine bir parça bez sarmışlardı. Biz geçerken merakla yol kenarına toplanmışlardı. Herkesin gözü onların üzerindeydi. Hayatımda bu kadar çıplak, deri, tropik meyvelerini andıran memeyi bir arada görmemiştim.

«Amanın Yarabbi!»

«Yeğenim, çıplak ayak bir mil hiç aldırmadan yürürüm bunların üzerinde.»

Kızlar kıkırdıyorlar, biz de el sallıyorduk.

«Yahu şeyimin orada olduğunu unutmuştum be. Meğer ben hâlâ erkekmişim yahu.»

Bu köyden geçiş, saflarımıza yirmi yerli daha katmıştı. Önümüze bir köy daha çıkacağı düşüncesiyle artık hızımıza o kadar aldırmıyorduk. Beş on kulübelikten yüz kulübeliğe kadar bir sürü köye rastladık gerçekten de. Gilbertliler koşa koşa yol kenarına diziliyorlar, gülümsüyorlar, sigara ve çiklet karşılığı hindistancevizi veriyorlardı. Arada bir, yaşlı bir yerli hazırol durumuna geçiyor ve bütün tabur önünden geçene kadar bir İngiliz selâmı veriyordu. Artık her geçişimizde suları biraz daha çekilmiş buluyorduk. Öğle molasında su belimize kadar inmişti.

Bir köyün dışında mola verdik. Köye girmemiz ve kızlara dokunmamız yasaklanmıştı.

«Nerdeyiz?» diye sordu Jones

«Nellie Adasının başlarında. Hükümet köyünün bulunduğu ada yani.»

Palaskalarımızı ve miğferlerimizi telsizin yanında bıraktık, silâhlarımızı alarak su kenarına gittik.

Suyun kenarında diz çökmüş bir adam vardı. Önündeki balıkları temizliyordu. Yerlilere pek benzemiyordu. Melez gibi bir hali vardı. Rengi çok açık ve çilliydi. Gömleği, kısa pantolonu ve ayağında sandal ayakkabıları vardı. Bir de düzenli bir sakalı.

«İzin verir misiniz buraya oturmamıza? Siz var ingilizce konuşmak?» dedim adama el kol işaretleriyle.

«Oturabilirsiniz,» diye cevap verdi. «Ada sizindir, ingilizceyi de iyi bilirim.» Başını kaldırmadan sertçe konuşmuş, beni utandırmıştı.

«Sizi rahatsız etmek istemezdik ama bir timsah arıyoruz da.»

«Bu sularda timsah bulunmaz,» dedi adam sertçe.

«Şey. Bu bir motordur... hem suda hem karada gider... biz timsah diyoruz.» Oturup yemek kutumu açtım.

«Benim adım Marion Hodgkiss. Kansas'lıyım. Amerika'da bir eyalettir.»

«Biliyorum, buğday yetiştirir,» dedi adam. Elini pantolonuna silip Marion'a uzattı. «Benim adım Calvin MacIntosh.»

«Memnun oldum, Bay Macintosh.»

«Benim adım da Mac,» dedim. «Bir bisküvi ister misiniz?»

«Teşekkür ederim istemem,» dedi adam ilgisizce.

Adama aldırmamaya karar verdim. Ancak Mary bu keşfinin peşini bırakmak istemiyordu. «Bizi gördüğünüze sevinmiş olmalısınız,» dedi.

Zayıf yapılı adamlar cevap vermedi.

«Yani Japonlar size karşı kötü davranmış olmalılar,» diye Marion devam etti.

«Aksine,» diye adam balıklarını temizlemeye devam etti. «Amiral Shibu'nun askerleri çok düzenli ve disiplinliydiler. Domuzları, tavukları, kitaplarımı ve beyazları aldılar da kendi istekleriyle gittiler.»

«Çok şaşırtıcı bir şey,» dedi Marion. «Ben adaları yerle bir edeceklerini sanıyordum.»

«Gazetede her okuduğuna inanma,» dedim. Aksi suratlı MacIntosh'u bir sigarayla yumuşatmayı denedim. Kaşlarını kal-

dırıp gözünün ucuyla baktı sigaraya. Canı çekiyordu ama gururluydu. Paketi burnunun dibine uzatınca tütün açlığı gururunu yendi sonunda. Bir sigara yakınca biraz daha rahatlamış gibiydi. Yere oturup dizlerini göğsüne çekip denize baktı. Paketteki iki sigarayı da pek zayıf itirazlarına aldırmadan cebine yerleştirdim.

«Amerikan sigaraları çok iyidir,» dedi. «Bir iki kere içmiştim.»

«Bay MacIntosh, merakımı mazur görün ama kitaplarınızdan söz etmiştiniz az önce.»

«Marion yazardır,» dedim. «Dört hikâyesi yayınlandı.»

«Gördüğünüz gibi ben melezim,» dedi MacIntosh. «Annem köyde yaşar. Bir karım ve dört çocuğum var. Çocuklarım bana benzerler.»

«Peki ya babanız?»

«Babam İskoçyalıdır. Bir denizci. Savaştan önce iki üç ayda bir gemiler gelip kopra alırlardı buradan. Balıkçılık aletleri karşılığında veririz bunları. Burada çok az şeye ihtiyacımız vardır. Gemiler geldiği zaman bayram yapılırdı. Denizcilerin gemiden kaçıp, buradan biriyle evlenip, adaya yerleşmeleri de olağandı.»

«Babanız sağ mı?»

«Bilmiyorum. Geldiklerinde beyazları alıp götürdüler.»

«Belki de bir şey olmamıştır.»

«Babam akıllı bir adamdı, üniversite öğrenimi görmüştü. Dünya onu korkutmuştu. Yazar olduğunuza göre Bay Hodgkiss bu tip insanları tanırsınız herhalde. Pasifik cennetine kaçan böyle adamlar hakkında kitaplar yazıldığını okumuştum. Uygarlığın karmaşıklığından bir kaçışmış bu.»

«Babanız güzel bir yer seçmiş,» dedim. «Dünyanın pek çok yerini gezdim ama bu kadar güzel bir köşesine rastlamamıştım.»

«Babam bizim dünyanın tek uygar insanları olduğumuzu söylerdi. Son iki hafta da kendisini haklı çıkardı işte.»

Bu mantığa gülümsemekten kendimi alamadım. Haklıydı belki de. Ne de olsa kendi adasında elimizde silah başka insanları avlamaya çalışırken o elinde bıçağı balık temizliyordu.

«Canınız seyahat etmek istedi mi hiç?» diye sordum. «İskoçya'ya hiç gitmek istemediniz mi?»

Kısa sakallı adam başını eğerek dudaklarını ısırdı. «Babam bana Tarawa'dan hiç ayrılmamamı söylemişti. Ama gerek onun sözleri gerekse kitapları aracılığıyla onun vatanına gidebildim. Burada bir güvence altındayım. Dünyada melezlere pek yer verilmediğini biliyorum. Burada yararlı oldukça yerliler beni kabul ediyorlar. Çocuklara ingilizce öğretiyorum, balık tutuyorum. İlk önceleri İngiliz hükümetinin beni neden horladığını anlayamamıştım. Sanki cüzzamlıydım Bairiki'de. Babam bir keresinde beni dünyaya getirdiğine pişman olduğunu söylemişti. Ancak mutluyum ben. Bir ev yapmak, karnımı doyurmak için bir ağaca çıkmak yeterli oluyor. Güzel bir karım var. İnsan dünyada bunlardan başka ne isteyebilir ki?»

«Ne kadar talihli olduğunu bilemezsiniz, dostum,» dedim.

«Babam da hep öyle söylerdi. Sarhoş olmadığı zamanlar. O zaman bana İskoçya'yı, gaydacıları anlatır, bir yerlere saklanıp ağlardı tek başına. Günlerce insanlardan uzak kalırdı. Bir gün kitaplarımı geri alınca yine ufukların ötesine gidebileceğim.»

«Helen'de eşyalarım arasında bazı kitaplarım var benim.»

«Helen mi?»

«Büyük ada yani.»

«Betio,» diye düzeltti. «Şimdi Aboaroko'dasınız.»

«Fırsat bulursam kitaplarımı size getiririm. Eğer burada kalırsak tekrar görüşmek isterim. Amerika'ya dönünce de oradan hep kitap yollarım size.»

«Gerçekten yollar mısınız?» Adamın yüzü aydınlanmıştı birden.

«Ne olursa olsun. Almanca ve fransızca da okurum.»

Kızılderili soluya soluya geldi yanımıza. «Hey, Mac. Topçu seni istiyor. Timsahtan gelen mesajlardan bir şey anlamıyoruz. Andy manipleye ayaklarıyla mı basıyor, nedir?»

Marion ile doğrulup MacIntosh'un elini sıktık. «Acaba Yarbayımızla konuşur muydunuz? Belki de Japonlar konusunda bilgi verebilirdiniz?»

«Korkarım ki hiçbir yararım dokunamaz,» dedi acı bir

sesle. «Geçtikleri zaman uyuyordum. Sizin bu savaşınıza karışmak istemiyorum.»

Topçu Keats çıldıracak gibiydi. «Timsahtan tek bir haber alamıyorum,» dedi.

«Ne de olsa baştan aşağı madeni tekne, dalgalar içinde hoplayıp zıplıyordur,» dedim.

Topçu başını kaşıdı. «Biz yola çıkmak zorundayız. Mac, Marion'la sen burada telsiz başında kalıp onlarla bağlantı kurmaya çalışın. Geldiklerinde siz de timsaha binin, bundan sonraki adaya gelin. Sizi gözleyeceğiz. Bağlantıyı kesmeyin sakın.»

Birkaç dakika sonra tabur çekip gitmiş geride Mary ile ben kalmıştık. Timsah ile bağlantı kurmaya çalıştık. Çok hafif işaretler alıyorduk. Yerliler arasında jeneratörü çevirecek bir gönüllü buldum. Az sonra yüz kişi sıraya girmişti kolu çevirmek için. Sonunda timsahtan işareti alabildik. Beş altı mil uzaktaydılar ve yanımıza gelmeleri bir saat sürecekti. Marion ile telsizi söküp kaldırdık.

Onbeş dakika sonra küçük bir çocuk bağıra bağıra yanımıza gelip eliyle adanın okyanus yanını gösterdi. «Japon... Japon!» diye tekrarladı.

Silâhlarımızı kavrayıp çevremizdeki yerlileri yanımızdan uzaklaştırarak koşarak giden çocuğun peşine düştük. Küçük bir açıklıkta durup yine eliyle gösterdi.

Ellerinde sopalar ve taşlar olan bir grup yerli arasında üç Japon askeri duruyordu. Silâhsız olan Japonların yedikleri dayaktan yüzleri gözleri şişmişti. Marion ile kalabalığı yarıp yerlileri yatıştırmaya çalıştık. Biri elindeki koca bir kaya parçasını fırlatmak üzereydi. Silâhımı burnuna dayayınca ciddi olduğumuzu anladılar. Bağrışıp çağrışmalarını kesmeden Japonların çevresindeki halkayı genişlettiler. Tutukluların karşısındaydık şimdi. Biri çok gençti, diğerlerinin üç beş telden oluşmuş sivri sakalları vardı. Üçü de yorgun aç ve susuzdular. Önümüzde eğildiler. İkisi memnun görünüyor, üçüncüsü aksi aksi bakıyordu.

«İngilizce biliyor musunuz?» diye sordum.

Yine bellerinden eğilerek selâm verdiler.

«Ellerinizi başınızın üstüne koyun,» diyerek elimle ne yap-

maları gerektiğini gösterdim. «Her iki elinizi ae. Diz çökün şimdi. Mary, ben üstlerini arayacağım, sen beni koru.»

Rengi solmuş pis kokulu ceketlerini sırtlarından çekip çıkardım, ceplerini karıştırdım. Gözümün ucuyla yerlilerden birinin Japonlardan aldığı bir silâhı elinde sallamakta olduğunu farkettim birden.

«Şunun elinden silâhı al, Marion,» dedim. Marion, yerlinin yanına gidip silâhı elinden çekip aldı.

«Bu adamları tutukluyoruz,» dedim yerlilere. «Sorguya çekeceğiz.» Bir homurtu koptu kalabalıkta. Ingilizce bilenler durumu anlattılar. Hepsi başlarını salladılar.

«Hey, Mary. Bu aksi suratlı subaymış. Üstünde bazı haritalar buldum.»

«Çok iyi. Umarım ki bu yerliler timsah buraya gelene kadar bir iş çıkarmazlar.»

«Biraz ip istesene.»

Iki küçük çocuk koşa koşa kulübelere doğru gittiler.

«Haydi kalkın ayağa,» diye bağırdım. «Ellerinizi indirmeyin. Haydi bakalım siz de yol açın.»

Ben tutsakların önünde yürüyordum, Marion da silâhı elde en arkadan geliyordu. Birden önüme bir kız çıktı. Kendisine engel olmaya çalıştımsa da beni iteleyip Japon subayını kucakladı.

Kızı yakalayıp bir kenara fırlattım. Ağlayarak düştü yere. Kalabalık öfkesini yerde yatan kızdan çıkarmak için üstüne doğru yürüdü. Alaylı sesle kötü kötü birşeyler söylemeye başladılar. Yerlilerden birkaçı ellerindeki sopalarla kızı dürtüklemeye başlamışlardı bile. Marion kıza yardıma gitti.

«Çekil, Mary. Bizim işimiz değil bu.»

«Ama öldürmelerine göz de yumamayız ya.»

Yanımda duran yerliye döndüm. «Ingilizce bilir misin?»

«Evet.»

«Rahibeler neredeler... misyonerler, hâlâ yaşıyorlar mı?»

«Rahibe yaşıyor, Peder öldü.»

«Neredeler?»

Eliyle Taratai adasını gösterdi.

«Kayığa bin rahibeleri getir. Çabuk getirmezsen dilini ke-

serim. Anladın mı?»

«Evet.»

«Çabuk ol o halde.» O gittikten sonra kalabalığa dönüp içlerinden en iri olan iki tanesini çağırdım. Biri ingilizce biliyordu.

«Bu kızı tutuklayın. Bir kulübeye kapatıp rahibeler gelinceye kadar yanına kimseyi sokmayın. Sözümü dinlemezseniz pişman olursunuz.» Bu arada havaya bir el de ateş etmiştim.

«Kötü kız bu. Japonla yaşıyordu. Iyi değil.»

«Benim dediğimi yapın. Yarın tekrar geleceğim. Kızı görmezsem haliniz dumandır.»

İstemeye istemeye çekip götürdüler kızı.

Kıyıya vardığımda Japonları sıkıca bağlayıp suyun kenarına yatırdık. Birkaç yüz metre ötede timsah da görünmüştü.

«Mary, telsizin yanında bir işaret tabancası var, al da yerimizi göster.»

Marion koşarak uzaklaşırken subay bana döndü.

«Siz çavuşsunuz, değil mi?»

«İngilizce bilmediğini sanıyordum.»

«Bir asker olarak bıçağımı bana vermenizi rica ediyorum.»

«Harakiri yapmak için biraz geç kalmadın mı? Bunu yapmak için koskoca bir hafta vardı önünde.»

«Kız yüzünden yapamadım... şu halde beni öldürmenizi rica edeceğim.»

Başımı salladım. Bu işe karıştığıma pişman olmuştum. Demir canavar sudan çıkarak tırtıllarıyla mercanlar üzerinde yürümeye başladı.

«Hey şu karılara bakın be!» diye bağırdı Andy motörü kapatırken.

«Ulan Mac, biz bu kahrolası şeyin içindeyken sen bunların arasında yaşadın ha,» dedi Danny.

«Sigaranız var mı?» diye sordum.

«Al, Mac,» dedi yere atlayan Danny. «Koskoca bir kutu var. Bütün tabura yetecek kadar. Andy ile bizim takıma ikişer paket ayırdık. O yanındakiler de kim?»

«Tutsaklar. Yerliler ağaçlardan toplamışlar.»

«Biri subay,» diye atıldı Marion.

Japonların ayaklarını bağlayan ipleri keserek timsaha binmelerini emrettim. «İçeri girip yatacaksınız. Kaçmaya çalışırsanız sizi öldürmem ama bayıltırım, onun için huysuzluk yapmaya kalkışmayın, anlaşıldı mı?» Telsizi de yerleştirdikten sonra Marion'la ben de bindik. «Kıyıya yakın gidin. Tabur bundan sonraki adada. Danny, dinlemeye geç.»

Güneş batarken kıyıdan fenerle verilen bir işaret gördüm. Huxley taburu üç ada ileriye götürmüştü. Mola yeri birkaç yüz metrelik bir alandı. Timsah kıyıya çıkıp durdu. Tutsakları LeForce'a bırakıp telsizi sırtladık ve takımımızı bulmaya gittik.

Suyun kıyısındaki iki kulübe komutanlık yeri olarak ayrılmıştı. Telsizciler haber merkezi ve ilk yardım istasyonu ile aynı kulübeyi paylaşıyorlardı. Huxley ile maiyeti de diğerindeydiler. Kulübelerin önünden geçen yolun öte tarafındaki açıklıkta da bölük çukur kazıyordu. Toprağın sert yüzeyi bir kere yarıldıktan sonra altı yumuşaktı. Burnside ile bir çukur kazıp eşyalarımı bıraktıktan sonra İspanyol Joe'nun Sarah ile bağlantı kurup kuramadığını öğrenmeye gittim. Deniz kıyısında olduğumuz için Bairiki ile mükemmel konuşabiliyorduk.

Huxley alçak damlı kulübeye diz çökerek girdi. Ardından Doktor Kyser, timsahın şoförü ve Teğmen LeForce geldiler.

«Tutsaklardan bir şey öğrenemedik» dedi LeForce.

«Üç yüz kişi olduklarını sanıyorum,» dedi Huxley.

«Yarın öğreniriz.»

«Huxley, telsizin başındaki Joe'ya döndü. «Sarah ile bağlantı kurdun mu?»

«Evet, efendim.»

«Telsiz telefonla konuşma olanağı var mı?»

«Bir deneyeyim efendim.»

«Ada komutanını telsiz başına çağırmalarını söyle.»

İspanyol Joe kulaklıklarını Huxley'e uzattı. «Konuşmak istediğiniz zaman bana söyleyin, efendim.»

«Alo, Sarah. Komutanla mı konuşuyorum? Ben Huxley. Sizden cephane ile plazma istemiştim, neden göndermediniz?»

«Kusura bakma, Huxley. Burası çok karışık. İstediklerin yanlışlıkla Helen'e gönderildi. Orada durum nasıl?»

«Yarın akşam Cora'ya çıkacağız. Bu gece timsahı geri yol-

layacağım, yarın düşmanla karşılaştığımızda istediklerimin burada olmasını sağlayın.»

«Alo, Lincoln Beyaz. Malzemeyi size yetiştirene kadar saldırıya geçmeyin.»

Huxley bir küfür savurdu. Jeneratörü çevirmemiz için işaret etti. «Alo, Sarah. Ben ihtiyacımızı telsizle bildireceğim size. Timsah oraya vardığında hepsi hazır olsun. Anlaşıldı mı?»

«Alo, Lincoln Beyaz. Huxley, sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?»

«Alo Sarah. MacArthur bile olsan umurumda değil. Malzeme hazır olsun... kapatıyorum. Tamam.» Huxley kulaklıkları İspanyol Joe'ye geri verdi.

Çavuş Paris soluk soluğa girdi kulübeye. «Jasco takımını bulduk, efendim.»

«Ölmüşler mi?»

«Evet, efendim. Deniz kıyısındalar.» Paris'in peşinden koştuk. Ağaçların arasından geçince takım birden karşımıza çıktı. Vuruldukları andaki gibi kalmıştı hepsi. Telsizci kulaklıkları başında oturuyordu. Jeneratörcünün eli jeneratörün kolundaydı. Balmumundan heykel müzesindeydik sanki.

«Neyse ki parçalamamışlar,» dedi Huxley. «LeForce hemen gömdür bunları. Açıklığın orada mezar kazsınlar. Hepsinin eşyalarını ve listesini bana getir.»

Dudaklarımı ısırarak uzaklaştım oradan. Bu kadar yıl sonra kana alışmış olmalıydım ama ne zaman bir ölü, hele ölü bir deniz piyadesi görsem içim bir fena olurdu. Derin bir soluk alarak yüreğimdeki gümbürtüyü hafifletmek için birkaç küfür savurdum. Hep aklıma bir odada oturmuş ağlayan yaslı insanlar geliyordu.

«Yüzbaşı Whistler nöbetçileri arttırsın,» dedi Huxley. «Japon havası bu.» Gökyüzünde birden kara bir bulut belirmiş, ani bir rüzgâr çıkmış ve bir anda bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlamıştı.

Üsteğmen Bryce çalılıkların arasında çömelmiş Jasco takımının mezarları üzerine son kürek toprağın atılmasını seyrediyordu. Sonra kabaca yapılmış tahta haçlar da dikildi me-

zarların başına.

Bryce tırnaklarını yiyerek çöktü yere. Karanlık, ıslak ve yağmurlu bir geceydi. Çevresine bakındı. O ölüler... o kaskatı kesilmiş cesetler...

Bende öleceğim... hepimiz öleceğiz. Hepimiz sularda ölü olarak yüzeceğiz. Huxley ölmemi istiyor... Shapiro beni öldürecek. Öldürecek beni! Ölmek istiyor bunlar... kendilerini öldüren düşmanları gibi. Yaşamam gerek benim. Dünyaya deniz piyadelerinin kan içerek yaşadıklarını anlatmalıyım. Bir ada, bir tane daha, bir tane daha, sonu yok bunun. Yarın Japonlarla karşılaşacağız ve hepimız öleceğiz. Benim yaşamam gerek. Saklanırım ben de. Tamam. Kaçarım. Yerliler beni saklarlar. Yolumu kaybettiğimi söylerim. Huxley bir şey yapamaz o zaman.

Elleri dizleri üstünde sürünerek yola çıktı.

«Dur! Kimsin?»

Bryce doğrulup koşmaya başladı.

Krak! Başının üstünden bir kurşun vızıldadı.

Bryce kendini yere çamurların içine fırlattı. «Öldürmeyin beni... Öldürmeyin beni!» Elleri ile toprağı yumrukluyor, toprağın içine girip saklanmak istermişçesine tırnaklarıyla kazmaya çalışıyordu. Doktor Kyser'le Huxley yanına koştular. Doktor herkesin uzak durmasını söyledi.

Huxley, Bryce'in sırtına oturup kollarını arkasına büktü. Çılgın adam bir kaplan gibi karşı koyuyordu. Yere yuvarlandılar Huxley'in yanına gidip dizlerine sarıldı.

«Öldürme beni... ne olur, öldürme beni.»

Kahkahalarla gülerek çamurlar içinde yuvarlanmaya başladı sonra. Huxley birkaç dakika hiçbir şey söylemeden baktı. Başını salladı sonra.

«Çıldırmış,» dedi Kyser.

«Zavallı. Benim yüzümden oldu.»

«Kabahatli olan sen değilsin, savaştır ancak.» Kyser diğerlerine döndü. «Biraz ip alın bağlayın teğmeni. Boş bir kulübeye koyup başına bir nöbetçi dikin... Haydi biraz uyuyalım şimdi, Sam.»

«Evet, yağmur da hafifliyor...»

7

Ertesi sabah Yüzbaşı Shapiro ile Topçu Çavuşu McQuade, arkalarında F bölüğü olduğu halde yürüyüş kolunun başına geçtiler.

«Ulan köfteci,» diye bağırdı McQuade, Burnside'a. «Bütün Japonları temizledikten sonra sana haber veririm, tamam mı?»

«Çek arabanı ulan,» diye cevap verdi. Burnside.

Bir kaç dakika sonra öncüler öteki adaya doğru yürüyorlardı. Telsizimi sırtladım. Bu işin de sonuna varıyorduk.

Yağmur başladığında ortadan yok olan yerliler daha çok sayıda olarak dizilmişlerdi yolun kenarına. Biz'mle gelenlerin sayısı da artmıştı şimdi.

Artık geçtiğimiz köylerdeki çıplak memeler pek ilgimizi çekmez olmuştu. Önümüzdeki işin ciddiyetini anlamıştık artık.

Öğleden sonra Molly Adasının ortasında rahibelere rastladık. Huxley onlara Jasco takımını gömdüğümüz yeri söyledi, yolumuza devam ettik.

Molly'yi geçerken hedefimizi gördük. Tarawa mercan adalarının sonuncusu olan Cora ya da Muariki Adası. İki ada ötedeydi. Shapiro'nun bölüğü son adaya yaklaşmıştı bile. Hızlandık. Saflar arasına sessizlik çöktü. Palmiyeler yanımızdan hızla geçiyorlar, her adım bizi kaçan düşmana biraz daha yaklaştırıyordu. Şimdi yarısı deniz piyadesi yarısı da Gilbert'lilerden oluşan bir ordumuz vardı.

F Bölüğünden bir haberci soluk soluğa Huxley'in yanına geldi. «Tam karşımızda Cora var, efendim.» Çıplak bir elektrik teline dokunmuş gibi olduk hepimiz.

Huxley elini kaldırarak taburu durdurdu. «Yüzbaşı Shapiro hemen buraya gelsin.»

«Yüzbaşım F Bölüğünün başında, efendim. Yayıldılar ve sizi bekliyorlar.» Huxley'in yüzü kızardı birden.

«Ben ona adaya çıkmamasını söylemiştim.»

Wellman güldü. «Çıkacağını biliyordun ama.»

«Pekâlâ. Haydi kalkın bakalım. Sonuna geldik artık.»

Cora'ya giderken suya girdiğimizde ateş üstünde yürüyor gibiydik. Sonunda cüzzamlılar ve Japonlarla dolu adaya ayak bastık. Daha çatışma başlamamıştı. Belki de adadan yüzerek kaçmışlar ya da bir denizaltı hepsini alıp götürmüştü. F Bölüğü bir keşif kolu çıkartırken endişeyle beklemeye başladık.

Düşman görünürlerde yoktu. Bundan hoşlanmamıştım. Cora insana ürküntü veren bir yerdi. Adanın en dar yerine doğru ilerledik. Burada okyanus ile su birikintisinden oluşmuş göl arasında ancak yüz metre eninde bir toprak parçası vardı. Ağaçlıklar çok sıktı. Yıllardır kimsenin burada yaşamadığı belli oluyordu. Orada burada karşımıza çıkan birkaç kulübe çürümüş kalmıştı. Bu dar noktadan sonra ada birden bir mil kadar, tıpkı bir yelpaze gibi genişliyordu. Önümüzdeki geniş alan Guadalcanal'daki balta girmemiş ormanı andırıyordu. Saat çok geçti. Durup kamp kurduk.

Yelpazenin bir ucundaki dar alanda F Bölüğü mevzilenmişti.

Üç telsizi de kurduk. Sarah ile, timsah ile hava desteği ile bağlantı halindeydik şimdi. Sarah kuş uçuşuyle yirmibeş mil güneydeydi. Tabur hemen hemen kırkbeş mil yürümüş ve yirmibeş ada geçmişti. Japonlara rastlamamıştık.

Yemek yerken Shapiro, McQuade ve Paris yanımızdan geçip komutanın yanına geldiler.

«Max, durum nasıl?» diye sordu Huxley.

«Aklım kesmiyor. Tek bir ize bile rastlamadık.»

«Hiç hoşlanmıyorum bundan, hiç ama hiç hoşlanmıyorum,» dedi Wellman.

«Bir tek ayak izine bile rastlamadım,» dedi Paris.

«Senin konumun nasıl, Max?»

«Gölden okyanusa kadar yayıldık. Orası tam yetmişbeş metre eninde. Hemen sonra da ada genişlemeye başlıyor.»

«Tedbirli olmalıyız. Taburun makineli tüfekçilerini her olasılığa karşılık ileri göndereceğim. Marlin, Yüzbaşı Harper G Bölüğünü, F Bölüğünün hemen arkasına yerleştirsin. Max, ka-

ranlık basar basmaz bir devriye çıkartıp yelpazeyi yokla bakalım.»

«Ne kadar ilerleyelim?»

«İlerleyelim değil, Max. Sen bu akşam çıkmayacaksın.»

«Ama Yarbayım...»

«Teğmen Rackley'i gönder. Onun ensesinde gözleri vardır. McQuade ile Paris, siz de gidin. Ortalığı bir inceleyin bakalım. Japonlara rastlar rastlamaz da arkanıza bakmadan dönün buraya.»

«Başüstüne, efendim,» dedi Paris ve McQuade bir ağızdan

«Bu akşama bir parola kararlaştıralım?»

«Helen olsun,» dedi Wellman.

«Pekâlâ. Haber verin.»

Diğer bölüklerin makineli tüfekleri önümüzden geçip ileri hatlara gitmeye başlamışlardı. Shapiro çamurdan bir maske gibi duran saçlarının üstüne geçirdi miğferini. «Çatışmaya girmek zorunda kalırsan benim emrim olmadan F Bölüğünü ileri sürmeyeceksin, anlaşıldı mı, Max?» Shapiro başını salladı. «Topçu, oraya bir telefon hattı çektir.»

«Başüstüne, efendim.»

Karanlık basmak üzereydi. Silâhlarımızı son bir kere kontrol ederken, nereden çıktığını anlamadığımız yerli kadınlar ve çocuklar utana sıkıla yanımıza yaklaşmaya başladılar. İlk önceleri bunların cüzzamlı olmalarından korktuk. Ancak sonra birkaç yıl önce İngilizlerin adalardan kovulduklarında cüzzamlıların da kaldırıldıklarını öğrendik. Yerliler neşeliydiler. Subayların sert bakışları altında kadınlarla uzaktan konuşmaya başladık. Az sonra hep bir ağızdan şarkıya başladılar. Gece de dolunayla aydınlanmıştı. Bütün kamp çevremize doluştu. Çok haşlanmıştık. Alkışlayarak, ıslıklayarak o ilkel şarkılarına devam etmelerini istedik. Sigaralarımızı ve çikletlerimizi geri çevirmeyip tekrar okumaya başladılar.

Arkamdan gelen kısık sesleri duyunca silâhımı kaptığım gibi ayağa fırladım. Burnside da bıçağını kapmıştı. Pedro ile Doktor Kyser geliyorlardı. Arkalarında da McQuade ile üç sedyeci. Sedyelerden birinden iniltiler yükseliyordu. Yarbay Huxley çukurundan fırladı.

«Keşif kolu,» diye fısıldadı Burnside.

«Sedyedeki Paris'e benziyor.»

«Şuraya yatır, Pedro. Plazmayı getir.» Pedro, inleyen askerin boynundaki plâkaya baktı.

«O tipi. Bir iki şişe olacaktı.»

«Öteki ikisinin yaralarına toz koyup sar,» dedi Kyser.

«Başüstüne, efendim.»

İnleyen çocuğun Alabama'lı bir onbaşı olduğunu gördüm. Karnından vurulmuştu. Kyser çocuğu kan naklini daha kolay yapabileceği daha aydınlık bir kenara çekti. «Umarım ki yeteri kadar kan vardır,» diye mırıldanıyordu.

Paris ile diğerleri ses çıkarmadan tedavilerini yaptırdılar. Haberalma çavuşu doğrulup hafifçe gülümsedi. Pedro kendisine bir kadeh konyak verdi.

«Nereden yaralandın?» diye sordum.

Sağ elini kaldırdı. Dört parmağı kopmuştu. «Sonunda memlekete dönebileceğim,» dedi.

«Konuşabiliyor musun, Paris?» diye sordu Huxley.

«İyiyim, efendim.» Huxley sedyenin yanına çömeldi. «Adanın genişlediği yerden iki yüz metre kadar ileri gitmiştik. Tam ortada bir açıklık ve büyük bir kamp var. Ortalıkta iri kayalar olduğu için savunması kolay bir yer. Kamp boştu. Elli metre bir açıklıktan sonra yine orman başlıyor. Çok sık ağaçlar. Japonlar bizi orada bekliyorlar. Kendilerini göremedik bile.» Pedro bileğindeki turnikeyi sıkarken Paris gözlerini yumdu. Eliyle sakalını kaşımak isterken birden durup parmaklarına baktı.

«Teğmen Rackley nerede?»

«Öldü. Alnından vuruldu. Diğer üçünü getirebilmek için onu orada bırakmak zorunda kaldık.»

«Çok kötü. Ateş güçleri hakkında bir şey öğrenebildin mi, McQuade?»

«En az iki makineli tüfekleri ve bol cephaneleri var.»

«Adanın o noktada genişliği ne kadar dersin?»

«Beş yüz metre var sanırım. Kamp adanın ortasından okyanusa doğru uzanıyor, göl tarafı çok sık ormanlık.»

Huxley maiyetine döndü. «Wellman, telefonla Shapiro'yu

ara. F Bölüğünü terkedilmiş kampa yerleştirsin ve saat beşte savunma mevzilerine geçsin. Harper de G bölüğünü göl tarafındaki kanata yerleştirsin ve F ile birleşince mevzilensin. Ormanın çok sık olduğunu söyle.»

«Ya karşı saldırıya kalkarlarsa?»

«Sanmıyorum. Kampın ötesindeki ormanda direneceklerdir. Kampa tehlikesizce gidebileceğimizi umarım.»

«Peki açıklıktan üzerlerine nasıl saldıracağımızı düşündün mü?»

«Onu da yarın düşünürüz. Duruma bir de gün ışığında bakmak istiyorum. «McQ'e döndü. «Sen bu akşam burada kalsan iyi olur.»

«Şey... ben Max'ın... yani Yüzbaşı Shapiro'nun yanına dönsem daha iyi olacak. Kendisini tutacak biri olmazsa gece Japonların peşine düşer yoksa.» Koca göbekli çavuş palaskasını düzeltip F Bölüğüne doğru giderken Huxley ardından bakıp gülümsedi.

«Topçu.»

«Buyrun, efendim?»

«Destroyere haber sal. Göle mümkün olduğu kadar yaklaşmalarını istiyorum. Bairiki'ye söyle yaralıları nakletmek için bir çıkartma teknesi göndersinler buraya.»

«Başüstüne, efendim.»

Bütün gece kaşıntıdan uyuyamadım. Ellerim yüzlerce sivrisineğin ısırması sonunda davul gibi şişmişti. Her uyanışımda Huxley'i suyun kenarında, kollarını dizlerine sarmış, başı öne eğik otururken gördüm. Sabah erkenden çukurumdan çıkıp yanına gittim. Telsizci ve nöbetçi dışında herkes uykudaydı.

«Oturabilir miyim, efendim?»

«Ha, merhaba Mac.»

«Karnından vurulmuş çocuk ne oldu, efendim?»

«Öldü yeteri kadarplâzma yoktu. Dul bir annesi ve askerde olan üç kardeşi vardı. Biri **Saratoga** ile batmıştı.

Komutası altındaki sekizyüz kişiye karşılık bir tek insanın ölümüyle bu kadar yakından ilgilenmesi garibime gitti.

«Amma da yer bulmuşuz, efendim. Sivrisinekler insana hiç rahat vermiyorlar.»

«Uyusan daha iyi olmaz mı, Mac?»

«Gözümü açıp da sizi burada oturuyor görünce bir şey mi var diye yanınıza gelmiştim efendim.»

«Her zaman senin iyi bir rahip olacağını söylerdim zaten... haydi git uyu.»

«Başüstüne efendim.» Sivrisinek dolu uçuruma gidip Burnside'a yanaştım. Sam Huxley'e acıyordum.

F ve G Bölükleri yerlerini aldıkça ilerden silâh sesleri gelmeye başlamıştı. Yoldan gelen dört yaralı ilk yardım istasyonunun yerini sordular. «Durum nasıl?» diye sordu Andy.

«Barbat.»

Arkadan beş altı tane sedyeci çıkageldiler.

«Esaslı kayıp veriyoruz galiba. Bir iki saat sonra tümenle birleşeceğiz.»

Beyaz cübbeli bir rahibe Doktor Kyser'e yaklaştı. «Buranın yöneticisi siz misiniz?»

«Evet. Adım Doktor Kyser.»

«Ben Rahibe Joan Claude. Misyoner Başrahibesi. Yaralılara yardım etmek isterdik.»

«Özür dilerim ama dualarıma cevap vermiş oldunuz, Hemşire. İlk yardım konusunda birşeyler bilir misiniz?«

«Bizim görevlerimizden biri de hemşireliktir.»

«Kaç kişisiniz?»

«On.»

«İyi. Şu halde sıhhiye erlerini cepheye sürebileceğiz. Çok teşekkür ederiz.»

Huxley, Marlin ve Ziltch F Bölüğü alanına yaklaşırken ağaçların arkasına sığındılar. Önlerindeki askerler terkedilmiş Japon kampındaki kayaların arkasına siper almışlardı. Başlarının üstünde kurşunlar vızıldıyordu.

«Haberci,» diye seslendi Huxley.

Bir haberci istendiği haberi ağızdan ağıza iletildi. Bir kaya

ardından fırlayan bir er kayadan kayaya koşarak Huxley'in yanına vardı. Ardından kurşunlar yağıyordu.

«Shapiro nerede?»

«Ne bileyim ben. Her tarafta.»

«Bizi sizin komuta yerinize götür.» Haberci yüzüstü yattı ve sürünerek ilerlemeye başladı. Bir kaya arkasına varınca diğerlerinin kendisini izlemeleri için elini salladı. Teker teker gittiler peşinden. Kayanın arkasından bir ağacın arkasına fırlarken üzerine yaylım ateş açıldı. Diğerlerine gelmeleri için işaret etmesi epey uzun sürdü bu kere.

Haberci okyanustan elli metre berideki bir kulübeyi gösterdi. Japonlara bakan yüzünde sık ağaçlar doğal bir engel meydana getiriyordu. Ağaçların iki yanına bir takım asker yerleştirilmişti. Huxley ile yanındakiler son bir hamle yapıp soluk soluğa kulübeye daldılar. Topçu çavuşu sırtüstü yere yatmış gözleri tavanda, bir sigara tellendiriyordu.

«Keyfini bozduğumuz için özür dileriz, McQuade,» diye soludu Huxley.

«Merhaba, Sam.»

«Shapiro nerede?»

«On hatları toparlamaya gitti, bir iki dakikaya kadar döner.»

Huxley sabırsızlıkla kulübeden dışarı baktı. F Bölüğü fena kıstırılmıştı. Düşmanı görmeden saldırıya kalkmak bütün bölüğün kaybına sebep olabilirdi. Bir haberci kendilerine doğru koşuyordu. Adam yolda düştü, toparlandı ve bir sıçrayışta içeri daldı.

«Talihim varmış, kurşun yüzümü çizip geçti. Bir telefon getiriyoruz.»

«Destek ateşine başlayın,» diye Huxley dışardakilere bağırdı. «Telefoncu geliyor.»

Telefoncu, elinde makarası, ilerleme işareti bekliyordu. Destek ateşi başladı. Huxley işaret verdi. Adam bir tavşan gibi elindeki makarayı boşaltarak koştu ve kulübeye daldı. Teli kesti, boynundaki sahra telefonunu çıkardı. Telin ucunu sıyırıp telefonun arkasına taktı. Düğmeye basıp üfledi. Manyeto kolunu çevirdi. «Alo, Lincoln Beyaz. Burası F Bölüğü Komutanlığı.»

«Alo F, burası Lincoln Beyaz.» Telefoncu gülümseyerek telefonu Huxley'e uzattı.

«Wellman, ben Huxley. Orada durum nasıl?»

«Sam, G Bölüğü fena ateş altında. İlk yardımda şimdiden kırk elli yaralı var. Harper ormanın derinliklerinde olduğunu F Bölüğü ile buluşmaya çalıştığını ama durumunun parlak olmadığını söylüyor. F Bölüğü Japonları ormandan atarsa Harper ancak o zaman ilerleyebilecek. Onları ilerletebilir misin, Sam?»

«İntihar olur bu. Önümüz açıklık. Herifleri göremiyoruz bile.»

«Bir dakika, Sam. G Bölüğünden bir haberci geldi şimdi.»

«Şu Shapiro da hangi cehenneme gitti?» diye söylendi Huxley, Wellman'ı beklerken.

«Sam... hâlâ orada mısın?»

«Evet. Anlat.»

«G Bölüğü fena sıkışmış. Japonlar teker teker avlıyorlarmış hepsini. Whistler'in E Bölüğünü başka bir yere kaydırmasını ister misin?»

«Olduğunuz yerde kalın. Harper iyice mevzilensin. Bu orospu çocuklarını buradan atmanın bir yolunu bulunca size haber veririm. Timsahtan haber var mı?»

«İki saatlik yolu var daha.»

«Yaralılar nasıl?»

«Çok iyi. Paniğe kapılan yok. Misyonerlikten rahibeler hemşirelik yapıyorlar.»

Huxley telefonu bırakırken F Bölüğü komutanının kulübeye doğru salına salına gelmekte olduğunu gördü.

«Dikkatli ol, Max! diye seslendi.

Kulübedekiler şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Shapiro kurşun yağmurunu umursamadan sanki Pazar gezintisine çıkmış gibi yürüyordu. Huxley inanmayarak gözlerini ovuşturdu. Çifte Tabanca efsanesi uydurma değildi, gerçekti. Adam görünür görünmez askerlerine yeni bir canlılık gelmişti. Shapiro kayaların arkasına gizlenmiş adamlarının yanlarına gidiyor, sırtlarını okşuyordu. Huxley, adamın deli mi, akıllı mı olduğunu kestiremedi. Hiçbir insan, hayatı için bu kadar umursamazlık edemezdi.

«Hey o büyük kayanın arkasındaki,» diye seslendi Shapiro. «Öldükten sonra madalya mı almak istiyorsun?»

«Yok be, Max.»

Shapiro salına salına girdi kulübeden içeri. Yüzünün terini sildi. McQuade'in cebinden bir sigara alıp yaktı. «Merhaba Sam.»

«Çılgınsın sen, Max. Bir daha böyle bir şey yaptığını görürsem...»

«Sakin ol, Sam, bu heriflerin ne kadar acemi nişancı olduklarından haberin yok galiba.»

«Harper'i gördün mü?»

«Evet,» dedi Shapiro, gözlüğünü silerken. «Birisi kendisine yeni bir paket çiklet verse iyi olacak. Aynı çikleti bir haftadır çiğnemekten çeneleri beton kesilecek neredeyse.»

Shapiro'nun bu tutumu havayı yumuşatmıştı. «Durum nasıl?» diye sordu Huxley.

«İyi değil. G Bölüğü ile birleşemiyoruz, onlar da durmadan kayıp veriyorlar. Ormanda sinek kadar çok Japon var, Sam. Belki de bir tabur. Tükenmez bir depoları varmış gibi kurşun harcıyorlar. Hoşlanmıyorum bu işten. Karşılıklı ateş edip durursak sonunda zararlı biz çıkarız.»

«Bizim cephanemiz zaten kısıtlı,» dedi Huxley.

«Destroyerden ateş desteği istesek,» diye Marlin atıldı.

«Olmaz. Zaten içiçe geçmiş gibiyiz. Yanlış bir salvo bizi mahveder. Hava desteği desen o daha kötü.»

Shapiro başını kulübeden dışarı uzatıp çevredeki askerlere seslendi. «Efendiler, üzerine yağan ateşin farkında değil misiniz? Şu sağ tarafınızdaki ağaçların tepelerini bir tarayın bakalım.» Başını içeri çekti. «Bana kalırsa Japonların saklandıkları şu ağaçlık ancak elli metre derinlikte bir yer. Onları oradan bir atabilirsek, bundan sonraki açıklığa çekilmeleri için zorlayabiliriz. Böylece Harper'in üzerindeki baskı da kalkmış olur.»

«Nasıl?» diye sordu Huxley. «Üzerlerine saldıramayız ki.»

«Sam, sabaha kadar çekilip, işi destroyere bıraksak nasıl olur?» diye heyecanla atıldı Marlin. «İki üç gün destroyerin ateşi altında tutarsak belki de açlıktan hepsini tutsak bile alabiliriz.»

Huxley mosmor kesildi. Bir an harekât subayının yüzüne tükürecek gibi oldu. Marlin geriledi.

«Japonlar da bizim kadar bitkin bir haldeler,» dedi Shapiro. «Belki de onları bize saldırmaları için kandırabiliriz.»

«Böyle bir oyuna düşeceklerini sanmam.»

«Bütün savaş boyunca aynı numarayı onlar bize oynadılar. Ateşi kesip de bağırmaya başlarsak belki de bir banzai saldırısına geçerler. Aksi takdirde bu gidişle yerimizden kımıldamadan cephanemizi tüketeceğiz. Bir şey yapmamız hem de çok çabuk yapmamız gerek.»

Huxley düşündü. Safları çok aralıklıydı, yaralı sayısı giderek kabarıyordu. Ya karanlık basmadan Japonları ormandan atacak ya da bir gece saldırısına uğrayacaklardı. Japonlar durumlarının üstünlüğünden yararlanıyorlardı. Evet, alışılmışın dışında bir şey yapılmalıydı.

«Pekâlâ, Max,» dedi. «Bir deneyelim bakalım.»

Telefonun kolunu çevirdi. «Wellman, ben Sam. Harper ne pahasına olursa olsun dayansın. Japonları açığa çekmeye çalışacağız. Kandırabilirsek Whistler adamlarını bizim yanımızdan geçirip ormana soksun. F Bölüğünün yardımına sakın gelmeye kalkışmasın. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı, Sam. Talihiniz açık olsun.»

«Ed Soleman da aynı taktiği uygulamıştı,» dedi Shapiro. «Senin değerini anlayamamışım, Sam.»

Huxley iltifatı duymamazlıktan geldi. «Haberci.»

«Buyurun, efendim.»

«Dışarı çık ve görünen hedeflerin dışında ateşi kesmelerini söyle. Oldukları yerde bağırmaya başlasınlar. Japonlar saldırırlarsa üstümüze gelmelerini bekleyecekler ve sonra süngülerini kullanacaklar.»

«Başüstüne, efendim.» Haberci miğferini başına geçirip dışarı koştu. Az sonra emir ağızdan ağıza herkese yayılmıştı. Ağaçların ve kayaların arkasındaki askerler süngülerini takıp ateşi kestiler. Silâhlarını sıkı sıkı kavramışlar gözlerini önlerindeki sık çalılığa dikmişlerdi. Birdenbire Japonlar da ateş kestiler. Bu değişiklik onları beklemedikleri bir duruma düşürmüştü. Japonların aralarında konuştukları duyuluyordu. Max Shapiro kulübenin kapısına çıkıp ellerini boru gibi ağzına götürdü.

«Hey Tojo!» diye bağırdı. «Ne berbat nişancısınız böyle. Bu gece akbabalar Japon etinden bir ziyafet çekecekler kendilerine.»

«Hele bir yüzünüzü gösterin ulan korkaklar.»

«Ulan Japon, al da şunu iç.» Ağaçların arasına bir hindistan cevizi atıldı. Ardından herkes ormanı hindistan cevizi yağmuruna tutmaya başladı.

«Ulan Tojo, erkeksen ateş et bakalım.» Bir er başını sakladığı kayanın arkasından uzattı. Yanından bir kurşun vızıldayarak geçti. «Bir de kendini nişancı sanıyorsun ha?»

Huxley endişeyle sonucu bekliyordu. Birden ortalığa sessizlik çöktü.

«Ateş kesin,» komutu yayıldı ağızdan ağıza.

Çalılık aralandı ve bir Japon subayı, sarhoş gibi sendeleyerek açıklığa çıktı. İki adım attı Amerikalılara doğru.

«Sarhoş,» diye fısıldadı Marlin.

«Çok iyi.»

Adamın gözleri sıçan gözü gibi parıldıyordu. Korkunç sessizlik karşısında kendisini yüreklendirmek için 'Deniz piyadesi öleceksin' diye bağırdı. Yumruğunu salladı. Kendisine cevap verilmedi. 'Öleceksin!' diye bağırdı bir daha. Samuray kılıcını çekip başının üzerinde salladı. Olduğu yerde zıplıyor, küfürler yağdırıyordu. Shapiro subaya bir taş attı. Japon çalıların arasında kayboldu. Ormandan gelen sesler giderek artıyordu. Öfkelenen düşman artık bir saldırıya hazırlıyordu kendini.

«Yuttular. Hazır olun. Haberci, Yüzbaşı Whistler'e git saldırmaya hazır olmasını söyle.»

Sonunda Japonlar çılgıncasına çığlıklar savurarak ellerinde süngüleri subaylarının arkasından açıklığa fırladılar. Gözler parıldıyordu.

Shapiro anında F Bölüğünün başına geçmişti. Düşmanla arasındaki mesafe daralıyordu. «Hücum!» diye bağırdığı anda ünlü iki tabancasını da nişanlamadan çılgın kalabalığa doğru ateşledi.

Bir haftadan beri kaçınılmaz bir şekilde kendilerini kovalayan ölüm Japon askerlerini çılgına döndürmüştü. Deniz piyadeleri de çığlıklar savurarak göğüs göğüse savaşa giriştiler.

Yüzbaşı Whistler'in E Bölüğü çılgınlar gibi dövüşenlerin yanından geçerek ormana daldılar. Şaşkına dönen Japonlar kendi askerlerine ateşe başladılar.

«Yere yat, Sam!» diye bağırdı Ziltch.

Eli bıçaklı bir Japon Huxley'in sırtına atlamıştı. Yarbay kendini yere atınca Japon da sırtından aşağı yuvarlandı. Ufak tefek emir eri bir atılışta adamın üstüne atlayıp yere yapıştırdı. Huxley tabancası ile adamın yüzünü dağıttı iki vuruşta. Japon son bir çırpındıktan sonra ölü olarak serildi. Huxley cesedi bir yana fırlatıp Ziltch'i ayağa kaldırdı.

«Yaralandın mı, oğlum?»

«Birşeyim yok, efendim.»

«Aferin.»

Japonların bir an önceki öfkeleri şimdi bir katliama dönüşmüştü. Shapiro ile adamlarının karşısında eriyorlardı. Deniz Piyadeleri sistemli bir şekilde düşmanı bir kenara kıstırmışlar ve durmadan öldürüyorlardı. Acıma diye bir şey kalmamıştı. Yer ölü doluydu, yaralıların inleyişleri kurşunla susturuluyordu. En son Japon da öldü sonunda.

Takımım telsiz başında, Binbaşı Wellman'ın geride yaptıklarını dinlemekteydiler. Yedek H Bölüğü takımlar halinde arkamızdaydılar. Haberciler geriye koştukça takımlardan biri yardıma geliyodu.

«Başardık,» diye telefondan sesi geldi Wellman'ın. «Komuta mahallini terkedilmiş kampa taşıyın.»

«Çabuk telefonu sökün,» diye bağırdı Topçu Keats.

Daha sözünü bitirmeden telefoncu teli kesip koşmaya başlamıştı bile. Biz de telsizlerimizi kutularına yerleştirirken yerliler taşımak için çevremize doluştular.

«Kusura bakmayın ama siz bizimle gelemezsiniz,» dedi Keats. «Siz burada kalıp su ve yaralıları alın.»

Teçhizatımızı yükleyip F Bölüğünün az önce çarpıştığı kampa doğru yürüdük. Cesetlerin üzerinden atlayarak az önceki F Bölüğü komuta kulübesine girip tabur komuta mahallini kurduk. Açıklıkta yalnız Japonlar vardı. Ortalıkta bir tek Amerikalı bile yoktu. Bizim yaralılarımız kaldırılmıştı. E ve G Bölükleri ormanın içinde ilerlerken silâh sesleri ve el bombalarının patlayışları sanki yanımızdaymış gibi duyuluyordu.

«Telsizle Sarah ve timsahı bulun,» diye bağırdı Keats.

Telsizi kurmaya başladık. İki dakika sonra kızılderiliye jeneratörü çevirmesi için işaret ediyordum.

«Allah kahretsin, jeneratör bozuldu,» diye bağırdı Kızılderili.

«Çabuk başka bir tane yerleştir.»

«Burnside öteki iki telsizi sök ve işe yarar bir parça çıkar çabuk,» diye bağırdım.

«Çabuk olun.»

«Kızılderili, Cole, Andy, Danny... siz şu Japon keskin nişancılarını oylayın. Mary, gel bana yardım et.»

Burnside, Marion ve ben deliler gibi üç telsiz söküp parçalarını birleştirerek işe yarar bir tane yapmaya uğraştık. Topçu haber merkezinden telsiz istasyonuna koşuyor, durmadan acele etmemizi söylüyordu. Sonunda kulaklığı takıp Torba'ya bir deneme yayını yaptım.

Çok uzaktan birtakım işaretler almaya başlamıştım. Kelimeleri çözemiyor ama vuruşlardan karşımdakinin Torba olduğunu anlıyordum.

«Topçu, seslerini çok zayıf alıyordum. Beni duyup duymadıklarını kestiremiyorum.»

«Yere yatın!»

Telsizi yere atıp kendimi de üstüne fırlattım. Bir el bombasının parçası hemen başımın üstünden geçt o anda.

«Telsizi buradan çıkarın,» diye bağırdı Huxley.

Batarya kutusunu alarak, «Biz göl kıyısına doğru gidiyoruz,» dedim. «Bağlantıyı kurunca buraya bir haberci yollarım.» Çocuklar bir anda telsizi söktüler ve hepimiz bir parçasını yüklenerek G Bölüğünün ardına doğru koştuk.

Su kenarında telsizi kurup bir daha denedik. Timsahla hemen bağlantı kurabilmiştik. Doktor Kyser yanıma geldi.

«Mac, timsah çok uzakta mı?»

«Bilemiyorum. Göremedik daha.»

«Plâzma bir an önce elime geçmezse yaralıların hepsi ölecek. İki yüz yaralı var elimde.»

«Elimizden geleni yapıyoruz,» dedim.

«Ama böyle elim kolum bağlı durup ölmelerine göz yumamam ki.»

«Sus!» diye bağırdım. Telsizin başındaki Cole, Torba'yla bağlantı kurmuştu.

«Yerimizi tam olarak istiyorlar,» diye seslendi Cole. «İki mil kadar güneydeler.»

«Kızılderili!»

«Efendim?»

«Komutana git, tam olarak yerimizi öğren.»

«Derhal.»

Wellman yoldan bizi görmüş, yanımıza gelmişti. «Timsahtan haber var mı?» diye sordu. «Japonlar bozgun halinde ama elimizde cephane kalmadığı için peşlerinden gidemiyoruz.»

«Bir saate kadar gelecekler.»

«Daha çabuk olmaz mı?»

«Sıhhî malzemenin ondan önce elime geçmesi gerek...»

«Buradan çekilmenizi rica edeceğim,» dedim Wellman'la Kyser'e. «Zaten telsizle yeteri kadar başımız dertte. Bir de sizinle uğramayalım.» Bu aksi cevabı alan subaylar Cole'in başından çekildiler.

«İşte işte! Timsah orada.»

Burnside'in dürbününü alıp göle çevirdim. Ağır bir tekne suya gömülmüş bir halde bize doğru yaklaşıyordu. Saatte üç mil yaptığını ve iki mil kadar uzakta olduğunu hesapladım.

«Haberci!» diye seslendi Wellman yolun karşı tarafından. «Binbaşı Pagan'ı bul ve H Bölüğünün sağ kalan bütün erlerini buraya kayalıklarının dışında bekleyen çıkartma teknelerine de yaralıları nakletmeye hazır olun. Kyser, durumu ağır olanları destroyere nakletmek üzere hazır ol!... Mac!»

«Efendim.»

«Destroyerle bağlantı kur, yaralıları almaya hazır olsunlar. Çıkartma tekneleri mümkün olduğu kadar kıyıya yanaşmaya çalışsınlar.»

«Başüstüne efendim.» Yazdığım mesajı Cole gönderirken Hızlı ile Marion olanca güçleriyle jeneratör kolunu çeviriyorlardı.

«Konuşmayın,» dye bağırdı Cole. Kâğıda birşeyler yazıp bana seslendi. «Timsah yerimizi tam olarak istiyor.»

«Hay allah cezasını versin, nerede kaldı bu Kızılderili?»

Komutanlık kulübesinden timsahla bağlantıyı sağlamak i-

çin alelacele çıkarken yerimize pek dikkat etmemiştim. Telsizi kıyıya ağaçların dibine kurmuştuk. G Bölüğünün iki yüz metre arkasında ve güvenlik içinde olduğumuzu sanıyordum. Yanılmışım.

Çalılar arasından silâh sesleri gelince çılgına döndüm birden. Telsiz kutusu ikiye bölünüp devrildi, jeneratör de bağlı bulunduğu ağaç dalından yere düştü. Japonlar nişan almadan otomatik bir silâhla ateş ediyorlardı üzerimize. Kendimizi yere attık.»

«Cole, çekil oradan!» Cole bir ağacın arkasına sığındı. Telsiz paramparça olmuştu. Suya baktım, timsah giderek yaklaşıyordu. Sandığımdan daha hızlı geliyordu şimdi. Marion ile bir ağacın arkasına sığınıp ateşe başladık. Hiçbir şey göremiyordum. Japonlar tam olarak gizlenmişlerdi. Gözümün ucuyla Cole'-in yerinden fırlayıp koşmaya başladığını gördüm. Korkak orospu çocuğu diye düşündüm. Ancak şimdi onu kovalayacak durumda değildim.

«Reis yere yat!» diye bağırdı Dann, Kızılderili bize doğru koşarken. Kızılderili yerdeki bir kütüğün ardına attı kendini.

«Reis falan deme bana» diye seslendi.

Burnside, karabinasını doldururken bana yaklaştı.

«Telsizi parçaladılar, diğerleri de işe yaramaz.»

«Bildiğim şeyleri anlatma bana.»

«Ne yapacağız peki?»

«Beş altı kişiden fazla değillerdir. Burada durup yaralılara yaklaşmalarına engel olmaktan başka bir şey gelmez elimizden.»

«Japonların ateşi arasında Hızlı Gray ortamıza attı kendini.

«Seninle konuşmam gerek, Mac. Timsah kuzeye doğru gidiyor. Japon hatlarına doğru.»

«Tanrım!»

«Burnside, ne yapacağız?»

«Onları arkamıza çekmemiz gerek.»

«Semafor bayrakları nerede?»

«Komutanlık kulübesinde.»

Gömleğimi çıkarttım. «Beni korumaya bakın, ben suya girip onlara el sallamaya çalışacağım.»

«Başaramazsın.»

«Onları durdurmamız gerek. Japonların kucağına düşecekler.»

«Beni koruyun,» diye bir ses geldi arkamızdan. Cole'di bu. Komutanlık kulübesine işaret tabancasını almaya gitmişti. Durumu kepimizden önce görmüştü demek. Az önce düşündüğümden utanarak gözlerimi kapattım.

«Cole karşıya geçiyor!»

«Ateşinizle koruyun onu!»

Cole parçalanmış telsizin üzerinden atlayarak koruyucu ateşimiz altında koştu. Kıyıda diz çöktü, işaret tabancasını timsaha çevirdi. Tetiği çekerek nokta çizgi nokta çizgi mors alfabesiyle durumu anlatmaya çalıştı. Bir yandan da elini kolunu sallıyor, timsahtakilere sesleniyordu.

Japonlar oğlanı görünce çalılıklar arasından patlayan silâhların dumanları göründü.

«Cole!»

Cole iki büklüm yere devrildi. Hâlâ işaret tabancasının tetiğini çekiyordu. Yüzünden kanlar fışkırıyor, o hâlâ işaret gönderiyordu. Kurşunların vücuduna saplandıklarını görüyorduk.

Timsah yolunu değiştirdi! Torba mesajı almıştı.

Burnside, Hızlı ve ben yarı yarıya suya gömülmüş olan hareketsiz çocuğa doğru koştuk. Hızlı ile ben Cole'i çalıların arasına çekerken Burnside de ayağa kalkmış Japonların bulunduğu yana el bombaları atıyordu Cole'i çektiğimiz yerde gömleğini sıyırdım.

«Tanrım!» diye bağırarak başını çevirdi Hızlı.

«Sıhhiyeci! Sıhhiyeci!»

Hızlı kusmayı kesti. «Ben onu taşırım...» dedi. «Oğlanın karnına bakmamaya çalışarak kucağına aldı.

«Haydi çocuklar!» diye bağırdım. Takım peşimden çılgınlar gibi koştu ağaçlığa Cole'in intikamını almaya.

Teksaslı yaralıların beklediği yere doğru yürüdü. Bir grup asker kıyıya çıkmış olan timsahtan plâzma boşaltıyordu. Yüz kişiye birden kan veriliyordu. Diğer bir kısım asker de cephane, hayvan mermisi, el bombası yüklenmişler ormana doğru ko-

şuyorlardı. Üstü başı kan içinde kalmış bir rahibe Hızlı'nın getirdiği Cole için yere bir yağmurluk yaydı.

«Çabuk doktoru çağır,» dedi.

Hızlı, Kyser'le döndüğünde rahibe diz çökmüş dua ediyordu Cole'in başında. Kyser yaralıya bir kere bakıp başını salladıktan sonra başka bir rahibenin çağrısına koştu.

«Çok üzgünüm oğlum,» dedi rahibe.

«Hâlâ...»

«Evet, ama ancak birkaç dakika.»

«Şey... kendisi arkadaşımdı... şey... yanında kalabilir miyim?»

«Kalabilirsin, oğlum.»

Hızlı miğferini çıkartıp Cole'in yanına oturdu. Matarasını yırtık mendiline boşaltarak Levin'in alnındaki terleri sildi. Serin bezin temasını duyan Levin gözlerini açtı.

«N'aber, Hızlı?» diye fısıldadı.

«Nasılsın?»

«Hiçbir acım yok. Ne oldu... timsah gelebildi mi?»

«Evet.»

«Yaşa be!»

«Bir iki dakikaya kadar seni konserve tenekesine götürecekler,» diye yalan söyledi Hızlı.

Cole gülümsedi. Elini uzatmaya çalıştı. Teksaslı elini tuttu. «Elimi... tutar mısın, Hızlı?»

Hızlı'nın yanına vardığımda, Cole'in yüzü çoktan yağmurlukla örtülmüş olduğu halde hâlâ elini tutuyordu. «Kazandık,» dedim. Bir sigara uzattım. Hızlı yüzüme bakıp konuşmaya çalıştı. Yüzü allak bullak olmuştu. Tirtir titriyordu.

«Haydi oğlum, uzaklaş buradan, az sonra rahatlarsın,» dedim. Koşa koşa terkedilmiş bir kulübeye gitti.

Yolun başına baktım. Bir sedye getiriyorlardı. Burnside vardı içinde. Gözleri açıktı.

«Burny,» dedim.

«Öldü,» dedi yerli sedyeci yanımdan geçerken.

Cora Adasında ilk el ateş edildiğinden yirmidört saat sonra Trawa savaşı sona eriyordu. Düşünemeyecek kadar bitkin

bir halde yığıldım yere. Tüm tabur çevremdeydi, herkes suskundu. Arasıra bir iki fısıltı duyuluyordu, hepsi o kadar. Sanki bir bulut içindeymişim gibi geliyordu bana. Bir sis perdesinin içinden çıkıp geliyordu kulağıma çarpan sesler. Mezar kazıcıların sert mercanları küreklerken çıkardıkları sesler vardı. Sonra bir kürekten çukura atılan kumun sesi... Bir timsah mercan kayalıklarının dışında bekleyen çıkartma teknelerine gidip geliyor, yaralı taşıyordu.

Sam Huxley ile Kyser'i de rahibelerden biriyle konuşurken gördüm.

«Sizlere nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz.»

«Yardım fırsatı bulduğumuz için mutluyuz, Yarbayım.»

«Siz olmasaydınız bilmem ki ne olurdu.»

«Yerliler cesur adamlarınız için güzel bir mezarlık yapacaklar buraya, biz de onun hep bakımlı kalmasına dikkat edeceğiz, ruhlarının kurtuluşu için dua edeceğiz.»

«Teşekkür ederim. Bizden istediğiniz bir şey var mı?»

«Hiçbir şey yok, oğlum. Teşekkür ederiz.»

Başımı kaldırınca F Bölüğünün gelmekte olduğunu gördüm. Shapiro yine en önde yürüyordu. Ağzındaki puroyu çiğnereyerek savaşın sona erdiğini, son direnenlerin de öldürüldüğünü bildirdi. McQuade de paramparça gömleğinden sarkan iri göbeğiyle yanında salına salına yürüyordu.

«O Burnside denilen korkak herif nerede?» diye bağırdı McQuade. «Savaş bitti, deliğinden çıkabilir artık.» Topçu Keats, McQuade'in yanına gidip elini omzuna attı. Kulağına birşeyler fısıldadı. McQuade olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini kırpıştırdı. Aptallaşmıştı. Keats, McQuade'in sırtını sıvazladıktan sonra miğferini eline alıp gömülmeyi bekleyen askerlere doğru yürüdü.

«Mac.»

Ayağa kalktım. «Buyrun, efendim.»

«Çalışan telsiz var mı?» diye sordu Huxley.

«Timsahtaki çalışıyor, efendim.»

«Bir daha kıyıya geldiğinde şu mesajı gönder.»

«Başüstüne, efendim.»

BUGÜN CORA ADASINDA DÜŞMANA RASLANILDI VE İMHA EDİLDİ. JAPON KAYIPLARI: DÖRTYÜZYİRMİÜÇ ÖLÜ. YARALI: YOK. TUTSAK: YOK. BİZİM KAYIPLARIMIZ: DOKSANSEKİZ ÖLÜ. İKİYÜZONÜÇ YARALI. TARAWA MERCAN ADALARI EMNİYETE ALINMIŞTIR. İMZA, ALTINCI PİYADE ALAYI İKİNCİ TABUR KOMUTANI YARBAY SAMUEL HUXLEY.

ALTINCI BÖLÜM

Bizi alacak olan gemi mercan adasının göl tarafına demir atmıştı. Cora'ya gidip Cole ile Burnside'a veda ettikten sonra eşyalarımızı topladık.

Prens George adındaki gemide Huxley'in Orospularından başka kimse yoktu. Yükü de olmadığından ceviz kabuğu gibi sallanıyordu koca dalgaların arasında. Saatte ancak yedi mil yol yapan geminin dalgalar üstüne çıktığında uskuru boşa dönüyor, iki dalga arasına girdiğinde de bir anda parçalanacakmış gibi her tarafı sarsılıyordu.

Bir haftalık bir yolculuktan sonra Yeni Yılın hemen ertesi günü Hawaii adasında Hilo'ya çıktık.

Guadalcanal'da olduğu gibi yine arkadan geliyorduk. Bir zamanlar Altıncı'nın zafer peşinde koştuğunu hayâl eder dururduk. Oysa iki yıl sonra hâlâ başkalarının pisliğini temizliyorduk.

Kamp berbattı. Geceleri hava birden soğuyor, gündüzleri dayanılmaz bir sıcak bastırıyordu. Su çok azdı, damla damla veriliyordu âdeta. Yeni Zelânda'nın o güzelim yemeklerinin yerini Hawaii ananası almıştı.

En kötüsü de tozdu. Tozdan boğulacak gibi oluyorduk. Çadırları ve gereçleri temiz tutmak olanaksızdı. Temizlikten beş dakika sonra rüzgâr eski lâv tozlarını bir anda savurup her yeri eski haline getiriyordu.

Hilo'da izinler de beş para etmezdi. Adada çoğunlukla Amerikalı Japonlar yaşıyordu. İkinci Tümenin kiralık katil dolu olduğu hakkında bir de söylenti yayılmıştı. Bu yüzden gayet soğuk karşılandık. Kentte iki tane kenelev vardı ama kıyı polisinin denetiminde uzayıp giden kuyruklara girmek aradı-

ğımız aşk değildi bizim. Bir dostun gülümsemesi, sesi bize yine başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir anlam katıyordu.

İşin acı yanı vatana çok yakın olmamızdı. Radyoda Amerikalı sesi duymak, Amerikan gazeteleri okumak, kamp yakınındaki Ordu Birliklerinde Amerikalı kızlarla konuşmak bizi çıldırtacaktı. Ancak yine de herzaman olduğu kadar, hattâ belki daha da uzaktık vatanımızdan. Boş yere seçilmemişti bu her yerden uzak kamp alanı.

Kısa bir süre sonra yürüyüşler, talimler, teftişler, manevralar başladı yine. Amerikadan yeni yeni askerler geliyordu. Temiz yüzlü, ukalâ gençler. Ancak alay etmiyorduk onlarla. Guadalcanal ve Tarawa kıdemlilerine başka bir korkuyla bakıyordu bunlar. Yirmi yirmibir yaşındaki kıdemlilere. Yeni teçhizat ve yeni silâhlar da geliyordu.

Ama İkinci Tümen huzursuzdu, yorgundu. Artık vatanımıza, evimize dönmek istiyorduk. Evet, dayanacağımızı söylüyorduk, yürüyüşleri gık demeden yapıyorduk ama içtenlikli değildik artık. Sam Huxley bile bizim gibiydi artık.

Haftalar geçtikçe beklenen istilânın sonuncusu olacağı ve bu kez Altıncı Alaya çıkartma görevi verileceği umudu yerleşmeye başlamıştı içimizde. Yeni bir itici güç yerleşmişti göğsümüze. Öldürme isteği. Hawaii dağlarında unutulmuş olan İkinci Tümen, Hilo'da suçlandığımız kiralık katiller olabilirdi artık.

Ancak Tarawa'nın devamı olarak Dördüncü Deniz Piyadesi Tümeninin Marshall Adalarına çıkartma yaptığını ve yeni bir Beşinci Deniz Piyadesi Tümeni kurulmakta olduğunu öğrenmekte gecikmedik.

1

Sevgili Sam,

Çok heyecanlıyım. Az önce Albay Malcolm'laydım. Subay

kulübünde birlikte yemek yedik, bana senin kahramanlıklarını anlattı. Senden o kadar gurur duyuyorum ki, sevgilim. Taburunla başardığın işleri tam olarak öğrendim, yeni bir madalya alacakmışsın yine. Senin kendisinden sonra alay komutanı olacağını da söyledi. Ama sevgilim, erlerin, taburun için daha başka bir lâkap bulamazlar mıydı? Duyunca çok şaşırdım doğrusu.

Albay Malcolm, söylememesi gerektiği halde, senin Hawaii'de olduğunu ağzından kaçırdı. Düşünmemeye çalışıyorum ama elimde değil... Senin bu kadar yakında olduğunu bilmek beni mantıktan uzaklaştırıyor.

Birkaç yıl önce emekliye ayrılan Albay Drake'i hatırlıyor musun? Maui'de bir evi vardı ve bizi hep çağırır dururdu. Maui, Hawaii'den sonra gelen adadır. Oraya gelebilirim sanıyorum.

Sevgilim, ne olur beni reddetme. Deniz Piyadesi karısı olmaya çalıştım ama bundan sonra bencil olacağım. Kocasını özleyen bir kadın kadar bencil. Son yıllarda o kadar az birlikte olduk ki. İzlanda'dan dönüşünden tekrar gidişine kadar birkaç ay ancak geçti. Çok az bile olsa seni tekrar görmek istiyorum, Sam. Savaşın sonuna kadar dayanmaya söz vermiştim kendi kendime. Ama senin bu kadar yakında olduğunu öğrenince bütün direncim kırıldı.

Seni seviyorum, her zaman sevdiğim gibi ve seni her zaman olduğu gibi özlüyorum. Bütün ruhumla. Seni tekrar görebilme umudu herşeyi değiştiriyor, beni mutlulukla sarhoş ediyor.

Seni seven karın,
Jean

Odasının kapısını kapatıp da kocasından gelen mektubu açarken Jean Huxley'in elleri titriyordu.

Jean'im benim,

Zarftaki damgadan da anlayacağın gibi bu mektubu normal postayla yollamadım. Birleşik Devletlerden postalaması için bir pilot arkadaşıma verdim.

Hayatım, bütün ömrüm boyunca bir karar vermek duru-

munda kalmışsam, söylemek istemediğim sözleri bulmaya çalışmışsam, işte bu an, o andır.

Mektubunu okuyunca gözlerime inanamadım. Seni kollarımın arasına almak, seni sevmek, bir gün için bile olsa, iki yıldır her gece ettiğim dualarımın cevabı olacaktı.

Ancak sevgilim bir süre daha beklemeni istemek zorundayım. Hawaii'ye gelmen imkânsız, Jean, İzlanda'dan dönüp de bu komutanlık görevini alınca bana acemi bir grup delikanlıyı verip bunlardan deniz piyadesi yapmamı istediler. Kolay bir iş değildi bu. Ama şimdi bu çocuklar, benim çocuklarım, tam birer deniz piyadesi oldular. Dünyada eşleri olmayan birer asker oldular. Belki de sevmiyorlar beni, belki de nefret ediyorlar. Bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey birlikte çok acı günler geçirdiğimizdir. Bu çocuklar benim gibi profesyonel asker değiller. Bizim birbirimizi istediğimiz gibi onlar da karılarını ve annelerni istiyorlar. Ama onların yolu bizimki kadar kolay aşılır bir yol değil. Onlar burada kalıp görevlerini yapmak zorundalar.

Onlar için kendimi cezalandırmadığıma Tanrı şahidimdir. ancak onlara yasak edilen bir şeyi ben çalarsam ne yüzle bakarım onların yüzüne? Aldatmalı mıyız, onları, Jean? Sonuna kadar onlarla birlikte olmalıyım. Sevgilim, bunu anlamalısın.

Daha önce bunu hiç yazmamıştım ama artık sırası geldi. Ohio Üniversitesinde karım olmaya karar verdiğinde benim iki karım olduğunu öğrenmiş olmalıydın. Biri sen, biri de Askerlik. Pek çok kere sen sesini çıkarmadan ikinci sırayı almaya razı oldun. Hiç de yakınmadan hem de. Pek çok kereler sana, ne kadar kahraman bir asker olduğunu söylemek istedim. Uzun ve acı dolu yolu seçtin sen. Evet, hep veda ediyorduk birbirimize.

Pek çok kereler kendime sövdüm durdum seni bu hale getirdim diye. Özlediğini bildiğim yuvayı ve çocukları veremedim sana. Hep 'kendine iyi bak, yakında görüşürüz'le geçti hayatımız. Ama senin cesaretin olmasaydı ben dayanamazdım.

Görevim beni dünyanın hangi köşesine götürürse götürsün, durum ne olursa olsun, vatanımda beni bekleyen karım olduğunu düşünerek mutlu olurum. Lâyık olmadığım kadar mükemmel bir kadın.

Bir daha yanından ayrılmamak üzere geleceğim ve geçmiş bütün günlerin ve gecelerin acısını çıkaracağım günü düşünmekten bir an bile alamıyorum kendimi.

Kaderimiz böyle çizilmiş bizim, mutluluğu ancak bölük pörçük kullanabiliyoruz. Seçtiğim hayat yolu için hiç pişman değilim, ama sana çektirdiğim acılar için çok pişmanım.

Ve bu yüzden sevgilim, bir kere daha, ve biraz daha...

Seni seviyorum,
Sam

Mektup kadının elinden yere düştü ve Jean, Huxley görmeyen bakışlarla pencereden dışarı baktı. Kocasını bir daha hiç göremeyeceğini hissediyordu.

Manevralarda alaya yeni geliştirilmiş 'sığır' verildiği zaman bir şeyler olacağını anlamıştık. Bu, timsahtan daha büyük, daha hızlı, daha ağır silâhlarla donatılmış hem denizde hem karada giden bir araçtı. İkinci ve Sekizinci Alaylar dağlarda eğitim yaparlarken biz sığır eğitimi görüyorduk. Demek ki çıkartma vardı kaderimizde. Ancak her zaman olduğu gibi bu sefer de sonunu alamadık bunun.

Bunun sonuncu seferimiz olacağını umarak yola çıkmaya hazırlandık. Savaşmak için kararlıydık. Bizden daha fazla vatandan uzak kalmış olan İkinci ve Sekizinci'lerden Amerika'ya gönderilenler vardı.

Kampı bozup tabur tabur dağlardan inerek Hilo limanına vardık. Hilo'dan Pearl Harbor'a oradan da adalardan birine gönderileceğimizi sanıyorduk.

Birden korkunç bir haber aldık. Pearl Harbor'da beş nakliye gemisi havaya uçurulmuştu. En son dakikada Tarawa Kampında kalmamız emredildi. Huxley'in taburunun batan gemilerden birine bindirileceği anlaşılmıştı. Biz soğuk dağlarda nöbet tutarken Huxley uçağa atlayıp Honolulu'ya gitti.

Pearl Harbor'da Tümgeneral Merle Snipes'ın kapısında bekleyen emireri kapıyı açtı.

«Yarbay Huxley sizinle görüşmek istiyor, efendim.» Gene-

ralin masası karşısında esas duruşunu almış olan Huxley'in ardından kapattı kapıyı.

Snipes kısa bir süre önce İkinci Tümen komutanlığına getirilmişti. Kendisini gülerken gören kimsenin olmadığı söylenirdi.

«Beni görmek için izin istemişsin, Huxley. Görüyorum ki hiç vakit kaybetmemişsin.» Astına olsun üstüne olsun sert ve iğneli konuşurdu.

«Taburum hâlâ Hawaii'de dağın tepesinde oturuyor, efendim.»

«General Snipes, haddim olmayarak bir soru sormak istiyorum size. Batırılan nakliye gemilerinden birine biz binecektik, değil mi?»

«Haklısın, haddini bilmiyorsun sen.»

«Nakliye gemileri ile taşınacak birliklerin bir çıkartma yapacaklarını ve bu çıkartmada öncü birliğin biz olduğumuzu düşünmekte haksız mıyım, efendim?»

«Bu konuşmanın devamında bir yarar görmüyorum.»

«Konuşmaya devam edeceğiz ama.»

«Ne!»

«Çıkartma gemilerinin azlığı nedeniyle benim birliğime başka bir görev verilmesini düşünmekte de haklı mıyım?»

«Küçük rütbeli bir subay olarak biraz fazla ileri gidiyorsun, Huxley.»

«Haklıyım şu halde. Görevimizi siz değiştirdiniz. Çıkartmanın öncü birliği biz olmayacağız.»

Snipes'in sesi buz gibiydi. «İşin plânlamasını bize bırak da sen, söylenileni yerine getir. Derhal dışarı çıkmazsan harp divanına veririm seni.» General, masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. Karşısındaki uzun boylu adam yerinden kımıldamamıştı bile. Snipes ağır ağır kaldırdı başını, yüzünde donuk bir ifade vardı. Gergin dudakları arasından tütünle rengini kaybetmiş dişleri görünüyordu.

«General Snipes! Bu son çatışma olacak. Japonya'ya yaklaşıyoruz. Beş Deniz Piyadesi Tümeni ile bir daha bize sıra gelmez.»

Snipes elini telefona uzattı.

«Çağırın bakalım polislerinizi! Siz de sizin gibi düşünenler de zaten uzun zamandır bizi oradan oraya atmak için çareler düşünüp duruyorsunuz. Kıskanıyorsunuz bizi.»

«Pekâlâ Huxley, otur ve sakinleş. Sana bir şey göstermek istiyorum.» General duvara gömülü bir kasanın önüne gitti, düğmelerini çevirdi, içinden kalın bir cilt kitap çıkartıp masanın üstüne attı.

«Bunu hiç görmüş müydün?»

«Hayır, efendim.»

Cildin üzerinde **Kingpin Harekâtı, Çok Gizli** diye yazıyordu.

«Tam ikibin sayfa, Huxley. Akıntılar, gelgitler, rüzgârlar, kayıp tahminleri, kullanılacak cephane miktarı, yakıt miktarı, arazi plânları, yerli gelenekleri, düşman komutanlarının geçmişi, Japon donanmasının konumu, ne kadar tuvalet kâğıdına ihtiyacımız olacağı... aklına gelen her şey var burada.» Masanın üzerine eğildi. «Üç tümen var bu harekâtta, Huxley. Altmış bin kişi... Tokyo'yu günde yirmidört saat bombalayabilmek için sıçrama tahtası olarak kullanabileceğimiz bir ada ele geçirmek istiyoruz. Anlıyor musun? Şimdi sen bütün harekâtı değiştirmemizi, birkaç bin hayatı tehlikeye atmamızı istiyorsun. Sen, kendini ne sanıyorsun?»

Huxley'in yüzü bembeyaz kesilmişti. «General Snipes, o iri cildi nerenize sokacağınızı iyi bilirsiniz. İlk el silâh atılır atılmaz siz de biliyorsunuz ki ortada kitap diye, plân diye bir şey kalmaz. Bu kitap mı kazandı Guadalcanal'ı? Tarawa'da o karşı koymaya rağmen çocukların suya atlayıp kıyıya çıkmakta direnmeleri de kitapta mı yazıyordu? Bu da onlardan değişik bir şey olmayacak. Bu savaşı sizin hesabınıza kazanacak olanlar elinde silâhı, süngüsü olan o küçük adamlardır, General. Bu ordunun en iyi insanları da benim elimde olduğu için bu çıkartmanın öncülüğünü ben istiyorum.»

«Bir zamanlar senin akıllı bir genç olduğunu düşünürdük, Huxley. Bu harekâtın sonunda askeri hayatını lâvaboların üzerindeki etiketleri kontrol etmekle geçireceksin. İtaatsizliğe tahammülüm yoktur.»

Sam'ın yüzüne renk gelmiş, sıkılı yumrukları açılmıştı. «Generalim,» dedi. «Buraya gelirken, buradan ancak iki şekilde çı-

kacağımı biliyordum. Ya hapise girecektim ya da taburumun başına dönecektim. Deniz Piyadesinden istifa etmek istiyorum. İstifamın yürürlüğe girene kadar da derhal naklimi isteyeceğim. Dileğimi hasıraltı ederseniz beni harp divanına vermek zorunda kalacaksınız. Savaşın sonunu yer süpürerek getireceğimizi bile bile çocuklarımın yanına dönmeyeceğim.»

Derin bir soluk aldı Huxley. Snipes yerine oturdu, gözlüğünü taktı, **Kingpin Harekâtı** kitabını açtı. Aradığı sayfayı hemen bulmuştu. «Havaya uçurulan beşinci nakliye gemisini yerine koyma olanağını bulamadık. Ancak küçük bir ikmâl gemimiz var. Bu gemide senin taburunu taşıyacak kadar sığır olacak, Huxley. Bir aya kadar buraya geldiğine pişman olacaksın Huxley... öyle bir cehenneme gidiyorsun çünkü. Seni düşmana açık olan sol kanada yerleştirdim. Komutanlık onaylar onaylamaz emrini alacaksın.»

Sam Huxley'in dudakları aralandı ama konuşamadı.

«Buraya gelirken benim bu ordudaki en aksi insan olduğumu biliyordun, Huxley. Şimdi istediğini elde edince de kendi kendine, ben buraya neden geldim? Snipes nasıl oldu da buna razı oldu? diye soruyorsun. Birincinin cevabını sen ver. Ben ikisinin cevabını vereyim. Deniz Piyadesini oluşturanlar senin gibi çılgın orospu çocuklarıdır. Bu başarından gurur duymalısın.»

«Üç yüz çocuğuna mezar kazmış olan bir insan kadar gurur duyabilirim ancak.»

«Üçyüzle kalırsan talihlisin... haydi çek git artık buradan.»

Huxley, omuzları düşük bir halde yürüdü kapıya doğru. Elini kapının tokmağına değdirdi. Evet, neden geldiğini merak ediyordu. Sadece gelmesi gerektiğini biliyordu, hepsi o kadar...

Huxley kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

2

Subaylar bölümüne vardığında Topçu Keats'i Huxley'in odasının önünde gördüm. «Hayrola?» diye sordum.

«Hiçbir şey bildiğim yok,» diye Keats kapıya vurdu.

Bizi içeri Ziltch aldı. Huxley lombozdan kanlı görevine gitmekte olan donanmaya bakıyordu. Bize döndü, rahata geçmemizi işaret etti, ağzındaki izmaritten yeni bir sigara yaktı. Keats ile bana oturmamızı söyleyip haritasını masanın üzerine yayarken sıkıntılı bir hali vardı. Bir süre çenesini kaşıdı.

Neredeyse utanırcasına, «Mac,» dedi. «Ve Topçu... çok eski silâhdaş olduğumuz için ikinizi çağırttım buraya.»

«İzlanda'dan beri, efendim,» dedim.

«Yarınki harekât brifingini dinlediniz mi?»

«Evet, efendim.»

Kalemi ile haritada bir noktayı gösterdi. «İşte Kırmızı Kıyı Bir, bütün harekâtın kilit noktası.» Lomboza gidip sigarasını denize fırlattı. «Bizim taburun en sol uçta çıkartma yapacağını görüyorsunuz. Garapan kentindeki Japon yığınaklarına en yakın biz olacağız. Yani çıkartmaya karşı saldırıya geçecekleri ve bizim de en ağır kayıplara uğrayacağımız açıkça görünüyor.»

Keats ile başımızı salladık.

«Japonlar bizi birleştirmemek için ellerinden geleni yapacaklardır.»

İskemleye çöküp bir sigara daha yaktı. «Kilit noktası,» diye tekrarladı. «Mac, o telsizler çalışmalı yarın.»

Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. «Görev bölümü nasıldı?»

«Torba, Jones, Kızılderili ve Andy piyadelerle olacaklar. Onbaşı Hodgkiss telsiz telefon takımı başında kumanda yerinde olacak.»

«Peki Kızılderili hakkında ne diyorsun?»

«Şifreye pek aklı yatmıyor ama kuyunun içinde olsa telsizini çalıştırır.»

«Peki ya diğerleri?»

«Gomez, Gray, Forrester ve ben alayla ve komutanlık gemisiyle bağlantıyı sağlayacağız.»

«Alay sağ kanadımızda Tulsa Mavi'de olacak, akıntı ile güneye kayarlarsa onlarla bağlantıyı kaybetmememiz gerek.»

«Evet, efendim.»

«Ne yaparsan yap, komutanlık gemisini kaybetme.»

«Onun için cipteki telsizi kullanmayı düşünüyoruz, efendim.»

«Çok iyi.» Huxley haritayı katlayıp gülümsedi. «Bir şeyler içer miydiniz?»

Şaşkınlıktan iskemleden aşağı düşüyordum az daha. Huxley çekmecesinden bir şişe viski çıkardı. «Bu şişeyi altı aydır saklıyorum, ancak şimdi içmeye değer bir olay var artık.» Şişeyi kaldırıp dikti. «Talihiniz açık olsun çocuklar.» Sonra Topçu'ya verdi.

«Talihiniz açık olsun,» diye içti Topçu da.

Şişeyi alıp bir an elimde tuttum. «Kabalık olmazsa ben de Huxley'in Orospularının şerefine içmek istiyorum, efendim. Bütün birliğin içindeki en üstün taburun şerefine.»

Az sonra Keats ile güverteye çıkıp küpeşteye dayandık. Arka güverteden sona ermek üzere olan ayinden ilâhi sesleri geliyordu. Güneş alev alev yanan bir top gibi batıyor, ölüm dolu denizi turuncu bir renge dönüştürüyordu.

«Durum berbat galiba, Mac. Huxley çok endişeli.»

«Garip,» dedim. «İki yıl uğraştı bu görevi alabilmek için. En çok kayba uğrayan taburlar kulübüne kendisini sokabilsek sevinir herhalde.»

«Belki de istediğini elde edince pişman olmuştur,» dedi Keats.

Sırtına bir şaplak indirdim. «Askerlik de bozuluyor, dostum. Haydi ben inip takımımı yatırayım. Sabaha görüşürüz, Mac.»

Nakliye gemisinin ikinci ambarı felâket bir yerdi. Bizim bulunduğumuz yere burnumu kapatarak ancak gidebildim. Torba silâhını yağlıyordu. Danny ranzaya uzanmış Kathy'nin resmine bakmaktaydı. Andy, Jones ve Kızılderili konuşuyorlardı. Hemşire Mary'nin gramafonundan bütün ambarı dolduran bir klâsik parça yayılıyordu. Artık çocuklardan hiçbiri bu sesten şikâyet etmez olmuşlardı. Üçüncü kattaki ranzama tırmandım.

«Çok güzel bir parça. Adı ne bunun?»

«Hâlâ öğrenemeyecek misin yahu? Brahms'ın Birinci Senfonisi.»

Marion mektubunu bıraktı. «Rae de çok sever bunu.»

«Mektup mu yazıyorsun?»

«Evet.»

«İyi kızdır Rae. Çok talihliymişsin.»

«Ben de onu yazmaya çalışıyordum. Mac?»

«Efendim?»

«Heyecanlı mısın?»

«Ne heyecanı, düpedüz ödüm patlıyor.»

«Bir sigara versene.»

«Sen sigaraya ne zaman başladın.»

«Şu anda.»

Hoparlörlerden bir ses yükseldi: «Dikkat! Dikkat! Deniz Piyadeleri sabah saat dörtte savaş istasyonlarında toplanana kadar üst güverteye çıkmayacaklardır.» Bir düdük daha çaldı. Alay, tümen ve donanma komutanlarının başarı dilekleri... deniz piyadelerinin geleneksel şerefi... sancağımıza eklenecek yeni renkler... Guadalcanal'dan önce çılgınlar gibi alkışladığımız palavralardı bunlar. Tarawa'dan önce kuşkuluyduk, şimdi ise gülüyorduk ancak.

Uzanıp gözlerimi kapattım.... uyuyamıyordum bir türlü.

Birkaç loş ışık dışında bütün lâmbalar da söndürülmüştü.

Bir sigara içmezsem çıldıracaktım. Yere atlayıp helâya doğru yollandı. Musluktan su içerken arkamda birinin yürüdüğünü hissettim. Kızılderiliydi.

«Seni korkutmak istememiştim, Mac.»

«Uyuyamıyor musun?»

«Hayır. Senin kalktığını gördüm de...»

«Anlat bakalım, derdin ne oğlum...»

«Mac, belki saçma bulacaksın ama bir şey söylemek istiyorum.»

«Söyle bakalım.»

«Hani hep askerlik biter bitmez kızılderililerin yaşadığı bölgeye dönmek istediğimi söylerdim ya...» Başımı salladım. «Mac... Mac, oraya dönmek istemiyorum ben. Deniz Piyadesinde kal-

mak istiyorum... senin gibi. Başarır mıyım dersin?» Yalvarır gibiydi.

«Esaslı bir asker olursun hem de.»

«Sahi mi söylüyorsun?»

«Elbette.»

«Bizimkilerin orada hiçbir şey yok aslında. Burada ise çok dost edindim. Askerliği de seviyorum...»

Kolumu sırtına doladım. «Haydi gel de biraz uyumaya çalış. Bu iş bitince yeni onbaşılar çıkabilir takımda.»

Marion musluğun yanındaki loş ışıkta gözlerini kısarak okuduklarını tekrarlıyordu. Danny helâya girdi.

«N'aber, Mary?»

«İyilik, Danny.»

«Domuz gibi terliyorum. Gözüme de uyku girmedi. Ne okuyorsun?»

Marion şiir kitabını uzattı. **«Geniş ve yıldızlı göğün altında... mezarımı, bırak yatayım... Mutlu yaşadım, mutlu ölüyorum.»** Danny, Marion'un yüzüne baktı. **«Son vasiyetim şu olsun... İşte yatıyor özlediği yerde... Denizci yuvasına döndü denizden... avcı da indi artık tepelerden.»** Kitabı geri uzattı.

«Yattığım yerde aklıma takılmıştı.»

«Denizci yuvasına döndü denizden, avcı da indi artık tepelerden. Duruma uyuyor, değil mi?»

«Evet.»

3

«Herkes güverteye!

Üstümüzde denizcilerin savaş yerlerine koşuştuklarını duyuyorduk.

Çizmelerimi bağlayıp sersemliğimin geçmesi için birkaç kere başımı salladım. **Gümm. Gümmm.** Deniz kuvvetlerinin büyük topları dördüncü gündür dövüyorlardı hedeflerini.

«Kırklıklar,» dedi biri.

«Umarım ki bu sefer hindistancevizi ağaçlarından başka şeylere de isabet ettirirler.»

«Hele bir İspanyol Joe kıyıya çıksın da görürsünüz siz. Umarım kadınlar Tarawa'daki gibidirler. Marion, dostum, sakın yanımdan ayrılayım deme.»

Ter içindeki insanlar los ışıklı sıcak ve kapalı ambarda giyinmeye başladılar.

GÜMM! GÜMM! Uzaklardan tembelce uğuldayan bir ses.

«Ağır bombardıman uçakları.»

Düdük sesi. **«Dikkat! Dikkat! Yemekhanede kahvaltı başladı!»**

Her saniye saate bakınca saatlar geçmek bilmiyordu.

«İyi bombalıyorlar bu sefer, temiz bir kıyıya çıkacağız galiba.»

GÜMM! GÜMM!... GÜMM!

Durun bakalım. Neydi bu? Gözlerimizi tavana kaldırdık. Bordamıza suların çarptığını duyuyorduk. Dalan bombardıman uçakları öfkeli arılar gibiydiler şimdi.

«Az kaldı.»

Saatime baktım yine...

«Teçhizat tamam mı?»

«Tamam.»

GÜMM... GÜMM!

Kızılderilinin elini tuttum. Sigarasını yakamayacak kadar titriyordu. Jones herkesin sırtına bir şaplak indirip bir şaka yapıyordu. Rengi sapsarıydı ama yine de gülümsüyordu.

«Kusacağım, Mac,» diye fısıldadı Andy.

«Düdük çalar çalmaz tamam, Andy. Pat'ın doğumu yakın, değil mi?»

«Tüh, unutmuştum be! Hey çocuklar, baba oluyorum... Söylemeyi unutmuştum.»

«Vay canına!»

«Ulan Andy, senden beklemezdim bunu doğrusu.»

«İşte sıtmanın erkekliği öldürdüğü de palavraymış.»

GÜMM... GÜMMM!

«Ne var, Marion?» diye sordum.

«Şey... Tüy Sikleti düşünüyordum da...»

«Yeter!»

«Özür dilerim, Mac.»

Dikkat Dikkat! Deniz Piyadeleri indirme yerlerine! Marş marş!

«Ulan saatlardır kımıldamadan oturtuyorlar da şimdi kalkmış marş marş diyorlar!»

Koşa koşa merdivenden yukarı. Taze hava insanı sarsacak bir şiddetle çarpıyor yüzüne. İşte karşınızda. Saipan Adası. Şafakta pençelerini yalayan ve kendisine işkence edenlere saldırmaya hazırlanan yaralı bir hayvan gibi.

Karargâh bölüğü takımlarını küpeşteye çağırıp yoklama yaptım.

Marion sıradan çıkarak yanıma geldi. «Benim için Rae'yi gider görürsün, Mac.»

Şaşkın şaşkın baktım yüzüne. Neden o cevabı verdiğimi hiç bilemeyeceğim. Belki de Guadalcanal'da o tepeden aşağı koşarken Ski'nin yüzünde aynı ifadeyi gördüğümdendi bu. «Olur, gider görürüm,» dedim.

Topotscahu Tepesindeki Japonlar Kırmızı Kıyı Bir'i tam olarak kontrol altında tutuyorlardı. Tabur uçan şarapnel çığı altında kalmış gibiydi. Diğer taburlar ya mercan kayalıklarında kalmışlar, ya da kurşun yağmuru altında hedeflerinden kaymışlardı. Huxley'in Orospuları şeref kulübüne üye olmaya adaydılar. Her bomba patlayışında havaya toz toprakla birlikte insan parçaları uçuşuyordu. Kumsal bir kalkıp bir oturdukça bizimkiler dişleriyle tırnaklarıyla tutunmaya çalışıyorlardı.

Marion alçak bir çukura çömelmiş telsizini çalıştırıyordu. TULSA BEYAZ'DAN FOX'A : İLK HEDEFİMİZE VARDINIZ MI?

Bir mermi ıslıklar çalarak indi kumsala.

Marion'un kulakları çatırdadı.

FOX'TAN TULSA BEYAZ'A : SESİN ÇOK KÖTÜ GELİYOR. SON SÖYLEDİĞİNİ TEKRARLA. FOX'TAN TULSA BEYAZ'A : HİÇ DUYULMUYOR... TULSA BEYAZ'A : BENİ DUYUYOR MUSUN...

«Hey Marion dalga geçmeyi bırak.»

Marion girdapa kapılmış gibiydi, havaya kaldırılıp yere sav-

rulduğunu farketti. Sol bacağı ancak inatçı bir kas yardımıyla vücuduna bağlı kalmıştı.

İspanyol Joe elli metre ötede yatıyordu. Patlamaların arasında acı bir çığlık duydu. Sığındığı yerden kalktı. Kulakları sağır eden bir patlama. Joe kendini yere attı.

«Joe, beni... ben, Marion.»

FOX'TAN EASY'YE: SIHHİYE ERLERİNE İHTİYACIMIZ VAR... BIR KİŞİ VEREBİLIR MİSİNİZ? Cevap Marion'un kulaklarına geldi.

İspanyol Joe, ter içinde serilmişti çukurunun içine. Elleri parçalanacakmış gibi tutunuyordu kayalara.

«Tanrım... yardım et bana... Joe.»

İspanyol Joe kayalara daha sıkı yapıştı, vücudu sarsılıyordu. Gözleri Marion'un yattığı yerden ayrılmıyordu. Bombardıman gittikçe şiddetini arttırıyordu.

EASY'DEN FOX'A: G BÖLÜĞÜ İLE BAĞLANTI KESİLDİ.

«Tanrım... ölüyorum... Joe... Joe...» Ses zayıflıyordu. Gomez yüzünü elleri arasına gömüp donup kaldı olduğu yerde.

Divito telsiz cipini haber merkezindeki ağaçların altına sokmuştu. «Mac, ben kıyıya karalılara yardıma gidiyorum,» diye seslendi.

«Git,» dedim.

«Hey, Mac!»

«Ne var?»

«Bu TBX telsizi bozuldu. Yedek parçalar İspanyol Joe'daydı! Joe nerede?»

«Bilmiyorum.»

«Mac!» diye seslendi haber merkezi.

«Efendim?»

«Piyade bölükleri ile bağlantı kuramıyoruz.»

«Telefon hattı serilene kadar haberci koşturun, Barry!»

Telefon çavuşu koşarak geldi. «Barry, telsizle alayı bulamıyoruz. Kıyıya bir tel çekeceksin.»

«İnsaf, Mac. Bir mil var aramızda. Üstelik düşmana açık bir kıyı şeridi. Japonlar ellerinde ne varsa oraya yağdırıyorlar.»

«**Yere yatın!**»

«Yeteri kadar adamım yok, Mac. Hepsi telleri alıp piyade bölüklerine gittiler.»

«Haber merkezi! H Bölüğüne bir haberci gönderin, derhal iki telefoncu göndersinler buraya... Hızlı!»

«Hoo,» dedi Texaslı.

«Marion'u ya da İspanyol Joe'yu gördün mü?»

«Mary'yi görmedim ama Joe'nun aklını kaçırdığını ve bir makineli tüfek çalıp F Bölüğüne doğru gittiğini duydum.»

«Pekâlâ, Hızlı... telsiz telefon hattı da berbat oldu. Piyade bölüklerini dolaşıp bütün takımı burada toplamanı istiyorum.»

«Anlaşıldı... görüşürüz.» Hızlı silâhını kaptığı gibi ileri hatlara doğru koşmaya başladı.

«Danny!»

«Efendim, Mac.»

«Cipe bin ve komutanlıkla bağlantıyı sürdür.»

«Ya alayla bağlantıyı sağlayan parçalanmış bu telsiz ne olacak?»

«Ona da sonra bakarız. Ben Huxley'i bulmaya gidiyorum. Barry, adamlarından dönen olursa hemen kıyıya o hattı çektirt. Hattı çektikleri takdirde birer Gümüş Yıldız alacaklarını söyle.»

Ben Huxley'i bulmak için kıyıya doğru koşarken Barry sırtımı okşadı. Topotchau Tepesinden yağan mermiler altında toprak sallanıyordu.

İlk önceleri Huxley'i göremedim. Sonra kucağında bir şey olduğu halde yerde oturduğunu farkettim. Bebek gibi ağlıyordu. Kucağındaki Ziltch'ti. Kan içindeydi, paramparçaydı, ölmüştü. Huxley genç çocuğun cesedini sallıyordu kucağında. Yüzüne üzerinde **Sam Huxley, Ohio State** yazılı solmuş kırmızı mendilini örttü.

«Yarbayım, sığın bir yere!» diye bağırdım. Duymadı bile. Yakasından yakalayıp çektim bir yana.

Huxley çılgınlar gibi bağırmaya başladı. «Kendisini bir elbombasının üstüne attı. Mac, çocuklarımı öldürüyorlar. Çocuklarımı öldürüyorlar, Mac!»

Çıldırmıştı sanki. Yerden kaldırıp suratına bir yumruk indirdim. Tekrar yere yıkıldı. Güçlükle doğrulup oturdu, gözlerini kırpıştırmaya başladı. Bir Japon bombası vınlayarak üzerimize

doğru geliyordu. Kendimi Huxley'in üstüne fırlattım.

«Teşekkür ederim, Mac.»

«Size vurmak istemezdim, efendim.»

«Korkarım ki... Durum nedir, Mac?»

«Kötü, Çıkartma grubunun geri kalan bölümü bir mil ötede ve bağlantı kesildi. Piyade bölükleri ile de bağlantımız yok. Yalnızca komutanlık gemisiyle görüşebiliyoruz.»

«Topçu Keats nerede? Hemen yanıma gelsin.»

«Komuta bende şimdi. Keats sığırdan çıkamadı bile.»

«Peki sen ne yapıyorsun şimdi?»

«Piyade bölüklerine telefon hattı çekiliyor. Bütün telsizcileri komuta yerine çağırttım. Kıyıdan alaya bir hat çekmeye çalışacağız. Ancak aramızdaki kesime olanca güçleriyle yükleniyorlar.»

«Aferin, Mac. Teğmensin bundan böyle.»

«Bunu sonra konuşuruz.»

«Ne yaparsan yap komutanlık gemisiyle bağlantıyı kesme. Onları da kaybedersek hapı yuttuk demektir. Japonlar Garapan'dan karşı saldırıya kalktıklarında topçu desteğine ihtiyacımız olacak. Komuta yerine dön hemen. Ben yaralılara bakmak için ilk yardım çadırına gidiyorum. Hemen gelirim.»

«Tamam.» Sığınaktan fırlayıp koşmaya başladım. Birden başımın üstünden geçen bir uğultu beni yere fırlattı. Toprak gümbürdedi, sırtıma birşey saplanır gibi oldu. Yere yuvarlandım. Bir şeye çarpmıştım. Gözümü açtığımda bunun bir bacak olduğunu gördüm.»

«Huxley!»

Yanına gittiğimde Huxley kopan bacağının üst kısmına bir turnike sarıyordu bile. «Çabuk komuta yerine git, Mac. Görevini biliyorsun. On dakikaya kadar oraya gelmezsem Wellman'a taburun kumandasını almasını söyle.»

«Yarbayım, seni böyle bırakamam.» Üzerine eğildim. Kumlar kan içindeydi. Birden Huxley'in tabancası ile burun buruna geldim.

«Çabuk görevinin başına git, deniz piyadesi,» dedi. Parmağı tetiğe basmak üzereydi.

F Bölüğünde Jones kulaklığını yere atıp küfretmeye başladı.

«Hey, Jones, Max komuta yeri ile bağlantın olup olmadığını soruyor.»

«Shapiro'ya yalnızca H Bölüğü ile konuşabildiğimi, şimdi onu da yapamadığımı söyle.»

«Aldırma, telefon hattı gerildi.»

«Allaha şükür,» diyen Jones bitkin bir halde yere yığıldı.

Bölük düşman keşif kolu ile karşılaşmıştı. Silâh sesleri geldi ağaçların arasından. «Sigaran var mı? Benim paketi sığırdan inerken düşürmüşüm bu sabah.»

«Al, L.Q.»

«Teşekkür ederim.» Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir haberci koşarak geldi yanlarına. Ani bir ateş hepsini bir yere sığınmaya zorladı.

«Haydi E Bölüğü ile birleşiyoruz,» diye soludu haberci. «Hey... L.Q.... hey... aman Yarabbi!»

«Bir sıhhiyeci gelsin buraya. Telsizci yaralandı.»

«Sıhhiyeci fayda etmez artık. Tam beyninden vurulmuş.»

«Haydi, yürüyün.»

Hızlı Gray, H Bölüğüne varınca bir an soluğunun gelmesini bekledi.

«Haberci!» diye bağırdı telefondaki adam. «Binbaşı Pagan'ı bul ve hemen komuta yerine görev başına gitmesini söyle. Huxley ölmüş, Binbaşı Wellman da yaralanmış.»

«Huxley, ha! Tanrım... telsizci nerede?» diye sordu Hızlı.

«Yaralılarla birlikte şu kayaların arkasında.»

«N'aber yeğenim,» diye fısıldadı Torba, Hızlı yanına gelince. «Dalga mı geçiyorsun yoksa?»

«Bana bak, Torba. Seni kıyıya Doktor Kyser'e götürsem...»

«Oğlum dalga geçme benimle, karnımda yumruğumu sokacak kadar büyük bir delik olduğunu biliyorum.»

«Ama Tanrım! Torba... Tanrım!»

«Hey...»

«Efendim?»

«Senin gitarı da kıyıya çıkardın mı?»

«Evet.»

Torba güldü, sonra da öksürmeye başladı. Hızlı, arkadaşının dudaklarına matarasını dayayıp yere uzattı. «Hawaii'de gördüğümüz o boktan filme benziyor bu... bak yeğenim, fırsat bulursan mezarım başında 'Kızıl Nehir Vadisi' şarkısını söyler misin... onu öyle güzel söylüyorsun ki...»

Bombardıman hafiflemişti. Cipin hoparlörünü gelen mesajsajları uzaktan duyabileceğim şekilde açıp haber merkezine doğru gittim. Binbaşı Pagan sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

«Ne var?» diye sordu sert bir sesle.

«Komutanlık karşı saldırıya karşı destekleme ateşi için haber verecekmiş,» dedim.

Haber merkezinden bir haberci geldi o sırada. «Bütün piyade bölükleri mevzilere girdiler, efendim.»

«Çok iyi. Alaya çekilecek telefon hattı ne oldu?»

«Kıyıya çekmeye çalışırken dört kişi kaybettik, efendim. Haberalma aramıza Japonların sızdığını bildiriyor.»

«Öteki telsizle onlarla bir bağlantı kurabilir misin, Mac?»

«Öteki telsiz onarılmayacak derecede parçalandı.»

«Şu halde yapayalnız kaldık, desene.»

Cipe gidip oturdum. Hızlı, takımı toplamış mıydı acaba? Danny çıkageldi o sırada, tam yanıma geldiğinde yüzüstü yuvarlandı. Ön tekerleğe tutunup doğruldu, cipe dayanıp matarasını çıkardı, su içti. Miğferini çıkartıp başını yere eğdi.

«Mary ile Joe'yu buldun mu?» diye sordum.

«Marion öldü,» dedi. «İspanyol Joe, F Bölüğünün oralarda... Elinde bir makineli tüfekle çılgınlar gibi koştuğunu söylüyorlar. Yaralıları gemilere nakletmeye çalışıyorlar. Taburun yarısı orada.»

Birkaç dakika sonra Pagan komuta yerine daha güvenlikli bir yere taşımamızı emretti.

Hızlı cam gibi gözlerle geldi yanımıza. Cipe girip oturdu, başını direksiyona dayadı. Bir şey sormaya korkuyordum. Olamazdı... bu kadarı olamazdı...

«Hızlı, takım nerede?» diye sordum sonunda.
Cevap vermedi.
«Andy nerede?»
«Bilmiyorum.» Hızlı hıçkırıyordu.
«Kızılderili?»
«Bilmiyorum.»
«Torba?»
«Öldü.»
«Jones... L.Q. Jones? Onu buldun mu?»
«Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum!»

«Doktor Kyser, sedye ile dört kişi daha geldi.»
«Yer açana kadar bir dakika dursunlar orada.»
Kyser bir yudumda fincanındaki kahvesini bitirdi. «Yeni dört taneyi getirip şuraya koyun.» Sedyeden sedyeye yürüdü. Üçüncü sedyeyi örten yağmurluğu açtı. «Tanrım, ne olmuş buna böyle?»
«İspanyol Joe bu, doktor. Bir tankı durdurmaya çalıştı. Tankın üstüne çıkıp kuleden içeri el bombası attı. Sonra da devrilen tankın altında kaldı.»
Doktor ezilen çocuğu muayene ederek başını salladı. «İç kanama... kurtarmak imkânsız. Dışarı taşıyın.»
Kyser sonuncu sedyeye geldi. «Yüzünden ve bacağından yaralı,» dedi sıhhiyeci.
«Bir sünger ver bana.» Yaralının yüzündeki kan ve toprağı sildi. «İsveçli... Düğünündeydim bunun.» Andy'nin gözkapaklarını açıp elfeneriyle baktı. «Gözbebekleri büyümüş... nabız atıyor. Pantolununu çıkartın da şu bacağına bakayım.»
Parçalanmış et ve kemik yığınına baktıktan sonra nabzını bir daha ölçtü. «Morfin.» Andy'nin boynundan künyesini çıkartıp kan grubuna baktı. «Pedro, 0 tipi bin cc. kan hazırla. Dizin üstünden keseceğiz. Pedro, cevap ver ulan... Pedro nerede? Yarım saat önce göndermiştim, daha gelmedi mi?»
«Kara mayınına çarptı, doktor.»
«Bu çocuğu hazırlayın... Plâzma... bacak kesilecek...»
«Yere yatın!»
Divito çadırdan içeri daldı.

«Kıyıya bir sığır daha geldi, doktor.»

«Hey, yürüyen yaralılar, siz sedyecilere yardım edin. Diğerleri sığıra binmek üzere hazır olsunlar.»

«Doktor, burada kalıp size yardım etmek istiyorum.»

«Kolunun durumu iyi değil, oğlum. Gitsen iyi olur.»

Dışarda bir gürültü koptu birden. «Çabuk gelin, doktor. Biri delirmiş.»

Kyser dışarı koştu. Üç sıhhiyeci çılgınlar gibi tepinen Kızılderiliyi tutmaya çalışıyorlardı. «Gitmeyeceğim. Arkadaşlarımı burada bırakamam!» Çırpınıyor, tekmeler atıyor, kurtulmaya çalışıyordu.

«Nesi var?» diye sordu Kyser

«Kulakları sağır olmuş. Her ikisi de. Kulak zarı patlamış.»

Kızılderili sıhhiyecilerin elinden kurtulup Kyser'e sarıldı. «Ne olur beni göndermeyin buradan.» Sıhhiyecilerden biri arkasından morfin iğnesini soktu. Diğerleri hâlâ çırpınan çocuğu çektiler. Kyser çadırın kenarına tutunarak içeri girdi.

Andy masanın üzerindeydi. Doktor Kyser sterilize eldivenlerini almak için uzandığında çadırın öteki ucundan artık alıştığı çağrıyı duydu. «Sıhhiyeciler kötü durumda bir yaralı var burada.» Danny Forrester'i taşıyan sedye de yere konuldu.

Kathy buzdolabının kapısını açıp soğuk su şişesine uzandı. Birden bir gölge belirdi mutfağın kapısında. Kız korkuyla geri döndü.

«Seni korkutmak istemedim canım,» dedi annesi. «Işığı açık gördüm de.» Sybil Walker masanın üzerinde ilâç şişesini alıp baktı. «Ne kadar zamandan beri içiyorsun bunları?»

«İki üç hafta önce doktora gitmiştim...»

«Kathleen, neden söylemedin bana?»

«Seni üzmek istemedim, anne.»

Kathy pencereden karanlık geceye baktı. «Yine çıkartma yaptılar,» dedi. «Her seferinde içimde hissediyorum bunu...»

Sybil kızını kucakladı. «Çok metin olmaya çalıştım,» diye hıçkırdı kız.

«Ağlama kızım.»

«Danny ölürse, ben de yaşamam artık.»

4

Altıncı Deniz Piyadesinin İkinci Taburundan arta kalanlar Garapan'a yüzlerini vererek mevzilendiler. F Bölüğü ağaçlar arasında, kayalar arasında siper almış, ormandan kıyıya kadar uzun şeridi tutuyordu. Çok ince bir hattı bu, ilk günün kayıpları bile gedikler açmıştı. Shapiro'nun F, Whistler'in E. Yüzbaşı Harper'in G ve H Bölükleri akşam çökerken dişlerini sıkarak beklemeye başladılar. Shapiro dört bölüğün de komutanlığını üzerine almış mevzileri dolaşıyor, adamlarına cesaret veriyordu.

McQuade ile keşif kolu Yüzbaşıya raporlarını verdiler.

«Max, ben bu iş için epey yaşlanmışım,» dedi McQuade yüzünden akan terleri silerken. «Durum berbat. Yoldan ayrılmadan Garapan'a kadar gittik. Japonlar müthiş bir saldırıya hazırlanıyorlar.»

«Sana haberlerim var, McQuade. Yapayalnız kaldık burada.»

Çavuş umursamaz görünmeye çalıştı. «Bir sigara versene.»

Shapiro sahra telefonuna gidip şimdi tabur komutanı olan Binbaşı Marlin'i aradı.

«Marlin, ben Max. Keşif kolum şimdi geldi. Büyük çaplı bir banzai hazırlanıyormuş. Bize yardımda bulunabilir misin?»

«Şahane,» dedi Marlin. «Sapan atabilir misiniz? Max, benden sonra komuta sırası sana geçiyor. Yarın ölürsem çevrende hiç olmazsa poker oynayabilecek dört kişi bulacağını umarım.»

«Durum o kadar kötü, ha?»

«Tarawa'daki ilk geceden beter.»

Ay gökte yükselirken Max Shapiro subaylarla assubayları çevresine topladı. Max çevresini saran adamların ortasında çömeldi. «Size vatan millet konuşması yapacak değilim. Ya bu saldırıyı durdururuz ya da ölürüz. Geri çekilme yok. Kaçan olursa ben vuracağım. Sorusu olan var mı?»

Başlarını sallayıp yerlerine döndüler.

«Ne yapıyorsun?» diye McQuade sordu.

«Yere yatan bir insan ne yaparsa onu. Biraz uyuklayacağım. Eğlence başlayınca beni uyandırın.»

Japon borazanları çalıyordu. Yüz samuray palası parıldıyordu ayışığında. Çılgınlar gibi saldırıyorlardı Huxley'in Orospularına. Aslında Japonlar bir tuzağa kıstırılmışlardı. Karanlık perdesi altında adamlarını Kızıl Kıyı Bir'i aşmak için bir kama biçiminde dizmişlerdi. Biraz açıkta duran iki destroyer birden binlerce aydınlatma fişeği fırlatmaya başlayınca gece gündüze dönüverdi. Saldırmakta olan düşman apaçık görünüyordu artık. Destroyerler kıyıya çıkacak kadar yaklaşıp kütle halindeki Japonların üstüne salvo üstüne salvo yağdırmaya başladılar.

İlk saldırı başarılı olmuş ve bir gedik açabilmişti. İkinci Tabur elli metre kadar geri çekildi. İkinci Japon dalgası hemen arkasından yetişti gediği genişletmek için. Durum berbattı. Şaşkın deniz piyadeleri ölümlerini beklerlerken Çifte Tabanca Shapiro, iki tabancasından dumanlar tüttürerek önlerine fırladı. Adamlarına döndü ve 'Kan!' diye bağırdı.

Max Shapiro dizleri üzerine çöktü, tabancaları boşalmıştı. Düşmana fırlattı tabancalarını, **«Kan!»** diye bağırıyordu. **«Kan!»**

Huxley'in adamları şaşkına dönmüşlerdi. Bir efsane yıkılıyordu gözlerinin önünde. Kurşun işlemeyen, ölümsüz olduğuna inandıkları yüzbaşıları herhangi bir insan gibi acıdan kıvranıyordu yerde. Ağzından, burnundan, kulaklarından kanlar boşanıyordu. Düşmanı elleriyle boğmak istercesine uzanıyordu ileri doğru. Ağzında o korkunç kelime vardı.

İnsan mıydı bu? Adamlarını insan yeteneklerinin dışına çıkartacak bir şey yapması gerektiğini bilmiyor muydu? Tanrısı mı kendini feda etmesi için ileri fırlatmıştı onu? Yoksa Max Shapiro çılgının biri miydi?

Huxley'in Orospuları ölü yüzbaşılarının hayâllerinin de üstüne çıktılar bir anda. Artık insana benzemiyorlardı hiçbiri. En vahşiden daha vahşi katilden daha katildiler. Tek bir çığlık vardı ağızlarında: **«Kan!»**

«KAN!» KAN!»

ALO, TULSA BEYAZ : BEN MCQUADE. F BÖLÜĞÜ. DÜŞMANI DURDURDUK. DÜŞMANI DURDURDUK.

ALO, MCQUADE: YEDEK KÜVVETLER ŞU ANDA KIYIYA ÇIKIYORLAR...

Kırmızı Kıyı Bir'deki saldırının durdurulmasından sonra Saipan savaşı İkinci Tabur için çocuk oyuncağıydı. İlk yirmidört saattan sonra savaşacak bir avuç insan kalmıştı ancak. Alay kaderle olan randevusunu tutmuş Belleau Ormanı, Guadacanal ve Tarawa'daki seleflerinin yanında yerini almıştı. Üçüncü Deniz Piyadesi Tümeni güneyde Guan'a çıkartma yapınca Saipan ele geçirilmiş oldu. Oradan kanalı atlayarak Saipan'ın komşusu Tinian'ı da ele geçirdik. Tinian için kusursuz harekât derler ama benim için hiç de öyle değildi. Orada yaralandım ve Saipan'daki üs hastanesine gönderildim. Tam iki litre kan verdiler.

Rahip Peterson'un çadırına girdim. Peterson beni karşılamak için ayağa kalktı.

«Nasılsın bakalım?»

«Merak etme, otuz yıllık emeklilik aylığımdan mahrum edemezler beni.»

«Aferin, Mac. Çok iyi bir iş yapıyorsun. McKale, Pedro'nun kişisel eşyalarını gönderiyor.»

«Yakında vatana dönüyorum. Gomez'in, adresini bilseydim oraya da uğrardım.»

«İzin yapacak yerde ölen çocukların ailelerini ziyaret etmen çok iyi bir şey, Mac.»

«Hiç olmazsa bu kadarını yapayım, dedim.»

«Eşyaları sana gönderirim.»

«Rahip Peterson... Andy ne durumda?»

«Onun yaralarını ancak zaman iyileştirecek. Bir süre sonra yüzünü tekrar yapacaklar ama...»

«Bacağını takamayacaklar, değil mi?»

«Çok yazık. O kadar şahane bir karısı ve kendisini bekleyen öyle güzel bir hayatı vardı ki. Kızın mektubunu verdiğimde yüzüme fırlattı.» Rahipten mektubu alıp okumaya başladım. «Sevgilim, bir oğlun oldu...»

Peterson'a baktım.

«Çıkartma günü doğdu, Mac.»

Timmy'nin kime benzediğini söylemek güç. Zavallı o kadar karışık kanlı ki. Yeni Zelânda, Amerika, İskoç ve İsveç kanı dolaşıyor damarlarında. Ama ne olursa olsun tıpkı bir deniz piyadesi gibi gülüyor ve bir oduncu gibi doymak bilmiyor. Ne kadar mutlu olduğumu tahmin edersin.

Ama unutma ki Timmy de ben de sonsuza kadar bekleyeceğiz seni.

Annem ile babamı göreceksin. Babam Timmy için bir at aramaya başladı bile.

Sevgilim Timmy'nin yürümeye başlayacağı günü nasıl beklediğimi bilemezsin. Onu toprağımıza götürüp babasının gelip burada bize küçük bir ev yapacağını ve ondan sonra sonsuza kadar hep orada yaşayacağımızı anlatacağım kendisine.

Kış geliyor, arkadan da ilkbahar gelecek. Biz hep burada olacağız.

Seni çok seven karın, Pat.

Mektubu masanın üzerine bıraktım.

«Dönecek,» dedi rahip. «Böyle bir kızın sevgisi insanı mıknatıs gibi çeker.»

Yolda Hızlı'ya rastladım. «Mac, şimdi haber aldım, yarın gidiyormuşuz.»

«Vatana mı dönüyoruz?»

«Evet.»

«Öyleyse ben hastaneye bir uğrayıp Andy'ye veda edeyim.»

«Şimdi yanından geliyorum. Kovdu beni.»

Kovuşa girip kolsuz bacaksız adamların arasından geçerek en uca doğru yürüdüm. Andy'nin yatağının çevresindeki perdeyi aralayıp yatağının yanına bir iskemle çektim.

«N'aber, iyi bakıyorlar mı sana?» dedim. Cevap vermedi. «Az önce Rahip Peterson'un yanındaydım.»

«Vaaz vermeye gelmişsen ihtiyacı olan birinin yanına git.»

«Veda etmeye geldim, Andy. Hızlı ile Amerika'ya dönüyoruz.»

«Güle güle.»

«Ulan, o çirkin suratını bir iki yıl içinde tek bir iz kalmayacak şekilde düzeltecekler nasıl olsa. Doktorla konuştum...»

«Elbette, güzel bir yüzüm olacak, değil mi? Ve de bacağım.»

«Dur bakalım oğlum. Bir yuvan, karın ve oğlun olduğunu unutma.»

«Karımı karıştırma bu işe. Benim hiçbir şeyim yoktur. Hiçbir zaman da olmadı.»

«Seni bir sepet içinde gönderseler bile kabule hazır karın.»

«Öyle... öyle. Bir takma bacak uydurup yüzümü düzelttikten sonra... Mac, sana kopuk bacağımı oynatayım bakar mısın? Öyle komik ki.»

«Kes dedim sana. Dünyada bacağını kaybetmiş tek insan sen değilsin.»

«Bacağımı kaybettiğime memnunum, Mac. Buradakilere sor bak, hepsi bir yerlerini kaybetmiş olmanın sevinci içindeler, değil mi? Belki de Kızılderiliye yeni bir çift kulak verecekler, ha? Hattâ Huxley ile Torba'yı da gömdükleri yerden çıkarırlar belki de.»

«Andy, senin içindeki yara kabuklanmış. Hepimiz ölemeyiz ki. Birliğe girdiklerinde yaşayacakları garanti değildi.»

«Defol buradan!»

«Sana korkak olduğunu söylemeden bir yere gitmem. Yaşamaya hak kazanacak cesaretin yok senin.»

Andy'yi kollarımın arasına almak, ciddi konuşmadığımı söylemek isterdim. Elini uzattı elime doğru.

«Mac... sana kızgın değilim... biliyorsun bunu... sana karşı bir şeyim yok...»

«Böyle konuşmamalıydım. Doğru değildi söylediklerim.» Elini tuttum.

«Aldırma. Talihin açık olsun. Hızlı'ya özür dilediğimi söyle.»

«Allaha ısmarladık, Andy.»

«Güle güle, Mac... Peterson'un çadırından geçersen mektupları gelip okumasını söyle olmaz mı... zahmet olmazsa belki de benim ağzımdan da bir mektup yazar.»

Hızlı'yı gördüğümde kolunun altında gitarı vardı. Kampa doğru yürüdük.

«Mezarlığa gidip veda edelim mi?»

İKİNCİ PİYADE TÜMENİ MEZARLIĞI yazan kapıdan içeri

girdik. Dünyadaki diğer mezarlıklardan farkı yoktu burasının. Ancak Hızlı ile benim için öyle değildi kuşkusuz. Altıncı Alayın köşesini bularak mezarlar arasında dolaşmaya başladık. Her mezarın önünde duruyor, birşeyler hatırlıyorduk. Bir insanın diğer bir insanı hatırlaması gibi. İnsanın aklına takılan küçük şeyler. Jones, L. Q., er... Rojas, er... Hodgkiss, Marion. Onbaşı... Gomez, Joseph, er... Huxley, Samuel. Yarbay... McQuade, Kevin. Başçavuş.. Shapiro, Max. Yüzbaşı... Keats, Jack. Deniz Topçusu... Brown, Cyril. er...

Hızlı Torba'nın mezarı başında durup dudaklarını araladı. «Bir söz vermiştim, Mac.» Gitarına hafifçe dokundu ama şarkı söyleyemedi.

Bloomfontein'ın küpeştesine dayanmışlardı. Hepsi suskundu. Sonra başımızın üstünde köprünün iki kulesi belirdi birden.

«İşte Golden Gate!»

Kılavuz gemisi bizim girmemiz için denizaltı ağlarının kaldırılmasını işaret etti. Hava serindi.

Hiç de umduğumuz gibi dönmüyorduk. Uzun, çok uzun bir yolculuğun sonunda bitkin ve yürekleri kan ağlayan bir grup insan. Deniz Piyadeleri hâlâ oradaydılar. Birinci Tümen Palau Adalarına çıkartma yapmıştı. Hâlâ ölüyorlardı.

«Selâm, Mac.»

«Ha... selâm, Hızlı.»

«Düşünüyorsun galiba?»

«Evet.»

«Ben de.»

«Öyle.»

Köprü giderek yaklaşıyordu. Birden sis perdesı yarıldı. San Francisco karşımızdaydı.

«Ne garip,» dedi Hızlı. «Altın renkli değilmiş köprü. Turuncuymuş.»

«Öyle.»

«Bu izninde çok yer dolaşacaksın diye düşündüm, Mac. İstersen Pedro'nun eşyalarını bana ver. Ailesine ben götürürüm. Uzakta sayılmaz.»

«Ama o Meksikalıydı, Hızlı ve sen de şimdi vatanına döndün.»

«Dostumdu,» diye mırıldandı Hızlı.

Sam Huxley'in karısı mükemmel bir kadındı. Dago'da iki gün kaldım yanında. Sonunda yüreğim o kadar ağırlaştı ki, artık acı dolacak yer kalmadı içimde. Çocuklarımın evlerine gittim sırayla. İlk önceleri çok yadırgıyordum bu işi, ama herkes beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Son bir durağım kaldığına sevinerek Chicago trenine bindim. Baltimore'ya yaklaşırken pencereden baktığımda hep tanıdık yerlerden geçiyormuş gibi oluyordum. Danny ne güzel canlandırmıştı buraları gözlerimizde.

Dışarda yağmur yağıyordu. Huxley'in sözlerini hatırlıyordum: «Deniz Piyadesi yapacaksınız onları...»

Benim takımın üstüne takım olmadığını düşündüm. Ama yüreğimde akıl almaz bir çapa ulaşmış olan Birliğin elli savaş takımından biri olduğumuzu biliyordum. Daha çetin savaşlar görmüş, daha çok kana bulanmış birlikler vardı.

«Baltimore! On dakika mola verilecek!»

Yanımda uyuyan çocuğu dürtükledim. «Uyan oğlum, Danny, evine geldin.»

Danny gözlerini açıp ayağa kalktı. Fulârını düzelttim, ceketini ilikledim.

«Nasılım?»

«Bebek gibisin.» Tren sarsılarak durdu. Düşmemesi için tuttum Danny'yi. «Acıdı mı?» diye sordum.

«Hayır.»

«Nasıl hissediyorsun kendini?»

Gülümsedi. «Pek futbol oynayamayacağım bundan sonra. Sırtımdan bütün şarapnel parçalarının çıkması için on yıl beklemem gerektiğini söylediler.»

Tren durdu. Danny'nin eşyalarını alarak kapıya yanaştım. Trenden indik. Çantaları bir hamala uzatırken parasını da eline sıkıştırdım.

Bir süre Danny ile bakıştık. Her ikimiz de birşeyler söylemek istiyor, ama ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Bir daha geri gel-

meyecek bir şey uçup gitmişti hayatımızdan. Benim için bir görev sona ermişti.

«Bir iki gün kalsaydın, Mac.»

«Bu sırada beni ne yapacaksın? Üstelik New York'a gidip Cale'in babasını görmem oradan da San Francisco'ya dönmem gerek. Pek zamanım kalmadı.»

Mavi üniformalı bir deniz piyadesi çavuşu, «Beş dakikanız var,» diye bağırdı sert bir sesle.

«Oğlum kendine iyi bak.»

«Bana bir Japon getir, olmaz mı?»

«Sık sık mektup yaz.»

«Üzülme, anacığım, merak edecek hiçbir şey yok.»

«Bizi birkaç haftalığına acemi er kampı denilen bir yere götüreceklermiş.»

Danny ile acemice kucaklaştık.

«Güle güle, seni eski toprak seni!»

«Güle güle, Deniz Piyadesi!»

Danny dönüp plâtformun ucuna doğru yürüdü. Ben de birkaç adım geriden kendisini izlemeye başladım.

Bir gazeteci bağırıyordu.

«Deniz piyadeleri Iwo Jima'yı aldılar! Deniz Piyadeleri Iwo Jima'da!» Gazetecinin elindeki gazetenin ön sayfasında bir resim vardı. Deniz Piyadeleri Iwo Jima'ya bayrağı dikiyorlardı.

Danny ağır ağır çıktı merdivenlerden. Bir ara durup baktı. Oradaydı Kathy. Gerçekten de Danny için hayal ettiğim bir melek gibiydi.

«Danny!»

«Kathy... Kathy!» İtişen kalabalığı yararak birbirlerinin kolları arasına atıldılar.

Birlikte yukarı çıkışlarını seyrettim. Danny kepini çıkartıp bir adamın elini sıktı. Dudaklarını görüyordum. «Merhaba, baba... döndüm işte...» Bir de çocuk vardı yanlarında.

Ahır gibi istasyonun karanlığı içinde kayboldular. Kapıda Danny dönüp elini salladı.

«Eyvallah, Mac.»

Akşam oluyordu. Yağmur dinmişti artık.

«Wilmington, Philadelphia, Newark ve New York treni... Yirmi iki numaralı perondan kalkıyor.»

Merdivenlerden indim.

«Okuyun! Haberleri yazıyor! Deniz Piyadeleri İwo Jima'da!»

Marion'un üstünden aldığım kitaptaki satırları hatırladım birden.

Denizci yuvasına döndü denizlerden,
Ve avcı da artık indi tepelerden...

S O N

LEON URIS